

Giới thiệu Tình Yêu Không Mật Mã

Truyện Tình Yêu Không Mật Mã, câu chuyện tình yêu phức tạp giữa cô và với những người khác đan xen tình cảm yêu hận khiến cô cảm thấy mệt mỏi, thật sự không muốn có tình cảm với một người nào khác.

Những mối quan hệ phức tạp giữa cô và biết bao nhiêu người, thật sự dây dưa không rõ ràng và những điều bí ẩn mà cô chưa được biết về người bạn trai của mình. Mối quan hệ rắc rối cứ thế dần dần được tiết lộ ra về thân phận của bọn họ thật không đơn giản như cô nghĩ chỉ là những người bạn bình thường.

Mối quan hệ của những nhân vật tưởng như xa lạ nhưng lại khăng khít, tất cả như có một bàn tay ma thuật, điều khiển, đan xen, chông chéo, đầy rối rắm.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Mật Mã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Dịch vụ đặc biệt.

Từng tờ tiền mới tinh được đếm ào ào qua ngón tay, ngay cả không khí cũng có mùi vị đặc biệt.

Đôi tay đếm tiền là của một người đàn ông, ngón tay rất trắng, móng tay có màu hồng khỏe mạnh, được cắt sửa gọn gàng. Đây là đôi tay của một cậu ấm.

Lần đầu tiên Tô Cẩm nghe bạn bè gọi như thế, trong lòng cảm thấy không thoải mái. Cô luôn cảm thấy mặc dù gia thế của Ngạc Lâm rất khá, bản thân anh cũng thích mặc quần áo hàng hiệu, thích đi ăn ở những nơi cao cấp nhưng đánh giá phẩm chất con người qua thói quen sinh hoạt thì thật là không công bằng. Ai đã nhìn thấy cậu ấm có xe ô tô mà không đi, tự đạp xe đến chỗ làm? Liệu có cậu ấm nào chịu làm ở một nơi vừa nguy hiểm vừa khổ cực như cục cảnh sát sáu, bảy năm trời? Vì thế, mỗi khi nghe bạn bè gọi đùa anh ấy là “cậu ấm”, Tô Cẩm nắm chặt tay lại, thay Ngạc Lâm bảo vệ hình ảnh của anh.

Tuy nhiên, lúc này, cách một bàn bày đầy áp thức ăn, Tô Cẩm chậm rãi ngắm nhìn anh, từ kiểu tóc thời trang, đến mấy chiếc hoa tai lấp lánh, sợi dây chuyền cũng sáng bóng trên cổ, chiếc áo sơ mi không đoán được giá, chỉ biết đó không thể là một chiếc áo rẻ tiền, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở chiếc đồng hồ Rolex kiểu mới trên cổ tay. Tô Cẩm không thể không thừa nhận, Ngạc Lâm khi không mặc cảnh phục thì đích thị là một cậu ấm thực thụ.

Chỉ tiếc là bản thân từ trước đến giờ không phát hiện ra, hay thành thật mà nói, cô luôn không chịu thừa nhận điều này.

Có lẽ khi bắt đầu quen biết, Ngạc Lâm đã để lại trong cô ấn tượng vô cùng sâu đậm, đến mức, cho dù sau này anh có thay đổi như thế nào đi chăng nữa thì hình ảnh của anh trong cô vẫn giống hệt như ấn tượng lúc ban đầu.

Tô Cẩm vẫn nhớ đó là một ngày mùa hè, khoảng thời gian nóng nhất trong năm, sau khi hoàn thành bản báo cáo thực tập tại một đơn vị, cô và các bạn đang ngồi ăn kem ở bên đường, đột nhiên có tiếng ồn ào từ ngõ nhỏ phía sau vang lên.

Miệng vẫn ngậm thìa kem, Tô Cẩm vô tình quay đầu lại và nhìn thấy anh ấy.

Anh mặc bộ quân phục cảnh sát đầm mồ hôi, đang đứng bên đường quan sát đám trẻ mới lớn vừa đánh nhau một trận. Mũ anh đội hơi lệch, cổ áo phanh ra không đúng với quy định, nhìn giống như một cảnh sát có dáng vẻ hơi ngông nghênh...

Khi Tô Cẩm vẫn đang ngẩn ngơ hồi tưởng, thì Ngạc Lâm đã đếm xong tiền, cất vào phong bì rồi tiện tay ném lên mặt bàn.

Tô Cẩm bị tiếng động nhẹ phát ra từ chiếc phong bì khiến cho bừng tỉnh, hỏi: “Đếm xong chưa?”

Ngạc Lâm khuấy khuấy ống hút trong cốc nước lạnh, lông mày anh nhíu lại có vẻ hơi mất kiên nhẫn: “Em lại làm sao thế? Động một tý lại lấy năm mười ngàn tệ này ra đe dọa anh. Anh đã nói rồi, sau này lương của anh được bao nhiêu anh cũng đưa hết cho em...”

Tô Cẩm cúi đầu, sống mũi hơi cay. Cô có nên nhẫn nhịn hay không? Đây luôn luôn là vấn đề tồn tại giữa hai người.

Ngạc Lâm vươn tay qua bàn xoa đầu cô, giọng nói trở nên dịu dàng hơn: “Được rồi, được rồi! Khi mình bắt đầu tiết kiệm tiền, mặc dù đã thỏa thuận là ai đề nghị chia tay trước thì số tiền này sẽ thuộc về người kia, nhưng em đừng tức giận một chút là lại đưa số tiền này ra đe dọa anh, động một tý lại nói chia tay, em không thấy chán sao?”

Tô Cẩm nghiêng người ra sau để tránh bàn tay của anh: “Trước ngày hôm nay, em từng nói với anh là chia tay rồi sao? Ngạc Lâm, anh nhớ nhầm em với ai rồi?”

Ngạc Lâm bắt gặp ánh mắt lạnh người, ánh mắt lộ rõ sự ngạc nhiên, giống như anh đang đứng trước một đứa trẻ làm ầm ĩ một cách vô cớ. “Rốt cuộc là thế nào? Có phải là việc tìm nhà khiến em không vừa ý? Anh đã nói trước rồi, tìm nhà là một việc vất vả, em không nên quá vội vàng...”

“Không thể nào cả”, Tô Cẩm tránh ánh mắt của anh, buồn bã cúi đầu, “Em muốn mua nhà là muốn yên ổn để sống. Không phải... không phải đợi đến lúc làm vợ lẽ của ai đó”.

Tay Ngạc Lâm cứng lại, “Em nói lung tung gì thế?”

“Ngạc Lâm!” Tô Cẩm nhe răng một lúc, cúi đầu hỏi anh: “Anh luôn nghĩ em là đứa rất ngốc phải không? Thế nên mới lấy em ra để trêu đùa. Anh được nhiều fan hâm mộ quá nên lấy em ra làm lá chắn. Đợi đến bao giờ anh gặp được người anh thích sẽ đem em cất vào kho để dự trữ phải không?”.

Ngạc Lâm không thể giữ được bình tĩnh, đặt cốc nước sang một bên.

Nước mơ hồng là loại đồ uống ưa thích của phụ nữ, thứ đồ uống ngọt ngào như vậy không hợp với người đàn ông to lớn này nhưng anh lại rất thích, đến mức mà mỗi lần đi ăn với anh, người phục vụ đem đồ uống đến đều đặt thứ nước đó trước mặt Tô Cẩm. Tô Cẩm lặng nhìn thứ nước màu hồng trong cốc, lần đầu tiên nhận thấy rằng, người đàn ông thích loại đồ uống này vẫn giống một đứa trẻ chưa lớn.

“Đạo này anh hơi bận, bên đơn vị vẫn phải làm thêm giờ.” Giọng của Ngạc Lâm bắt đầu mất bình tĩnh, “Ngày lễ của phương Tây đâu phải là vấn đề, nếu em chán thì chúng ta đi về thôi. Không phải là em cũng muốn ra ngoài sao? Thu đồ xong chưa?”.

Hai tay của Tô Cẩm để dưới khăn trải bàn nắm chặt lại.

Anh ấy nói không sai, ngày lễ Tình nhân vốn dĩ là của phương Tây. Nhưng trong một ngày như thế này – Tô Cẩm chỉ ngẩng đầu là có thể nhìn thấy phía ngoài cửa, rất nhiều người đang đi trên đường, phần nhiều là các cô gái tay khoác người yêu, tay ôm hoa hồng. Một ngày như thế này – ngay cả không khí cũng mang hương vị của hoa hồng, làm sao cô có thể tiếp tục giữ những điều vốn dĩ đã không tồn tại để tiếp tục dối lừa chính mình?

Cuối cùng, sau rất nhiều giằng co, cuộc đấu tranh giữa nhẫn nại và không nhẫn nại đã nghiêng về một phía.

Tô Cẩm hít một hơi thật sâu rồi chậm chậm ngẩng đầu: “Vâng, chúng ta đều rất bận, vì thế hôm nay em gọi anh đến đây, ngoài việc trả tiền, chỉ muốn hỏi anh một câu: Ngày mừng 6 tháng sau, lúc 10 giờ sáng, tại khách sạn Hyatt, người đặt hai mươi mâm cỗ đính hôn có phải là anh không?”

Khi hỏi xong câu đó, Tô Cẩm cảm thấy tim mình như thất lại. Cô biết cô nên ngẩng đầu và nhìn thẳng vào mặt anh. Nhưng khi nói được một nửa, cô lại hụt hơi, thế là câu hỏi thốt ra từ miệng thay vì một lời chất vấn hùng hồn lại không bằng một lời yêu cầu chứng thực yếu ớt – ngay cả bản thân cô cũng thấy rõ sự bất lực trong tiếng nói của mình, thật đáng thương.

Tô Cẩm rất muốn tát mình một cái, nhưng sự ảo não nhanh chóng biến thành sợ hãi trước vẻ trầm mặc của Ngạc Lâm.

Con người này vốn hơi có chút ngông nghênh, ham chơi, vừa hút thuốc vừa uống rượu... Nhưng từ lúc cô thực tập tốt nghiệp đến lúc chạy khắp nơi nộp đơn xin việc, từ khi tìm thuê phòng khắp nơi đến khi chuyển đến làm việc ở đây, anh đã chứng kiến những trải nghiệm quan trọng nhất trong cuộc đời cô, anh cũng là người bạn trai chính thức đầu tiên của cô.

Mắt của Tô Cẩm đỏ lúc nào không hay, “Thế là đúng rồi?”

Ngạc Lâm bực bội vò đầu, “Em à, em cũng biết quê của mẹ anh ở Tứ Xuyên mà, vì thế bà rất thích có cô dâu ở quê. Sức khỏe của bà lại không tốt, anh không thể...”

Nghe thấy anh lại đem mẹ ra làm lá chắn, không biết vì sao, sự buồn bã trong lòng Tô Cẩm trở nên quyết liệt, “Thật vậy sao? Nhưng con gái của phó thị trưởng Trần sinh ra ở thành phố T, lớn lên tại thành phố T, bố là người Bắc Kinh, mẹ là người Thượng Hải. Gia đình họ và gia đình anh là... đồng hương từ đời trước sao?”.

Anh bỗng nhiên lừa cô? Hay vẫn lừa cô từ trước mà cô không hề biết?

“Ngạc Lâm, anh là đồ khốn nạn.” Nước mắt của Tô Cẩm chảy ra, “Thiếp mời của nhà anh đã phát đi rồi, anh còn dùng những lời này lấp liếm tôi? Anh thật sự chỉ muốn che giấu tôi để tôi làm vợ bé của anh?”.

“Kỳ thực...”, Ngạc Lâm đưa tay ra định nắm lấy tay cô bị cô tránh né đánh hăm hực thu lại, “Kỳ thực anh luôn muốn nói với em, nhưng...”

“Nhưng cảm thấy không cần thiết, phải không?” Tô Cẩm vò nát chiếc khăn giấy trong tay. Vốn dĩ không muốn khóc, nhưng khi cô ngẩng đầu lên, nước mắt vẫn chảy ra không sao dừng được, “Cho dù anh muốn nói sao thì nói, anh nghĩ rằng tôi không thể sống thiếu anh, phải không?”.

“Sức khỏe của mẹ anh không tốt, em cũng biết...”, Ngạc Lâm nhìn xuống, lòng dạ rối bời, “Chúng ta đã ở bên nhau hơn hai năm, nếu anh không thực sự muốn sống cùng em thì sao lại muốn giao tiền lương cho em giữ?”

Tô Cẩm nhìn bàn tay của cậu ấm, nhe răng hỏi lại: “Sống cùng nhau như thế nào? Tôi cứ vờ không biết, mua một căn phòng sống với anh, đợi khi nào vợ anh ngủ rồi thì anh đến với tôi để mua vui sao?”

“Em đừng nói như vậy...”, sắc mặt Ngạc Lâm nghiêm lại, không suy nghĩ gì, nắm chặt lấy tay cô, “Em nên hiểu anh...”

“Anh đừng như vậy”. Tô Cẩm rút tay khỏi tay anh, sắc mặt đanh lại, “Việc này tôi đã do dự rất lâu, tôi luôn nghĩ về tình cảm giữa chúng ta... làm thế nào để giành lại. Nhưng càng nghĩ lại càng cảm thấy... không đáng. Ngạc Lâm, anh cứ kết hôn đi. Bữa cơm này coi như bữa cơm chia tay, tôi mời”.

“Tô Cẩm!”

Đây là lần đầu tiên Ngạc Lâm gọi tên cô như thế này. Nhưng, cho dù là muốn nói những lời giả dối để an ủi cô hay là chính thức xin lỗi, Tô Cẩm cũng không muốn nghe. Ngoài hai điều này, cô không còn nghĩ ra anh có thể nói gì với cô nữa.

Vẫy tay gọi người phục vụ, Tô Cẩm xỏ mấy tờ tiền bảo anh ta lấy thêm vài chai bia.

Ngạc Lâm không chịu đựng được, chau mày. Anh biết cô có thể uống được rượu, nhưng trong tình trạng uống từng chai từng chai như thế này...

Tô Cẩm rót đầy cốc rượu của mình, không ngừng đầu lên, xua tay với Ngạc Lâm, “Cảnh sát Ngạc Lâm, tôi biết anh là người rất bận rộn, tôi không làm mất thời gian của anh nữa. Dẫu sao hôm nay cũng là ngày lễ tình nhân, để vị hôn thê làm thêm giờ là không tốt”.

“Tô Cẩm, em nghe anh nói...”, không chờ anh nói hết câu, Tô Cẩm cầm lấy điện thoại ra, vội vàng gọi cho Lâm Chi Chi.

Dường như chuông vừa kêu một tiếng đã có người nhận điện thoại. Giọng của Lâm Chi Chi có lẽ còn căng thẳng hơn, “Thế nào rồi, cậu đã hỏi chưa? Anh ta nói sao?”

Ánh mắt của Tô Cẩm liếc nhìn điện thoại của Ngạc Lâm, đang rung trên bàn rồi nhanh chóng bị anh tắt máy, “Cảnh sát Ngạc có việc đi rồi, cậu đến ăn tối cùng mình đi. Vẫn chỗ cũ”.

Ngạc Lâm ngồi đối diện thờ dài, “Được, em cứ ngồi với Chi Chi. Tối anh sẽ gọi điện cho em”.

Tô Cẩm giả như không nghe thấy lời anh nói, vứt điện thoại sang một bên, nhấp từng ngụm bia nhỏ. Thử nước đắng chát lạnh lạnh chảy qua cuống họng, giống như kim châm đi vào dạ dày và bùng cháy ở trong đó khiến cô đau đớn.

Điện thoại lại rung đầy thúc giục. Ngạc Lâm bối rối nhìn Tô Cẩm, do dự giây lát, rồi đứng dậy rời đi.

“Đợi đã”. Tô Cẩm giật giọng gọi anh, cô đẩy phong bì tiền trên bàn, “Cầm tiền đi!”.

Ngạc Lâm thờ dài, “Em à, em có nhất thiết phải làm như vậy...?”.

Ánh mắt của Tô Cẩm sắc như dao, “Tôi gửi trả anh đây, đừng làm phiền tôi nữa”.

Sắc mặt của Ngạc Lâm trở nên rất khó coi, anh cầm chiếc phong bì không nói một lời, quay đầu bước đi không ngoảnh lại.

Ánh mắt của Tô Cẩm xuyên qua cốc thủy tinh trong suốt, thấy bóng dáng bị bóp méo trên đó của anh bước ra khỏi khách sạn, biến mất vào bóng đêm ngoài cửa. Từ trước đến giờ, anh ấy vẫn luôn không quay đầu lại.

Tô Cẩm uống một hơi hết sạch bia trong cốc. Đột nhiên cô nghĩ đến trong đêm chia tay này, cô đã quên làm một việc vô cùng quan trọng.

Trước cuộc hẹn, Lâm Chi Chi đã dặn cô, nếu thực sự phải chia tay, cho dù thế nào thì cũng phải tắt anh ta một cái để trút giận, nếu không trong lòng sẽ lưu lại âm ảnh bị người yêu bỏ rơi, ảnh hưởng đến việc đi tìm hạnh phúc sau này. Nhưng cô đã quên mất việc quan trọng đó. Tô Cẩm đau đớn nghĩ: Chi Chi đến nhất định sẽ mắng cô vô dụng.

Cô biết Lâm Chi Chi luôn không tôn trọng Ngạc Lâm, luôn nói là anh ấy ngông nghênh, về cơ bản không phù hợp với mình... Nhưng đến bây giờ, phù hợp hay không cũng vậy, đều hoàn toàn không liên quan gì nữa...

Tô Cẩm đặt chai bia xuống, uống từng ngụm nhỏ. Rất đắng, nhưng đối với cô, lạnh và đắng như thế này vẫn chưa đủ.

Tô Cẩm gối đầu lên cánh tay, chậm chậm xoay cốc bia. Ánh đèn từ đỉnh đầu chiếu xuống thứ dung dịch màu vàng trong cốc bia trong suốt với những bọt khí nhỏ lấp lánh. Tô Cẩm biết tư lượng của mình. Hoặc là cô luôn đánh giá cao tư lượng của mình. Thế là, trong đêm lạnh lẽo nhất của một năm ở thành phố này, Tô Cẩm đã không do dự uống cho đến say.

Nhận thức mơ hồ, nhưng có nhiều khoảnh khắc lại ghi nhớ rất rõ ràng: Khi Chi Chi dìu cô ra khỏi cửa khách sạn, gió đêm thốc vào mặt cô lạnh buốt; trong căn phòng lờ mờ ánh sáng mờ ảo, cô bỏ nhào đến chiếc bồn vệ sinh nôn thốc, tay Chi Chi vỗ đều đều lên lưng cô. Chi Chi dìu cô đến bồn tắm, nước nóng nhanh chóng vây lấy cơ thể lạnh giá của cô...

Ngoài ra, cô không còn nhớ gì nữa.

Vì thế, khi cô được ánh sáng buổi sớm đánh thức, mơ màng mở mắt, hoàn toàn không biết là mình đang ngủ ở đâu. Ga gối màu trắng, rõ ràng không phải là họa tiết Mickey ở nhà mình, cũng không phải là họa tiết hoa nhỏ ở nhà Lâm Chi Chi, giống như là...

Tô Cẩm ngồi bật dậy, hoảng hồn nhìn quanh, đúng là... phòng khách sạn.

Quần áo đã được xếp ngay ngắn đặt trên giường, hình như đã được giặt sạch. Trong phòng không có dấu tích gì, chỉ ngoài... một xấp tiền màu hồng bất mất đặt trên chiếc tủ ở đầu giường.

Trong đầu Tô Cẩm dội lên một tiếng động lớn, cô run rẩy cảm xấp tiền, bên dưới quả nhiên có một tờ ghi chú. Là một tờ ghi chú của khách sạn, trên mặt giấy ngà vàng có dòng chữ to rần rời: Rất hài lòng với dịch vụ của cô, xin nhận tiền thưởng. Ngoài ra phòng sẽ được trả lúc 12 giờ trưa, bữa sáng phục vụ tại phòng. Ở chỗ ký tên góc dưới bên phải là một khẩu súng được phác vẽ cùng đơn giản.

Nhìn thấy hai chữ “tiền thưởng”, đầu Tô Cẩm như bị nổ tung, vội vàng nhìn lại mình, quả nhiên cô chỉ mặc một chiếc áo tắm của khách sạn. Trong chiếc áo choàng... không cần kiểm tra cũng biết là không hề mặc gì. Tô Cẩm nắm chặt cổ áo tắm, hoàn toàn sững sờ.

Lẽ nào mình đã say thật?

Lẽ nào lại uống say như thế, người đón mình không phải là Lâm Chi Chi sao?

Không phải là Lâm Chi Chi... thì là ai?

Tô Cẩm hoàn toàn sững sờ.

Không thể? Không thể? Không thể?!

Mình chỉ là bị thất tình, rồi uống rượu, sau đó thì trình tiết... mà bản thân cũng không biết là xảy ra chuyện gì, lại mất mà thần không hay quỷ không biết?! Cô không những không nhớ bất kỳ điều gì mà còn không biết người này như thế nào – tám chín mười phần trăm đó là một khách làng chơi, bỏ tiền để mua vui. Cũng có nghĩa là lần đầu tiên của mình đã trao cho một kẻ không có nhân phẩm một cách vô thức? Kẻ này chắc rất cao tay, không biết là đã hại bao nhiêu con gái nhà lành, mà... mà... không biết anh ta có bị nhiễm bệnh gì không...

Nếu mà thực sự như thế...

Tô Cẩm càng nghĩ càng tuyệt vọng, ôm đầu nằm vật xuống, chỉ muốn chết. Kẻ cặn bã này trả cho cô năm vạn tệ, bằng đúng số tiền mà cô đã đưa cho Ngạc Lâm.

Số tiền này cũng như tiền khách sạn mà cô ở khiến Tô Cẩm không hề hoài nghi là có chuyện gì đã xảy ra vào đêm đó. Nếu không, làm gì có ai lại trả một số tiền lớn như thế này cho người lạ?

Tô Cẩm cố gắng hết sức cũng chỉ nhớ được mình đã nôn khủng khiếp như thế nào, hình như có người đưa cho cô một cốc nước ấm và vỗ nhẹ vào lưng. Cố gắng nhớ tiếp, cũng chỉ lờ mờ biết có người dìu vào bồn tắm, nước nóng bao bọc lấy cơ thể rất thoải mái và dễ chịu.

Tất cả ký ức đêm qua chỉ dừng lại ở đó.

Tô Cẩm nhìn vô thức lên chiếc đèn chùm trên đỉnh đầu, trong tay vẫn cầm tờ ghi chú có ký tên là “khẩu súng” – Khẩu súng này có ý nghĩa gì không? Là biểu tượng của việc tham gia băng đảng nào đó, hay là ám thị anh ta có quyền có thể để mình không dám chống lại? Cũng có nghĩa, anh ta đưa mình đến khách sạn là biết mình không phải gái làm tiền? Vậy... giá của một cô gái cuối cùng là bao nhiêu?

Tô Cẩm vội lấy điện thoại của mình trên tủ đầu giường, lướt qua một dãy dài các cuộc gọi lỡ, cô gọi cho Lâm Chi Chi.

Thật bất ngờ, điện thoại của Lâm Chi Chi tắt.

Lâm Chi Chi tự nhiên tắt điện thoại. Tô Cẩm như muốn đồ sụp xuống. Chỉ qua một đêm, không những cuộc sống của cô bị đảo lộn, mà ngay cả Lâm Chi Chi điện thoại luôn mở hai tu tiếng cũng bắt đầu chơi trò chơi tắt máy? Hay là lúc này cô ấy đang có việc gấp ở công ty?

Tô Cẩm xem lại danh bạ trong điện thoại, khung lựa chọn màu xanh da trời nhạt dừng ở số điện thoại của sư phụ. Tô Cẩm do dự giây lát rồi gửi một tin nhắn: “Sư phụ, một cô gái trong thành phố chúng ta có giá bao nhiêu?”

Đợi đến khi tin nhắn đã gửi đi, Tô Cẩm bắt đầu ân hận, giận mình không biết giữ miệng.

Quả nhiên, ngay lập tức có điện thoại của Hàn Hiểu, giọng vừa hiếu kỳ, vừa buồn cười: “Sao thế? Có chuyện gì không?”

“Không có gì.” Tô Cẩm ấp úng không biết giải thích như thế nào. “Em chỉ... tiện hỏi thế.”

“Chị nghe nói, à, nhưng chỉ là nghe nói chứ chưa từng gọi họ”, Hàn Hiểu cười, “từ vài chục đến vài chục nghìn đều có. Nếu qua đêm ở một nơi sang trọng thì khoảng vài vạn”.

Tô Cẩm cười đau khổ: Hóa ra mình được coi là hàng quý.

Hàn Hiểu nói tiếp: “Tô Tô, lần này để em rồi văn phòng xuống công trình, rồi chị lại không thể đi cùng với em, thật sự là chị thấy ngại quá”.

Hàn Hiểu và Tô Cẩm đều là kỹ sư của bộ phận giám sát kỹ thuật ở Hải Công. Khi còn ở văn phòng, do Tô Cẩm là nhân viên mới của công ty nên được Hàn Hiểu chỉ dạy rất nhiều, vì thế mặc dù về danh nghĩa Tô Cẩm là trợ lý của Hàn Hiểu nhưng Tô Cẩm luôn gọi Hàn Hiểu là “sư phụ”.

Sau tết, những người đã có gia đình như Hàn Hiểu bị điều về làm dự án ở gần thành phố, Tô Cẩm cũng đi cùng. Nhưng không ngờ, khi chưa khởi công, Hàn Hiểu vì có bầu nên xin nghỉ trước hạn. Thế là, dự án vốn dĩ do hai người phụ trách giờ chỉ còn một mình Tô Cẩm tự lo liệu.

Thiết bị luyện ba mươi lăm vạn tấn dầu một năm của dự án luyện dầu thành phố C là một hệ thống lớn, đây là một trong những nội dung quan trọng nhất của dự án. Theo sắp xếp tiến độ tổng thể của dự án luyện dầu thành phố C, tiến độ của hệ thống này phải song song với hệ thống sản xuất hydro. Theo thường lệ, khi thi công, hai hệ thống cần có hai nhân viên kỹ thuật điều hành. Nhưng Hàn Hiểu đột ngột nghỉ phép, bộ phận giám sát kỹ thuật cũng không có thời gian tìm thêm người, thế là công việc của hai người đều trút lên vai Tô Tô. Hàn Hiểu xin lỗi là vì như vậy.

Tô Cẩm vội nói: “Sự phụ đừng nói như vậy. Chị đã giúp em điều chỉnh tất cả mọi thông số của hai hệ thống, em cũng đã nhàn hơn nhiều rồi. Chị cứ yên tâm ở nhà nghỉ ngơi, đừng bận tâm lo lắng điều gì?”

Hàn Hiểu liền dặn dò cô vài câu rồi tắt máy.

Tô Cẩm gọi lại cho Lâm Chi Chi, nhưng máy vẫn tắt.

Tắm rửa, ăn bữa sáng mà khách sạn phục vụ tận phòng xong, Tô Cẩm cúi đầu buồn bã rời khỏi khách sạn.

Tuyết vẫn rơi, tuyết trên đường bị người ta qua lại giẫm đạp thành một mớ hỗn độn. Có cây hai bên đường cũng bị tuyết phủ trắng. Trên quảng trường phía xa, đám trẻ con đang chơi ném tuyết, cười nói âm ỉ.

Tô Cẩm đứng trên thềm khách sạn, mặc áo lông có mũ, xấp tiền vẫn để trong túi áo, cộm lên qua chiếc áo mỏng bên trong khiến cô thấy đau.

“Mình đã mất bạn trai”. Tô Cẩm hé mắt nhìn thế giới bên ngoài vừa quen thuộc vừa lạ lẫm, buồn bã nghĩ, “Khi mình tự buông thả bản thân, muốn mượn rượu để giải sầu thì lại mất mát nhiều thứ hơn...”

Nghĩ vậy, Tô Cẩm không tránh khỏi cảm giác đau đớn, lạnh lẽo. Không phải đó chỉ là một người đàn ông sao? Không phải chỉ là một cuộc tình chết yểu sao? Vì sao lại phải đau khổ như vậy? Từ góc độ này thì việc xảy ra trong khách sạn rõ ràng là tự tạo ra một điều nghiệt ngã. Còn gã đàn ông kia không biết có mắc bệnh truyền nhiễm gì không... Đó cũng là mình làm mình chịu thôi.

Tô Cẩm dụi dụi mặt, cố gắng vực dậy tinh thần. Cho dù nói như thế nào thì giây phút khó khăn nhất cũng đã qua rồi.

Quay về phòng trọ ở Hải Công, cô bạn cùng phòng Thanh Thanh vẫn chưa về. Tô Cẩm thu dọn xong hành lý của mình, gọi điện cho Lâm Chi Chi, điện thoại vẫn tắt máy. Tô Cẩm hết cách, đành gọi điện thoại cho Bành Tiểu Ngôn. Ở thành phố T, hai người là bạn tốt nhất của Tô Cẩm.

Bành Tiểu Ngôn đang trong giờ làm, nghe cô hỏi Lâm Chi Chi, lập tức giống như thùng thuốc nổ bị châm ngòi: “Con nhỏ Chi Chi đó chẳng thèm kiêu ngạo gì, trắng trợn lừa mình. Nó nói nó có việc gấp, bảo mình đến khách sạn đón cậu. Khi mình chạy đến khách sạn, chả thấy ma nào ở đấy cả. Gọi điện cho nó thì lại tắt máy, gọi cho cậu thì cũng không nghe máy. Hai người chơi trò gì vậy? Làm lỡ mất cuộc hẹn vào đêm có tuyết của mình, hôm qua là Lễ Tình nhân, mỗi năm chỉ có một lần...”

Tô Cẩm ngắt những lời trách móc của cô, “Chi Chi có nói nó có chuyện gì không?”

Bành Tiểu Ngôn rên lên một tiếng: “Giọng nó nghe có vẻ gấp gáp, nhưng không nói là chuyện gì. Đúng rồi, lúc gọi điện, mình nghe thấy tiếng còi ô tô, có lẽ nó đang ở trên đường. Có phải là chuyện của công ty không?”

Lâm Chi Chi là trưởng bộ phận an ninh của tập đoàn Hưng Hòa, có thể là việc của công ty thật...

“Gọi điện thoại đến công ty rồi phải không?” Tô Cẩm hỏi, “Công ty nói thế nào?”

“Gọi rồi”, giọng của Bành Tiểu Ngôn có vẻ rất âm ỉ, “Người ở công ty nói là không thể tùy tiện tiết lộ cho người ngoài”.

“Vậy à...”, Tô Cẩm nhìn những bông tuyết rơi trên ngọn cây ngoài cửa sổ, bất giác chau mày, “Ngày mai mình phải đi làm dự án rồi, lần này ít nhất cũng phải hai tháng. Việc của Chi Chi... đợi cô ấy về nhất định bắt cô ấy phải giải thích rõ với cậu”.

Bành Tiểu Ngôn đáp: “Cứ yên tâm đi đi, có việc gì nhất định mình sẽ thông báo cho cậu”.

Tắt máy, Tô Cẩm xem lại nhật ký điện thoại tối hôm trước, ngoài hai cuộc gọi của Ngạc Lâm, còn lại đều là số điện thoại của Lâm Chi Chi.

Tô Cẩm vô cùng ân hận. Chỉ vì một người đàn ông khốn nạn mà làm lỡ bao nhiêu việc.

Lòng đầy ân hận, Tô Cẩm vỗ trán, rồi tự thề với lòng: Một là, từ bỏ Ngạc Lâm, xem con người bội bạc đó rốt cuộc thế nào; hai là, không bao giờ để rượu làm ảnh hưởng đến mình nữa. Nếu vi phạm lời thề thì cô sẽ trở thành kẻ không ra gì suốt đời.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Mật Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Người lạ mặt

Khi Tô Cẩm đầu đội mũ bảo hộ, đang leo xuống từ tháp lọc dầu thì điện thoại reo. Cô không có cách nào để nghe máy. Đang nghĩ xem có phải là Lâm Chi Chi gọi không thì chuông ngừng kêu.

Tô Cẩm nhanh nhẹn leo xuống, lấy điện thoại ra xem, hóa ra là Bành Tiểu Ngôn gọi.

“Tô Tô”, giọng của Bành Tiểu Ngôn rất lo lắng, “Nhà Chi Chi nói không biết Chi Chi đi đâu, bên công ty thì nói là Chi Chi đã nghỉ việc. Việc này... có gì đó không bình thường”.

Tìm của Tô Cẩm như ngừng đập, “Đã đến nhà cô ấy xem chưa?”

“Gọi không có ai mở cửa”. Bành Tiểu Ngôn nói, “Bảo vệ khu vực nói rằng mấy ngày này không nhìn thấy cô Lâm đâu. Mình bảo họ mở cửa nhưng họ không đồng ý. Sau đó... mình lo lắng quá nên báo cảnh sát rồi”.

“Gi cơ? Báo họ rồi à?” Tô Cẩm không biết nói sao cho phải, “Thế... cảnh sát nói thế nào?”

Bành Tiểu Ngôn thở dài, “Họ nói là sẽ cố gắng hết sức để tìm. Cậu nói với Ngạc Lâm nhà cậu một tiếng để anh ấy tác động đến người ta”.

Tô Cẩm vẫn chưa nói cho Tiểu Ngôn biết việc mình và Ngạc Lâm đã mỗi người đi một ngã, nghe nhắc đến Ngạc Lâm, trong lòng thấy không thoải mái. Cô vội vàng nói một hai câu rồi tắt máy, đứng thất thần dưới chân tháp, do dự gọi đến số điện thoại nhà riêng của Hàn Hiểu.

Người nghe điện thoại là chồng của Hàn Hiểu – Hình Nguyên, anh nói Hàn Hiểu đang ngủ trưa nên không nghe điện thoại.

Tô Cẩm nói ngắn gọn, dứt khoát: “Hình Nguyên, em có việc muốn nhờ anh, anh có quen ai ở sở cảnh sát không?”

Trong điện thoại, giọng của Hình Nguyên có chút kinh ngạc, “Sở cảnh sát? Xảy ra chuyện gì vậy?”

Tô Cẩm kể ngắn gọn chuyện của Chi Chi, “Em nghe nói, cảnh sát thường không để ý đến chuyện mất tích của thanh niên...”

“Em đừng lo lắng quá”. Hình Nguyên an ủi cô, “Để anh nhờ người nghe ngóng tình hình xem sao”.

Tô Cẩm tắt máy, trong lòng đầy lo lắng. Cô biết, với việc như thế này, nếu mình đang ở thành phố T thì cũng không làm gì được nhưng đợi mãi vẫn không thấy có tin tức gì, lòng cô bất an đến nỗi ăn ngủ không yên.

Đúng dịp bộ phận giám sát kỹ thuật có đợt đào tạo ngắn trong một tuần, Tô Cẩm vội vàng làm thêm giờ, cố gắng hoàn thành công việc sớm để kịp về thành phố T trước một ngày.

Sau khi chuông cửa kêu hai tiếng, cánh cửa to nặng được mở ra từ phía trong.

Ánh đèn âm áp trong nhà, trong chốc lát đã làm cho đêm đông lạnh giá trở nên kiêu diễm. Tuy nhiên, dưới ánh đèn quen thuộc đó là một người đàn ông lạ mặt.

Anh ta có dáng người cao lớn, lại đứng trên bậc cao nhất của thềm nhà nên cả người Tô Cẩm gần như bị che phủ bởi bóng của anh ta. Không nhìn rõ mặt nhưng Tô Cẩm cảm thấy không tồi.

“Tôi... tôi đến tìm...” Lấp bắp nói không hết câu, người lạ mặt ra mở cửa liền nhường bước và nói: “Vào đi”.

Giọng nói của người này dường như đã từng nghe ở đâu đó. Trong đầu Tô Cẩm rà soát lại một lượt nhưng vẫn không nhớ ra được, thế là cô tự giải thích rất nhanh: Có lẽ chỉ là ảo giác mà thôi. Mặc dù trí nhớ của cô không tốt nhưng gặp ai rồi thì ít nhiều cũng lưu lại một vài ấn tượng – đặc biệt là một người như anh ta.

Người đàn ông lạ mặt có dáng người rất đẹp, lười biếng đứng ở một bên như một con báo đang lim dim mắt. Dưới vẻ bề ngoài nho nhã đó như ẩn chứa những điều khiến người khác không thể lường trước được. Mặc dù anh ta đứng dựa vào khung cửa một cách uể oải nhưng ánh mắt vẫn chăm chú nhìn khiến Tô Cẩm cảm thấy như có một khẩu súng đang chĩa vào cô.

Tô Cẩm vừa phân tích ánh mắt đó liệu có thể gọi là sát khí được không, vừa chú ý đến gương mặt của người đó – rất anh tuấn, đường nét trên khuôn mặt sắc gồ ghề như dao cắt. Ngay cả đuôi lông mày cũng sắc lẹm.

Tô Cẩm không dám nhìn nhiều, nhanh chóng cúi đầu thay dép ở tủ rồi treo áo khoác lên giá. Vừa quay đầu lại đã thấy người lạ mặt vẫn đứng ở trong phòng, khoanh hai tay lại, nhìn mình.

Tô Cẩm cảm thấy kỳ lạ, quay đầu liếc nhìn mình trong chiếc gương treo tường lớn.

Hình ảnh trong gương là cô, mặc một chiếc quần bò tối màu đã sờn, áo lông cao cổ màu đen cũng đã cũ. Tóc buộc đơn giản, còn sót lại hai lọn tóc, nhìn có vẻ luôn bận rộn. Trên mặt chỉ thoa một lớp phấn mỏng... không có thứ gì bị bắn cả.

Tô Cẩm ngạc nhiên quay đầu lại – Có gì đáng nhìn đâu?

Không biết cuối cùng người đàn ông lạ mặt có hiểu được câu hỏi trong mắt cô không, anh ta lười biếng hất cằm về phía phòng khách, “Vào đi, Tô Tô”.

Ánh mắt Tô Cẩm bắt gặp ngạc nhiên – Anh ta tự nhiên gọi tên mình giống như đã quen biết?

Một con chó trắng béo ú xuất hiện ở cửa phòng khách, đằng sau là chủ nhân của nó, tay cầm một quả táo đã gặm một nửa, cười híp mắt nhìn cô từ đầu đến chân, “Thế nào? Lần đầu tiên làm dự án ở lục địa có cảm giác gì không?”

Tô Cẩm định thần lại, nắm chặt tay lại giờ lên, “Đã nắm vững tất cả”.

Bên cạnh có tiếng cười khê của người đàn ông lạ mặt gọi cô là Tô Tô.

Hai tay anh ta đút túi quần, dáng vẻ lười biếng, lúc nào cũng như muốn tìm một vật gì đó để dựa vào. Trong đôi mắt có cái nhìn đùa cợt, thú vị khi nhìn thấy sắc mặt Tô Cẩm chuyển dần sang màu đỏ – phản ứng như vậy ít nhiều có vẻ vì thẹn quá hóa giận, giống như mình đang nói phét quá đà bị người khác phát hiện. Thế là Tô Cẩm, mặt vẫn đang đỏ gay, hùng hồn bảo chữa, “Không giấu gì chị. Thực sự là... đã nắm vững tất cả”.

Hàn Hiểu cười và giới thiệu hai người, “Tô Cẩm, đồng nghiệp của chị. Lục Hiểu Phong, bạn của anh Hình nhà chị. Đúng rồi, khi bọn chị kết hôn hai người cũng có mặt, chắc là gặp nhau rồi phải không?”

Tô Cẩm nhìn anh ta, rồi lại nhìn Hàn Hiểu, một người đàn ông bất mắt như vậy, nếu thực sự là đã gặp thì vì sao lại không có một chút ấn tượng nào cả?

Lục Hiểu Phong lại gật đầu, “Đúng rồi, hôm đó Tô Tô kè kè bên chị, không thể không nhìn thấy”.

Chỉ là... như vậy sao?

Tô Cẩm vẫn thấy có một chút lạ lùng. Nhưng bây giờ không phải là lúc để nghĩ đến những tiểu tiết như thế này.

“Anh Hình đâu ạ?” Tô Cẩm vội hỏi. “Em có việc tìm anh ấy, rất gấp”.

“Có phải là việc của bạn em không?” Hàn Hiểu liếc nhìn đồng hồ trong phòng, “Anh ấy vào thành phố có chút việc, dặn chúng ta đi xe của Hiểu Phong tới gặp anh ấy”.

“Sao chị không nói sớm?” Tô Cẩm nhảy dựng lên, “Mấy người có tiền như chị toàn ở nơi xe bus không chạy qua. Báo hại em mất năm mươi tệ vì gã tài xế cứ lấy cớ trời tối đường xấu khó đi”.

Lục Hiểu Phong lại cười khùng khục.

Hàn Hiểu dở khóc dở cười, “Chị cũng chỉ đủ sống thôi, Tô Tô, sao em lại so đo với chị thế?”

Tô Cẩm không đồng ý bừa bãi, “Không so đo thế nào được? Đầu năm nay... giá của một trinh nữ đã bằng vài tháng lương của em rồi...”

Nói đến đây, đột nhiên nghĩ lại nguyên nhân mình biết giá này, thế là Tô Cẩm ngượng ngập không nói gì nữa.

Lục Hiểu Phong lại nói thêm vào: “Đúng rồi, có khi... phải đến năm vạn”.

Năm vạn.

Hai chữ này khiến Tô Cẩm giật thót mình, lo lắng nhìn anh ta. Con số này liệu có phải là anh ta chỉ thuận miệng nói ra không?

Lục Hiểu Phong thấy cái nhìn của cô, nhếch miệng cười.

Tô Cẩm giống như người có tâm bệnh bị anh ta nhìn thấy, tim đập loạn lên.

Anh ta có ý gì? Hay anh ta chẳng có ý gì cả? Anh ta không thể là... nhưng không thể, một người đàn ông như anh ta, có lẽ còn có cô gái mất với anh ta năm vạn, anh ta không thể mất nhiều tiền như thế để mua vui...

Lục Hiểu Phong quay đầu lại hỏi Hàn Hiểu: “Tối nay ăn gì?”

Hàn Hiểu giơ tay vỗ vỗ vào mặt Tô Cẩm, “Tĩnh lại, tĩnh lại. Bọn chị sẽ đãi em, em muốn ăn gì nào?”

Tô Cẩm cười cười, trong lòng bất an, “Tùy mọi người. Dù sao em cũng là con nhà nghèo, không kỹ tính, được ăn là tốt rồi. Chị bây giờ giống như gấu trúc rồi, chị muốn ăn gì?”

Hàn Hiểu đã mang bầu hơn bảy tháng, đây là giai đoạn cô ăn được. Nghe Tô Cẩm hỏi ngược lại như vậy cô liền có vẻ trầm tư, “Chị muốn ăn đầu cá nấu ớt... gà nấu cay... đậu phụ rán...”

Lục Hiểu Phong chậm rãi ngắt những tưởng tượng không thực tế của cô, “Anh Hình đã nói rồi, chị không được ăn cay”.

Mặt Hàn Hiểu đầy thất vọng.

Lục Hiền Phong vỗ vỗ tay, vui vẻ cười, “Đi thôi, các cô nương, tôi đưa hai người đến một nơi rất thú vị”.

Tô Cẩm nhìn theo bóng dáng anh ta, trong lòng nghĩ, con người khó hiểu này thật biết cách làm cho người khác hoảng hốt...

“Nơi rất thú vị” mà Lục Hiền Phong nói chính là nhà hàng Giang Nam. Các món hầm, chưng cách thủy ở đây nổi tiếng khắp thành phố T, hoàn toàn phù hợp với một người sắp làm mẹ như Hàn Hiểu.

Món ăn chưa được mang lên thì Hình Nguyên đã kịp đến.

Hàn Hiểu vừa múc canh cho anh vừa nói nhỏ trách móc, “Sao giờ anh mới đến, bọn em đợi anh lâu lắm rồi”.

Hình Nguyên treo xong áo khoác, lại gần hôn vợ rồi mới chào hai người ngồi cùng.

Tô Cẩm vội hỏi: “Có tin tức gì không, anh Hình?”

Hình Nguyên xua xua tay, hỏi cô: “Cô bạn mất tích của em là người ở đây phải không?”

Tô Cẩm lắc đầu, “Bố mẹ cô ấy ở thành phố Lâm. Bạn của em gọi điện hỏi thì người nhà cô ấy nói là không biết gì cả”.

Hình Nguyên lại hỏi: “Ngoài phòng trọ, cô ấy còn có chỗ ở nào khác không?”

Tô Cẩm có chút bối rối, “Chi Chi luôn sống độc lập. Mỗi lần tụ họp bạn bè, cô ấy đều chủ động đến tìm bọn em...”

Chưa nói dứt lời liền nghe thấy một giọng nói vang lên. Hai người đang nói chuyện cùng quay sang nhìn, thấy nét mặt Lục Hiền Phong đầy kinh ngạc dò hỏi: “Chi Chi mà hai người nói... là Lâm Chi Chi?”

Tô Cẩm ngạc nhiên gật đầu, “Vâng, anh quen Chi Chi sao?”

Lục Hiền Phong lấy khăn ăn lau nước canh trên tay, đôi lông mày sắc chau lại, “Mất tích gì? Không phải là công ty cử cô ấy đi công tác sao?”

“Công tác?” Tô Cẩm lặng người, “Nhưng... lúc Tiểu Ngón gọi điện thoại, công ty nói là cô ấy đã nghỉ việc”.

Đầu mày Lục Hiền Phong giật giật, trong đáy mắt anh đầy vẻ u ám, “Nếu nghỉ việc, tại sao tôi lại không biết?” Nói xong liền cầm lấy điện thoại, vội vàng ấn một dãy số, “Cho tôi gặp trưởng bộ phận an ninh Lâm Chi Chi”.

Tô Cẩm nhìn anh ta, căng thẳng đến nghẹt thở.

Dường như cảm nhận được sự lo lắng của cô, Lục Hiền Phong cầm điện thoại, ánh mắt hướng về phía cô.

Trong mắt của người đàn ông này tỏa ra một thứ ánh sáng rực rỡ tươi đẹp, dường như ánh đèn trên trần nhà, ánh sao ngoài cửa sổ đều truyền vào trong đôi mắt ấy. Giống như dòng nước ánh lên lúc rạng chiều, mát lạnh, lại có một vẻ nho nhã khiến người khác mê đắm.

Tô Cẩm mơ hồ nghĩ: Người đàn ông này có một đôi mắt thật kỳ lạ.

“Thế nào?” Hình Nguyên đặt con tôm đã bóc vào đĩa của Hàn Hiểu, quay lại hỏi, “Công ty nói như thế nào?”

Lục Hiền Phong tắt điện thoại, mặt không bộc lộ cảm xúc gì, nói: “Nói là sắp cử cô ấy đi công tác”.

Tô Cẩm cảm thấy như có một mớ bòng bong trong đầu, cô đang nghĩ xem vì sao anh ta có thể quen Lâm Chi Chi thì nghe thấy Hình Nguyên giải thích: “Hiền Phong là cố vấn pháp luật của tập đoàn Hưng Hòa – anh quen không giới thiệu, hai người họ đều là nhân viên cùng một công ty”.

Tô Cẩm hồ nghi nhìn Lục Hiền Phong, anh ta cũng đang nhìn cô, “Thế nào, không giống sao?”

Đương nhiên không giống.

Tô Cẩm nghĩ: Một cố vấn pháp luật tại sao lại là một người có vẻ phát phơ như thế? Tổng giám đốc của tập đoàn Hưng Hòa... chọn người kiểu gì vậy?

Hàn Hiểu thấy không khí rối loạn như vậy, cuối cùng hỏi đến vấn đề mấu chốt, “Anh đã nghe ngóng được tin tức gì chưa?”

Hình Nguyên lắc đầu, “Khả năng của cảnh sát có hạn. Thêm vào đó, sự lưu động của nhân khẩu năm nay rất lớn, để xác định được xem một người có thật sự mất tích hay không cần rất nhiều thời gian. Thực sự trông đợi vào họ để tìm người, e rằng...”

Hàn Hiểu đặt thìa xuống hỏi Tô Cẩm: “Tô Tô, bạn trai của em ở sở cảnh sát nói thế nào?”

Tô Cẩm cúi đầu nhìn xuống, “Ngạc Lâm sắp đính hôn rồi, nghe nói cô dâu là con gái của phó thị trưởng Trần. Em và anh ấy đã kết thúc rồi, làm sao có

thể hỏi anh ấy?”

Câu trả lời khiến Hàn Hiểu không thể ngờ tới, tự nhiên ngẩn người ra.

Tô Cẩm nhìn trong đôi mắt của chị có một chút dịu dàng cảm thông, vội vàng xua tay, cố gắng nở nụ cười, “Em đi rửa tay, mọi người cứ ngồi ăn nhé”.

Không đợi Hàn Hiểu kịp định thần lại, Tô Cẩm đã nhanh chân bước ra khỏi phòng.

Trong gương là một khuôn mặt trái xoan bình thường, đường nét mềm mại, xương quai hàm hơi mỏng. Mắt không to, hai hàng lông mi đen và dày, có đôi nét trẻ con.

Không khó coi nhưng cũng không thể xem là đẹp. Ngạc Lâm vẫn nói cô “có khuôn mặt đã lỗi thời”. Lâm Chi Chi và Bành Tiểu Ngón lúc vui vẻ thường khen cô có khuôn mặt kinh điển của người đẹp, mãi mãi không già; lúc không vui lại nói “Mặt trái xoan đúng là lỗi thời rồi, em gái, bây giờ khuôn mặt xương xương mới thịnh hành”.

Tô Cẩm không biết khuôn mặt xương xương là mặt gì, nhưng trong tấm ảnh không rõ Lâm Chi Chi chụp trộm ở đâu, con gái của gia đình phó thị trường Trần, cũng là cô dâu chính thức của Ngạc Lâm có một thân hình gợi cảm, đường nét khuôn mặt tinh tế, ăn mặc thời trang.

Không thịnh hành... có lẽ chính là diện mạo của cô.

Nhưng diện mạo quan trọng như vậy sao? Nếu mình đi thẩm mỹ viện giống cô ấy thì Ngạc Lâm có trở về bên mình không?

Tô Cẩm vỗ nước lạnh lên mặt.

Điện rồi, cô nghĩ, thật sự là điện mất rồi. Rõ ràng là khi anh rời bỏ cô, cô kiên định như thế, vậy mà chỉ qua nửa tháng, dường như cô đã không còn hận anh nữa.

Sự thực là tình cảm không hề có một nguyên tắc nào, nhưng anh đã thay lòng đổi dạ, vậy mà cô... vẫn như xưa – thật là một bi kịch.

Kéo khăn lau khô nước trên mặt, Tô Cẩm nhìn vào gương xoa mặt.

Sắc mặt xanh tái bị nước lạnh kích thích bộc lộ chút tức giận. Tô Cẩm thử nở nụ cười nhưng nụ cười nhanh chóng tắt đi.

“Thật khó coi”. Tô Cẩm buồn bã cúi đầu kéo cánh cửa phòng vệ sinh.

Cửa vừa mở ra cô liền lạng người, người đàn ông dựa vào bức tường đối diện... là Ngạc Lâm. Tô Cẩm vội vàng đóng cửa, định thần lại rồi mở ra, anh vẫn đứng nguyên đó.

Miệng cười, anh nhìn cô đầy ám áp – tuyệt đối không phải là ảo giác.

Tô Cẩm hít một hơi, chân tay đột nhiên cứng đờ.

Ngạc Lâm dụi mắt thuốc, nhìn cô cười, hỏi: “Tại sao lại không nghe điện thoại của anh?”

Tô Cẩm ngại ngần lảng tránh ánh mắt của anh. Dường như giữa họ... những gì cần nói đều đã nói hết rồi. Đang cúi đầu bước đi, đột nhiên hoa mắt, Ngạc Lâm đã đứng chắn trước mặt cô.

“Em à”, Ngạc Lâm nói khẽ, “Đã lâu như vậy rồi, vẫn còn giận sao?”

Tô Cẩm không ngẩng đầu hỏi lại: “Không phải là anh sắp đính hôn rồi sao?”

Ngạc Lâm thở dài, “Ai cũng biết chỉ là đính hôn mà, em vẫn còn giận anh sao, anh chỉ...”

Tự nhiên Tô Cẩm thấy trong lòng chua xót. Vì sao người mà mình yêu bao lâu nay đột nhiên lại trở thành như thế này?

“Em nghe anh nói”, Ngạc Lâm rõ ràng là hiểu nhầm thái độ của cô, giọng càng ngọt ngào, “Anh và cô ấy...”

“Em xin anh, đừng nói nữa”. Tô Cẩm lắc lắc đầu, “Em thực sự không muốn nghe”.

“Em à...”

Trong lòng Tô Cẩm bùng lên một cơn giận dữ khi bị anh chặn lại, hai tay buông xuống bất giác nắm chặt lại. Trong khi trong đầu đang cố gắng vơ vét những từ ngữ cay độc nhất thì cô nghe thấy một giọng nói lười biếng vang lên: “Tô Tô, lại đây”.

Đầu hàng lang là một người đàn ông cường tráng mặc một chiếc áo sơ mi màu nhạt. Đôi mắt sáng và nụ cười quyến rũ khiến ánh đèn lung linh cũng ghen tỵ. Ngay cả Tô Cẩm cũng ngẩn người. Có phải là anh ta gọi tên mình không? Lẽ nào người đàn ông kỳ lạ này đến để giải vây cho mình?

“Lại đây”. Anh ta lại giục.

Tô Cẩm không nghĩ ngợi lâu, vội vàng bước nhanh về phía anh ta. Vừa bước được hai bước liền thấy tiếng Ngạc Lâm đầy giận dữ: “Em à, anh ta là ai?”

Tô Cẩm nhìn người đàn ông trước mặt, đột nhiên cảm thấy vô cùng xa lạ. Người đàn ông này vì sao sau khi làm một việc tồi tệ như thế lại quay đầu đối xử với cô bằng thái độ hoàn toàn ngược lại.

Tô Cẩm gắng sức gạt tay anh ra, khi chuẩn bị đi liền bị giữ lại.

“Anh muốn làm gì?” Tô Cẩm giận dữ nhìn anh.

Ngạc Lâm nhìn cô, khuôn mặt cũng giận dữ như vậy nhưng trong ánh mắt lại vô cùng tha thiết.

“Mời anh bỏ cô ấy ra”. Giọng Lục Hiểu Phong vang lên gần hơn, Tô Cẩm thấy hoa mắt, cô bị anh ta kéo lại, lao đảo dựa vào trước ngực anh ta.

Khi họ đối diện nhau, ánh mắt của Ngạc Lâm hoàn toàn hướng về phía Lục Hiểu Phong, các cơ trên mặt căng lên, đầy phần nộ khiến người khác thấy bất an.

Lục Hiểu Phong hoàn toàn không để ý đến anh ta, đưa tay vuốt tóc Tô Cẩm một cách rất tự nhiên, dặn dò cô với giọng nửa quan tâm, nửa trách móc: “Đã dặn em nhiều lần rồi, không được nói chuyện với người lạ. Bây giờ có rất nhiều người xuất, mặt người dạ thú. Em còn nhỏ quá, không nhận ra được”. nói rồi nhìn Ngạc Lâm đầy ẩn ý.

“Anh nói ai nhỏ?” Tô Cẩm lườm anh ta một cái, giờ tay đẩy anh ta ra.

Lục Hiểu Phong không phân vân, ôm vai cô rồi quay đi, vừa đi vừa nói nhỏ: “Tô Tô, thái độ của cô thật là không khiêm tốn. Con người vốn không hoàn hảo, cô phải thừa nhận là cô không có trình độ nhìn người – vừa rồi là bằng chứng rất rõ ràng”.

Tô Cẩm bị những lời anh ta chặn miệng – sự thật là như vậy khiến cô không thể chối cãi được.

Đã từng cho rằng anh ta là người đàn ông của đời mình, nhưng... chỉ trong thời gian ngắn ngủi hai năm, anh ta lại trở thành một vết đen trong cuộc đời cô – điều này khiến cô không sao chịu nổi.

Lòng chưa xốt trong giây lát, khi nghe thấy tiếng bước chân chạy theo phía sau, cô không thể ngăn cảm giác hận thù trong lòng. Tô Cẩm đột nhiên không có cách nào từ chối cánh tay của Lục Hiểu Phong đang khoác trên vai cô.

Có lẽ một giây phút nào đó trong cuộc đời, con người cần có một điều đặc biệt để chống đỡ cho lòng kiêu ngạo cao ngất của mình.

“Tô Cẩm”. Ngạc Lâm chạy lại.

Lục Hiểu Phong dừng bước, quay đầu lại, trong ánh mắt có đôi chút khó chịu không che giấu, “Cảnh sát Ngạc, thật là không đúng lúc, tôi vừa nghe nhân viên phục vụ nói phó thị trưởng Trần đáng kính ngày hôm nay cũng tổ chức tiệc ở đây để đón tiếp mẹ con rể. Nghe nói bà ấy đến xem mặt con dâu. Tôi nghĩ, nếu bị ai đó nhìn thấy cảnh này thì thật là không hay phải không?”

Ngạc Lâm giống như bị ai đó đấm một quả rất mạnh, đột nhiên khựng lại, sắc mặt xanh tái.

Dường như Lục Hiểu Phong rất hài lòng với phản ứng của anh ta, nhẹ nhàng vỗ vai Tô Cẩm và bước tiếp.

Tô Cẩm không quay đầu lại và cũng không muốn làm như vậy. Thậm chí cô còn nghĩ: Nếu mỗi lần chạm mặt Ngạc Lâm, đều có Lục Hiểu Phong bên cạnh thì tốt biết bao.

Tô Cẩm biết suy nghĩ này là rất ích kỷ nhưng cô không thể ngăn nó xuất hiện. Có anh ấy, cô không cần phải nhìn khuôn mặt với rất nhiều cảm xúc phức tạp của Ngạc Lâm. Tất cả những lời nói vô liêm sỉ của anh ta, Lục Hiểu Phong đều có thể chống lại. Rất rõ ràng, khi cần cay nghiệt với ai, miệng lưỡi của anh ấy hơn hẳn Ngạc Lâm.

Đương nhiên còn có một lý do rất quan trọng – Cô không hề ghét bỏ con người này, thực sự là không ghét. Mặc dù cô không hiểu gì anh ta nhưng anh ta lại biết không ít chuyện của cô. Cảm giác đó giống như là anh luôn giữ một khoảng cách vừa đủ, thương xót dõi theo từng bước chân của mình trên con đường mòn không thể thoát ra được.

“Hình như anh biết rất nhiều chuyện của tôi?” Tô Cẩm ngẩng đầu nhìn anh đầy vẻ nghi ngờ, “Có chuyện gì vậy?”

“Lòng hiếu kỳ của tôi thật sự là không nhiều”. Lục Hiểu Phong thu cánh tay lại, cười thờ ơ, “Nếu tôi nói là vô tình biết được thì cô có tin không?”

Tô Cẩm khịt mũi, “Anh còn biết gì nữa không?”

Lục Hiểu Phong không trả lời câu hỏi của cô, đi thẳng ra cửa rồi nói: “Tô Tô, sau này không nên dính líu với người đàn ông đó nữa”.

Tô Cẩm ngạc nhiên.

“Đây chỉ là một lời khuyên”. Lục Hiểu Phong lùi lại một bước, nhìn cô và xòe hai tay, điệu bộ rất thản nhiên. “Một lời khuyên từ góc độ an toàn – một lời

khuyến thuận túy. Cũng giống như bà nội nhắc nhở cháu mình đừng chơi gần sông mà thôi”.

Điều kỳ lạ là Tô Cẩm ngay lập tức tin lời anh nói nhưng vẫn nghi hoặc, “Nhưng, vì sao?”

Lục Hiển Phong nheo mắt. Đó là biểu hiện lạnh lùng mà Tô Cẩm chưa nhìn thấy bao giờ. Nhưng biểu hiện này không hề xa lạ với phong cách của anh ta.

“Tô Tô, một người sắp chết đuối giữa biển sẽ cố gắng leo lên một chiếc tàu. Nhưng chiếc tàu mà anh ta cho là an toàn trên thực tế lại...” Anh nghiêng đầu trầm tư một lát giống như là đang cân thận tính xem nên dùng từ gì cho chính xác, “Trên thực tế lại là một cái khung mọt rỗng. Cô nói... kết cục của người này sẽ như thế nào?”

Có một thứ gì đó xuất hiện giống như dòng nước lạnh khiến Tô Cẩm bất chợt run rẩy, “Lời anh nói... là có ý gì?”

“Chẳng có ý gì cả”, Lục Hiển Phong nhìn cô, ánh mắt có một nét suy tư. Nhưng không để cô nhìn thấy điều đó lâu, cảm xúc đó dần biến thành vẻ bất cần đời, “Cô cứ coi như là tôi đang dặn dò cô là được rồi”.

Người đàn ông này gây trước còn quan tâm đến người khác, giây sau lại hoàn toàn thờ ơ.

Tô Cẩm nhìn đôi mắt yêu ma của anh ta, trong lòng cảm thấy mù mịt. Dường như mỗi lời nói của anh ta đều có hàm ý nào đó nhưng cô hoàn toàn không thể hiểu.

Tô Cẩm quyết định bỏ qua vấn đề này. Cho dù Ngạc Lâm có rơi vào hoàn cảnh như thế nào thì đều là lựa chọn của anh ta. Cô đã sớm bị anh ta loại ra khỏi cuộc chơi, cô không có quyền phát ngôn và cũng không còn tư cách để tiếp tục quan tâm đến anh ta nữa.

“Vì sao anh lại cho tôi lời khuyên như vậy?” Thắc mắc của Tô Cẩm lại quay trở lại, “Chúng ta không hề quen biết, không phải như vậy sao?”

“Không quen biết sao?” Lục Hiển Phong đột nhiên mỉm cười, “Thế thì... coi như tôi có lòng tốt là được rồi”.

“Anh thường xuyên có lòng tốt như vậy sao?”

“Không”. Lục Hiển Phong lắc đầu. “Sự thực là, tôi rất ít khi có lòng tốt”.

Tô Cẩm hơi chau mày, “Thế vì sao lại tốt với tôi?”

“Cô tự đoán xem”. Lục Hiển Phong lại cười, đó là nụ cười có đôi chút giả tạo vì muốn giấu một bí mật nào đó mà không muốn người khác biết.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Mật Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Bí mật của Chi Chi

Trong tờ thông báo Tô Cẩm cầm trên tay, kỹ sư trên Tổng công ty sẽ về đào tạo cho nhân viên kỹ thuật của Hải Công trong một tuần. Nhưng khi chính thức vào học, cô mới biết thời gian từ một tuần kéo dài thành hai tuần.

Vốn dĩ là tiêu chuẩn nghiệm thu mới nhất của hệ thống nhưng theo yêu cầu độ chính xác của máy móc tiêu chuẩn và các thông số khi vận hành tại hiện trường nên ít nhiều cũng có thay đổi. Lãnh đạo của Hải Công tự nhiên muốn mượn cơ hội đào tạo kỹ thuật lần này để phổ cập yêu cầu kỹ thuật mới. Xét từ góc độ công việc, đương nhiên đây là một việc làm tốt. Yêu cầu độ chính xác cao thể hiện trình độ kỹ thuật của họ cao, nhưng...

Tô Cẩm nhìn xung quanh – đang lúc bận rộn lại mất thời gian đến đây học những điều có thể biết qua sách vở... liệu có cần thiết không? Lẽ nào lãnh đạo lại không tin tưởng vào khả năng tự nghiên cứu tài liệu của nhân viên kỹ thuật?

Thực sự là cô không có tinh thần khi nghe kỹ sư đọc tài liệu giống như học sinh tiểu học nghe cô giáo đọc bài, Tô Cẩm chán ngán ngáp ngáp mấy cái, rút trong túi ra lá thư phòng trực ban đưa cho – hệ thống mạng đã quá phổ biến nên đã nhiều năm rồi Tô Cẩm không nhận thư như thế này.

Cầm lá thư ngắm đi ngắm lại khiến người ta cảm thấy mát mát khi thời gian trôi dần.

Trên bì thư là nét chữ của một người lạ, nét chữ tròn trịa và mềm mại có vẻ là của phụ nữ. Trên phần đề địa chỉ có ghi: Số 62, Tùng Lâm, Tùng Cảng, Hoa An thành phố T.

Đối với cô, đây là một địa chỉ hoàn toàn lạ lẫm. Bạn bè không nhiều, bố mẹ họ hàng đều sống ở thành phố G, từ trước đến nay cô chưa bao giờ nghe thấy có họ hàng ở thành phố T.

Nghĩ mãi cũng không ra, Tô Cẩm mở bức thư, rút ra một tờ giấy màu xanh được gấp vuông vắn.

Khi mở ra, Tô Cẩm suýt chút nữa thì nhảy dựng lên.

Đây rõ ràng là nét chữ của Lâm Chi Chi. Trong đó chỉ ghi một câu ngắn gọn: “Sắp xếp thời gian đến địa chỉ ghi trên bì thư, tìm Trần Ngọc Hoa”.

Phần đề tên chỉ ghi một chữ “Chi”, thời gian là một tháng trước.

Tô Cẩm lật phong bì thư xem dấu bưu điện, rồi lại xem thời gian trên bức thư, trong đầu cảm thấy rối tung.

Viết xong thư từ một tháng trước, sao phải đợi đến tháng sau mới gửi đi? Lại còn địa chỉ thần bí này nữa.

Tô Cẩm cảm điện thoại gửi tin nhắn cho Bành Tiểu Ngôn: “Hỏi chị họ đang làm ở phòng tin tức của cậu, Tùng Lâm – Tùng Cảng – Hoa An là chỗ nào?”

Buổi học chưa kết thúc đã nhận được tin nhắn của Bành Tiểu Ngôn: “Là cô nhi viện lâu đời nhất ở thành phố T. Cậu muốn làm gì?”

Cô nhi viện? Vì sao Lâm Chi Chi lại gửi lá thư này cho mình từ cô nhi viện?

Lòng đầy hoang mang, cô trả lời Bành Tiểu Ngôn: “Gặp nhau sẽ nói rõ hơn”, Tô Cẩm bắt đầu chống cảm yên lặng suy nghĩ.

Cũng không cần phải tập trung vào buổi học, bởi rất nhiều người trong lớp bắt đầu làm việc riêng, vì thế biểu hiện của Tô Cẩm không có gì là đặc biệt.

Thật không dễ dàng gì để đợi đến hết buổi học, Tô Cẩm vẫn chưa bước ra khỏi cửa tập đoàn Hải Công thì nhìn thấy một chiếc xe ô tô việt dã màu trắng sữa. Cửa sổ xe đã hạ xuống, chủ nhân chiếc xe mặc một chiếc jacket da, thoải mái ngồi dựa vào vô lăng hút thuốc.

Tô Cẩm không thể nén một tiếng thở dài.

Người này xuất hiện ở đây đã kỳ lạ rồi, lại còn trong bộ dạng như thế... cho dù là đi một chiếc xe đạp hồng cũng đã làm người khác chú ý rồi, lại còn lái một chiếc xe như thế này. Không biết anh ta có hiểu được độ khoa trương của mình như thế nào không?

Lục Hiến Phong ngồi trên ghế lái dụi thuốc lá, quay về phía Tô Cẩm vẫy vẫy tay, “Bên này”.

Tô Cẩm nhìn quanh, chỉ tay vào đầu mũi mình, “Tôi?”

Lục Hiến Phong đột nhiên cười rồi nói: “Cô”.

Tô Cẩm vô cùng ngạc nhiên, vì sao người này lại đến tìm mình? Lẽ nào xảy ra chuyện gì với Hàn Hiểu?

Người chưa kịp bước đến, Lục Hiến Phong đã mở cửa xe cạnh ghế lái, “Lên đi”.

Tô Cẩm vịn vào cửa xe kinh ngạc, “Tại sao anh lại ở đây? Sự phụ tôi có chuyện gì sao?”

Lục Hiến Phong không trả lời câu hỏi của cô, lười biếng chỉ ra phía sau lưng cô, “Đồng nghiệp của cô?”

Tô Cẩm quay người lại, hóa ra là Từ Đông – người cùng phòng giám sát kỹ thuật với cô. Năm ngoái khi đến Hải Công, hai người làm cùng hai tuần ở văn phòng. Sau khi rời văn phòng, mỗi người phụ trách một dự án nên không gặp nhau nữa. Từ Đông chắc cũng đến tổng công ty tham gia khóa đào tạo.

Từ Đông đi ra sau cô, không ngờ lại nhìn thấy cảnh như vậy, cảm thấy vô cùng khó xử, đành đứng đó với vẻ lưỡng lự.

Tô Cẩm biết Từ Đông hiểu nhầm mối quan hệ giữa cô và Lục Hiến Phong nhưng nếu cố gắng giải thích không phải là càng làm anh ấy ngỡ ngàng thêm sao? Dù sao họ cũng chỉ là đồng nghiệp, không nhất thiết phải giải thích.

Lục Hiến Phong nhận ra sự khó xử của cô, vỗ tay vào vô lăng nói: “Hỏi bạn của cô có đi cùng chúng ta về thành phố không? Dù sao cũng tiện đường”.

Tô Cẩm cảm túi tài liệu trong tay đặt lên ghế lái phụ, quay người nhìn Từ Đông đang bước đi đột nhiên định thần lại – ai thèm đi với anh ta về thành phố?

Cô không kim lòng được quay lại lờm Lục Hiến Phong. Nét mặt của anh ta rất mơ hồ, nhưng đôi mắt thì rõ ràng là đang cười.

“Đồ yêu quái”. Tô Cẩm lẩm bẩm, quay lại vẫy Từ Đông, “Anh Đông, anh cũng đến đây à? Bây giờ anh phụ trách dự án nào?”

Từ Đông lớn tuổi hơn cô một chút, tính cách hơi rụt rè, lúc cười nhìn rất hiền, “Tiểu Tô, lâu lắm rồi không gặp”.

Tô Cẩm ôm lấy cánh tay anh, “Em đang làm ở nhà máy luyện dầu của thành phố C. Còn anh?”

Từ Đông chỉ tòa nhà văn phòng Hải Công đồ sộ phía sau lưng, giọng pha chút mệt mỏi: “Anh không làm dự án, vẫn ở văn phòng thôi”.

Trong lòng Tô Cẩm có chút ngạc nhiên, “Đợi bao giờ dự án em đang làm kết thúc, em sẽ về văn phòng với anh. Nhớ là phải dành cho em một vị trí nhé, người anh em”.

Từ Đông cười, “Không vấn đề gì”.

Tô Cẩm cũng cười, đưa tay chỉ chiếc xe của Lục Hiển Phong ở phía sau, “Bạn của em tiện đường đi qua, anh đi cùng nhé”.

Từ Đông lắc đầu, “Không làm phiền em. Anh đi xe công ty, đã nhờ anh Chu giữ đồ rồi”.

Tô Cẩm nhìn thấy từ phía sau tòa nhà văn phòng có hai chiếc xe bus to đang đi tới vội nói: “Vậy anh đi nhanh đi, gặp nhau sau nhé”.

Từ Đông vẫy tay với cô rồi nhanh chân chạy đi.

Xe của Lục Hiển Phong không biết đã đến từ lúc nào, bấm còi gọi cô.

Tô Cẩm quay đầu lại nhìn khuôn mặt tươi cười của Lục Hiển Phong, trong lòng ít nhiều cũng suy nghĩ. Con người này có ngoại hình không tồi, nhưng cô luôn có chút e dè, xa cách với những người đàn ông đẹp trai như thế. Hơn nữa anh ta lại biết quá nhiều chuyện của cô, điều này khiến cô cảm thấy không thoải mái.

“Tại sao anh lại ở đây?” Tô Cẩm thất xong dây an toàn, lo lắng hỏi, “Có việc gì sao?”

Lục Hiển Phong liếc nhìn cô, cười không thêm để ý, “Tôi đã nói cô không phải là người khiêm tốn mà. Cô không thể vì tôi biết nhiều chuyện của cô mà cảnh giác với tôi đúng không?”

Tô Cẩm nhìn anh ta.

Lời nói này mặc dù không thuận tai nhưng là sự thật. Vấn đề là, đối diện với một kẻ như thế này – Anh ta biết bí mật của mình nhưng mình lại không biết gì về anh ta, làm sao có thể cảm thấy yên tâm được?

“Sự thật là cô phải cảm ơn tôi. Nếu không phải là tôi biết cảnh sát Ngạc có thể chạy đến đây, thì cô lại phải diễn một vở kịch đoạn tuyệt với anh ta rồi”. Lục Hiển Phong cười một cách khó hiểu, giọng nói có chút kẻ cả: “Tôi thực sự không nhẫn tâm ngồi nhìn cảnh sát Ngạc của chúng ta nghĩ quá nhiều về quá khứ. Thêm nữa, đây là Hải Công, cô có thể bị anh ta làm phiền, chắc chắn... Tôi sẽ không nói gì nữa”.

Tô Cẩm ngạc nhiên, “Anh ấy đến sao?”

“Tôi là Tiểu Thanh[1] mà, chỉ vài lời đã giúp cô giải quyết xong rồi”. Lục Hiển Phong rướn lòng mày nhìn cô, “Không tin, cô gọi điện cho anh ta hỏi xem”.

[1] Nhân vật Tiểu Thanh trong “Bạch xà truyện”.

“Tôi gọi điện cho anh ta? Tôi bị điên à?” Tô Cẩm trừng mắt nhìn anh ta, trong lòng mơ hồ cảm thấy giữa con người này và Ngạc Lâm có mối quan hệ gì đó với nhau. Hôm đầu tiên khi ở nhà hàng Giang Nam, nhìn họ nói năng bốp chát với nhau cô đã có cảm giác này rồi.

Nhưng Ngạc Lâm từ trước đến giờ chưa bao giờ nhắc đến Lục Hiển Phong, mà Lục Hiển Phong... chỉ là người mà cô gặp mới một lần. Tô Cẩm có tò mò thế nào đi nữa thì cũng không dám mạo muội hỏi anh ta.

Trong khi suy đoán khả năng có thể giữa hai người này có mâu thuẫn thì cô nghe thấy Lục Hiển Phong cười, nói: “Tô Tô, cô là người rất thú vị”.

Tô Cẩm không vui đáp lời: “Đâu có, đâu có. Anh mới thú vị, anh là người thú vị nhất”.

Lục Hiển Phong cười một tràng dài.

Cười xong, thái độ của Lục Hiển Phong dần bình tĩnh trở lại, “Tô Tô, hôm nay tôi đến tìm cô, nguyên nhân chính là để đi nghe ngóng tình hình liên quan đến Chi Chi, tôi cảm thấy là cô nên biết”.

Tô Cẩm vội vàng ngồi thẳng dậy, “Tin tốt sao?”

Lục Hiển Phong lắc lắc đầu, “Không phải là tin tốt đâu. Muốn nghe không?”

Tô Cẩm vội vàng gật đầu, “Đương nhiên”.

Lục Hiển Phong cho xe dừng lại ở bên đường, lúc nhìn Tô Cẩm, mắt anh hơi nheo lại có chút do dự, “Tô Tô, tôi và Chi Chi có thể coi là bạn tốt của nhau. Vì thế trước khi tôi nói, tôi hy vọng cô nhớ một điều – chuyện của Chi Chi, tôi và cô đứng trên lập trường giống nhau”.

Tô Cẩm nhìn vào mặt anh ta vẻ chăm chú, “Bạn tốt của nhau... là bạn như thế nào?”

Lục Hiển Phong đắn đo một lúc, “Trong các cuộc thi nội bộ hệ thống, tôi và cô ấy đều đứng đầu mỗi tổ, có thể coi là yêu quý tài năng của nhau”.

Ồ?” Tô Cẩm vô cùng nghi ngờ, “Chỉ là như vậy sao? Tính cách của Chi Chi rất hay, hơn nữa lại rất xinh đẹp”.

Lục Hiển Phong liếc cô, trong ánh mắt có đôi chút đùa cợt, “Thái độ như thế này thật không hợp với cô”.

“Cắt”. Tô Cẩm không thêm đề ý, “Rõ ràng là anh đang chuyển chủ đề, đừng có cho rằng là tôi không biết”.

“Được rồi”, thái độ của Lục Hiển Phong trầm tĩnh hơn một chút, “Nói như thế này, tôi đối với Chi Chi, cũng hay nhìn ngắm cô ấy, cũng có thích. Cô ấy là một người hiểu biết, làm việc gì cũng thẳng thắn vô tư, những người xung quanh rất khó để không bị cuốn hút bởi cô ấy, đương nhiên tôi cũng không phải là ngoại lệ. Tuy nhiên, cũng không đến mức như cô nghĩ. Tô Tô, tất cả những cảm tình của tôi với cô ấy đều giống như với cô, hoặc là nói rằng cùng một tính chất, không có liên quan gì đến giới tính”.

Nghe anh ta giải thích một tràng như vậy, Tô Cẩm ít nhiều có phần thất vọng. Cô không rõ vì sao một cô gái tốt như Chi Chi lại chưa bao giờ gặp được một người đàn ông phù hợp?

“Quay trở lại vấn đề”. Lục Hiển Phong gõ vào vô lăng, “Tôi đã gọi điện hỏi tổng giám đốc Mạnh rồi, ông ấy nói không cử cô ấy đi công tác”.

“Tổng giám đốc Mạnh?” Tô Cẩm ngạc nhiên, người anh ta nói đến có phải là tổng giám đốc Mạnh Hằng Vũ. “Thật không?”

Lục Hiển Phong dựa lưng vào ghế, chau mày, “Tổng giám đốc Mạnh, phòng nhân sự và cấp trên của cô ấy, cả ba nói khác hẳn nhau. Điều này có gì đó kỳ lạ, cuối cùng là ai đang nói dối đây?”

Tô Cẩm vội vàng lấy ra bức thư cô vừa nhận được lúc sáng, “Anh nói... Chi Chi liệu có gặp nguy hiểm gì không?”

Vòng vèo rất lâu, hai người cuối cùng cũng đến được cô nhi viện ở Tùng Cảng ngoại ô phía nam Hoa An trước bữa trưa.

Đây là tòa nhà xây theo kiến trúc cổ đã hơi cũ, nếu không có tấm biển treo trước cửa thì Tô Cẩm đã cho rằng đây là một trường học cũ đã đóng cửa.

Phía sau viện là một ngọn núi cây cối sum suê tươi tốt, không xa cửa lớn là chiếc lán của khu vườn thí nghiệm. Đó là một chiếc lán mới lắp lán dưới ánh sáng yếu ớt của mặt trời mùa đông. Phía xa là cánh đồng xanh rờn ngút mắt, khi hít một hơi thật sâu ta có thể cảm nhận thấy hương vị của mùa xuân trong gió. Nếu không phải là trong lòng có điều lo lắng, cảnh vật trước mắt có thể khiến lòng người cảm thấy thanh thản, dễ chịu.

Lục Hiển Phong từ trong thùng xe phía sau lấy ra hai chiếc túi to đựng đồ chơi và đồ dùng học tập, tiến lên vỗ vai Tô Cẩm, “Đi vào thôi”.

Sau khi đăng ký ở cửa, nhân viên trực ban dẫn họ vào phòng khách kế bên.

Đối diện với phòng khách là một sân vận động trống trải, phía rìa sân có đặt một số thiết bị luyện tập đơn giản, có gì đó giống với trường tiểu học mà Tô Cẩm học lúc nhỏ.

Tô Cẩm hỏi Lục Hiển Phong: “Sao Chi Chi lại có bạn là viện trưởng Trần, trước đây anh có biết không?”

Lục Hiển Phong nhếch miệng hỏi cô: “Tôi và cô ấy hai lần chơi bóng với nhau, hai lần đi trung tâm luyện tập thân thể, vài lần đi chơi cùng đồng nghiệp, mời nhau vài điều thuốc – cô nghĩ tôi có thể biết không?”

Tô Cẩm mím chặt miệng không nói gì. Kỳ thực trong lòng cô luôn tin rằng có tình yêu sét đánh, tin rằng có những người chỉ gặp lần đầu tiên đã biết đó là một người đặc biệt trong cuộc đời của mình. Cũng giống như khi cô vô tình quay đầu lại, nhìn thấy một cảnh sát đội mũ lệch với nét ngông nghênh...

Tô Cẩm thấy lòng buồn bã.

Lục Hiển Phong không biết cô đang nghĩ gì, cho rằng cô đang nghĩ lung tung về quan hệ của mình với Lâm Chi Chi nên cũng không nói gì nữa.

Có tiếng bước chân vọng đến, trước cửa phòng khách là một người phụ nữ trung tuổi với ánh mắt hiền hậu.

“Viện trưởng Trần?”

Người phụ nữ trung tuổi gật đầu, ánh mắt nhìn từ Lục Hiển Phong hướng sang Tô Cẩm, “Có phải cô là cô Tô không?”

Tô Cẩm gật đầu, vội vàng lấy trong túi ra bức thư đưa cho bà xem.

Viện trưởng Trần nhìn bức thư trong tay cô, đưa tay ra mời, “Chúng ta đi chỗ khác nói chuyện, chuyện liên quan đến Lâm Chi Chi”.

Mặc dù căn phòng đã cũ nhưng được thu dọn rất sạch sẽ. Cách đây hành lang chật hẹp vài bước chân là một chậu cây trường thanh xanh mát đem đến cảm giác về sự sống đang sinh sôi.

Một bên hành lang là cửa kính nhìn ra sân vận động, bên kia là những căn phòng to nhỏ khác nhau. Hầu hết các phòng đều đóng cửa, qua khung cửa kính có thể nhìn thấy bọn trẻ con đang chơi đùa. Hầu hết các em đều tương đối nhỏ, thậm chí có bé vẫn cần bảo mẫu bế trong lòng.

Viện trưởng Trần mở cánh cửa căn phòng có trải thảm bông nhiều màu, hai cô bảo mẫu đang trông vài trẻ nhỏ chưa biết đi.

Viện trưởng Trần quỳ xuống, giơ hai tay về phía một bé trai mặc áo lông đỏ, ngọt ngào gọi: “Chính Chính, Chính Chính, lại bà bế nào”.

Bé trai được gọi là “Chính Chính” khoảng sáu, bảy tháng tuổi, dường như bò trên thảm đã mệt rồi, nó cố gắng xoay người để có một tư thế thoải mái hơn. Nhìn thấy viện trưởng Trần giờ hai tay, nó do dự giây lát rồi mới bò đến.

Viện trưởng Trần ôm cậu bé trong tay, nhìn hai người đứng ở cửa cười, “Đây là Chính Chính, Lâm Chính Vũ”.

Tô Cẩm ôm lấy cánh tay của Lục Hiểu Phong, cố gắng cầu anh. Chú ý của cô vốn là muốn nhắc nhở Lục Hiểu Phong chú ý khuôn mặt của đứa trẻ, nhưng khuôn mặt đó khiến cho cô quá ngạc nhiên đến mức cô nhất thời quên không thu tay lại.

Lục Hiểu Phong cũng chết lặng đứng đó.

Viện trưởng Trần vỗ vào lưng của Chính Chính, nói nhỏ: “Chi Chi nhờ tôi chuyển lời đến cô Tô: Mong cô khi nào có thời gian đến thăm đứa trẻ này”.

Tô Cẩm vẫn đứng đó chờ đợi. Có những việc xảy ra quá bất ngờ, hoàn toàn nằm ngoài tưởng tượng.

Lục Hiểu Phong nói ở phía sau, giọng khàn khàn: “Vì sao bà lại quen Lâm Chi Chi”.

Viện trưởng Trần cười, “Khi Chi Chi chào đời chưa đầy tháng thì bị vớt ở bậc thềm trạm đỗ xăng. Khi được đưa đến chỗ tôi mặt mũi xanh tái, không dễ gì mới cứu được. Tiếng khóc yếu ớt nghe như tiếng chuột kêu, ngay cả tên cũng là do tôi đặt cho cô ấy”.

Tô Cẩm định thần lại, nghe những lời bà nói lại càng ngạc nhiên. Khi cô cùng bố mẹ chuyển đến thành phố Lâm gần nhà Chi Chi, Chi Chi đã tròn mười tuổi, cô chỉ biết dưới Chi Chi còn có hai đứa em sinh đôi kém cô ba, bốn tuổi. Khi mẹ Chi Chi đưa hai đứa trẻ sang nhà hàng xóm nói chuyện, chơi mạt chược đều để Chi Chi ở nhà nấu cơm. Hơn nữa, quần áo của Chi Chi luôn cũ hơn hai em. Lúc đó hàng xóm trong vùng đều biết con gái lớn của nhà họ Lâm không được bố mẹ yêu quý – làm bạn đã mười năm, lần đầu tiên Tô Cẩm biết hóa ra Chi Chi là con nuôi của gia đình họ Lâm.

Từ tiểu học lên trung học, rồi học đại học ở các thành phố khác nhau, vài năm sau mới gặp lại ở thành phố T, Chi Chi luôn chăm sóc cô giống như người chị gái. Tô Cẩm cảm thấy thần kinh của Chi Chi vững hơn thép, nhưng những gì bên trong về cứng rắn đó lại khiến người khác chưa xót.

Sống mũi hơi cay, Tô Cẩm cố gắng kìm nén sự xúc động của mình, “Đây... có thực sự là con của Lâm Chi Chi không? Tại sao chưa bao giờ nghe thấy cô ấy nhắc đến? Bố của đứa trẻ là ai?”

Viện trưởng Trần lắc đầu, “Cô ấy chỉ nói là bố đứa trẻ đã đi nhầm đường, hy vọng sự ra đời của đứa trẻ có thể sửa chữa những sai lầm của bố nó, để kéo bố nó quay trở lại”.

“Thế nghĩa là thế nào?” Tô Cẩm không hiểu.

Viện trưởng Trần lại lắc đầu, “Cô ấy chỉ nói như vậy, những điều khác đều không nhắc đến”.

Tô Cẩm cẩn thận cầm tay đứa trẻ, “Vì sao bây giờ bà mới thông báo cho tôi?”

“Đây là do Chi Chi dẫn dò như vậy”. Viện trưởng Trần có vẻ áy náy, “Cô ấy nói là khi cô ấy vẫn có thể đến thăm đứa trẻ thì không cần gửi bức thư. Nhưng bây giờ đã nửa tháng rồi không thấy cô ấy xuất hiện, điện thoại cũng không gọi. Nói thật, tôi gửi bức thư đi cũng vì không yên tâm, muốn mời cô đến để tìm hiểu tình hình”.

Lòng Tô Cẩm nặng trĩu, quay đầu nhìn Lục Hiểu Phong.

Sắc mặt của Lục Hiểu Phong có chút trầm tư, nhưng thần thái đã trở lại bình thường, “Chi Chi được công ty gửi đi công tác, có thể sẽ sớm có tin tức”. Anh vỗ vỗ vai Tô Cẩm, quay người hỏi viện trưởng Trần: “Chúng tôi có thể mang đứa trẻ đi không?”

“Chính Chính là đứa trẻ được gửi ở đây...”, viện trưởng Trần nhìn anh rồi nhìn Tô Cẩm, lắc đầu tạ lỗi, “Có thời gian xin mời lại ghé thăm”.

Hai bên đường, đèn đã được bật sáng trong bóng tối mùa đông dần buông xuống.

Lục Hiểu Phong dừng xe bên đường, quay đầu lại nhìn Tô Cẩm đang im lặng nói giọng ảm áp: “Đi ăn chút gì đó rồi tôi đưa cô về”.

Tô Cẩm vẫn thu người lại, ngồi bất động.

Lục Hiểu Phong đưa tay vỗ vai cô, “Tô Tô?”.

Trong xe có tiếng nước nở không kìm nén được.

Lục Hiểu Phong thở dài, đưa tay kéo cô vào lòng.

Tô Cẩm nắm chặt lấy vạt áo của anh, cuối cùng cũng khóc thành tiếng, “Từ trước đến giờ tôi không biết cô ấy là một đứa trẻ lớn lên trong cô nhi viện. Cô ấy không nói gì cả... từ trước đến giờ không hề nói...”.

Lục Hiểu Phong vỗ lưng cô, an ủi: “Mỗi người đều có bí mật của riêng mình, cô ấy chỉ muốn cùng cô chia sẻ niềm vui mà thôi”.

“Còn đứa trẻ?” Tô Cẩm ngước lên với khuôn mặt nhòe nhoẹt nước mắt, “Ngay cả con cô ấy cũng không đến thăm... Có đúng là đã có chuyện gì xảy ra

với cô ấy không?”

Lục Hiển Phong biết lần này cô sợ hãi thật sự. Có lẽ do nghĩ rằng Lâm Chi Chi là một người mạnh mẽ nên khi không thấy cô ấy, Tô Cẩm chỉ hơi bất an và lo lắng. Chi Chi giống như là một đứa trẻ nghịch ngợm trốn ở đâu đó đợi cô ấy đi tìm – thế nào cũng sẽ tìm thấy, nhất định có thể tìm thấy, chỉ là trong lúc đi tìm có đôi chút lo lắng mà thôi. Nhưng sự xuất hiện của đứa trẻ rõ ràng đã phá tan những dự đoán mơ hồ của cô.

Lục Hiển Phong ôm cô chặt hơn, giọng nói đã có chút dịu dàng hơn: “Không đâu, cô đừng nghĩ linh tinh. Cô ấy giỏi như vậy thì ai có thể bắt nạt được, đúng không?”

“Thật không?” Ánh mắt Tô Cẩm khẩn thiết, toàn thân run rẩy.

Lục Hiển Phong cúi đầu, hôn nhẹ lên đôi má đang chau lại của cô,

“Đương nhiên là không thể có chuyện gì, cô cần phải tin tưởng cô ấy chứ”.

Khi Bành Tiểu Ngôn vội vàng đến nhà hàng Giang Nam thì đúng vào giờ cao điểm ăn bữa tối. Đưa mắt nhìn toàn thấy người trong căn phòng mang phong cách vùng sông nước, trần ngập không khí của Giang Nam – cảnh nông thôn cũng chỉ như vậy mà thôi.

Cô không phải tốn công đã nhìn thấy Tô Cẩm, sắc mặt ảo não, đang ngồi chống cằm lơ đãng.

Bành Tiểu Ngôn vẫy tay hai lần cô cũng không nhìn thấy, cho đến khi đến trước mặt cô mới phát hiện ra ngồi đối diện Tô Cẩm còn có một anh chàng đẹp trai lạ mặt.

Bành Tiểu Ngôn ngay lập tức trách móc cô một hồi, “Tô Tô, cậu thật không ra sao, có một anh chàng đẹp trai đi cùng mà không nói sớm?”

Tô Cẩm lơ đãng nhìn cô, “Lại đây, giới thiệu một chút. Đây là Bành Tiểu Ngôn, nữ, hai lăm tuổi, chưa kết hôn, làm việc ở công ty truyền thông. Người này là Lục Hiển Phong, là yêu quái núi Hắc Sơn dưới vô học một anh chàng đẹp trai. Nếu cậu không nhận ra được bản chất vấn đề thì tốt nhất là không nên tùy tiện nghĩ anh ấy chỉ là một anh chàng đẹp trai – trí tuệ của cậu không thể đo được với anh ấy đâu”.

Lục Hiển Phong đang lịch sự bắt tay Bành Tiểu Ngôn, nghe thấy lời giới thiệu của Tô Cẩm thì không thể nén một tiếng thở dài, “Tô Tô, có phải là cô coi thường tôi không?”

Bành Tiểu Ngôn kinh ngạc, “Thế là thế nào? Lễ nào khuôn mặt tuyệt vời của anh ấy là do thẩm mỹ mà có?”

Lục Hiển Phong lấy tay che miệng, húng hắng mấy tiếng.

Tô Cẩm gật đầu kết luận, “Ý của mình là, IQ của cậu và của anh ấy là hai đẳng cấp khác nhau, đừng có tranh luận với anh ấy. Mau ăn đi, mình có chuyện muốn nói với cậu”.

Bành Tiểu Ngôn thật thà, ngồi xuống không khách sáo, vừa gấp thức ăn vừa hỏi Lục Hiển Phong: “Với đánh giá của Tô Cẩm, anh có gì biện hộ cho mình không?”

Lục Hiển Phong cười và lắc đầu, nhưn lông mày như có vẻ muốn trêu đùa, “Không biết là Tô Tô có thể nhìn được bản chất vấn đề không?”

“Không”, Tô Tô kiên quyết lắc đầu, “Nhưng tôi có khả năng nhận biết của riêng mình. Tôi biết IQ của tôi so với anh giống như Pinocchio so với sói, vì thế tôi coi anh là sói”.

Bành Tiểu Ngôn vừa ăn vừa vui vẻ xem kịch, đánh giá hai người rồi bất giác nói lên thành tiếng, “Hiệp một Tô Tô thắng. Con bé này mồm mép lợi hại thật, cố gắng lên”.

Lục Hiển Phong ngồi bên kia bàn nhìn cô, cười có vẻ hơi mất kiên nhẫn, “Tô Tô, khi cô khóc lóc thảm thiết, cô thấy xấu hổ, cô cũng không nói năng ngớ ngẩn như thế này? Tôi không cười cô, nhưng bộ dạng thảm hại nhất của cô tôi đã nhìn thấy”.

Tô Cẩm bị anh ta nói trúng suy nghĩ của mình, gò má đỏ bừng. Nhưng câu nói cuối cùng của anh ta thật quá đáng, cái gì mà “bộ dạng thảm hại”?

“Hiệp hai: anh chàng đẹp trai thắng”. Bành Tiểu Ngôn há miệng cười, “Tôi bảo này, sao tôi thấy lời nói của hai người có nhiều ẩn ý thế? Sự tình có phải như tôi nghĩ không? Không phải là như tôi nghĩ phải không?”

Tô Cẩm bực bội gấp một cái chân vịt bỏ vào đĩa của cô, “Ăn đi”.

Bành Tiểu Ngôn nhìn cô cười ngọt ngào, quay đầu nói với Lục Hiển Phong: “Anh chàng đẹp trai, không giấu gì anh, bạn trai của Tô Cẩm là cảnh sát, nếu anh muốn chen vào thì phải biết người biết ta thì ra tay mới thành công được”.

Tô Cẩm ngắt lời cô: “Tiểu Ngôn, Ngạc Lâm sắp đính hôn rồi”.

“Hả?” Bành Tiểu Ngôn giơ cái chân vịt lên, chớp chớp mắt, “Đính hôn? Thế thì không gọi là bạn trai nữa, phải gọi là chồng chưa cưới rồi”.

“Đồ ngốc”. Tô Cẩm tròn mắt lên nhìn cô.

“Thế là thế nào?” Mặt Bành Tiểu Ngôn biến sắc, “Không thể nào là như vậy chứ? À, không phải... thực sự không phải theo nghĩa đó phải không?”

“E là đúng”. Người trả lời cô là Lục Hiến Phong.

Bành Tiểu Ngôn đặt hai cái chân vịt xuống rồi đứng bật dậy đi ra ngoài, “Tên khốn này dám trêu đùa chúng ta”.

Tô Cẩm kéo cô lại, đau đớn nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, “Được rồi, được rồi bà cô, cậu cứ ăn xong cơm của cậu đi đã”.

Bành Tiểu Ngôn có khuôn mặt búp bê, tóc uốn theo kiểu đặc biệt, khi tròn mắt thì cô trông giống Betty Boop trong phim hoạt hình. Vì thế mỗi lần thấy cô tức giận, tâm trạng của Tô Cẩm lại thay đổi một cách nhanh chóng.

Tô Cẩm kéo cô ngồi xuống, vừa gấp thức ăn vừa vỗ vai giúp cô bình tĩnh lại, “Cậu giận gì chứ, thế này còn tốt hơn là kết hôn rồi ly hôn nhiều, đúng không?”

Bành Tiểu Ngôn tức giận mắng: “Tên bỉ ổi...”

Tô Cẩm lại vỗ lưng cô, “Mình hỏi cậu, cậu có ý định kết hôn không?”

Bành Tiểu Ngôn cảnh giác nhìn Lục Hiến Phong rồi nhìn cô, “Làm gì?”

Hai người bị cô nhìn cũng nhìn nhau, Tô Cẩm ghé vào tai cô cố ý nói nhỏ: “Kết hôn rồi sẽ có tư cách nhận con nuôi nhĩ?”

“Đầu của Tô Tô bị va vào cửa à?” Bành Tiểu Ngôn nhảy dựng lên, “Trẻ con là sự kết hợp giữa thiên thần và ác quỷ, mình còn không muốn sinh nữa là nhận nuôi...”

Con trai chị họ cô vừa tròn bảy tuổi, đang ở cái tuổi nghịch ngợm đáng ghét, mỗi lần cả nhà tụ họp đều bị thằng bé làm náo loạn khiến Bành Tiểu Ngôn rất sợ có con.

Tô Cẩm ấn cô ngồi xuống, bình tĩnh nói: “Cậu làm thủ tục, chúng ta sẽ cùng nuôi”.

Bành Tiểu Ngôn xoa đầu cô, “Đúng là bị va vào cửa rồi à?”

Tô Cẩm tránh tay của cô, mặt mũi ảo não, “Là con của Chi Chi. Hôm nay bọn mình đến cô nhi viện ở Tùng Cánh gấp con của chi chi rồi. Tiểu Ngôn, cậu biết không? Trước đây Chi Chi lớn lên trong cô nhi viện, mình thực sự không muốn con cô ấy cũng phải đi vào con đường cũ của cô ấy”.

“Mình không tin”. Câu trả lời của Bành Tiểu Ngôn chắc như đinh đóng cột, “Chi Chi không thể có con”.

“Vì sao lại không tin?” Tô Cẩm ngạc nhiên. Thái độ của Tiểu Ngôn khiến suy nghĩ kiên định trong lòng Tô Cẩm bắt đầu bị lung lay, “Đứa trẻ tên Chính Chính đó trông rất giống Chi Chi...”

“Cắt”. Suy nghĩ của Bành Tiểu Ngôn vẫn không bị lay chuyển, “Người giống người có rất nhiều. Người ta nói phải là phải sao? Đã kiểm tra ADN chưa? Họ có bằng chứng gì chứng minh đó là con của Chi Chi?”

Tô Cẩm không kịp nghĩ ra là chuyện này cần có chứng cứ...

Bành Tiểu Ngôn mở bức thư mà Tô Cẩm đưa cho, “Nếu đây thực sự là nét chữ của Chi Chi thì Chi Chi chỉ bảo cậu đến cô nhi viện ở Tùng Cánh, tất cả những lời còn lại đều do viện trưởng Trần nói. Vấn đề là: Viện trưởng Trần là người như thế nào? Lời nói của bà ấy có đáng tin cậy không?”

Lục Hiến Phong đang yên lặng liền gật đầu, “Tôi sẽ đi tìm hiểu về người này”.

“Được”. Bành Tiểu Ngôn bình tĩnh nói. “Có lẽ thân thể của Chi Chi còn có bí mật mà chúng ta không biết. Đầu tiên, công việc của cô ấy rất đáng nghi. Một người như vậy biến mất mà người trong công ty trả lời lại không nhất quán. Ngoài ra, đột nhiên xuất hiện một đứa trẻ không rõ có phải thực sự là con của Chi Chi không? Nếu là thật, vì sao Chi Chi lại giấu cả chúng ta? Thân thể của cô ấy có bí mật gì không thể kể ra?”

Tô Cẩm nhìn Bành Tiểu Ngôn ăn nói đĩnh đạc, cảm thấy đầu óc rối tung. Lục Hiến Phong trái lại kết hợp rất ăn ý, “Thế sắp xếp thế này: Vấn đề viện trưởng Trần và việc của công ty giao cho tôi điều tra. Do câu trả lời của mọi người khác nhau nên rõ ràng là có người muốn giấu chân tướng sự việc. Bên trong nhất định là có vấn đề”.

“Được. Đúng dịp tôi được nghỉ phép. Tôi sẽ về thành phố Lâm một chuyến xem gia đình Chi Chi có biết gì không”. Ý chí chiến đấu của Bành Tiểu Ngôn sục sôi, cô đâm mạnh lên mặt bàn. “Tôi nhận ra rằng, việc gì cũng trông đợi vào cảnh sát là không được”.

Tô Cẩm nhìn hai thành viên của đội tác chiến lâm thời, áy này hỏi: “Thế còn tôi?”

Bành Tiểu Ngôn và Lục Hiến Phong nhìn nhau, vội vàng an ủi cô: “Ban ngày cô phải đi học ở công ty, hai tuần nữa còn phải đi làm dự án. Cô có thể làm được gì?”

Tô Cẩm cúi đầu.

Lục Hiển Phong vội vàng nói: “Nếu không thì thế này, hàng ngày đi làm về cô nấu cơm cho chúng tôi ăn là được rồi. Chúng tôi cần trao đổi tình hình điều tra với nhau nên cần một nơi yên tĩnh. Gặp nhau ở bên ngoài không thuận tiện”.

Mắt Tô Cẩm sáng lên, không còn nét buồn phiền nào nữa, “Nhưng trình độ nấu nướng của tôi...”

Bành Tiểu Ngôn thở dài, “Yên tâm đi, bọn mình không hy vọng nhiều đâu, cứ nấu chín là được rồi”.

Tô Cẩm nhìn Lục Hiển Phong, Lục Hiển Phong vuốt tóc cô cười, “Tô Tô, cô tin tưởng vào tôi một chút được không? Cô có coi tôi là sói thì cũng đừng nghĩ mình là cô bé quàng khăn đỏ”.

Lại còn thế nữa. Trong đầu Tô Cẩm toàn những suy nghĩ u ám. Vì sao người này toàn nói những điều mà người khác không hiểu được? Cuối cùng anh ta muốn khoe khoang điều gì.

“Anh tốt nghiệp khoa Trung văn à?” Tô Cẩm bực bội thoát khỏi tay anh ta.

“Không”. Lục Hiển Phong trả lời dứt khoát, “Nhưng chuyện này tôi tạm thời không thể nói thật với cô, tôi cũng không muốn nói dối cô. Vì thế... sau này có cơ hội thì sẽ nói”.

Tô Cẩm lườm anh ta, “Sự thật là anh cũng rất đáng nghi. Anh tự xưng là bạn Chi Chi, nhưng Chi Chi chưa bao giờ nhắc đến anh trước mặt chúng tôi. Anh là người của tập đoàn Hưng Hòa, nhưng anh lại không điều tra được bất kỳ điều gì về tình hình của Chi Chi”.

“Bành Tiểu Ngôn nhìn Lục Hiển Phong, gật đầu như thật, “Đúng là khả nghi”.

Lục Hiển Phong khóc dở mếu dở, “Còn có điểm gì đáng nghi nữa không, trình thám Tô?”

Tô Cẩm cúi đầu nghĩ, “Anh và Chi Chi là đồng nghiệp, đúng là thiên thời địa lợi nhân hòa, đứa trẻ đó liệu có phải là con của anh không?”

Cảm của Lục Hiển Phong như sắp rơi xuống đất. Anh không thể ngờ Tô Cẩm lại có thể đưa ra kết luận như vậy.

Bành Tiểu Ngôn nuốt chút nữa thì phun cả canh gà, cô ho khục khục, vừa ho vừa nhận xét: “À... à... rất có khả năng...”

Lục Hiển Phong giơ tay xin hàng, “Bằng chứng. Trước khi định tội mời hai vị trình thám đưa ra bằng chứng”.

“Nếu để tôi tìm ra bằng chứng”, Tô Cẩm lạnh lùng nói, “Tôi nhất định sẽ thay Chi Chi róc xương lóc thịt anh”.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Mật Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Đôi mắt yêu ma

Bành Tiểu Ngôn nói được làm được, ngay lập tức cô xin nghỉ phép, buổi chiều lên xe khách đi thẳng đến thành phố Lâm.

Vì thế khi Tô Cẩm tan học, đi xe bus về thành phố, rồi lại từ đó bắt xe về địa chỉ phong 902 nhà B số 16 khu Cẩm Hoa thì chỉ gặp một mình Lục Hiển Phong.

Lục Hiển Phong mở cửa, chỉ kịp nói một câu “Đang đun nước trong bếp” rồi vội vàng chạy đi, Tô Cẩm còn không kịp nhìn rõ hoa văn trên chiếc tạp dề của anh ta.

Cô thay dép lê rồi bước vào phòng ăn, nhìn thấy trên bàn đã bày biện xong ba đĩa thức ăn, thịt bò xào hành, sườn và một món chay. Đều là... các món ngon cá.

Tô Cẩm ngạc nhiên thần mất một phút rồi mới bước tới cửa nhà bếp, hoài nghi hỏi người đàn ông đang đánh trứng gà ở cạnh bếp: “Anh có phải là Lục Hiển Phong không?”

Lục Hiển Phong ngạc nhiên quay đầu lại, “Cô có ý gì thế?”

Tô Cẩm nhìn dáng vẻ nấu nướng lành nghề của anh ta, liền châm biếm: “Tôi nghi ngờ anh bị cô thôn nữ đảm đang nhập vào người”.

Lục Hiển Phong cười, nói: “Sao cô lại cho rằng tôi không biết nấu ăn? Tóm lại là cô không hiểu gì tôi cả”.

Tô Cẩm yên lặng. Quả thực là cô không hiểu gì về người đàn ông này, ngoài việc miệng lưỡi của anh rất lợi hại, khả năng châm biếm của cô cũng không đời nào nổi, cô chỉ biết anh ta làm cố vấn pháp luật cho tập đoàn Hưng Hòa, là đồng nghiệp của Lâm Chi Chi. Ngoài những điều này ra, cô thực sự không biết gì về anh ta nữa.

Đột nhiên trong lòng Tô Cẩm dấy lên mối nghi ngờ lớn. Vì sao cô lại có thể tin tưởng vào người này? Bởi vì anh ta là bạn của gia đình Hình Nguyên? Hay vì anh ta là đồng nghiệp của Chi Chi?

Hoặc là bởi vì... anh ta đã thay cô giải quyết những khó xử với Ngạc Lâm?

“Ăn cơm thôi”, Lục Hiểu Phong hát cảm ra hiệu về phía sau lưng cô, “Phải đi rửa tay trước đã”.

Tô Cẩm cởi áo khoác, nhân cơ hội vào phòng vệ sinh quan sát kỹ lưỡng căn hộ.

Diện tích căn hộ không đến chín mươi mét vuông, nhưng do ở trên tầng cao và phòng hướng ra ngoài nên ánh sáng rất hợp lý. Đồ đạc trong phòng bố trí rất đơn giản, dường như không có vật gì thừa, có thể thấy căn phòng này không thường xuyên có người đến ở.

Trong phòng tắm chỉ có một bộ đồ vệ sinh, mang phong cách của đàn ông, khăn lau cũng có màu xanh đen. Mặc dù không muốn thừa nhận nhưng trong phòng này không có dấu tích của bất kỳ người nào đặc biệt là phụ nữ trẻ tuổi khiến Tô Cẩm thờ phào nhẹ nhõm. Không thể nói ra được suy nghĩ của cô cụ thể là gì, Tô Cẩm tạm thời cũng không muốn tìm hiểu kỹ lưỡng.

Rửa tay xong, Lục Hiểu Phong đã sắp xếp xong bát đĩa.

Tô Cẩm ngồi đối diện với anh ta, nghi ngờ nhìn quanh, “Đây là... nhà của anh à?”

Lục Hiểu Phong nói mà không ngắt đầu: “Nhà mẹ tôi”.

Tô Cẩm nhìn mặt anh ta có vẻ không vui, thì suy đoán – Lẽ nào... bác không còn nữa?

Lục Hiểu Phong nhìn cô, ít nhiều có vẻ mất kiên nhẫn, lắc đầu, “Không phải. Bà và bố dưỡng tôi chuyển đến sống ở ngoại ô phía nam, ở đó không khí trong lành hơn. Đây là nơi chúng tôi sống trước đây”.

“Ồ”. Tô Cẩm không biết nói sao cho phải, im lặng một chút rồi mới nghĩ đến một vấn đề quan trọng khác, “Vì sao anh đoán được tôi đang nghĩ gì... Suy nghĩ của tôi rất dễ đoán sao?”

Lục Hiểu Phong hướng về phía cô, ánh mắt đầy vẻ tinh quái, “Suy nghĩ của cô không cần đoán cũng biết, hiện hết lên trên mặt rồi mà”.

Nghe nói như vậy, Tô Cẩm có vẻ hơi buồn.

“Sau khi bố mẹ tôi ly dị, tôi và mẹ sống ở đây”. Lục Hiểu Phong vừa gấp thức ăn cho cô vừa thờ ơ giải thích: “Phía bên công ty tôi cũng có nhà, hầu hết đồng nghiệp đều sống ở gần đó. Bây giờ tôi muốn điều tra về công ty nên không muốn cô liên quan đến họ, ở đây vẫn an toàn hơn”.

Tô Cẩm vội hỏi: “Có tin tức gì chưa?”

Lục Hiểu Phong không nói gì, chỉ yên lặng ngồi ăn.

“Lục Hiểu Phong?” Tô Cẩm có chút lo lắng, “Có phải là có tin xấu không?”.

Lục Hiểu Phong hạ đầu xuống. Lông mày hơi chau lại, dường như có việc rất hệ trọng.

Anh nghĩ một lát rồi nói: “Tô Tô, tôi cảm thấy cần phải nhắc nhở cô một điều: chúng ta chỉ tìm người, không cần phải hiểu những chuyện khác có được không?”

Tô Cẩm lặng người giây lát, “Nhưng bên công ty cô ấy...”

Đột nhiên Lục Hiểu Phong ngắt lời cô: “Cô có tin tôi không?”

Về mặt anh rất nghiêm túc, nghiêm túc đến nỗi nét mặt lộ rõ vẻ trầm tư. Tuy nhiên, ánh mắt nhìn cô rất chăm chú và chân thành.

Trong lòng Tô Cẩm không phải là không do dự, nhưng đối diện với đôi mắt ấy – đôi mắt yêu ma, khi anh ta chăm chú nhìn cô, dường như trời và đất đều biến mất, thế giới của anh ta chỉ còn có cô, cảm giác như câu trả lời của cô có ý nghĩa vô cùng quan trọng với anh ta.

Khi đôi mắt ấy nhìn cô, nói “Không” rõ ràng là điều không thể.

Chỉ có thể gạt đầu.

Mặc dù cái gạt đầu có chút gì đó không tình nguyện, nhưng anh cảm thấy nhẹ nhõm hơn, “Đã tin tôi rồi thì đừng hỏi quá nhiều như thế nữa”.

“Anh...” Tô Cẩm cảm thấy như bị mắc lừa, trong lòng cảm thấy vô cùng bức tức.

“Tô Tô”, Lục Hiền Phong với tay qua bàn cầm lấy tay cô, nắm chặt rồi lại thả ra, thái độ trầm tĩnh hơn trước, “Ở công ty, Chi Chi là trưởng bộ phận an ninh, có thể coi là thuộc tầng lớp lãnh đạo. Cô ấy tiếp xúc với rất nhiều bí mật nội bộ công ty. Cho dù là cô ấy đang trải qua điều gì thì đối với cô, đối với Bành Tiểu Ngôn mà nói, tham gia vào những bí mật như vậy là không hề sáng suốt”.

Tô Cẩm không biết nên trả lời thế nào. Những điều anh ta nói cô chưa từng nghĩ đến, nhưng ngữ khí của anh ta khiến cô cảm thấy lo lắng.

Trên thực tế, từ khi Lâm Chi Chi mất tích, cô cũng có suy nghĩ như anh ta, rất lo lắng nhưng chưa bao giờ thấy sợ hãi, bởi cô biết Lâm Chi Chi là người rất bản lĩnh, bọn côn đồ lưu manh có động tới cô thì cũng phải dè chừng. Khả năng lớn nhất là cô đi thực hiện một công việc bí mật nào đó, trước khi đi không kịp liên lạc với Tô Cẩm bởi cô say rượu, chỉ là như vậy mà thôi. Nhưng lời nói của Lục Hiền Phong khiến trong lòng cô xuất hiện sự sợ hãi mới, bất cô phải đối diện với những phỏng đoán mà cô không mong muốn, cũng không dám nghĩ đến.

“Có phải là anh biết gì rồi không?”

Lục Hiền Phong lắc đầu, “Không”.

Tô Cẩm cảm nhận được sự do dự trong lời nói của anh ta, cô nhìn anh ta tức giận, “Thế anh dọa tôi sao?”

“Không phải là dọa”. Lục Hiền Phong khẽ vỗ lên mu bàn tay cô, có vẻ hơi mất kiên nhẫn, “Tô Tô, cô nghe tôi. Chúng ta chỉ tìm người, tìm những nơi mà cô ấy có thể đi... Cô và Bành Tiểu Ngôn, nếu không thể bình tĩnh ngồi nhà chờ tin tức từ cảnh sát thì hãy đi tìm những thông tin như vậy, nhưng nhất định phải nhớ lời dặn của tôi: nhất định không được nhúng tay vào chuyện công ty của Chi Chi, tôi không muốn cô gặp nguy hiểm”.

Tô Cẩm đang định phản bác lại, nhưng khi nghe thấy câu cuối của anh ta lại không nói nữa.

“Anh giữ trong lòng à?” Tô Cẩm cảm thấy buồn vị phản ứng của mình, “Anh rất biết cách ăn nói, anh rất biết cách dùng từ ngữ để điều khiển tình cảm của người khác. Tôi cảm giác như anh luôn trêu đùa tôi”.

“Tuyệt đối không”. Lục Hiền Phong lắc đầu, trên môi bắt gặp nở một nụ cười, “Tôi có thể thế”.

Tô Cẩm không khách khí đáp lời: “Câu này rõ ràng là đang nói dối”.

Lục Hiền Phong không nhịn được cười, “Bằng chứng, Tô Tô, cô cần phải có bằng chứng đầy đủ cho lời buộc tội của cô”.

“Anh cũng vậy”, Tô Cẩm không hề nhượng bộ, nhìn anh ta, “Anh nói có gì làm bằng chứng?”

Lục Hiền Phong như muốn cười to hơn, “Tô Tô, cô đừng nghĩ rằng những lời này có thể giúp cô thoát khỏi những lời dặn dò của tôi. Trêu đùa cô? Cô còn quá non nớt”.

Tô Cẩm hậm hực quay đầu đi, trong lòng nghĩ: Con người này sao lại có thể giao hoát đến vậy? Anh ta trêu đùa mình, mãi mình mới phản ứng lại được, còn mình thì chưa kịp ra tay đã bị anh ta phá tan ý đồ rồi...

“Anh tuổi nào?” Tô Cẩm hỏi.

“Sai”. Lục Hiền Phong cười, “Tôi tuổi sói”.

“Cắt”. Tô Cẩm không chịu thua, “Đẳng cấp rất cao phải không?”

“Đương nhiên”. Lục Hiền Phong gấp thêm một miếng sườn vào đĩa của cô, “Dần dần rồi cô sẽ biết. Bây giờ ăn đi, bồi bổ tinh thần. Ngày mai Bành Tiểu Ngôn về rồi, không biết là cô ấy có mang được tin gì về không?”

Trong lòng bất an, Tô Cẩm vừa ăn vừa suy nghĩ lung tung, “Tiểu Ngôn có mang được tin tức gì về không?”

“Tin tức gì... cũng không có”. Đứng ngoài ngưỡng cửa, Bành Tiểu Ngôn xòe tay về phía hai người đứng bên trong, vẻ mặt đầy buồn chán.

Lục Hiền Phong cúi người nhắc túi du lịch dưới chân, nói: “Vào đi đã”.

Tô Cẩm vừa vội vàng giúp cô tìm dép đi trong nhà, vừa nóng lòng hỏi: “Tin tức gì cũng không có là sao?”

Bành Tiểu Ngôn cõng áo lông vút vào người Tô Cẩm, lao đảo bước vào phòng khách rồi thả người xuống sofa, lúc này mới thở dài một tiếng, “Tô Tô, cậu có biết không, đây là lần thứ hai mình đến nhà cậu ấy”.

Tô Cẩm không biết.

Hoàn toàn không giống với tình bạn giữa Tô Cẩm và Chi Chi, Bành Tiểu Ngôn và Lâm Chi Chi do thuê chung phòng khi đến thành phố T mà trở thành bạn bè. Trong lòng Tô Cẩm luôn cảm thấy, mình và Chi Chi giống như là chị em, còn giữa Tiểu Ngôn và Chi Chi mới là đôi bạn thân tâm đầu ý hợp.

“Khi đó Chi Chi không biết là cậu cũng ở thành phố T. Hôm mừng 1 tháng 5, bọn mình đang tính xem đi chơi ở đâu thì em trai cậu ấy gọi điện, nói gia đình có việc cần cậu ấy về. Mình cũng không bận việc gì nên về cùng cậu ấy”.

Lục Hiển Phong đưa cho cô một cốc nước rồi lại mang hoa quả vào. Nhìn thấy hai cô gái không động tay vào đành cầm dao gọt vỏ.

Bành Tiểu Ngôn uống xong hai ngụm nước, nói tiếp: “Nhưng chuyến đi lần đó không vui về gì, em trai cậu ấy đỗ đại học...”

Vừa nói đến đây, Tô Cẩm reo lên: “Đúng rồi, Lâm Cường học đại học ở đây”.

“Đừng hy vọng, không có tác dụng gì đâu”. Bành Tiểu Ngôn xua tay, mặt u ám, “Bộ mặt thật của những người trong gia đình đó mình nhìn thấu rồi”.

“Cô nói tiếp đi”, Lục Hiển Phong đưa tay cốc đầu Tô Cẩm, “Không cho cô nói xen vào”.

Tô Cẩm lườm anh, ngồi thu trên sofa.

“Tôi vừa nói đến đâu rồi?” Mãi xem hai người đầu khẩu, Bành Tiểu Ngôn có vẻ như là mất tập trung. “Ồ, đúng rồi, em trai cậu ấy đỗ đại học. Lúc đến nhà còn không mời uống một ngụm nước, nó còn nói là gánh nặng của cha mẹ quá nhiều, muốn Lâm Chi Chi lo cho cậu ta kinh phí học đại học. Mình khinh thường. Hai người không nhìn thấy mặt ông tướng đó thì chớ, cứ như là Chi Chi vay nặng lãi nó vậy”.

“Mình có thể đoán được”. Tô Cẩm thờ dãi, “Khi đó cậu vẫn chưa biết Chi Chi là con nuôi của gia đình họ nhỉ?”

Bành Tiểu Ngôn nắm chặt tay lại, tức giận nói: “Nếu Chi Chi không ngăn mình thì mình đã đánh cậu ta một trận rồi. Nhận nuôi gì chứ? Tháng nào Chi Chi cũng gửi tiền về nhà, những gì phải trả thì đã trả xong lâu rồi. Lần này đi, mình không gặp em trai cậu ấy, nhưng em gái cậu ấy cũng không ra gì, trang điểm giống hệt yêu tinh, còn mở miệng nói: Chi Chi bận rộn quá, làm gì có thời gian bận tâm đến chuyện sống chết của chúng tôi... khi đó mình nói: Đó cũng là bình thường thôi. Cô rong chơi cả ngày cũng có biết cô ấy sống chết thế nào đâu? Con nhóc đó tím cả mặt...”

Lục Hiển Phong đưa táo cho Tô Cẩm, không ngẩng đầu lên nhắc nhở: “Cô Bành, có thể đi vào trọng tâm được không?”

“Tôi cóc cần”. Bành Tiểu Ngôn tức giận nhìn miếng táo trong tay anh, “Tôi mệt chết được, về đến cửa đã được ăn miếng com nào đâu”.

Lục Hiển Phong đành đưa táo cho cô rồi tiếp tục gọt thêm một quả táo trong đĩa, có ý bảo cô kể tiếp.

“Tôi đã gặp mẹ nuôi của cậu ấy”, Bành Tiểu Ngôn cắn một miếng táo, ngồi khoanh chân trên ghế, “Bà ấy nói, lâu rồi Chi Chi không gọi điện nhưng hàng tháng vẫn gửi tiền về. Hơn nữa vừa mới gửi cho họ một số tiền rất lớn, bà ấy bị lang sói nhập hồn rồi, cứ lảm nhảm nói là hai ngày nay liên tục mơ thấy ác mộng, nghi thần nghi quỷ.”

“Bao nhiêu tiền?” Lục Hiển Phong hỏi, “Gửi vào ngày nào?”

Bành Tiểu Ngôn chớp mắt nghĩ, “Ba, bốn ngày trước lễ Tình nhân. Số tiền là sáu mươi nghìn”.

Lục Hiển Phong chau mày, “Bình thường cô ấy gửi bao nhiêu?”

Bành Tiểu Ngôn nhớ lại, “Một, hai nghìn, nhiều hơn thì là hai, ba nghìn, chưa bao giờ gửi đến tiền chục nghìn”.

Vừa nghe họ nói đến tiền, Tô Cẩm lại reo lên, “Chi Chi cũng có tiền để ở chỗ tôi”.

Thấy ánh mắt của hai người quay lại nhìn mình, Tô Cẩm đỏ mặt, “Cô ấy đến nhà tôi, nói là đến ngân hàng làm thủ tục nhưng không làm được. Lại nói là mang theo người vài cái thẻ ngân hàng thì không an toàn nên để lại một cái túi da ở chỗ tôi”.

“Bên trong là thẻ à?” Bành Tiểu Ngôn hỏi.

“Mình không biết”, Tô Cẩm bối rối đến mức tai cũng đỏ lựng lên. “Mình chưa mở ra xem, lúc đó mình vừa mới nhận dự án ở thành phố C, ngày nào cũng đọc tài liệu đến nửa đêm nên không có thời gian xem đồ của cô ấy”.

“Về xem rồi hãy nói”. Lục Hiển Phong vỗ vai cô an ủi, “Nhưng, lúc đó cô ấy gửi nhiều tiền như vậy liệu có phải là do đã đoán trước được sắp có chuyện xảy ra với mình?”

Hai cô nhìn nhau, đều cảm nhận được dự cảm không hay trong lòng nhau.

“Như thế này đi”, Lục Hiển Phong nhìn hai cô gái, “Chúng ta phân công nhiệm vụ, một là về xem đồ Chi Chi gửi liệu có manh mối gì không. Hai là tìm cách liên lạc với em trai cô ấy. Nếu thực sự Chi Chi đã sắp xếp trước hậu sự thì nhất định cô ấy phải liên lạc với em trai”.

Nghe đến hai chữ “hậu sự”, sắc mặt của hai cô tái xanh.

Ánh mắt Tô Cẩm nhìn Lục Hiển Phong đầy ẩn ý, như muốn anh rút lại lời nói khiến người khác rùng mình đó, nhưng Bành Tiểu Ngôn đã không do dự nói, “Xuất phát”.

Khóa vừa tra vào ổ chưa kịp xoay thì cửa đã được mở ra từ bên trong. Cô bạn Thanh Thanh khoác ba lô xuất hiện ở trong tư thế chuẩn bị bước ra ngoài. Nhìn thấy hai người, sợ hãi vỗ ngực nói: “Sao giờ chị mới về, em phần cho chị nửa quả đu đủ ở trong tủ lạnh đấy”.

“Cảm ơn”. Tô Cẩm từ ngày đến Hải Công ở chung phòng với cô, tuổi tác hai người gần bằng nhau, tính cách cũng thoải mái giống nhau nên chung sống cũng hòa thuận. Nhìn thấy cô ấy cứ nhìn Lục Hiểu Phong, Tô Cẩm cảm thấy hơi bối rối. Đang nghĩ xem nên giải thích thế nào, Thanh Thanh đã nói thầm thì với cô: “Chị Tô, bạn trai chị đẹp trai như vậy mà chưa đưa về bao giờ, chị gái à, hôm nay em sẽ về muộn, nếu cần thiết em cũng không về sớm đâu”, nói xong nháy mắt với cô rồi cười vui vẻ bước đi.

Lục Hiểu Phong đứng cách đây không xa, lời Thanh Thanh nói anh ta chắc chắn đã nghe thấy. Điều này khiến Tô Cẩm có chút lúng túng, bước vào cửa rồi cũng không dám ngẩng đầu, chỉ tay vào phòng ngủ, “Phòng của tôi, anh có thể ngồi đâu tùy ý, tôi vào bếp lấy cho anh cốc nước”.

Lục Hiểu Phong nhìn cô, cũng chỉ nhìn thấy một bên tai hơi đỏ. Dáng vẻ luống cuống cô bước nhanh vào nhà bếp nhìn như đang khó xử.

Nghĩ đến lời nói của cô bạn cùng phòng, “chưa đưa về bao giờ”, Lục Hiểu Phong bất giác mỉm cười, trong lòng cũng hơi suy nghĩ: Ngạc Lâm và cô ấy quen biết nhau lâu như thế, lẽ nào chưa bao giờ ghé qua nhà Tô Tô?

Nhà không rộng, trên danh nghĩa có hai phòng ngủ một phòng khách nhưng thực tế phòng khách nhỏ đến mức chỉ vừa đủ để đặt một cái bàn ăn cơm và hai cái ghế. Ngoài ra, còn có một cái giá treo mũ áo đơn giản, đã chất đầy mũ và áo của hai cô. Phía trên bàn ăn có treo một chiếc đồng hồ có hình gấu Pooh ôm bình mật, nhìn qua giống như là đồ mua ở chợ bình dân.

Trên cửa phòng Tô Cẩm có treo rèm vải hoa. Lục Hiểu Phong mở cửa phòng, tìm công tắc đèn ở trên tường. Chiếc đèn kiểu cổ vừa bật sáng, Lục Hiểu Phong đã cảm thấy hoa mắt, suy nghĩ đầu tiên hiện ra là: Mới nhìn cứ tưởng là một người gần nấp, sao phòng lại bừa bộn như thế này?

Một giây sau ánh mắt dừng lại ở chiếc vali da không được đóng lại bên giường. Quần áo trong vali rất lộn xộn, một chiếc áo con màu hồng còn rơi trên nền nhà.

Đột nhiên Lục Hiểu Phong nhận thức được tình hình.

“Tô Tô?” Lục Hiểu Phong quay đầu lại gọi, “Cô lại đây”.

“Sao thế?” Tô Cẩm bung tách trà từ trong bếp thò đầu ra, “Tôi đóng cửa đã. Thanh Thanh không biết muốn hứng gió hay sao mà trời lạnh thế này lại mở toang cửa sổ nhà bếp...”

Da đầu của Lục Hiểu Phong giật giật, “Cửa nhà bếp mở sao?”

Tô Cẩm bung tách chậm chậm bước vào, nhìn thấy mớ hỗn độn phía sau lưng anh, hoảng hốt kêu lên một tiếng.

Lục Hiểu Phong hỏi cô: “Khi cô đi, trong phòng không như thế này đúng không?”

Tô Cẩm vừa ngạc nhiên vừa tức giận nhìn anh, “Đương nhiên là không”. Nói rồi cô cầm điện thoại tìm số của Thanh Thanh.

Điện thoại vừa kêu, tiếng cười của Thanh Thanh trong ống nghe vọng lại: “Có phải là không muốn em về không?”

Tô Cẩm thấy Lục Hiểu Phong nhìn cô lắc đầu, hít một hơi rồi nói: “Thanh Thanh, cả ngày hôm nay em ở nhà à?”

“Có chuyện gì thế?” Giọng nói của Thanh Thanh đầy kinh ngạc, “Sáu giờ em mới nghỉ làm, ăn cơm với Đại Minh xong thì về nhà lấy ít đồ, khi vừa đi ra cửa thì gặp bọn chị”. Rồi cô nói nhỏ ra về bí mật: “Đại Minh mới mượn được biệt thự nghỉ mát của bạn nên tối nay em không về chị ạ, để anh chị tự nhiên”.

Tô Cẩm cố gắng hỏi dồn: “Em về có vào phòng chị không?”

“Em đâu có nhiều thời gian thế?” Thanh Thanh không vui, “Có phải là nội y của chị vứt ở góc vách nào tìm không thấy phải không?”

Tô Cẩm liếc trộm Lục Hiểu Phong một cái rồi quay người đi, “Em mới vứt nội y lung tung ấy”.

Được rồi, em cứ vui vẻ tiếp đi”.

Tô Cẩm tắt máy, nhìn Lục Hiểu Phong lắc đầu.

Lục Hiểu Phong miễn cưỡng nhếch môi cười, giơ tay chỉ phía sau, “Cô xem xem thiếu thứ gì?”

Tô Cẩm trước khi nghĩ đến việc bảo vệ hiện trường thì đã bước vào, sau khi lục tung tất cả thì phát hiện ra là không thiếu thứ gì, ngay cả chiếc phong bì có đựng tiền mặt để dưới gối cũng bị động đến, nhưng kỳ lạ là không hề bị lấy đi. Cứ như trong phòng vừa có một con thú nào đó lao vào, làm lộn xộn mọi thứ rồi biến mất, chỉ để lại một đống hỗn loạn.

Nhưng cửa nhà bếp mở toang, hàng rào phía ngoài bị kéo ra một đoạn vừa đủ chỗ cho một người đi qua.

Nhìn thấy lỗ hổng, Tô Cẩm mới thực sự cảm thấy sợ hãi, “Tầng bốn... mà cũng có người trèo lên sao?”

Lục Hiểu Phong chau mày xem xét bốn phía, “Thanh Thanh đã vào phòng của mình, rõ ràng là phòng của cô ấy không bị lục soát. Là may mắn? Hay là vì người đó chỉ muốn tìm cô? Nếu đến tìm thì là tìm cái gì?”

Ga trải giường cũng bị lật lên, vật muốn tìm có lẽ là không to lắm...

“Liệu có phải là...”, Tô Cẩm kéo tay áo anh, “Liệu có phải là tìm đồ Chi Chi để lại không?”

Lục Hiển Phong hỏi lại: “Nó đâu?”

Tô Cẩm chau mày nhớ lại, “Hình như... vẫn ở trên bàn ăn”.

Nhìn vẻ mặt khó mà tin nổi của Lục Hiển Phong, Tô Cẩm vội vàng giải thích, “Lúc cô ấy đến tôi và Thanh Thanh đang ăn cơm, liền tiện tay để ở đó. Sau đó... tôi bận quá quên khuấy mất chuyện này...”

Mấy chữ sau cùng cô nói với về ấy vậy. Thời gian đó, công ty vừa quyết định cô và Hàn Hiểu phụ trách dự án ở đại lục, lại đúng lúc Hàn Hiểu xin nghỉ sinh. Mặc dù đã giúp cô xử lý xong tài liệu giai đoạn đầu nhưng việc liên quan đến dự án rất nhiều, bận đến mức thời gian ăn cơm cũng không có.

Lục Hiển Phong vội vàng chạy vào phòng, lo lắng lật đi lật lại mấy tập báo cũ ở trên bàn, đột nhiên nhìn thấy một túi tài liệu bằng da bò.

Nhất thời, tay anh run lên.

Có đúng là mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên? Rốt cuộc, cô gái Tô Cẩm này đúng là kẻ ngốc gặp thời.

Lục Hiển Phong lấy đồ trong túi ra đặt hết lên bàn. Đồ trong túi tài liệu không nhiều. Ngoài một phong bì nhỏ chỉ có một tờ giấy khai sinh.

Giấy khai sinh màu xanh lục do bệnh viện tư nhân sang trọng nhất thành phố T ký phát. Trên đó có ghi tên Lâm Chính Vũ, ngày sinh là mừng năm tháng tám năm ngoái. Xem cột ghi thông tin bố mẹ, tên mẹ không nghi ngờ gì nữa chính là Lâm Chi Chi. Cột ghi tên bố viết một cái tên mà anh đã sớm dự đoán nhưng không dám khẳng định – Mạnh Hằng Vũ.

“Mạnh Hằng Vũ?” Tô Cẩm đứng phía sau anh chau mày, “Cái tên này sao tôi nghe quen thế? Hình như đã nghe thấy ở đâu rồi...”, cô chỉ để tâm đến thắc mắc của mình mà không chú ý đến sắc mặt của người đàn ông bên cạnh đã trở nên thật u ám.

Nghĩ đi nghĩ lại mà không ra, Tô Cẩm mở phong bì nhỏ ra.

Bên trong là hai cái thẻ, còn có một tờ giấy được gấp lại. Mở ra xem thấy có viết: “Tô Tô, đây là hai cái thẻ mình lấy chứng minh thư của cậu để mở tài khoản, mặt khẩu là ngày sinh của cậu. Trong đó là tất cả những gì mình tích góp được, mong cậu thay mình chăm sóc Chính Chính, cảm ơn”.

Tô Cẩm thấy cay mắt, nước mắt tuôn ra.

Mặc dù không mất gì, nhưng sau khi hồi ý kiến của Thanh Thanh, Tô Cẩm vẫn báo cảnh sát.

Dù sao đây cũng là chỗ ở của hai cô gái, xảy ra vụ đột nhập, sau này không biết sống thế nào?

Nhưng sau khi cảnh sát bước vào cửa, Tô Cẩm bắt đầu ân hận quyết định của mình. Bởi vì so với tên trộm, cô càng không muốn gặp chính lại người cảnh sát đang đứng trước mặt cô lúc này.

“Từ trước đến giờ tôi không biết anh là cảnh sát 110”. Tô Cẩm nói hết câu rồi yên lặng.

Mặc dù thời gian quen biết không phải là ngắn, nhưng cô thực sự không biết anh thuộc bộ phận nào. Ngạc Lâm cũng chưa bao giờ nói và cô cũng chưa bao giờ hỏi. Mặc nhiên cho rằng công việc của anh cũng giống như của cô, có những điều cần phải giữ bí mật.

Thực ra, Ngạc Lâm không phải là cảnh sát 110. Chẳng qua đêm nay người cảnh sát trực 110 là bạn của anh, đã từng uống với nhau vài lần nên cũng có ấn tượng với cái tên Tô Cẩm. Sau khi nghe thông báo tình hình cảm thấy không yên tâm nên mới gọi điện hỏi Ngạc Lâm/

“Anh không nhất thiết phải là cảnh sát 110”. Ngạc Lâm không để ý cười, ánh mắt không thiện cảm nhìn Lục Hiển Phong đang đứng cạnh cô.

Lần trước gặp nhau ở khách sạn không phải là một cuộc làm quen vui vẻ, hai người rõ ràng là không quen.

Tô Cẩm cảm thấy hơi ân hận vì đã nói một câu thiếu suy nghĩ. Cô cảm thấy không cần phải nói với anh như vậy, đặc biệt là với một ngữ điệu tự nhiên như thể quan hệ giữa họ vẫn thân thuộc như trước... Cảm giác này khiến cô không tự tin, lùi lại một bước đứng cạnh Lục Hiển Phong.

Ánh mắt của Ngạc Lâm dao động khi nhìn thấy động tác của cô, một lần nữa nhìn Lục Hiển Phong, cười gằn: “Hai người thân thiết quá nhỉ?”

Vốn dĩ Lục Hiển Phong không muốn để tâm, nghe thấy câu nói này liền quay lại nhìn.

Dáng người anh to lớn, khi nhìn người khác thường có vẻ rất cao ngạo. Lúc này, ánh mắt của anh thật lạnh lẽo. Ngạc Lâm trông thấy ánh mắt của anh, trong lòng bất giác dấy lên cảm giác thất bại, không kiềm chế được sự tức giận.

Lục Hiển Phong nheo mắt, hỏi một cách lắt léo: “Câu hỏi này có phải là câu hỏi điều tra bình thường của một cảnh sát không? Nếu đúng, tôi nghĩ chúng ta nên nói chuyện với anh ta”.

Lục Hiền Phong hất cằm về phía người cảnh sát đang ghi chép trong phòng, môi cong lại không biết có phải là đang cười không, “Nếu đây chỉ là một thú vui của cảnh sát Ngạc, hiếu kỳ về chuyện đời tư của người khác thì đừng trách chúng tôi không cộng tác”.

Ngạc Lâm trợn mắt nhìn anh, quát: “Đứng yên”.

Tô Cẩm không thể cười nổi. Không biết vì sao cô luôn cảm thấy giữa hai người này luôn có sự đối lập. Cảm giác đó... giống như người đàn ông mặc cảnh phục này đã đắc tội với Lục Hiền Phong, nhưng hai người đó lại có vẻ như là không quen biết...

Tô Cẩm không thể nghĩ ra được cách giải thích hợp lý.

Ngạc Lâm thờ ơ, quay đi lấy quyển sổ ghi chép rồi trở lại, đi thẳng đến trước mặt hai người, không thèm ngẩng đầu lên hỏi: “Họ tên?”

Tô Cẩm đang cảm thấy con người này lại phạm phải sai lầm thì nghe thấy Lục Hiền Phong bình tĩnh trả lời: “Xin lỗi, cảnh sát Ngạc, tôi không cho rằng điều này nằm trong phạm vi công việc của anh”.

Ngạc Lâm đập tay vào quyển sổ ghi chép, “Anh đang cố ý gây rắc rối phải không?”

Lục Hiền Phong cười nhạt, “Tôi chưa bao giờ gặp cảnh sát nào vô lý như thế này”.

“Đứng yên”. Ngạc Lâm mắng: “Anh có ý gì? Tôi là cảnh sát thì anh có gì không phục?”

“Không thể nói không phục”. Lục Hiền Phong lạnh lùng, trả lời một cách chua chát: “Cảnh sát như anh... có gì đáng để cho người khác phục”.

Tô Cẩm nhìn thấy Ngạc Lâm bị đồng nghiệp của mình bỏ rơi, lại nhìn nét mặt khiêu khích của Lục Hiền Phong, không nhịn được hỏi nhỏ: “Anh ấy đã đắc tội với anh khi nào?”

Lục Hiền Phong liếc nhìn cô, cười nửa đùa nửa thật, “Không phải là anh ấy đắc tội với cô sao?”

“Cắt”. Tô Cẩm khó chịu, “Đừng giả vờ làm người tốt trước mặt tôi, anh không giống một người bệnh vực kẻ yếu đâu”.

“Cô không tin cũng được”. Lục Hiền Phong nhún vai, “Rót cho tôi cốc nước”.

“Anh lại làm gì?” Tô Cẩm không hiểu.

Lục Hiền Phong xòe tay ra, ra vẻ đau khổ, “Dù sao cũng là lần đầu tiên tôi đến nhà cô, cô không thể để tôi tự lực cánh sinh đúng không?”

Tô Cẩm nghĩ đến mấy ngày nay đều ăn bữa tối miễn phí ở nhà anh, không nói gì đi vào phòng bếp rót nước.

“Cho tôi uống”. Lục Hiền Phong nháy mắt với cô, “Nhanh một chút nào”.

Tô Cẩm khó chịu đưa cốc lên miệng anh, “Theo tôi biết thì tiếp khách không cần đưa tận miệng thế này. Anh có muốn uống không?”

Lục Hiền Phong nói thầm với cô: “Tôi muốn chọc tức cảnh sát Ngạc. Lẽ nào cô không muốn nhìn vẻ tức giận đến phát điên của anh ta”.

Tô Cẩm lườm anh, nét mặt trở nên âm trầm, “Khi chúng tôi chia tay, anh ta cũng chưa từng lên phòng tôi. Bây giờ người ta sắp đính hôn rồi, lại vì tôi mà phát điên sao? Lục Hiền Phong, anh đang nghĩ gì vậy?”

Lục Hiền Phong dùng tay vuốt má cô, cười nói: “Em bé, em còn non nớt quá. Em chẳng hiểu gì về bản chất đàn ông cả. Không tin em quay lại mà xem, cảnh sát Ngạc đang tức giận đến mức muốn xé tôi thành trăm mảnh đấy”.

Tô Cẩm không quay đầu lại. Cô đã thề với mình không được quay lại nhìn mối quan hệ với anh ta trước đây, đây không phải là việc vui vẻ gì. Cũng tốt... không phải chỉ có một mình mình phải đối mặt.

Tô Cẩm cúi đầu nói nhỏ: “Cảm ơn”.

Lục Hiền Phong mỉm miệng cười, “Vừa xảy ra chuyện như vậy, em ở đây tôi cũng không yên tâm. Em phải thu dọn đồ đến ở nhà tôi thôi, dù sao tôi cũng ở nhà của công ty, căn phòng đó lúc nào cũng để trống”.

Tối nay Thanh Thanh không về, hàng rào phía ngoài bếp vẫn bị hỏng, nếu ở nhà một mình mà nói không sợ thì là nói dối.

Cuối cùng, cảnh sát cũng kiểm tra hết những điểm khả nghi, kết thúc những điều cần hỏi và chuẩn bị ra về. Ngạc Lâm lúc đi qua cô ngập ngừng nói một câu: “Em à, em ở đây không an toàn, có cần...”

Anh ấy chưa nói hết lời thì Tô Cẩm đã buông ra một câu theo phản ứng có điều kiện: “Không cần. Tôi có chỗ ở”.

Ngạc Lâm cười khổ sở, “Anh không có ý gì khác, anh chỉ...”

Lục Hiển Phong lạnh lùng ngắt lời anh ta, “Tô tô cũng không có ý gì khác, cô ấy sẽ chuyển đến ở nhà tôi. Cảm ơn sự quan tâm của cảnh sát Ngạc”.

Mặt Ngạc Lâm trầm xuống, nhìn Tô Cẩm với vẻ mặt khó hiểu rồi quay đi không nói một lời nào.

Tô Cẩm không kiềm chế được nhìn theo anh ta, lúc đó, sự tò mò của cô cũng tăng lên cao độ: Hai người đó luôn hằm hè nhau, rốt cuộc là Ngạc Lâm đã làm gì có lỗi với Lục Hiển Phong.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Mật Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Một cây đại thụ

Câu hỏi này khiến cô bứt rứt đến tận tối, khi Lục Hiển Phong giúp cô mang đồ đạc chuyển đến phòng 902 khu B tòa nhà số 16 khu Cẩm Hoa, Tô Cẩm vừa treo áo vừa giả vờ như vô tình nhắc lại câu hỏi cũ, “Rốt cuộc là Ngạc Lâm đã làm gì với anh?”

Lục Hiển Phong đang thay ga giường liền dừng lại.

Trong lòng Tô Cẩm đang thắc mắc không biết anh có đang tìm những lời nói vô nghĩa nửa đùa nửa thật để đối phó với cô không thì anh lại rơi vào trạng thái trầm tư, một lát sau mới trả lời: “Tô Tô, là thế này nhé. Ví dụ có một cây đại thụ, phải cần rất nhiều rất nhiều người chăm sóc thì mới phát triển tốt tươi. Có một người nọ, vì nguyên nhân nào đó mà anh ta không thể không rời khỏi nhà để đi con đường riêng. Cô nói thử xem, trong lòng anh ấy liệu có hy vọng khi anh ta không ở đó, người khác có thể thay anh ta tận tình chăm sóc cây đại thụ đó không?”

Tô Cẩm ngạc nhiên, thế là có ý gì?

Lục Hiển Phong vỗ vỗ chiếc gối, thờ dãi, “Người như thế, thật sự không nên để anh ta thấy có người trong đám đông, ngang nhiên làm hại cây đại thụ”.

Tô Cẩm không thể chịu nổi, “Tôi không hiểu anh muốn nói gì”.

Lục Hiển Phong lại cười.

Anh bước đến vuốt tóc cô, nhẹ nhàng nói: “Cô không hiểu cũng được. Có những việc tốt nhất là cô không nên hiểu”.

Tô Cẩm hồ nghi, “Lục Hiển Phong, không phải là anh đang trêu đùa tôi đấy chứ?”

“Cảnh giác cao độ thế cơ à?” Lục Hiển Phong lắc đầu cười, ánh mắt bất giác để lộ cảm xúc rất phức tạp, vừa dịu dàng vừa khó xử.

Giây phút cửa chống trộm phía sau đóng lại, nét mặt của Lục Hiển Phong trở nên âm trầm hơn.

Cho dù cách một lớp áo lông, nhưng cái vật cứng ở trước ngực anh rõ ràng là đang giầy vò anh. Rất nặng, giống như có một tảng đá đè lên tim.

Nhìn đồng hồ, đã hơn mười giờ rồi.

Lục Hiển Phong đập vào vô lăng do dự giây lát, hay là ra ngoài thành phố.

Từ đây chạy xe đến biệt thự Mộng Thành mất gần một giờ đồng hồ. Cũng có lúc anh về ngủ ở đó.

Nhưng cách đây một tháng, sau khi xảy ra vụ tranh cãi với Mạnh Hằng Vũ, anh rời khỏi biệt thự Mộng Thành, không quay trở lại đó nữa.

Mặc dù xích mích có trong công việc nhưng hai người vẫn giữ thái độ bình thản, tuy nhiên hành động, lời nói không còn thân thiết như trước. Lục Hiển Phong biết, anh ta đang chờ mình đến, muốn một người như thế chủ động nhún nhường là điều không thể – đặc biệt là khi anh ta cho rằng mình có lý. Nhưng đầu hàng vô điều kiện cũng không phải là phong cách của anh. Có vẻ như những sự việc xảy ra ngoài dự kiến hôm nay sẽ phá vỡ tình hình này.

Đêm đã khuya, biệt thự Mộng Thành chìm trong bóng tối tĩnh mịch, ngay cả ánh đèn trong sân cũng đã tắt. Chỉ có bóng đèn tường ở cửa vẫn sáng, tỏa ra thứ ánh sáng màu vàng ấm áp trong đêm đầu đông.

Đang rút khóa ra mở cửa, anh chợt thấy khối thuốc xộc vào mũi.

Lục Hiển Phong chau mày, “Ai đấy?”

Đây không phải là mùi thuốc của Mạnh Hằng Vũ. Khí quản của anh ấy không tốt nên không hút loại thuốc nặng như thế này.

Một tiếng đáp nhỏ từ góc phòng vọng lại, cùng lúc đó có tiếng phụ nữ lười biếng nói: “Anh quay lại rồi à?”

Lông mày của Lục Hiển Phong chau lại rồi giãn ra, nhìn về phía tiếng nói phát ra, vẻ mặt trở nên lạnh lùng hờ hững, “Cô Vu chuyển đến từ lúc nào thế? Muộn thế này rồi vẫn chưa đi ngủ, có phải là do lạ nhà không?”

Giọng người phụ nữ có vẻ như đang say rượu, cười cợt, “Nếu tôi nói... tôi đang đợi anh thì sao?”

Lục Hiển Phong cười phá lên, “Cô Vu vẫn hài hước”.

Người phụ nữ này là vị hôn thê của Mạnh Hằng Vũ, trên danh nghĩa có thể coi như là nữ chủ nhân, nên anh cần phải giữ phép lịch sự.

“Anh ba đâu? Tôi tìm anh ấy có việc”. Đối với Lục Hiển Phong, đây đã là thái độ khách sáo rồi, khách sáo đến mức... không giống phong cách của anh.

Vu Dương không nói gì, mùi thuốc lá càng nồng nặc.

Đứng trong bóng tối đã lâu nên mắt cũng quen dần. Nhìn thấy người nằm trên tràng kỷ hình như đã ngủ rồi, Lục Hiển Phong quyết định đi qua để tự lên tầng hai.

“Quân sư”, tiếng nói trong bóng tối vọng lại nghe ngọt ngào và là loi, không hề giống với bản chất của người phụ nữ hồng hách, ngang ngược, “Quân sư, thực sự là tôi đang chờ anh”.

Lục Hiển Phong có chút cảnh giác.

Thủ đoạn của người phụ nữ này không phải là anh chưa bao giờ chứng kiến. Để tranh giành quyền lực trong nhà họ Vu, cô ta có thể thông đồng với Mạnh Hằng Vũ để hại anh họ mình. Ở một nơi như thế này, thực sự anh không thể không suy nghĩ thấu đáo hơn.

“Cô Vu không cần khách sáo, có vấn đề gì thì cứ nói anh ba một tiếng là được rồi”. Lục Hiển Phong nói xong, không ngẩng đầu kiên quyết bước lên cầu thang.

Người phụ nữ ở phía sau cười dài một tiếng rồi chìm vào yên lặng.

Cửa phòng đang đóng, Lục Hiển Phong chưa kịp gõ cửa thì giọng nói quen thuộc đã vọng ra, “Hiển Phong đây à? Vào đi”.

Trong phòng không bật đèn, cảnh đầu tiên Lục Hiển Phong nhìn thấy là căn phòng trống không, rồi đến cửa ban công mở, một người đàn ông mặc bộ đồ ngủ màu xám xanh dựa vào lan can hóng mát.

Lục Hiển Phong không ngăn được hồi hộp.

Ở vị trí này anh có thể nhìn thấy rõ ràng xe của mình lái đến đây nhưng mình lại không chú ý đến, tự nhiên lại sơ suất đến mức này...

“Quay lại à?” Mạnh Hằng Vũ quay đầu lại, khuôn mặt chìm vào bóng tối, đôi mắt sáng như mắt thú đêm.

Lục Hiển Phong cẩn thận khóa trái cửa phòng rồi mới bước đến, dừng lại trước anh ta vài bước, nói nhỏ: “Anh ba, em có chuyện muốn nói với anh”.

Mạnh Hằng Vũ nhìn xuống cái sân trống không, không quay đầu lại hỏi: “Lâu rồi cậu không quay lại đây, sống ở bên đó đã quen chưa?”

Lục Hiển Phong chợt nhớ đến câu thành ngữ “thỏ khôn ba lỗ”, cúi đầu cười, “Cũng ổn”.

Mạnh Hằng Vũ thở dài, “Cuộc tranh cãi lần trước... anh biết là cậu vì việc công. Nhưng cậu đi như vậy, không nói một câu, người ngoài nhìn vào khiến anh không biết để mặt đi đâu”.

Lục Hiển Phong hơi chùn lòng, nói nhỏ: “Anh ba, em xin lỗi”.

“Anh biết là cậu nghĩ cho họ Mạnh, nhưng...”, Mạnh Hằng Vũ quay lại nhìn anh, các đường nét trên khuôn mặt xương xương rất mạnh mẽ. “Hiển Phong, cậu phải biết rằng, Hưng Hòa còn có trên dưới vài chục nghìn miệng ăn cần đến anh, rất nhiều việc không phải anh muốn làm thế nào cũng được”.

Lục Hiển Phong nhìn vào khuôn mặt xương xương tái xanh đó, mím môi không nói gì.

Sau vụ tai nạn ở Băng Dụ Câu vào kỳ nghỉ, người đàn ông này phải nằm trên giường bệnh một thời gian. Lúc đó có lúc anh cũng cảm thấy buồn phiền, khó chịu vì các vết thương do đạn súng gây ra. Nhưng khi anh nhận được túi tài liệu do mình chuyển giao, tất cả mọi thứ đều thay đổi.

Anh đã xem những đồ đựng trong túi tài liệu đó, ngoài một số giấy tờ, toàn bộ đều là ảnh của một cô gái, hầu hết các bức ảnh đều rất hỗn loạn, có rất nhiều người hút thuốc phiện, cũng có một số ảnh sex.

Cô gái trong ảnh hình như đã từng thấy ở đâu đấy, những tài liệu đó đều đến từ một công ty trinh thám tư nhân rất nổi tiếng ở Munich. Nội dung của đồng tài liệu trên là... cuộc sống hàng ngày của Hình Nguyên – Mỗi giờ ngủ dậy, sáng ăn gì, mặc quần áo kiểu gì, mấy giờ lái xe ra khỏi cửa, mấy giờ đến công ty... thậm chí là bữa trưa ăn với ai ở nhà hàng nào, thức ăn...

Lục Hiển Phong ngẫm nghĩ: Lễ nào Hình Nguyên bị điều tra là do người phụ nữ trong ảnh bày mưu tính kế? Lễ nào người phụ nữ này dám vuốt râu hùm để tạo mẫu thuẫn giữa cô và Hình Nguyên, rồi dẫn đến các tranh chấp sau này?

Có rất nhiều điều Lục Hiển Phong không thể lý giải.

Những thứ này do Hình Nguyên đem đến, lúc giao cho anh chỉ nói một câu, “Tổng giám đốc Mạnh, túi đồ này có thể trả lại sự trong sạch cho tôi”.

Lời nói này rốt cuộc có dụng ý gì, Lục Hiển Phong không hỏi nhiều, nhưng sau khi Mạnh Hằng Vũ xem xong những bức ảnh thì dường như sau một đêm già đi hơn chục tuổi.

“Cô gái này”, anh chỉ người trong bức ảnh cho Lục Hiển Phong, giọng chua xót, “Cô ấy tên là Khắc Thụy Ti, khi còn nhỏ anh gọi là Nha Nha. Cô ấy là do bà ngoại anh nhận nuôi, khi nhỏ rất nhát gan, đi đâu cũng bám tay anh. Từ nhỏ cô ấy đã thân thiết với anh, người khác cho một viên kẹo cũng để dành đợi anh về cùng ăn...”, Mạnh Hằng Vũ nhìn xuống, ngón tay vuốt nhẹ lên khuôn mặt thanh tú trên tấm ảnh, dịu dàng và cẩn thận.

“Em gái?” Lục Hiển Phong đã hiểu hơn chút ít.

Mạnh Hằng Vũ nhìn vào bức ảnh cầm trong tay, hồi lâu không nói gì.

Lục Hiển Phong nhìn đi hướng khác. Từ trước đến giờ anh không giỏi an ủi người khác, huống hồ mất đi người thân không phải an ủi một hai câu là có thể giải tỏa được. Cô gái tên là Khắc Thụy Ti đó, cho dù cô ấy đã làm việc gì ở đất khách quê người thì trong mắt người thân, cô ấy mãi mãi là một đứa trẻ đáng yêu, chia sẻ từng viên kẹo.

Chuyện này không thể chỉ một hai câu là có thể nói rõ, hiển nhiên là Mạnh Hằng Vũ cũng không nói thêm điều gì.

Thu lại mấy cái ảnh, Mạnh Hằng Vũ chuyển chủ đề, “Cậu và Hình Nguyên thân nhau phải không?”

Lục Hiển Phong cân nhắc từng câu từng chữ: “Làm việc với nhau vài lần, nhiều lần tiếp xúc phát hiện ra anh ta là người cũng có thể nói chuyện được”.

Mạnh Hằng Vũ ừ một tiếng rồi không nói gì nữa.

Từ đó về sau, anh ấy cũng không đề ý đến chuyện đó của Hình Nguyên nữa. Biết Lục Hiển Phong và Hình Nguyên có qua lại cũng không hỏi thêm điều gì. Nhưng những bức ảnh đó vẫn là từ tay mình đưa cho anh ấy. Mỗi lần nghĩ đến điều này, trong lòng Lục Hiển Phong có chút ân hận.

Lục Hiển Phong không nghĩ đến những hồi ức xưa nữa, bất giác hạ giọng, “Em rõ rồi, anh ba”.

Mạnh Hằng Vũ gật đầu, “Nửa đêm đến đây có chuyện gì?”

Lục Hiển Phong do dự giây lát, nói nhỏ: “Vẫn là chuyện của Lâm Chi Chi”.

Mạnh Hằng Vũ quay người lại, thần sắc âm trầm nhìn người đàn ông trước mặt, ánh mắt sáng đến mức như có thể xuyên qua người, “Hiển Phong, đây là lần thứ hai rồi. Cậu lại bắt ngờ đến hỏi chuyện riêng tư của tôi thì có thỏa đáng không?”

Lục Hiển Phong chớp mắt nhìn anh, không nhượng bộ, “Em quan tâm không phải là chuyện riêng của anh, anh nên biết như vậy”.

Mạnh Hằng Vũ chau mày không vui, “Việc của Chi Chi, cậu không cần phải lo lắng, tôi có thể giải quyết được”.

“Tất nhiên là anh ba có thể giải quyết...” Lục Hiển Phong rút trong túi áo tờ chứng nhận bọc da cứng, mặt không bộc lộ cảm xúc, “Thế vật này sao lại rơi vào tay em?”

Mặt Mạnh Hằng Vũ biến sắc, cầm tờ giấy khai sinh bọc da xanh lật đi lật lại, “Tại sao nó lại trong tay cậu? Chính Chính thế nào?”

Lục Hiển Phong hỏi lại: “Lâm Chi Chi thế nào?”

Mạnh Hằng Vũ bị nhìn thẳng, bất giác quay sang hướng khác, tia lửa trong ánh mắt dịu dần, “Cô ấy giấu tôi giữ trong lòng, tôi không biết đi đâu tìm mẹ con cô ấy...”

“Sợ rằng không chỉ là đơn giản như anh nghĩ đâu”. Lục Hiển Phong chỉ ra cửa phòng đã đóng phía sau, “Ngoài bạn bè của cô ấy ra, còn có người đang tìm cô ấy. Em nghi ngờ có liên quan đến người đang gối áp môi kề với anh ba”.

“Cô ta?” Mạnh Hằng Vũ ngạc nhiên, mặt mày trầm tư, “Cậu khẳng định?”

“Không”, Lục Hiển Phong lắc đầu, “Chỉ là nghi ngờ”.

Mạnh Hằng Vũ nắm lấy tay anh, “Vấn đề này anh sẽ điều tra. Cậu nói cho anh về đứa trẻ đi? Cô ấy giấu Chính Chính ở đâu rồi?”

“Anh biết thì có thể làm gì?” Lục Hiển Phong không đổi giọng hỏi lại, “Đón về đây? Anh ba có thể đảm bảo ở đây đứa trẻ sẽ an toàn không?”

Mạnh Hằng Vũ có chút do dự.

Lục Hiển Phong lắc đầu, “Anh ba, anh muốn cô ta chịu đựng chuyện này e rằng là điều không thể”.

Hai hàng lông mày rậm của Mạnh Hằng Vũ nhíu lại, “Cô ta không ngốc, tất nhiên cũng biết bây giờ không phải lúc chống lại anh. Mạnh đất ở thành phố C chỉ dựa vào ảnh hưởng của họ Vu thì không thể chiếm được, dù sao gốc rễ dòng họ Vu cũng không phải ở trong nước”.

Lục Hiển Phong không hoàn toàn đồng ý với điều này.

Mạnh Hằng Vũ hỏi lại cậu: “Cậu đã nhìn thấy Chính Chính chưa?”

“Rồi”, môi Lục Hiển Phong hơi cong lên, “Cậu bé được chăm sóc rất tốt”.

Mạnh Hằng Vũ cười khổ nào.

“Anh ba, rốt cuộc là anh định thế nào? Nếu tìm thấy, anh định lo cho mẹ con họ như thế nào?” Lục Hiển Phong nhìn anh, ánh mắt chờ đợi.

Mạnh Hằng Vũ xua tay, “Để cho anh suy nghĩ kỹ đã”.

Mở cửa ra, Lục Hiển Phong không ngờ lại nhìn thấy Vu Dương.

Vu Dương đang tựa người bên cạnh khung cửa, trên người nồng nặc mùi rượu và thuốc lá, khuôn mặt rũ xuống, tóc buộc rối tung phía sau, đôi mắt chìm trong bóng tối khiến người khác không nhìn rõ.

Lục Hiển Phong bắt gặp chấu mày.

Mỗi lần nhìn thấy người phụ nữ này, cô ta đều có bộ dạng không sợ trời không sợ đất, sự suy sụp tinh thần lúc này không rõ là thật hay chỉ là đóng kịch. Lục Hiển Phong cảm thấy, dù sao thì thái độ coi thường người khác vẫn hợp với cô ta hơn.

“Đây là phòng ngủ của tôi và anh ấy”, Vu Dương ngẩng đầu lên, nhìn anh cười, rõ ràng là đang say rượu, “Anh và anh ấy khóa cửa ở trong, quân sư, có cần cho tôi một lời giải thích không?”

Lục Hiển Phong hiểu căn nhà này hơn cô ta, cũng biết rõ hiệu quả cách âm của căn phòng. Nghe thấy câu hỏi dò của cô ta, biết là cô ta đã nghi ngờ rồi. Nhưng anh cũng không để ý, “Không có gì khẳng định tôi và anh ba có điều gì âm mưu. Cô Vu có cần mời thám tử đến để điều tra không?”

Mặt Vu Dương tối sầm, ngăn lại ánh mắt trống rỗng của mình, nói: “Thực sự nếu cần như vậy... vấn đề quá đơn giản...”

Lục Hiển Phong giả vờ như không nghe thấy, bước nhanh qua cô ta.

Vừa đi được vài bước, tiếng Vu Dương từ phía sau vọng lại, lần này giọng nói rất tỉnh táo, có chút điên cuồng, “Quân sư, anh nói đem một người giấu ở đâu để cho người sống không thể tìm được?”

Trong hành lang vắng vẻ, ánh đèn màu đỏ mờ ảo rọi xuống thảm giống như là máu. Rõ ràng rất quen thuộc mà khiến người ta có cảm giác run rẩy.

Có lẽ là do cảm giác kỳ lạ mà Vu Dương tạo ra khiến tinh thần bồn chồn, Lục Hiển Phong cả đêm trằn trọc, ngủ không yên. Trong đầu anh hiện lên hình ảnh Lâm Chi Chi và Vu Dương, cho đến khi trời gần sáng mới ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau anh dậy muộn, khi mở mắt ra thì đã hơn chín giờ, Mạnh Hằng Vũ và Vu Dương đều đã đi rồi. Người dọn vệ sinh vẫn chưa đến, biệt thự vắng tanh.

Đi qua phòng đọc sách của Mạnh Hằng Vũ, Lục Hiển Phong nhìn vào, trong lòng nổi lên cảm giác tò mò muốn vào xem.

Nếu không biết rõ là tòa nhà này có đặt thiết bị giám sát ở mọi góc ngách thì Lục Hiển Phong đã làm như vậy rồi. Gần đây, Mạnh Hằng Vũ luôn nghi ngại ở biệt thự, rất ít khi đến công ty, hầu hết mọi việc đều đem về nhà làm. Trong phòng sách chắc chắn là... có không ít thông tin.

Theo thói quen, Lục Hiển Phong bắt đầu nghĩ cách làm thế nào để vào phòng mà không bị phát hiện. Không phải là không có cách, nhưng mỗi phương án anh đều không đảm bảo được là không có sai sót.

Không biết phải kìm nén ý định đó bao nhiêu lần, Lục Hiển Phong sai bước đi qua phòng sách.

Không phải lúc, anh tự nhủ, vẫn chưa đến lúc quyết đánh đến cùng.

Tuy nhiên, cảm giác khó chịu khiến anh cảm thấy buồn phiền, anh cảm thấy mình giống như một hạt giống bị chôn vùi dưới đất đã nhiều năm, ngay cả người gieo hạt cũng đã quên mất mình mà thời khắc để đội đất mọc lên còn lâu mới đến.

Nếu cứ như vậy mà bị mục ruỗng trong bùn đất thì làm thế nào? Nếu thực sự bị thế giới ánh sáng bên ngoài quên lãng thì phải làm sao?

Lục Hiển Phong ngồi sâu vào trong ghế lái. Bầu trời âm u, lòng người cũng trở nên buồn bã.

Quảng thời gian ba năm không phải là dài cũng không phải là ngắn, đủ để thay đổi rất nhiều thói quen của một người. Ví dụ như nghiện thuốc lá. Trước đây chỉ khi phải thức đêm làm việc anh mới hút một điếu, nhưng bây giờ, anh gần như không thể rời nó. Thuốc lá đối với anh không còn là tiêu khiển mà là nhu cầu, thế giới của anh toàn bóng tối, anh cần nó để có thể vượt lên sự trống rỗng trong lòng.

Lục Hiển Phong hít một hơi thuốc, ánh mắt bị thu hút bởi một vật trên nền đá.

Đó là một mẫu thuốc lá, một đầu có vết son môi.

Lục Hiển Phong hoảng hốt, câu hỏi đêm qua một lần nữa lại hiện lên khiến anh cảm thấy bất an.

Anh cầm điện thoại, gọi cho Tô Cẩm.

Sau hai hồi chuông Tô Cẩm đã nghe máy, “A lô”, giọng dịu dàng như nước suối, nhưng lại có gì đó hoài nghi.

Đầu mày của Lục Hiển Phong tự nhiên giãn ra, “Đang học à?”

Tô Cẩm “Vâng” một tiếng. Phát âm hơi kéo dài giống trẻ con.

Lục Hiển Phong tưởng tượng cô vừa quan sát động tĩnh của giáo viên vừa lén lút nghe điện thoại, bất giác cảm thấy buồn cười, “Tô Tô, tôi chỉ muốn nhắc nhở cô một câu, việc của Chi Chi giao cho tôi, cô đừng làm gì sau lưng tôi. Việc này không đơn giản chỉ là mất tích, tôi không muốn cô gặp nguy hiểm”.

Tô Cẩm ngạc nhiên hỏi anh: “Có phải là... ngay cả anh cũng có dự cảm không hay không?”

Tim của Lục Hiển Phong lại đập mạnh, “Vi sao lại hỏi như vậy?”

“Đợi một chút”. Tô Cẩm nói xong, rồi im lặng, một lát sau giọng nói lại vang lên: “Được rồi, tôi trốn ra ngoài rồi”.

Lục Hiển Phong không nhịn được cười, “Có sao không?”

“Không sao”. Tô Cẩm thở dài, giọng buồn bã, “Đêm hôm qua tôi mơ thấy ác mộng, cả đêm không ngủ được. Anh nói đi... liệu có thể nào...”

“Đương nhiên không thể”. Lục Hiển Phong ngắt lời cô, chắc như đinh đóng cột, nhưng... sự lo lắng trong giọng nói của cô cũng truyền sang anh, khiến lời an ủi của anh cũng mất đi sự thuyết phục: “Cô vừa đổi chỗ ở nên chưa quen là chuyện thường. Cô đừng nghĩ linh tinh nhiều”.

“Ừ”, Tô Cẩm nhẹ nhàng đáp, giọng hoài nghi, “Nhưng... tôi luôn thấy lo lắng...”

“Không sao”, Lục Hiển Phong an ủi cô, “Nghỉ làm tôi đến đón cô nhé. Bạn của cô thì sao? Những lời tôi dặn dò cô đã nói với cô ấy chưa? Tôi cảm thấy cô Bành có vẻ liều lĩnh”.

“Tôi không tìm thấy cô ấy”. Tô Cẩm nói đến đây thì hoảng hốt, “Tối hôm qua tôi không gọi được cho cô ấy, cô ấy tắt máy suốt”.

“Chắc là hết pin”. Lục Hiển Phong nói những lời mà ngay cả bản thân anh cũng không tin.

Nhưng Tô Cẩm nghe những lời anh nói lại thờ phào nhẹ nhõm, ngữ điệu nói cũng nhanh hơn, “Rất có khả năng, cô ấy làm việc gì cũng vội vàng, đợi lát nữa tôi gọi lại cho cô ấy”.

“Được”, Lục Hiển Phong nói nhẹ nhàng, “Tan làm đợi tôi, đừng đi một mình”.

Tắt máy, Lục Hiển Phong không khỏi lo lắng cho Bành Tiểu Ngôn. Tô Cẩm nói tối qua cô ấy tắt máy, thế tối qua... Bành Tiểu Ngôn đã đi đâu?

Mặc dù ấn tượng về Lâm Cường là đứa trẻ đòi Lâm Chi Chi trả tiền học phí mấy năm trước vẫn còn rất sâu sắc, Bành Tiểu Ngôn không thể không thừa nhận, sự thay đổi của cậu bé khiến người khác kinh ngạc. Lâm Cường đã cao hẳn lên, mặt mày có nét anh tú của một thanh niên. Cậu ấy khá đẹp trai, tuy nhiên cô vẫn không thích cậu ta.

“Đã một năm rồi em không gặp chị ấy”. Cậu ta đứng trước mặt cô có vẻ bất an, đổi trọng tâm sang một chân khác, có lẽ do thái độ ghét bỏ thể hiện quá rõ trên mặt Bành Tiểu Ngôn, Lâm Cường bất giác chau mày, “Chi Chi cuối cùng là có chuyện gì vậy?”

Bành Tiểu Ngôn không thêm đề ý đến câu hỏi của cậu ta, hỏi thẳng: “Gần đây cô ấy gửi tiền cho cậu không?”

Lâm Cường gật đầu, “Trong thẻ của em có thêm hai mươi nghìn tệ, ngày hôm kia em...”

Bành Tiểu Ngôn không khách khí ngắt lời, “Hai mươi nghìn tệ có đủ cho cậu học đến khi tốt nghiệp không?”

“Đủ”, Lâm Cường đứng thẳng người, giọng nói cũng to hơn, “Em đã học năm thứ ba rồi, cũng làm gia sư ở hai chỗ, phí sinh hoạt có thể tự lo...”. Thấy ánh mắt Tiểu Ngôn nhìn mình, Lâm Cường không nói gì nữa.

“Rất tốt, thế thì Chi Chi cũng đã coi như sắp xếp xong hậu sự của mình”. Bành Tiểu Ngôn trước khi đến thành phố T đã hiểu rằng, cho dù như thế nào

thì cũng phải giữ hòa khí để nghe ngóng tình hình, nhưng sau khi nói vài câu, sự tức giận vẫn bốc lên trong đầu.

Mặt Lâm Cường biến sắc, “Có chuyện gì xảy ra với chị em thế?”

“Chị cậu?” Bành Tiểu Ngôn cười nhạt, “Từ khi nào cậu coi cô ấy là chị gái vậy? Đã bao giờ cậu gọi cô ấy là chị gái chưa?”

Sắc mặt Lâm Cường tái rồi lại đỏ, đỏ rồi lại tái, cuối cùng tức giận hỏi: “Rất cuộc chị ấy sao rồi?”

Bành Tiểu Ngôn nói giọng lạnh lùng: “Cô ấy mất tích rồi. Phía cảnh sát đang lập án, tôi và Tô Tô đang tìm cô ấy”.

Vai Lâm Cường rung rung, vẻ mặt lo lắng, “Chị em... tại sao lại mất tích?”

“Tại sao lại mất tích?” Bành Tiểu Ngôn hừ một tiếng, khi liếc mắt nhìn, trong ánh mắt có vẻ giễu cợt độc ác. “Người nhà cậu ngoài căn tiền của cô ấy ra còn biết gì nữa? Cậu có biết để trả lại gia đình cậu số tiền nuôi dưỡng cô ấy đã phải làm những việc gì? Một cô gái như cô ấy phải làm vệ sỹ cho những người có tiền, đó là một cuộc sống bán đi sinh mệnh của mình, mỗi đồng tiền cậu tiêu đều là do cô ấy lấy sinh mệnh của mình đổi lấy”.

Mặt Lâm Cường tái nhợt, môi run rẩy nhưng không nói được lời nào.

Sự tức giận bao năm của Bành Tiểu Ngôn khi bột phát thì không thể kìm nén được, “Gia đình cậu nuôi dưỡng cô ấy, thực ra mà xét, ngoài cho cô ấy ăn cơm thừa còn cho cô ấy gì nữa? Nuôi một con chó còn biết vuốt ve ôm ấp, cô ấy ở nhà cậu còn không bằng một con chó. Lâm Cường, tôi nói cho cậu biết, nếu không phải là Chi Chi ngăn cản, lần trước ở nhà cậu tôi đã đánh cậu rồi. Những gì cô ấy nợ các người thì đã sớm trả hết rồi. Cậu nghe tôi nói, nếu Chi Chi xảy ra chuyện gì thì tôi không phải là có họ Bành”.

Bành Tiểu Ngôn tức giận tròn mắt nhìn cậu ta rồi quay người đi thẳng.

Lâm Cường bị mắng đến tối tắm mặt mũi dường như đã tỉnh lại, kéo tay áo Bành Tiểu Ngôn, “Chi Chi chị ấy... việc xảy ra bao lâu rồi?”

Bành Tiểu Ngôn gạt tay cậu ta, “Dù sao cậu tìm cô ấy cũng là vì tiền, bây giờ tiền đã đến tay rồi, cô ấy sống chết thế nào cậu để ý làm gì?”

Lâm Cường từ xấu hổ chuyển sang tức giận, “Dù thế nào thì chị ấy cũng là chị em...”

“Cậu đừng lừa tôi nữa”. Bành Tiểu Ngôn coi thường, “Cậu gọi cô ấy là ‘chị gái’ sao? Hay cô em gái yêu tinh của cậu đã từng gọi cô ấy là ‘chị gái’?”

Lâm Cường bị lời nói của cô chặn lại, sắc mặt xanh tái, mãi mới nói được: “Khi em vừa đến thành phố T, Chi Chi có đưa em đến một nơi. Chị ấy nói nếu có việc gì thì đến đó tìm chị ấy”.

Hai mắt Bành Tiểu Ngôn sáng lên, “Ở đâu?”

“Em không nhớ gọi tên là gì nữa”, Lâm Cường chau mày nghĩ, “Em đưa chị đi”.

Bành Tiểu Ngôn nhìn cậu ta, kiên quyết từ chối: “Không cần. Cậu về bàn đồ đi”.

Lâm Cường đột nhiên tức giận: “Chị có ý gì?”

“Không có ý gì”, Bành Tiểu Ngôn cười nhạt, “Tôi không tin cậu”.

“Chị...” Lâm Cường tức giận, mặt đỏ ngầu.

Bành Tiểu Ngôn lại cười nhạt, “Tính cách công tử của cậu không phải là do quen cảm tiền của Chi Chi mà có sao? Thể hiện cho ai xem?”

Lâm Cường quay người bước đi.

Mặt Bành Tiểu Ngôn sững lại, đuổi theo kéo cậu lại, “Cậu đứng lại cho tôi”.

Họ đang đứng gần cửa trường học, lối đi kéo lại, không ít sinh viên xúm lại xem. Lâm Cường thấy xấu hổ, không chịu đựng nổi, “Bành Tiểu Ngôn chị đừng cho rằng...”, nói chưa hết lời, Bành Tiểu Ngôn đã cho cậu ta một quả đấm vào mặt.

Lâm Cường kêu lên một tiếng, ôm mặt lùi lại hai bước.

Bành Tiểu Ngôn đã ra tay thì không dừng lại được. Cậu ta vừa lùi một bước, cô đã bay người lên đá vào bụng cậu.

Nhìn cậu ta đau đến mức không đứng thẳng lên được, những tức giận tích trong lòng bao nhiêu năm cũng được xả bớt. Bành Tiểu Ngôn chống tay đứng trước mặt cậu ta, hất hàm, “Tiểu tử, cậu không phải là đối tượng của tôi. Mau về bàn đồ cho tôi”.

Lâm Cường ôm bụng quỳ trên đất không nói gì. Không biết bao lâu sau, một giọt nước mắt rơi xuống đất bên chân cậu ta, rồi lại một giọt nữa.

Bành Tiểu Ngôn cười nhạt.

Lâm Cường kéo tay áo lên lau mặt, cố gắng chịu đựng, trong giọng nói có vẻ cứng cỏi, “Chị biết gì? Chị ấy là chị gái tôi...”

Bành Tiểu Ngôn ngạc nhiên, bắt đầu lo lắng có phải là mình đã bỏ qua điều gì?

Lâm Cường lại sụt sùi lau mặt rồi đứng dậy bước đi, “Chị thích đi hay không? Không đi tôi tự đi”.

Bành Tiểu Ngôn do dự giây lát rồi bước nhanh theo cậu ta.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Mật Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Cách xa anh ta một chút

Bóng tối mùa đông nhanh chóng buông xuống. Đi xuyên qua ngõ nhỏ không quá mười lăm phút, Bành Tiểu Ngôn đã hoàn toàn lạc đường.

Khu phía bắc Thần An của thành phố T nổi tiếng là một khu nhiều xã hội đen, lực lượng cảnh sát có hạn nên không bao giờ ngó ngang đến đây. Vì thế, những cửa hàng, quán rượu mới nhìn có vẻ như hoạt động hết sức bình thường, trên thực tế là buôn bán bất hợp pháp. Việc trộm cắp, đánh nhau, mua hoa bán nguyệt ở đây xuất hiện thường xuyên như cơm bữa.

Lâm Cường chỉ đến đây có một lần, hơn nữa lần trước đến lại là vào ban ngày. Lúc đó, nhưng hoạt động kinh doanh vẫn còn được ẩn giấu trong những góc ngách không tên. Nhưng lúc này, đâu đâu cũng phát ra ánh đèn nhúc nhịt, hai bên đường tối om có rất nhiều người đứng, ngoài những người đàn ông có hành động đáng ngờ còn có các cô gái bán hoa. Đưa mắt nhìn, mỗi căn nhà thấp nhỏ cậu đều lạ lẫm.

Lâm Cường cảm thấy hơi đau đầu, sau khi bị một gái đứng đường cọt nhà vài câu, cậu lại càng căng thẳng, trán đã bắt đầu toát mồ hôi.

Bành Tiểu Ngôn không nói gì khoắc tay cậu, nhìn sang bên đường vô cùng thất vọng, sốt ruột hỏi: “Rốt cuộc là ở đâu?”

Lâm Cường thờ phào một cái, neho mắt nhìn mớ kiến trúc đồ nát trong bóng đêm, rồi bước đi được một nửa con ngõ mới gõ vào đầu, “Chính là tòa nhà xám phía đối diện”.

Bành Tiểu Ngôn nửa tin nửa ngờ, “Cậu chắc chắn không?”

Lâm Cường gật đầu khẳng định, “Đối diện có một tòa nhà cũ, ở góc trên tòa nhà có treo tấm biển “nhà nghỉ”, dưới lầu có một cửa hàng thuốc, bên cạnh hàng thuốc có một cái cầu thang, lên đó rẽ phải đến phòng thứ tư là đến”.

Tận đáy lòng Bành Tiểu Ngôn rất nghi ngờ và lo lắng.

Sự lo lắng này không phải là từ lời nói của Lâm Cường mà là sự sắp xếp của Lâm Chi Chi. Cô ấy đã chuẩn bị cho mình một chỗ ở như vậy từ khi nào? Một nơi phức tạp như thế này – rốt cuộc là Chi Chi muốn che giấu điều gì?

Suy nghĩ thật kỹ, Chi Chi có phải chỉ đơn thuần là trưởng bộ phận an ninh của tập đoàn Hưng Hòa không?

Một sự sợ hãi chạy dọc theo cột sống, Bành Tiểu Ngôn bất giác bám chặt lấy cánh tay Lâm Cường.

Lâm Cường quay người lại, ánh đèn bên đường chiếu vào mặt cậu ta, một khuôn mặt đầy bối rối.

Bành Tiểu Ngôn thấy bất an, cô lùi lại, cố gắng nói thật bình tĩnh: “Có đúng là đây không?”

Lâm Cường gật đầu.

Lối đi không có đèn, cầu thang rất hẹp, ở chỗ ngoặt còn để một số đồ đạc của chủ nhà không đặt vừa trong nhà như những vật dụng đã cũ không nỡ vứt đi, thậm chí còn có cả một vại muối dưa.

Hành lang tầng hai rất thoáng, vài bóng đèn trên trần cũng đã hỏng rồi. Ánh sáng đèn đường hắt vào khiến người ta bất giác cảm thấy u ám, đó là một thứ ánh sáng kỳ quái.

Ngoài ánh đèn phát ra từ hai cửa sổ phía cuối hành lang, các cửa sổ còn lại đều tối đen, dường như không có người ở.

“Khóa rồi”. Lâm Cường quay lại hỏi: “Có vẻ như chị ấy không quay lại, Có vào không?”

Bành Tiểu Ngôn nói chắc như đinh đóng cột: “Đương nhiên”.

Lâm Cường lấy chìa khóa, tận dụng ánh đèn dưới lầu, cố gắng tìm ra một chiếc chìa khóa nhỏ trong một đồng chìa khóa tra vào ổ quay hai vòng tách một tiếng, mở cửa ra.

Bánh Tiểu Ngôn rút trong túi ra một chiếc đèn pin, khi ngẩng đầu lên, Lâm Cường đã bước vào trong rồi.

Cửa mở, bên trong tối om, có mùi của bụi bặm, dường như là lâu lắm rồi không có người ở.

Bánh Tiểu Ngôn cẩn thận bước vào hai bước, mùi nấm mốc rất khó chịu, ngoài bụi ra, không thể dùng từ nào để miêu tả, mùi rất lạ.

Ánh đèn quai dí từ phía sau hất vào, nhìn chỉ thấy một cảnh tượng hết sức mơ hồ.

Trong bóng tối, chỉ nghe thấy tiếng Lâm Cường than thở: “Sao lại không có điện...”

Bánh Tiểu Ngôn vừa bước chân vào ngưỡng cửa thì nghe thấy tiếng kêu đứt quãng của cậu ta.

“Lâm Cường”. Bánh Tiểu Ngôn bị tiếng kêu của cậu ta làm cho luống cuống, lo lắng cầm đèn chiếu vào trong.

Trong bóng tối, một vật giống như một miếng vải đen có mùi thuốc bịt lên miệng cô.

Bánh Tiểu Ngôn tối mắt lại, lịm đi, ngã xuống.

Hôm đó tan giờ làm, Tô Cẩm không để Lục Hiến Phong đến đón, một người mới đến như cô không đi xe bus mà lúc nào cũng có xe đưa xe đón thì thật là quá phô trương... Hơn nữa, đồng nghiệp mà hỏi thì cô cũng khó trả lời.

Nhưng khi xe bus sắp chạy đến bến thì sự tự giác này biến thành một sự ân hận – ai biết được tránh vô đưa lại gặp vô đưa, so với việc cô nhìn thấy người đàn ông đứng ở bến xe thì việc để đồng nghiệp đoán già đoán non cho vui chuyện còn tốt hơn.

Nếu không tính những tình cảm mơ hồ của thời học sinh, có thể coi Ngạc Lâm là bạn trai đầu tiên của Tô Cẩm. Anh đẹp trai, lại có tính cách phóng khoáng mà ai cũng thích. Đặc biệt là từ nhỏ, Tô Cẩm rất sùng bái những người đàn ông làm nghề này. Anh phù hợp với tất cả những tiêu chuẩn đặt ra cho “bạn trai” trong mắt cô – ngoài vấn đề anh chuẩn bị đính hôn với người con gái khác sau lưng cô.

Khi mới quen nhau cô đã biết anh có rất nhiều bạn, phạm vi giao tiếp rộng đến khó tin, cô cho rằng đó là điều kiện cần thiết cho công việc của anh. Thế là đương nhiên cô bỏ qua vấn đề này. Trong tim anh ấy nhét nhiều thứ hơn người khác, rốt cuộc là không biết cô được đặt ở vị trí nào?

Tô Cẩm cảm thấy may mắn khi chuyển đến khu Cẩm Hoa, không còn xuống xe ở bến xe này nữa. Cô giấu mặt sau tờ báo, chỉ dám nhìn trộm sang.

Ngạc Lâm đang cầm một điều thuốc, dựa vào cửa xe để kiểm tra người lên xuống xe. Anh biết qua Thiên Kiều là đến khu nhà ở cho nhân viên độc thân của Hải Công. Những nhân viên đó đều xuống xe ở bến xe này. Khi họ bắt đầu yêu nhau, mặc dù Ngạc Lâm chưa bao giờ đến nhà của Tô Cẩm, nhưng anh biết Tô Cẩm phải xuống xe ở bến này.

Vì sao anh chưa bao giờ đến phòng của cô?

Ngạc Lâm đột nhiên nghĩ đến vấn đề này chợt sững người.

Dường như mỗi lần đến đây đón cô, cô đều đang đứng ở bên đường đợi anh – Cô luôn luôn đợi anh, dù biết rằng anh không thích chờ đợi. Cho dù anh đến muộn cô cũng không bao giờ tức giận.

Đúng, cô chưa bao giờ tức giận – cho dù là anh đã làm gì. Thậm chí cô còn từng nhìn thấy anh dẫn một cô gái khác đi chơi trên đường...

Đột nhiên Ngạc Lâm cảm thấy buồn bã. Quen biết nhau lâu như vậy, tự nhiên tất cả biến thành cát bụi khiến lòng cảm thấy có gì đó thật đau xót.

Chiếc xe bus chậm chậm chạy đi. Trong những người mặc đồ công sở xuống xe không hề có Tô Cẩm.

Nghĩ lại, Ngạc Lâm là do Chi Chi giới thiệu.

Khi cô và Lâm Chi Chi đi dạo phố thì lại gặp Ngạc Lâm một lần nữa, Ngạc Lâm cùng vài cảnh sát trẻ, đang kiểm tra một cửa hàng đài mới mở. Anh vẫn đội mũ lệch, mặt đầy vẻ ngạo mạn.

Nhìn thấy Tô Cẩm hơi đỏ mặt lúng túng nói: “Mình đã nhìn thấy người cảnh sát đó...” Lâm Chi Chi cười, “Một câu thôi. Cậu có muốn làm quen không, mình giới thiệu cho”.

Lúc đó, miệng Tô Cẩm há ra ngạc nhiên, trông giống như một quả trứng vịt, “Tại sao cậu lại quen anh ấy?”

Lâm Chi Chi nháy mắt, “Mình không biết anh ấy, nhưng mình có thể giới thiệu cho cậu. Có muốn không?”

Tô Cẩm vô cùng vui mừng.

Đương nhiên, ngày gặp mặt, ngồi ăn cơm cùng nhau, ngoài Lâm Chi Chi còn có một chị mà Tô Cẩm không quen biết, bằng tuổi của Tô Cẩm và Lâm Chi Chi cộng lại, có vẻ rất quen Lâm Chi Chi, Tô Cẩm đoán chị ấy cũng là cảnh sát. Không hề có căn cứ gì, chỉ là cảm giác mà thôi.

Cô có chút nghi ngờ vì sao Lâm Chi Chi lại có thể làm bạn với cảnh sát. Khi đó, sự chú ý của cô dồn hết vào Ngạc Lâm, một chút nghi ngờ đó nhanh chóng tan biến...

Nhưng đến giờ, sự nghi hoặc đó lại quay trở về trong suy nghĩ của cô.

Vì sao Lâm Chi Chi lại có thể làm bạn với cảnh sát?

Xe bus đột nhiên dừng lại ở bên đường.

Đây là bến cuối cùng của xe bus trước khi quay trở lại thành phố. Xuống xe đi bộ chưa đến hai trăm mét về phía trước chính là khu Cẩm Hoa. Đến đây, trên xe bus chỉ còn lại một mình cô.

Tô Cẩm chào lái xe, nhắc chiếc ba lô to có hình có Snoopy bước xuống xe.

Vừa bước xuống đất, chiếc xe bus phía sau lưng còn chưa chạy, Tô Cẩm đã chết lặng.

Lại là Ngạc Lâm.

Xe còn chưa hết khói, anh ta đã mở cửa xe bước xuống.

Tô Cẩm im lặng một lát, quay người bước đi, vừa đi vừa cầm điện thoại, hoàn toàn bối rối, không nghĩ gì tự giác ấn số của Lục Hiểu Phong.

Điện thoại vừa nhắc, chưa kịp nói “A lô” đã nghe thấy giọng Tô Cẩm vội vàng và bối rối: “Tôi ở bên ngoài”.

Lục Hiểu Phong trả lời dứt khoát: “Tôi xuống ngay”.

Tìm Tô Cẩm như sắp rơi ra.

Nhìn thấy cô chạy đi, Ngạc Lâm quay lại xe, lái tiếp một đoạn mới dừng lại.

Anh lái xe chặn trước cô, giọng gấp gáp hét lên: “Sao em phải chạy?”

Tô Cẩm giống như vừa bị đâm một quả. Đứng rồi, chạy làm gì?

Nhưng cô không muốn nhìn thấy người này, thực sự không muốn, một lần cũng không được. Cô không muốn phí lời hỏi thăm đại loại như “Anh khỏe không, tôi khỏe” với người này, dường như chưa bao giờ có chuyện gì xảy ra giữa họ...

Tô Cẩm biết khi mình đối mặt với những biến cố trong cuộc sống, cô không phải là một người bình tĩnh. Đối với những người và việc mà cô không thích, cô không hề nghĩ ra biện pháp nào hay cả ngoài việc chọn lựa không gặp lại nữa.

Nhưng... toàn bị người khác ép đến mức không có cách nào chạy thoát.

Hít một hơi thật sâu, Tô Cẩm chậm chậm ngẩng đầu lên.

Khi bốn mắt gặp nhau, mọi bức bối đều được giải tỏa. Phản ứng này khiến cô không thể ngờ được, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm.

Không khó khăn như mình tưởng, cô nghĩ, đối diện với người đàn ông này một lần nữa dường như... không còn khó khăn như trước.

Có lẽ do cô là người rất biết cách chấp nhận, hoặc có lẽ do vấn đề của Lâm Chi Chi đã chiếm hết sự chú ý của cô. Bất giác, cái tin người đàn ông này sắp đính hôn không còn quan trọng trong lòng cô nữa.

“Cảnh sát Ngạc”, Tô Cẩm gật đầu, “Xin lỗi vì không nhìn thấy anh. Xin hỏi có chuyện gì không?”

Ánh mắt Ngạc Lâm bộc lộ một thứ tình cảm vô cùng phức tạp.

Trong khi đó Tô Cẩm lại càng thêm điềm nhiên, đôi mắt trong sáng nhìn thẳng. Ngạc Lâm luôn biết cô có một đôi mắt giống trẻ con, rất dịu dàng, khi nhìn người khác ánh mắt trong vắt giống như mặt nước hồ, sóng mắt lung linh, ngay cả sự hấp dẫn đó cô cũng không tự nhận thức được.

Ngạc Lâm quay đi, trong ánh mắt có chút chua xót.

“Thực sự là anh chỉ muốn dẫn dò em”, Ngạc Lâm khó khăn nói tiếp, khi quay đầu lại, ánh mắt đã trở lại bình thường, “Người đàn ông đó... em cách xa anh ta một chút”.

“Sao?” Tô Cẩm ngạc nhiên. Anh ta nói Lục Hiểu Phong sao?

“Cách xa anh ta một chút”. Câu nói được nhắc lại một lần nữa đồng đặc hơn, kiên quyết hơn, dường như đang đợi cô gật đầu. “Cuộc sống của anh ta rất phức tạp”.

Tô Cẩm rất muốn đưa ra lý lẽ để phân bác “Tôi đi lại với ai anh quản lý hết được không?” nhưng thực sự cô không có cách nào nói đồng đặc được như anh. Để thể hiện một bộ mặt thật bình tĩnh đối với cô là điều rất khó khăn.

Thấy cô không phản ứng gì, trong mắt Ngạc Lâm có nét thất vọng. “Em à, có những việc anh không thể giải thích cận kề với em được, nhưng bản chất của sự việc không giống như em nhìn thấy đâu”.

Tô Cẩm nhìn anh, trong lòng cay nghiệt nghĩ: Thế là thế nào? Không phải là anh theo đuổi cô ta, mà là cô ta theo đuổi anh? Lẽ nào cô ta bỏ thuốc vào rượu cho anh khiến anh đánh mất mình, thế nên anh không thể không theo cô ta?

Tôi khinh!

Tô Cẩm không quay đầu lại, “Ngạc Lâm, tôi mong anh đừng như vậy, thật đấy. Tôi thất tình, điều này tôi công nhận. Nhưng mong anh... đừng làm cho tôi cảm thấy hai năm vừa qua là không đáng có”.

Ngạc Lâm không nói được gì.

Tô Cẩm nghe thấy tiếng bật lửa, sau đó là mùi thuốc lá quen thuộc bay lại. Anh ấy luôn hút thuốc Kent, đó là thương hiệu thuốc lá lâu đời. Đầu lọc màu trắng, đầu thuốc nhỏ và dài rõ là không hợp với phong cách của anh.

Cô nhớ là anh đã từng nói, vị của Kent là độc nhất vô nhị, người thích hút đầu tiên đã thích, người không thích cho dù hút bao lâu cũng không thích.

Anh chỉ thích hút thuốc Kent, uống rượu thì phải là rượu trắng. Thích đến ăn ở nhà hàng Giang Nam, thích ăn hải sản ở khách sạn Việt Cảng, nửa đêm canh ba thích kéo bạn bè đi ăn thịt dê nướng và tôm hùm nấu ồ.

Những thói quen của con người này cô vẫn nhớ, tuy nhiên... đã không còn tư cách gì để tiếp tục nhớ.

Chuông điện thoại lại vang lên.

Tô Cẩm vội vàng nghe máy: “A lô?”

“Là tôi”. Tiếng Lục Hiểu Phong nhàn nhạt nghe không biết là đang có tâm trạng gì, “Có cần tôi qua đó không?”

Tô Cẩm ngẩng đầu, nhìn thấy người đàn ông đang ung dung đứng ở cửa khu nhà.

Mặc áo khoác màu xám, đang dựa vào bức tường trắng, thân hình cao lớn hơi gầy rất bắt mắt. Người đàn ông này dù đứng ở đâu đều rất tự tin và hấp dẫn. Đứng ở xa thì có vẻ cuốn hút, đứng ở gần lại cảm thấy đáng tin cậy. Giống như đang đi trên đường vào ban đêm đột nhiên nhận được một cái gật, mặc dù không biết nên dùng như thế nào nhưng cũng cảm thấy vững dạ hơn, chân bước đi cũng vững vàng hơn.

Tô Cẩm cười, “Để tôi nghĩ xem”.

Cách nửa con đường, Tô Cẩm nhìn rõ ánh mắt Lục Hiểu Phong đang cười, “Cô lại đây”.

Khi người đàn ông này không cười thì có đôi chút hiền lành, khi cười lại rất yêu ma, một cái nhìn khiến người khác hoảng hốt.

Một chữ “Được” vừa bật ra khỏi miệng, bàn tay cầm điện thoại đột nhiên có người động vào.

Tô Cẩm ngạc nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy Ngạc Lâm đang chau mày, “Em à, em nghe anh một lần, cách xa anh ta một chút”.

Tô Cẩm cúi mặt, không nói gì, rút tay ra khỏi tay anh ta, “Tôi luôn luôn nghe lời anh cho đến khi anh trở thành vị hôn phu của người khác”.

Em à”. Ngạc Lâm nhấn mạnh, ánh mắt lo lắng, “Đợi qua đợt này anh sẽ giải thích rõ cho em”.

Tô Cẩm lùi một bước, ánh mắt lạnh lùng, lắc đầu: “Cảnh sát Ngạc, rất xin lỗi vì tôi không thể đáp ứng yêu cầu của anh. Mặc dù tôi ghét nhưng không ghét đến mức đồng ý làm vợ bé của người khác”.

“Tô Cẩm”.

Khi quay người đi, Tô Cẩm cảm thấy hối hận. Cô không nên dừng lại nghe anh ta nói, thực sự không nên.

Đối với người đàn ông này, yêu cầu của cô không cao. Nếu anh thực sự không có cách gì để tiếp tục với mình, nếu anh thực sự không thể tiếp tục thích mình, vì sao không thể nghĩ cho mình trong chuyện này? Vì sao anh không thể dứt khoát bước đi để cho mình có một cuộc sống mới khi vượt qua đau khổ?

Cô chỉ muốn giữ lại những ký ức tốt đẹp về quãng thời gian đã qua. Nhưng bây giờ, anh đã làm tốt và xấu lẫn lộn với nhau khiến tất cả biến thành một mớ hỗn tạp.

Tâm trạng của cô trở nên suy sụp. Tô Cẩm ủ rũ đứng trước mặt Lục Hiểu Phong, muốn nói lời cảm ơn, nhưng lại thốt ra một câu khác hẳn: “Anh nấu cơm chưa?”

Lục Hiểu Phong nhìn ra phía sau lưng cô, ngậm một miếng thuốc cười thành tiếng, “Chưa. Em muốn ăn gì?”

Tô Cẩm đưa tay vuốt mặt mình, “Tôi thấy tâm trạng không tốt, muốn tiêu tiền”.

“Ồ” Lục Hiểu Phong ngạc nhiên, “Thế thì mời tôi đi ăn cơm đi. Tôi muốn ăn pizza hải sản ở Bán Loan”.

Tô Cẩm nghiêng đầu nghĩ, “Tôi ghét nhất ăn pizza hải sản ở đó. Chúng ta đổi khẩu vị đi, đi ăn gì đó cay cay được không, món gì đó thật cay”.

“Được”. Lục Hiểu Phong gật đầu ngay, “Đi bộ sao?”

Tô Cẩm không ngần ngại gật đầu: “Đi bộ”.

Lục Hiểu Phong cười, tự giác đưa cánh tay ra: “Đây, cho em mượn”.

Tô Cẩm nghiêng đầu nhìn, không khách sáo khoác tay anh, thờ dãi lắc đầu, “Tôi, Tô Cẩm, trẻ trung, xinh xắn, tài năng. Thành tích xuất sắc, hai tháng nữa là có thể lấy bằng kỹ sư rồi. Có tiền đồ như vậy mà lại mất tiền để mượn một cánh tay...”

“Được rồi”, Lục Hiểu Phong không khách khí ngắt lời than vãn của cô, “Muốn khóc thì khóc đi. Người ta đi rồi còn giả vờ làm gì?”

Tô Cẩm đưa tay lên mũi, “Không muốn khóc”.

Lục Hiểu Phong chăm chú nhìn cô.

“Thật sự không muốn khóc”, Tô Cẩm thờ dãi, “Vi... cảm thấy không đáng...”

Lục Hiểu Phong dùng tay kia vuốt tóc cô, “Vậy thì, sau này em cách xa anh ta một chút”.

“Ồ?” Tô Cẩm ngạc nhiên. Câu nói này sao mà quen tai?

“Cách xa anh ta một chút”. Lục Hiểu Phong nhấn mạnh, “Những điều khác chúng ta không nói nữa, em có độ được với con gái phó thị trường không? Cô gái đó là tiến sĩ hóa học, từng du học nước ngoài, có cả bằng lái máy bay – Em độ được không?”

Tô Cẩm ủ rũ lắc đầu.

Lục Hiểu Phong liếc nhìn về ảo não của cô, thờ dãi, “Sau này cách xa anh ta một chút”.

Tô Cẩm gật đầu.

Lục Hiểu Phong hài lòng trước phản ứng của cô, khẽ vuốt tóc cô, “Tô Tô, đợi qua đợt này, nếu tôi còn sống tôi sẽ theo đuổi em. Em thấy thế nào?”

Trong lòng Tô Cẩm ngạc nhiên, tóc gáy dựng lên, “Thế nghĩa là sao? Anh có ý gì?”

“Tôi thuận miệng nói vậy thôi, em đừng cho là thật”. Lục Hiểu Phong nhếch mép cười, “Tôi phải quét sạch những người đẹp khác xếp hàng trước em đúng không? Nhiệm vụ này thật nguy hiểm, cũng cần có thời gian”.

Mặt Tô Cẩm trắng bệch.

Anh ấy nói là, “Đợi qua đợt này...”

Vừa rồi Ngạc Lâm cũng nói “Đợi qua đợt này...”

Cái “đợt này” của hai người là trùng hợp hay là có ý gì khác. Nếu là về sau... thì giữ họ sẽ xảy ra chuyện gì mà Lục Hiểu Phong lo lắng là mình không thể sống được?

Cuối cùng là họ có chuyện gì che giấu mà cô hoàn toàn không biết?

Tô Cẩm bám chặt lấy tay áo của anh, ngón tay trắng bệch, thậm chí tiếng chuông điện thoại reo cô cũng không để ý, thần kinh cô vô cùng căng thẳng.

Vì thế, giọng cô cũng đành lại: “Tôi là Tô Cẩm, ai đấy?”

Trong điện thoại là giọng một người phụ nữ lạ: “Là cô Tô Cẩm đúng không? Xin cho tôi hỏi cô có quen cô Bành Tiểu Ngôn không?”

“Tiểu Ngôn?” Tô Cẩm dừng chân, “Tiểu Ngôn sao rồi?”

“Là thế này”, giọng người phụ nữ lạ thờ phào nhẹ nhõm, “Cô ấy bị thương, bây giờ đang cấp cứu ở bệnh viện Nhân dân”.

Tô Cẩm không thể ngờ, khi cô mở cửa phòng bệnh, người đầu tiên cô nhìn thấy không phải là Bành Tiểu Ngôn mà là Lâm Cường.

Mặc dù cậu ấy cao hơn vài năm trước rất nhiều, nhưng khuôn mặt vẫn như vậy. Đặc biệt là một bên mặt có vết sẹo rất rõ – đó là do lúc nhỏ thi trò cây với đám trẻ con, không cẩn thận bị ngã từ trên cây xuống.

Chắc chắn đó là Lâm Cường. Vấn đề là: Vì sao cậu ấy lại ở đây? Bành Tiểu Ngôn đâu?

Tô Cẩm nhìn thấy hai nam sinh cũng đang giường Lâm Cường rồi nhìn sang phía bên kia của phòng bệnh sáu người.

Cô nhìn từ đầu đến chân rồi lại từ chân lên đầu người bị bó băng kín mít trông giống như xác ướp đang nằm trên giường, thật khó mà tin được.

Người này không thể là Bành Tiểu Ngôn? Bành Tiểu Ngôn luyện võ công từ nhỏ, đã từng đánh hai, ba tên lưu manh thừa sống thiếu chết.

Tô Cẩm do dự bước sang.

Người bị băng bó đang nằm ngủ, nhưng đôi mắt... rõ ràng là Bành Tiểu Ngôn không thể sai được.

Lẽ nào Bành Tiểu Ngôn trên đường đi tìm Lâm Cường thì bị cướp? Hay là khi hai người gặp nhau thì bị cướp?

Lâm Cường bị tiếng động đánh thức, từ từ mở mắt, ánh mắt cậu dừng lại trên khuôn mặt Tô Cẩm, hoài nghi hỏi: “Chị là...”

Tô Cẩm nhìn thấy chân phải của cậu ta bị bó bột lộ ra dưới chăn, buộc miệng hỏi: “Lâm Cường, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Vì sao hai người đều...”

Lâm Cường rõ ràng là vẫn đang ở trong trạng thái hôn mê, hoàn toàn không nhận ra cô gái đeo ba lô là ai, nghe thấy cô gọi tên mình thì rất ngạc nhiên, sau đó mới chậm chậm trả lời: “Tôi leo tường bị ngã”.

Tô Cẩm ngạc nhiên, “Còn cô ấy?”

“Cô ấy?” Lâm Cường càng hoang mang, “Tôi không quen. Khi người ta đưa tôi đến đây, cô ấy đã ở đây rồi”.

Như để chứng minh lời cậu ta nói, một nam sinh đeo kính ngồi bên cạnh kể: “Khi bọn em phát hiện ra Tiểu Lâm ở góc tường, bên cạnh không có ai cả. Cậu ấy thực sự không quen người này.”

Tô Cẩm há hốc miệng ngạc nhiên.

Tại sao lại thế này? Lẽ nào Bành Tiểu Ngôn không đi tìm cậu ấy? Bây giờ cả hai người đều nằm trong viện nhưng hình như Lâm Cường lại không quen cô ấy? Lẽ nào trước khi họ gặp nhau đã xảy ra chuyện gì?

Bành Tiểu Ngôn vẫn đang hôn mê, sắc mặt xanh xao thiếu sinh khí. Tắm ở chân giường ghi rất nhiều dấu vết tổn thương, xem đi xem lại chỉ có một mục ghi “chấn thương não” là khá nguy hiểm. Còn lại chỉ là những vết thương ngoài da. Nhưng nghe nói chấn thương não để lại khá nhiều di chứng, liệu sau khi tỉnh lại cô ấy có nhớ được mình là ai không?

Tô Cẩm thận trọng cầm tay Bành Tiểu Ngôn.

Cổ tay cô ấy bị băng nên Tô Cẩm không dám động mạnh, nhẹ nhàng kéo chăn đắp lên tay cho cô.

Cô không cam tâm hỏi Lâm Cường: “Người này... không phải là cô ấy đến tìm cậu sao? Trước đây cô ấy đã đến nhà cậu rồi mà”.

Lâm Cường há miệng, có vẻ đồ dẫn.

Tô Cẩm chau mày, “Lâm Cường, cậu có nhớ tôi là ai không?”

Lâm Cường lắc đầu, ngại ngùng cười, “Thế... trước đây tôi đã gặp chị chưa?”

Lòng Tô Cẩm trầm lại, “Tôi là Tô Cẩm, hỏi đó cậu gọi tôi là chị Tô Tô. Khi cậu học tiểu học, tôi sống ở ngõ phía sau nhà cậu, cậu nhớ lại xem?”

Lâm Cường khở sở chau mày, do dự nhìn khuôn mặt Tô Cẩm hai lần, “Chị Tô Tô?”

Tô Cẩm cảm thấy lòng mình thất lại.

Rốt cuộc là thế nào? Vốn dĩ hai người đã gặp nhau, một người chấn thương não, một người ngã từ trên tường xuống gãy chân – có vẻ như trí não cũng có vấn đề rồi... Trong thời gian Bành Tiểu Ngôn tắt máy đã xảy ra chuyện gì?

Có tiếng gõ cửa phòng nhẹ phía sau lưng, Lục Hiểu Phong cầm mấy tờ giấy chạy vào, nhỏ giọng gọi cô: “Tô Tô”.

Tô Cẩm quay người, cảm thấy đầu óc rối tung, không biết phải nói với anh như thế nào, lại nhìn thấy Lục Hiểu Phong đưa ngón tay lên miệng ra hiệu im

lặng, sau đó mấp máy môi như muốn nói: “Ra ngoài rồi nói”.

Tô Cẩm lặng đi một lát rồi gật đầu. Cô nhìn tờ giấy trong tay anh, hóa ra đó là giấy yêu cầu có hai y tá chăm sóc cho Tiểu Ngôn.

Trong lòng Tô Cẩm cảm thấy không thoải mái, nhưng nghĩ lại, cũng không còn biện pháp nào tốt hơn. Đợt đào tạo của Hải Công sắp kết thúc, mấy ngày sau cô phải làm bài kiểm tra. Mà Bành Tiểu Ngôn cũng chỉ có ông bà đang sống ở thành phố T, sức khỏe của họ không tốt, nhất định phải giấu tin này.

Lục Hiểu Phong vuốt tóc cô, “Khi công ty không có việc gấp, tôi sẽ đến xem thế nào”.

Tô Cẩm gật đầu, nói lời cảm ơn.

Hành lang vọng lại tiếng người y tá kiểm tra phòng, đã hết giờ thăm bệnh nhân.

Lục Hiểu Phong biết cô không yên tâm, thở dài khoác vai cô bước ra ngoài, vừa đi vừa an ủi: “Yên tâm, bạn của em có y tá chăm sóc mà, tôi đã đăng ký dịch vụ đắt nhất – người ta làm việc rất chuyên nghiệp, chắc chắn là chăm sóc còn tốt hơn em”.

Chấn thương nào có để lại di chứng không?” Đây là vấn đề Tô Cẩm lo lắng nhất, “Không bị mất trí đúng không?”

Lục Hiểu Phong không nhịn được cười, “Em xem rất nhiều phim đúng không?”

Tô Cẩm cúi đầu bước đi, lúc bước ra đến cửa bệnh viện không nén được lại hỏi một vấn đề đã giấu sâu tận đáy lòng: “Anh nói xem, hai người bọn họ đều bị chấn thương não... liệu có phải là trùng hợp không?”

Lục Hiểu Phong khoác vai cô chặt hơn. Khi Tô Cẩm ngẩng đầu nhìn anh, anh chỉ mỉm cười, cười một cách thờ ơ, “Đi thôi, về rồi nói sau”.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Mật Mã* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Nghệ sỹ

Từ xa trong gió vọng lại vài tiếng chuông, Tô Cẩm mơ hồ nghĩ đến công viên gần đây, ở đó có một chiếc đồng hồ khổng lồ được gọi là “viên ngọc của thành phố”, đây có thể coi là một địa điểm nổi tiếng của thành phố T. Ngày công viên mở cửa, cô kéo Lâm Chi Chi và Bành Tiểu Ngôn đến đó xem, ba người cùng ăn kem giữa đám đông, Lâm Chi Chi còn bốc thăm được phần thưởng là một chú gấu bông cao bằng nửa thân người.

Tô Cẩm cay cay mũi, lặng lẽ khoác tay Lục Hiểu Phong, “Tay anh... lại cho tôi mượn một chút”.

Lục Hiểu Phong không nói gì, cô bám lấy tay anh giống như người sắp chết đuối bám vào mảnh gỗ duy nhất.

Anh cho rằng là cô muốn khóc, nhưng đi một đoạn cô vẫn chỉ cúi đầu, lòng nặng nề nhưng không hề khóc.

“Muốn khóc à?” Cuối cùng anh không nhịn được, đưa tay ra vuốt tóc cô, “Vừa rồi em muốn nói gì?”

Tô Cẩm lắc đầu.

Cô thực sự không hiểu, rõ ràng năm ngoái mọi người đều rất ổn, vì sao chỉ trong vòng hai ba tháng, tất cả mọi thứ đều đảo ngược. Ngạc Lâm trở thành vị hôn phu của người khác, Chi Chi mất tích, Tiểu Ngôn băng bó khắp người nằm trên giường bệnh ở bệnh viện.

Nguyên do của tất cả mọi việc là ngày lễ Tình nhân đen đủi đó sao? Tô Cẩm tự hỏi mình, ngày lễ Tình nhân năm nay rốt cuộc đã bị lão phù thủy độc ác nào nguyên rủa?

“Đừng nghĩ nhiều thế”, Lục Hiểu Phong quay người sang, vuốt tóc cô, “Vẫn chưa ăn tối, em có đói không?”

Tô Cẩm ảo não lắc đầu, “Không muốn ăn”.

Lục Hiểu Phong thở dài, “Tôi thật là không may. Không dễ gì mà có người mời ăn, kết quả là vẫn chưa được ăn gì, lại bị nhỡ. Em đã nói là mời rồi, không được nuốt lời đâu nhé”.

Tô Cẩm thở dài, “Để sau rồi tính, tôi nợ anh”.

“Nợ à?” Lục Hiểu Phong liếc nhìn cô, giả vờ nghiêm trọng, “Thế thì phải tính cả lãi đấy”.

Tô Cẩm không nhịn được cười, “Được rồi, được rồi, không sao cả”.

Lục Hiển Phong dừng bước, “Thật sự không sao chứ?”

Tô Cẩm cúi mặt xuống, sắc mặt sầm sẫm. “Tôi thấy khó mà chịu nổi, việc của tôi, việc của bạn tôi, dường như chỉ qua ngày lễ Tình nhân mà đảo lộn. Anh có biết cảm giác đó không? Giống như là mọi điều tốt đẹp của cuộc sống đã hưởng hết rồi, chỉ còn lại những chuyện không hay mà thôi”.

Lục Hiển Phong quay lại, chăm cho mình một liều thuốc. Vì đang ngâm thuốc nên giọng nói hơi ồm ồm và trầm, trước đây cô chưa nghe thấy bao giờ. “Tôi biết, nhưng bao giờ hết đen tối thì vận lại thay đổi thôi. Không phải có câu: hết con bĩ cực tới hồi thái lai sao? Em cần tin tưởng vào quy luật cuộc sống mà ông cha chúng ta đã đúc kết lại”. Giọng của anh ấy không giống như đang an ủi người khác mà là tự nhắc nhở mình. “Chúng ta phải tin tưởng. Tô Tô, nhất định phải tin tưởng, nếu không làm sao có thể sống qua những ngày này được?”

Người có ngốc nghếch cũng cảm nhận được sự thương cảm trong lời nói của anh ấy. Lúc Tô Cẩm ngẩng đầu nhìn sang thì Lục Hiển Phong đã lấy lại được vẻ thờ vồn có, nhún vai rồi chuyển chủ đề. “Tôi nói vậy nghĩa là cho dù không muốn ăn thì cũng phải ăn gì đó chứ? Trong tủ lạnh có còn gì không?”

Những nghi hoặc trong đầu Tô Cẩm quả nhiên đã bị anh ấy làm cho lu mờ. Tô Cẩm giong ngón tay đếm. “Hai túi sữa chua, một túi trứng cuộn, một túi cà phê và một quả táo...”

Lục Hiển Phong thờ dài. “Được rồi, hay là tôi nấu một ít mì?”

“Được”. Tô Cẩm đáp rất dứt khoát, ngược mắt nhìn về mặt như đang cười của Lục Hiển Phong, thấy hơi xấu hổ. “Thế... để tôi làm cho nhé”.

Lục Hiển Phong nhìn cô về không vui. “Không cần”.

“Thế tôi làm gì?” Tô Cẩm thật sự cảm thấy ngại ngùng, “Tôi chiếm phòng nhà anh, ngủ trên giường của anh, ăn gạo nhà anh, lại còn khiến anh vất vả vì tôi, cứ như thế này... thì thật là ức hiếp người khác”.

Lục Hiển Phong vừa rít một hơi thuốc, nghe thấy câu “ức hiếp người khác” của cô thì không thể nhịn được cười, kết quả là bị sặc thuốc lá, ho sặc sụa, không đứng thẳng người lên được.

Tô Cẩm không kịp nghĩ gì, vội vàng chạy đến vỗ lưng giúp anh, vừa vỗ vừa than phiền: “Xem đấy, xem đấy, người ta vẫn nói hút thuốc không tốt mà...”.

Lục Hiển Phong vừa ho vừa quay đầu nhìn cô. Ánh đèn đường chiếu xuống khiến cho khuôn mặt cô ấy như được mạ một lớp ánh sáng, đường nét khuôn mặt rất mềm mại. Nhìn từ trên xuống, có thể nhìn thấy rõ hai hàng lông mi dài và dày, rung rung như cánh bướm đang đậu lại.

Ngón tay không kiềm chế được, Lục Hiển Phong đưa tay khẽ vuốt hàng lông mi của cô. Từng sợi lông mi dài trượt trên đầu ngón tay, mềm mại, có cảm giác như chạm vào sâu trong trái tim anh.

Tô Cẩm thấy vương, ngại ngùng muốn tránh sang bên. Nhưng khi ngẩng đầu, ánh mắt cô chạm vào ánh mắt của anh. Đôi mắt đó sáng bừng như một dòng sông lung linh giữa trời đêm.

Đột nhiên, Tô Cẩm cảm thấy người đi đường, màn đêm trên đỉnh đầu, ánh sáng đèn đường như bị một đôi bàn tay vô hình nào đó vò thành một nắm mơ hồ, chỉ còn lại một đôi mắt.

Ánh mắt của một người vì sao lại có thể chứa đựng nhiều ánh sáng và bóng tối như vậy? Vừa lung linh, vừa u ám. Sự giao thoa giữa bình minh và bóng đêm hiện lên trong đôi mắt của anh, chút dục vọng vừa lóe lên đã bị dập tắt, chỉ còn lại vẻ trống trải giống như người già một mối sau chặng đường dài.

“Đi thôi”. Anh đưa tay lên vuốt tóc cô, giọng nói có chút mệt mỏi. “Muộn quá rồi”.

Tô Cẩm nhìn anh quay người bước ra đường bắt xe, bóng dáng cao lớn ấy khiến cho người ta có một cảm giác kỳ lạ. Trong giây lát, cảm giác hoảng hốt bị thay thế bởi sự hoang mang, bối rối.

Phút giây vừa qua, giữa anh và cô dường như có chuyện gì đó, nhưng... rõ ràng là không có chuyện gì. Có những thay đổi mà cô không kịp nắm bắt.

Có đôi chút lo sợ khiến cho người ta không biết phải làm thế nào.

Suốt quãng đường về khu Cẩm Hoa, hai người đều im lặng, vừa vào nhà Lục Hiển Phong vội vàng chạy vào trong bếp, không nhìn cô lần nào. Nhưng anh chau mày, có vẻ đang rất bức bối. Đó là kiểu bức bối... không biết trút giận lên ai.

Tô Cẩm đứng ở cửa nhìn anh, trong lòng thấy bất lực vì không thể nói thành lời. Rõ ràng trước đó hai người còn cười nói, cuối cùng không hiểu là xảy ra chuyện gì?

Cô biết lúc này mình không nên xuất hiện trước mặt anh, nhưng phòng rộng thế này, không biết trốn đi đâu được. Tô Cẩm thay dép, nghĩ đi nghĩ lại, hay là vào phòng vệ sinh.

Thứ chất lỏng màu xanh trong lòng bàn tay dần biến thành một đám bọt trắng tinh, những ngón tay gầy được bao quanh bởi bọt li ti, cô có thể nhìn thấy những vết chai, cứng và hơi nhô lên.

Những người làm việc ở công trường, trên tay đều có vết chai. Bởi vì hàng ngày phải cầm dụng cụ, phải leo thang. Ngay cả mùa đông, cô cũng không dám đeo găng tay bởi sợ nắm không chắc.

Ngạc Lâm đã từng nói tay cô không giống tay của một người phụ nữ. Mỗi lần anh nói như vậy, trong lòng cô cảm thấy có một chút tự ti mặc dù cô chưa bao giờ thể hiện ra.

Tô Cẩm ngẩng đầu, nhìn khuôn mặt mình trong gương.

Vẫn là khuôn mặt giản dị, không khó coi, cũng không xinh đẹp. Các nét trên mặt bình thường, ngay cả làn da cũng tái xanh. Chỉ có mí mắt quá lâu nên môi hơi đỏ, dưới ánh đèn có vẻ có sức sống.

Đỏ như hoa hồng.

Tô Cẩm xoa mạnh hai tay mình, ngón tay bị chà xát đến phát đau nhưng vẫn không thể chống lại được cảm giác thất bại. Một chút thương xót, một chút không cam tâm, hoàn toàn không hiểu cảm xúc phức tạp này từ đâu đến.

Tô Cẩm rửa sạch bột trên tay, nhìn vào gương, tát vào má mình, khẽ mắng: “Cô gái ngốc nghếch này có thể làm cho mình bình tĩnh hơn không?”

Khuôn mặt trong gương vì tức giận mà trở nên sống động. Tô Cẩm nhìn đôi mắt tròn to trong gương, thở dài, áp trán lên mặt gương lạnh ngắt, than thở: “Chi Chi mất tích rồi, Tiểu Ngôn đang nằm trong bệnh viện, vẫn còn một đứa trẻ trong cô nhi viện... thế mà mình không hiểu là đang xảy ra chuyện gì...”

Những ngày này đã hỗn loạn lắm rồi, cuối cùng mình lại băn khoăn những vấn đề gì.

“Tô Tô?” Tiếng Lục Hiểu Phong từ phòng ăn vọng lại, bình thản và trầm tĩnh, đúng ngữ điệu thờ ơ vốn có của anh. “Đã xong chưa? Ăn cơm thôi”.

Tô Cẩm buồn rầu đáp, gò má vẫn chạm vào gương.

Cô bắt giác lại thở dài một tiếng. Được rồi, gần đây xảy ra khá nhiều chuyện mà mình lại không giải quyết được những vấn đề bột phát như vậy, thỉnh thoảng lại mắc chứng mất bình tĩnh... đây chỉ là phản ứng bình thường.

Từ phòng vệ sinh bước ra, cô thấy trên bàn ăn đã bày rất nhiều món ăn. Dưa chuột, giá đỗ, măng, ở giữa là một bát mayonaise thơm nức.

Lục Hiểu Phong bung bát mỳ từ trong bếp bước ra, nhìn thấy vẻ ngạc nhiên của cô thì mỉm miệng cười. “Thế nào, đã muốn ăn chưa?”

Tô Cẩm nghĩ: “Người đàn ông này... đúng là một đầu bếp cừ khôi”.

“Còn có việc gì anh không thể làm không?” Tô Cẩm đỡ bát mỳ từ tay anh, thấy chán chường.

Mặt mày Lục Hiểu Phong đột nhiên trầm tư.

Tô Cẩm nhẹ nhàng uống một ngụm nước. Anh chàng này không định trả lời là sinh em bé chứ? Nếu mà nói như thế thì thật là quá... quá...

Lục Hiểu Phong trầm tư giây lát, ánh mắt bắt đầu di chuyển. “E rằng... là không có”.

Tô Cẩm rất muốn tiến lên bên anh, vừa xoa đầu anh vừa trêu: Thế anh sinh em bé cho tôi xem nào.

Lục Hiểu Phong nhìn nét mặt khó hiểu của Tô Cẩm, gạt đầu, ánh mắt rất trầm tĩnh, kết luận: “Ừm, thực sự là không có. Tô Tô, cô phải thừa nhận, giữa người này và người kia có sự khác biệt”.

Tô Cẩm nheo mắt. “Anh còn có thể khoác lác hơn nữa không?”

“Tuyệt đối có thể”. Lục Hiểu Phong cầm đĩa măng, trút một nửa vào bát của cô, nói: “Ăn trước đã, không ăn no bụng thì làm sao có thể ba hoa tiếp được. Đợi tôi ăn no rồi khoác lác tiếp cho em xem”.

Tô Cẩm cầm đĩa gấp măng, “Đủ rồi, vì sao anh lại biết tôi thích ăn món này”.

Lục Hiểu Phong nhìn cô, ánh mắt đầy ẩn ý. “Em nói xem, nếu một người uống rượu say, nôn ra toàn măng là măng... thì liệu cô ấy có thích ăn măng không?”

Tô Cẩm chau mày tỏ vẻ chán ghét. “Anh lấy ví dụ gì mà kỳ cục thế? Chúng ta đang ăn mà”.

Lục Hiểu Phong cười ha ha, vội vàng chuyển chủ đề. “Ngày mai em thi à? Sau khi thi, ở lại đợi kết quả hay đi làm dự án luôn?”

Tô Cẩm cắn đũa nghĩ ngợi. “Tôi định đi làm dự án luôn, hai tuần qua đã tồn đọng rất nhiều việc rồi. Bây giờ sự phụ của tôi không đi làm, công việc lẽ ra là của hai nhân viên kỹ thuật giờ chỉ trông đợi vào một mình tôi. Nói rồi, Tô Cẩm không nén được tiếng thở dài.

“Không sao”, Lục Hiểu Phong an ủi cô. “Tiểu Ngôn đã có y tá chăm sóc rồi, thêm vào đó còn có tôi nữa. Em xem với trình độ nấu ăn của tôi, cô ấy muốn ăn món gì, tôi cũng có thể nấu được. Em có làm được không?”

Mặc dù lời anh ta nói rất có lý, Tô Cẩm vẫn cảm thấy gò má của mình hơi đỏ. “Anh so tài nấu nướng thì có ý nghĩa gì? Tiếp theo liệu có định so sánh ai xinh đẹp hơn không?”

“Sao có thể thế được?” Lục Hiểu Phong ngạc nhiên. “Điều này không cần so sánh. Tô Tô... lẽ nào nhà tôi không có gương? Cô soi gương rồi nhìn tôi xem... Nói thật, điều này có cần phải so sánh không?”

“Lục, Hiểu, Phong!” Tô Cẩm tức giận.

“Ồi”. Lục Hiểu Phong trả lời dứt khoát, cắn đũa, ánh mắt rất hiền lành.

Tô Cẩm tròn mắt nhìn anh, vẫn là mình thua.

Lục Hiểu Phong cũng cười, ánh mắt trở nên dịu dàng, lại đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

Mấy buổi học gần đây Tô Cẩm đều không đến được, gần lúc thi mới học. Mặc dù không phải là kỳ thi quá quan trọng nhưng nếu không qua thì thật là mất mặt.

Lục Hiểu Phong vẫn ngồi trong phòng khách đọc báo, bên cạnh là một tách trà nóng, đường nét trên khuôn mặt đẹp như tượng. Mặc dù lúc ăn, anh đã nói là mình có thể ở tạm một phòng khác vài ngày, nhưng đến lúc này Tô Cẩm mới cảm thấy thế thì có vẻ như... hai người lại qua đêm ở cùng một tầng.

Nhưng không thể phủ nhận rằng, trong căn nhà rộng có thêm một người, lại là người đã nhiều lần giúp mình giải vây thì cũng cảm thấy yên tâm hơn.

Vấn đề là... vì sao anh ấy lại phải làm như thế này? Liệu có phải là vì nhìn thấy tình trạng của Bành Tiểu Ngôn và Lâm Cường trong bệnh viện mà anh lo lắng cho sự an toàn của cô.

Tô Cẩm vội vàng lắc đầu, nhanh chóng xóa bỏ suy nghĩ này trong đầu. Làm người không nên như vậy, cô và anh ấy không họ hàng thân thích, vấn đề an toàn của cô có liên quan gì tới anh. Huống hồ anh ấy cũng đã từng nói, anh ấy không phải là người thường xuyên động lòng trước người khác...

Đang mãi suy nghĩ lung tung, cô thấy điện thoại đặt cạnh tay anh tự nhiên reo lên.

Lục Hiểu Phong nhận điện thoại rất nhanh, rồi quay người đi ra ban công. Một tư thái rất cẩn thận, dường như mỗi bước đi đều đang chuẩn bị đón nhận một tin bất ngờ nào đó.

Cho đến khi cửa ban công khép lại, Tô Cẩm mới nhớ ra chuông điện thoại của anh chính là bài hát cũ của Lý Kiến có tên Quay về.

Cô vẫn nhớ lời bài hát đó có đoạn:

Tôi biết không phải tất cả các loài chim đều bay đi

Khi mùa hạ qua

Vẫn còn hoa tươi chưa nở...

Khi gió xuân về trên đồi

Vẫn cảm thấy lạnh lẽo

Nhưng không thể nào ngăn được quay về phía ấm áp...

Tô Cẩm nhớ được mấy câu, đột nhiên cảm thấy đây là bài hát rất buồn.

Lục Hiểu Phong là người rất thoải mái, sao lại chọn bài hát như vậy làm nhạc chuông? Một ngày ít ra cũng phải nghe hơn chục lần... trong lòng lẽ nào không buồn phiền thêm?

Nhưng cô xua sự nghi ngờ này ra khỏi đầu rất nhanh. Cho đến vài ngày sau, khi nghe lại âm điệu quen thuộc đó trên bàn ăn, Tô Cẩm mới nhớ lại vấn đề này.

“Vì sao?” Tô Cẩm cắn đũa hỏi anh. “Âm điệu vừa đau thương vừa trong sáng như vậy thực là không phù hợp với con người anh”.

Lục Hiểu Phong lơ đãng liếc nhìn cô. “Bởi vì lời bài hát rất hay, đặc biệt là nửa cuối”.

“Ồ?” Tô Cẩm nghi hoặc chớp mắt, ăn cơm xong vội lên mạng tìm nửa lời cuối của bài hát mà cô đã quên mất.

... Tôi biết không phải cứ gieo trồng là có thu hoạch

Khi nước mắt khô

Sinh mệnh vẫn yếu ớt như vậy

Đau thương của tôi và em

Giống như sao băng

Sáng rực bay qua

Điểm đóm lửa đẹp cho đêm đen...

Thế này... không phải là đau thương hơn cả nửa đầu bài hát sao?

Tô Cẩm càng nghi hoặc. Lẽ nào bởi mùa xuân sắp đến, cổ vấn Lục hít phải loại virus nào đó trong không khí nên trong lòng cảm thấy đau thương, chuẩn bị hóa thân thành nghệ sỹ rồi. Không phải thế chứ?

Nghệ sỹ Lục Hiển Phong đứng trong bóng tối, giờ điện thoại lên, đang nhắn tin trả lời. “Vô lạc rất khít, không dễ cắt. Mình nghi ngờ vấn đề xuất phát từ lớp màng mỏng. Có cần cắt không?”

Tin nhắn gửi đi, màn hình dần dần tối đen.

Lục Hiển Phong rít một hơi thuốc, hai tay vịn lên lan can ngoài ban công, yên lặng hít thở không khí đêm xuân.

Với nhiệt độ như thế này, không cần mặc áo jacket dày, tiết trời đầu xuân chỉ hơi se lạnh. Một thời gian nữa thôi, hoa sẽ nở...

Thời gian thấm thoát thoi đưa... một mùa xuân nữa lại đến...

Lục Hiển Phong nhắm mắt lại, nghiêng đầu tránh khói thuốc đang bay lên.

Anh luôn cho rằng mình không phải là người nghiện thuốc, cho dù mỗi ngày anh hút một, hai bao, cũng chỉ là để giải tỏa áp lực trong lòng, vì thế sẵn gì thì hút đấy. Loại thuốc hôm nay anh hút là Bạch Sa lấy ở chỗ trợ lý, dù sao thuốc nào vào miệng anh cũng đều có vị như nhau cả thôi, cho dù đó là thuốc Hademen hai tệ rưỡi một hộp hay Nam Kinh một trăm năm mươi tệ một hộp. Đương nhiên, loại thuốc đắt tiền hầu hết là anh lấy ở chỗ tổng giám đốc.

Thật sự là khác biệt không lớn, anh nghĩ vậy.

Kỳ thực, sự khác biệt giữa người với người cũng không lớn. Cơ thể cấu tạo cũng giống nhau, tổ chức cơ giống nhau, thậm chí đa số hành vi cũng giống nhau...

Nhưng giống như xương thịt giống nhau nhưng lại có hành động khác nhau, cấu tạo não giống nhau nhưng suy nghĩ lại khác nhau, muôn hình vạn trạng – đó là sự khác biệt không thể cảm nhận được bằng mắt thường, bởi vì vô hình nên rất nhỏ bé.

Bởi vì vô hình... nên rất lớn. Phẩm cách của con người cũng khác nhau. Có người xấu, có người tốt, còn hầu hết là không tốt cũng không xấu.

Lục Hiển Phong dụi điếu thuốc lên lan can, mơ hồ nghĩ, hình như Hình Nguyên đã từng nói câu này.

Nói lúc nào?

Điện thoại trong lòng bàn tay anh lại kêu hai tiếng, anh ngừng suy nghĩ rất nhanh.

Vẫn là tin nhắn, chỉ có một câu đơn giản: “Cậu xác định xem lớp màng mỏng có làm đen nhân không? Tiền tiêu có đủ không?”

Lục Hiển Phong mím môi, yên lặng nhắn lại. “Không đủ tiền tiêu, hoàn toàn không thể ra tay. Mình sẽ tiếp tục kiếm”.

Lần này, tin trả lời đến ngay. “Kiếm tiền phải có giới hạn, con người mới quan trọng”.

Lục Hiển Phong mỉm cười, ấn nhanh chữ: “Hiểu”.

Có lẽ bởi câu cuối cùng vô cùng quan trọng, Lục Hiển Phong cảm thấy lòng mình nhẹ hẫng đi.

Trước khi câu đó được giải đáp, không có tin xấu... Như vậy đã là một tin tốt rồi.

Quay người lại, cách một lớp cửa kính, anh nhìn thấy Tô Cẩm đang đi dép lông, bước ra từ phòng vệ sinh.

Đầu cô quấn một lớp khăn lông dày, trên má vẫn còn đọng hơi nước, hồng hồng như trái táo chín đỏ. Khi đi ra phòng khách, có ngó đầu qua ban công. Anh biết góc mình đứng nhìn từ phòng khách ra không rõ, thế là bất giác nghĩ ra ý định nhìn trộm cô trong bóng tối.

Khuôn mặt nhỏ của Tô Cẩm chau lại, có chút thất vọng, bước đến cửa phòng mình rồi, không cam tâm quay đầu lại nhìn một lượt.

Đôi mắt trong vắt.

Lục Hiển Phong thở nhẹ, chợt có một cảm giác kỳ lạ. Tất cả những gì trước mắt đều rất mới mẻ, sống động, nhưng lại không thể chạm vào được, sự áp áp trên khuôn mặt cô cũng ngày càng chân thực. Cảm giác đó... mãi mãi không phân biệt được là khát vọng nhiều hơn hay mất mát nhiều hơn.

Đứa trẻ này, cuộc sống của cô rất đơn giản: đi làm rồi về nhà, hưởng những kỷ nghỉ do nhà nước quy định, khi không đi làm thì có thể ngủ nướng, lúc tỉnh thì đi bất cứ đâu cô muốn.

Đơn giản như vậy, có thể sống một cuộc sống đơn giản như vậy thì thật là tốt.

Trong hai ngày thi, Tô Cẩm luôn là người nộp bài đầu tiên rồi nhanh như gió đi ra khỏi trường thi. Không phải là cô cảm thấy cuộc thi này quá dễ dàng mà là... trong lòng cô quá bối rối, không thể ngồi yên một chỗ được.

Tô Cẩm nộp bài rồi khoác ba lô Snoopy, vội vàng bước ra khỏi tòa nhà của Hải Công. Vẫn chưa kịp nhảy từ bậc thang xuống, cô đã nhìn thấy chiếc xe Zeep việt dã màu trắng sữa nằm ngoài cửa lớn. Cửa kính bên tay lái đã hạ xuống, bóng người đen trong xe vẫy tay với cô từ xa.

Tô Cẩm thở gấp, chạy ra sân của Hải Công, chưa chạy đến xe đã hỏi: “Thế nào rồi? Tiểu Ngôn tỉnh thật rồi à?”

“Tỉnh rồi, tỉnh rồi, nhưng...” Lục Hiển Phong đang ngậm một miếng thuốc, ánh mắt nheo lại một cách khó hiểu. “Cô ấy và Lâm Cường giống hệt nhau, đều chẳng có tí ấn tượng nào về việc xảy ra tối hôm đó. Cô ấy nằm trên giường rất đáng thương, ôm đầu rồi hoảng hốt hỏi tôi: Có phải là do tôi uống rượu say nên đánh nhau với ai à?”

Tô Cẩm tròn mắt nhìn anh. “Cô ấy như vậy thật sao?”

Lục Hiển Phong mở cửa xe, cầm ba lô của cô đặt ra ghế ngồi phía sau. “Tôi cảm thấy mấu chốt của vấn đề này là người đưa họ đến bệnh viện rất đáng nghi. Nếu... tôi nói là nếu thôi, hai người họ bị thôi miên đến mức quên mất một số việc, thì người đưa họ vào bệnh viện mà không để lại tên, rất có thể chính là kẻ ra tay. Em đừng hỏi tôi vì sao, hiện nay tôi chỉ có thể đoán bởi công an đang điều tra, việc của Lâm Chi Chi đã được chú ý quá nhiều trong thời gian gần đây, họ không muốn chi tiết này làm kinh động mọi người”.

Mặt Tô Cẩm biến sắc. “Thế nghĩa là có khả năng hai người bọn họ đã nhìn thấy gì đó?”

“Có khả năng”. Lục Hiển Phong gật đầu. “Nếu thực sự như vậy, người đó có thể đang quan sát trong bóng tôi. Nếu để cho hẳn biết chúng ta nghi ngờ về bệnh tình của hai người này thì e rằng lại có chuyện. Vì thế, Tô Tô, em phải kiên nhẫn một chút, không được làm gì trước khi họ xuất viện, cứ đóng vai bạn thân của người bệnh là được rồi, hiểu không?”

Tô Cẩm không nói gì, lòng dạ rối bời.

“Thêm nữa, bây giờ họ vẫn là bệnh nhân, em muốn hỏi rõ chân tướng sự việc, làm sao có thể được. Đóng vai nữ anh hùng đơn thương độc mã, sau đó tự gây rắc rối cho mình sao?” Lục Hiển Phong liếc nhìn cô, ánh mắt có vẻ không biết làm gì hơn. “Em không nhận thấy bây giờ đã đủ đau đầu rồi sao?”

Tô Cẩm buồn bã thu mình trên ghế. “Tôi cũng không muốn, nhưng muộn nhất ngày kia tôi phải về làm dự án rồi, họ đều như vậy, liệu tôi có thể yên tâm được không? Anh xem, miệng tôi nổi nhiệt rồi”.

Lục Hiển Phong nhìn cô, bất lực lắc đầu. “Cất, cô ăn nhiều thịt quá rồi”.

Tô Cẩm nhìn anh vẻ tức giận. “Rõ ràng là anh ăn nhiều hơn tôi”.

Lục Hiển Phong cười lớn. “Vì thế mới nói giữa người và người có sự khác nhau”.

Tô Cẩm lại tròn mắt nhìn anh, nhưng môi cô bất giác trở nên mềm mại hơn.

Nụ cười của người đàn ông này cũng không gian ngoài cửa, trong giấy lát thật rực rỡ, đẹp như ánh sáng cầu vồng.

Tô Cẩm hoảng hốt nghĩ, người này vẫn... không thể cười nhiều.

“Đợi một lát tôi đưa em đến đường Bắc Kinh gặp một người”. Lục Hiển Phong cười rồi không nói sang chuyện khác: “Vạn nhất... gì nhỉ, tôi chỉ nói thôi. Vạn nhất xảy ra chuyện gì với tôi, không thể lo lắng vấn đề này nữa, sau khi họ ra viện, tốt nhất là em nên đưa họ đi kiểm tra. Nếu chỉ là quên một số chuyện còn may, sợ rằng não của họ cũng bị tổn thương. Người này là bạn của tôi, là người đáng tin cậy”.

Tô Cẩm ngạc nhiên. “Vậy là có ý gì?”

Lục Hiển Phong quặt xe rất điệu nghệ, không quay đầu lại nói: “Cô bé hỏi quá nhiều làm gì? Em nói xem tôi đẹp trai như thế này, cứ tan làm là đi hẹn hò, giao tiếp xã hội. Tôi không phải là vú nuôi của em, từ sáng đến tối suốt ngày lo cho em được, sao có thể thế được?”

Anh ấy không nhìn mình.

Tô Cẩm cắn môi nghĩ: Anh ấy cố tình nói chuyện này trong khi lái xe. Như thế này thì không cần phải nhìn vào mắt mình mà mình thì không thể đoán được anh ấy đang nói thật hay nói dối.

Nhưng, nếu anh có ý định giấu cô thì cô tuyệt đối không thể nhận ra bất kỳ điều gì trong đôi mắt yêu ma của anh, hà tất anh phải mất công như vậy?

Lòng dạ Tô Cẩm rối như tơ vò, lúc thì cảm thấy anh đang nói thật, lúc lại cảm thấy chỉ là nói đùa mà thôi. Trong đầu tự nhiên lại nhớ đến câu nói của anh hôm đó: “Đợi qua đợt này, nếu tôi vẫn sống trở về...”

Sống trở về... Sống trở về... Sống trở về...

Rất cục Lục Hiển Phong muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Mật Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Vực sâu tối đen

Đường Bắc Kinh gần khu vực mới phía đông thành phố. Những năm gần đây thành phố T đã xây dựng vài trường đại học ở đây, vì thế dân cư gần đó gọi là “đường học phở”. So với khu vực cũ, đường ở đây rộng hơn, kiến trúc hiện đại hơn, người cũng ít hơn.

Bình thường Tô Cẩm rất ít khi đến đây, ngồi trong xe, nhìn theo hướng Lục Hiển Phong ra hiệu, cũng chỉ nhìn thấy một lớp cửa kính sáng loáng.

Lục Hiển Phong nhìn thấy vẻ căng thẳng của cô, mím miệng cười. “Em chỉ cần nhớ là tòa nhà Phát Triển đường Bắc Kinh, địa chỉ cụ thể phòng khám của anh ấy cứ hỏi lễ tân là được.

Tô Cẩm ngạc nhiên, “Chúng ta không lên đó bây giờ sao?”

Lục Hiển Phong lắc đầu. “Tạm thời chúng ta không thể làm gì. Có lẽ là tôi nghĩ nhiều quá, tôi cảm thấy nếu bệnh tình của Bành Tiểu Ngôn và Lâm Cường thực sự có vấn đề thì là bạn bè của Chi Chi, tôi lo hành động của chúng ta cũng đang bị theo dõi. Tôi không biết là em có để ý không, những việc xảy ra với em và Tiểu Ngôn, đều bắt đầu từ khi Tiểu Ngôn đến nhà Lâm Chi Chi. Vì thế, tôi nghi ngờ là hai người đã làm cho chúng chú ý, rất có thể chúng không quan tâm đến bạn bè bình thường của Lâm Chi Chi, không tham gia vào chuyện của Chi Chi thì sẽ an toàn hơn.” Anh dừng lại một lát, bất giác nhấn mạnh thêm: “Tô Tô, em nhất định phải nhớ rằng, khi có tôi thì em không được làm điều gì không?”

Tô Cẩm cắn môi, cảm thấy hoang mang.

Việc của Lâm Chi Chi đã đi quá xa những dự liệu ban đầu của cô, cô biết trong vấn đề này có một yếu tố bất thường, giống như có một đám mây đen đang bao phủ, điều gì cũng không thể nhìn nhận rõ ràng khiến cho người ta ngày càng sợ hãi. Nếu đợi đến khi Bành Tiểu Ngôn và Lâm Cường ra viện, Lục Hiển Phong cũng biến mất như Lâm Chi Chi thì ngoài việc đến tìm gặp bác sĩ tâm lý để biết được sự thật về trí nhớ của Bành Tiểu Ngôn và Lâm Cường, cô còn có thể làm được gì? Tiếp tục đi tìm dấu vết hay là đem hai người bệnh này đến gặp cảnh sát?

Tô Cẩm vận vẹo hai tay, lấp bắp hỏi anh: “Anh... Anh sẽ không gặp chuyện gì chứ?”

Lục Hiển Phong cười. “Đương nhiên!”

Đương nhiên, là đương nhiên có thể hay là đương nhiên không thể? Vì sao lại có thể ung dung như vậy, chẳng khiến cô bớt lo lắng chút nào.

“Ôi, Tô Tô, không phải lần trước em nói với em và Bành Tiểu Ngôn đều rất thích ăn xiu mại Vương Ký sao?” Có lẽ cảm thấy sự bất an trong lòng cô, Lục Hiển Phong chuyển chủ đề. “Hôm nay tôi đặt xiu mại và canh xương ở đó. Tôi nói cho em biết, không đi thì phí, đó là một nhà hàng rất tuyệt, đặt hàng, mang đến tận nơi cũng phải xếp hàng.”

Tô Cẩm không nói gì, chỉ ngo ngắc nhìn anh. Tất cả các đường nét đều rất nhẹ nhàng, mắt anh sáng, khỏe miệng cong lại về măn nguyệt, không nhìn thấy bất kỳ điều gì mất tự nhiên.

Nhưng cô biết, anh đang cố tình lảng sang chuyện khác. Anh luôn dùng chủ đề ăn uống để đánh lạc hướng cô.

Không muốn nói thì thôi, đánh lạc hướng làm gì? Tô Cẩm tức tối nghĩ, một con heo mà giao du với cáo thì cũng phải giáo hoạt hơn một chút chứ... Anh ta cho rằng mình không nhận ra sao?

Cửa xe vừa mở thì bị một bàn tay phía sau đóng sập lại.

Tô Cẩm ngạc nhiên, cô nghe thấy bên tai giọng thì thầm vẻ rất cấp thiết: “Đợi một lát!”.

Đây là bãi đỗ xe của bệnh viện, cách một bà cô là cánh cửa của phòng đăng ký nhập viện. Đã quá bữa trưa rồi, không gian rất yên tĩnh.

Anh ấy... cần đợi điều gì?

Tô Cẩm ngạc nhiên, quay người lại nhìn, một bàn tay cầu Lục Hiên Phong vẫn ấn lên mu bàn tay cô, đôi mắt đang nhìn về phía trước, giống như một con thú đang cảnh giác trước điều gì đó khả nghi, tất cả các cơ đều căng lên.

Giống như là... một giây nữa sẽ có một vụ giết chóc đẫm máu.

Tô Cẩm nhìn đôi mắt đầy cảnh giác của anh, cảm thấy lạnh sống lưng. Theo hướng anh nhìn, cô thấy hai người đàn ông đang bước lại bãi đỗ xe từ bậc thang phogn2 đăng ký nhập viện. Người bên trái mặc một bộ vest màu đen, dáng người tấp, khuôn mặt yếu đuối nhưng lại có đôi mắt rất tinh nhanh. Người đàn ông bên phải anh ta cao hơn anh ta hẳn một cái đầu, eo thon vai rộng, mặc một chiếc áo gió màu xám được may rất cầu kỳ, dáng đi nho nhã và ung dung. Nửa khuôn mặt người đó được che chở bởi cặp kính đen, Tô Cẩm chỉ có thể nhìn thấy anh ta đang hơi nhếch môi.

Nhưng điều khiến cho Lục Hiên Phong chú ý hình như chính là người đàn ông đeo kính đen đó.

Lục Hiên Phong đột nhiên ôm vai Tô Cẩm, giấu mặt mình vào cổ cô và tạo thành một khoảng trống nhỏ ở ghế ngồi phía sau.

Lưng của Tô Cẩm như đông cứng lại.

Tay kia của Lục Hiên Phong vỗ nhẹ lên vai cô nói nhỏ: “Đừng động đây”.

Tô Cẩm không nhúc nhích, thực sự cô không thể chống cự được.

Người cô đang trong một tư thế cố định không thể tránh, cô ngửi thấy mùi cơ thể của anh ấy: mùi chanh thoang thoảng cùng mùi thuốc ám áp của kẹo cao su anh ấy mới cho vào miệng, chưa kịp nhai. Tô Cẩm ngửi thấy mùi đó, lưng cô như được thả lỏng, tựa cằm vào vai anh.

Tô Cẩm cảm thấy anh giờ một vật gì đó cạnh cổ cô, giây lát sau, bên tai có một tiếng “tách”, hình như anh đang chụp ảnh bằng điện thoại.

Tô Cẩm muốn quay đầu nhìn, nhưng bị anh giữ chặt. Người anh ép chặt vào người cô.

Tô Cẩm ngược mắt nhìn hai người bước qua cửa sổ xe. Mới nhìn thì có vẻ hết sức bình thường, nhưng Tô Cẩm bất giác cảm thấy vô cùng căng thẳng.

Lục Hiên Phong lấy cánh tay che mắt cô. Không lâu sau, chiếc Audi màu đen kè sát họ lao ra khỏi bãi đỗ xe.

Trong khoảnh khắc chiếc xe lướt qua, cô nhìn thấy người đàn ông ngồi phía sau đang dựa vào ghế, gọi điện thoại.

Cách lớp cửa kính nên cô không nhìn rõ mặt. Nhưng người này có khuôn mặt mềm mại và một vẻ mặt nửa như cười nửa như không khiến cho người khác rợn tóc gáy.

Tô Cẩm nhìn theo chiếc Audi đang lao ra khỏi bệnh viện, giờ tay đẩy người đàn ông đang áp sát vào mình. “Anh quen người đó à?”

Lục Hiên Phong chống hai tay lên người cô, rất tự nhiên tựa cằm lên trán cô. “Tô Tô, em đã cứu mạng tôi. Em nói xem tôi nên làm thế nào để cảm ơn em đây? Tôi lấy thân tôi có được không?”

Tô Cẩm quay mặt đi về ngượng ngùng.

Lục Hiên Phong cười khề. “Tô Tô, em không đẩy tôi ra à?”

Mặt Tô Cẩm đỏ lên.

Cô nghe thấy anh đang cười, nhưng không muốn nhìn thấy anh lúc này. Người đàn ông này khi trầm tĩnh thì không sao, nhưng khi cười nghe rất yêu mà, không nhìn mặt anh cũng đã đủ xấu hổ rồi.

“Người đó...” Tô Cẩm đẩy anh ra, cô gắng ngồi thẳng dậy. “Anh quen hai người vừa rồi sao?”

Tô Cẩm hít một hơi rồi nhìn anh, mặt lại đỏ lên. Lần này không phải vì xấu hổ mà là vì tức giận. Lần này không phải là vì xấu hổ mà là vì tức giận. “Cứ cho là tôi không cần biết việc này, nhưng anh không nên biện hộ để đối phó tôi chứ?”

Lục Hiên Phong nhìn cô, lắc lắc ngón tay. “Không phải là biện hộ.”

Tô Cẩm nhìn anh, mặt đầy ngờ vực. “Nếu quen anh thì liệu họ có thể không nhận ra xe của anh không?”

Lục Hiên Phong im lặng, thu ngón tay về, vuốt vuốt cằm. “Đúng rồi.”

Tô Cẩm bị anh ta trêu cho tức chết. Cô hỏi: “Anh quen hai người vừa rồi sao?”, còn anh trả lời: “Hắn đang lùng sục khắp nơi để tìm tôi” rồi cuộc “anh ta trong câu nói của anh là người nào?”

Lục Hiên Phong vừa trấn tĩnh lại nhìn thấy đôi mắt tức giận của cô lại trở nên cau bần. “Anh ta không thể nhận ra xe của tôi được. Em nghĩ xem, tôi có điên không mà lại lái xe của tôi đi hẹn hò với bạn gái anh ta?”

Tô Cẩm cắn răng tức giận, tháo dây an toàn, xuống xe không thèm quay đầu lại, bước nhanh ra khỏi bãi giữ xe.

Lục Hiền Phong nhìn thấy vẻ tức giận của cô, không nhịn được nhếch miệng cười.

Trên màn hình điện thoại của anh là bức ảnh chụp trộm. Hai người đàn ông chỉ nhìn được nửa mặt, nhưng nhận ra họ là được rồi.

Lục Hiền Phong vội vàng lưu lại bức ảnh, rồi gửi nhanh vào hòm thư “Tam Kiếm Khách”.

“Kiểm tra lai lịch người bên phải.” Anh nghĩ một lát, rồi bổ sung thêm: “Người đàn ông mặc áo đen bên trái là người nhà họ Vu, trợ lý của tổng giám đốc, yêu cầu điều tra từ người này”.

Một lát sau đã có tin trả lời: “Rồi! Cậu chú ý an toàn”.

Lục Hiền Phong trả lời ngắn gọn bằng một chữ: “Được”.

Xú mại và canh xương quả nhiên đã không có phần cho họ. Giã nửa bát canh xương đã vào bụng Bành Tiểu Ngôn, hơn một nửa xú mại cũng vào bụng của Lâm Cường và bạn cậu ta.

Năm người bạn cùng phòng thay phiên nhau đến chăm sóc cậu ta, có thể thấy việc dạy dỗ ở trường cũng không đến nỗi tồi. Hơn nữa, bạn cùng phòng của cậu ta đều biết cậu ta còn có một người chị rất bản lĩnh và tài giỏi, điều này phần nào làm giảm bớt sự ghét bỏ của Bành Tiểu Ngôn đối với cậu ta. Cũng được, vẫn còn biết kể chuyện với bạn bè về Chi Chi, có thể thấy thằng nhóc này vẫn còn có một chút lương tâm, không đến mức quá xấu xa.

Coi như là Chi Chi không mất công nuôi dưỡng cậu ta, Bành Tiểu Ngôn dựa người vào đầu giường nghĩ: Đợi Chi Chi quay lại, thằng nhóc này sẽ đối xử với cô ấy tốt hơn... Mặc dù Chi Chi không nói gì với cô nhưng cô biết Chi Chi rất coi trọng điều này...

Nếu cô ấy có thể quay trở lại...

Bành Tiểu Ngôn thờ dài, xua tay ra hiệu với Tô Cẩm đang ngồi bên giường gọt táo. “Đừng gọt nữa, cậu gọt miếng dày miếng mỏng, nhìn đã không muốn ăn rồi.”

Tô Cẩm lườm cô. “Mình gọt cho Cường ăn!”

Bành Tiểu Ngôn liếc nhìn bệnh nhân nằm bên cạnh giường mình, cậu bé và bạn học đang chen chúc ngủ trên một chiếc giường. Cái con người làm cho người khác phiền não đó khi ngủ cũng có nét lương thiện, vô lại.

Bành Tiểu Ngôn nghĩ. Nếu không phải trước đây cậu ta đối xử với Chi Chi không ra gì, khiến người khác căm ghét, thì cô cảm thấy cậu ta là một cậu bé không tồi. Thái độ của các bác sĩ và y tá rất lễ phép, ăn nói cũng dễ nghe. Chi có duy nhất khi nhìn mình, ánh mắt lúc nào cũng e dè, giống như là di chứng sau vài lần bị mình dọa dẫm vậy.

Cậu bé ngốc nghếch này vẫn chưa biết việc Lâm Chi Chi mất tích, chỉ biết rằng Chi Chi gửi vào tài khoản của mình một món tiền đủ để học xong đại học.

Mỗi lần nghĩ đến việc này, Bành Tiểu Ngôn đều cảm thấy ảm ức. Cô tin rằng gieo nhân nào gặt quả ấy.

“Không ăn thật à?” Tô Cẩm gọt quả táo đã gọt trước mặt cô. “Cậu có muốn ăn nữa thì cũng không được, mình sắp phải đi làm dự án rồi, cậu muốn mình chăm sóc thì cũng e là không còn cơ hội nữa.”

“Được rồi, được rồi.” Bành Tiểu Ngôn vỗ vào tay cô. “Mình không sao, ở đây vẫn còn y tá mà. Thêm nữa anh chàng nhà cậu thường xuyên nấu canh gà cho mình ăn, tay nghề giỏi hơn cậu nhiều. Cậu cứ yên tâm mà đi kiếm tiền.”

Tô Cẩm bực mình lườm cô. “Mình thấy cậu cũng không có vấn đề gì, chỉ bắt đầu nói lung tung thôi”

“Ôi, nói thật nhé.” Bành Tiểu Ngôn chớp mắt, cười cười. “Mình luôn luôn cảm thấy những người đàn ông biết nấu ăn là người rất tốt.”

“Bởi vì... cậu là một con heo!” Tô Cẩm dúi tái tảo vào tay cô, chỉ sang giỏ hoa quả để ở đầu giường hỏi: “Vừa rồi ai đến thăm cậu đấy?”

Bành Tiểu Ngôn cắn một miếng táo, trả lời: “Chính là người đưa mình đến bệnh viện. Bây giờ những người tốt như vậy không nhiều...”

Tô Cẩm giật mình. “Người này... trông như thế nào?”

Bành Tiểu Ngôn chớp chớp mắt nghĩ ngợi. “Chắc hơn tuổi Lục Hiền Phong nhà cậu. Dáng đẹp, vai rộng. Ngoại hình không tồi, có đường nét. Chi không rõ là có biết nấu ăn không, nếu không mình sẽ nghĩ đến chuyện tiến xa hơn...”

Tô Cẩm ngắt lời cô: “Có phải anh ta cắt đầu bằng, mặc chiếc áo gió màu xám không?”

Bành Tiểu Ngôn ngạc nhiên hỏi: “Cậu nhìn thấy rồi à?”

“Minh vừa nhìn thấy một người như vậy ở dưới tầng.” Tô Cẩm do dự giây lát, giải thích một cách thờ ơ: “Buổi trưa, bãi đỗ xe rất vắng vẻ nên mình mới chú ý đến”.

Bành Tiểu Ngôn chớp mắt, cười thích thú. “Đúng rồi, đúng rồi, có phải là rất đẹp trai không? So với Lục Hiểu Phong nhà cậu thì thế nào?” Đây là thói quen của Bành Tiểu Ngôn, cô ấy thường nói: Ngạc Lâm nhà cậu...

“Anh ấy không phải là ‘nhà mình’, người bạn của cậu cũng không đẹp trai bằng anh ấy.” Tô Cẩm lắc đầu, trong lòng thắc mắc: Vì sao Lục Hiểu Phong lại biết người đàn ông này?

Thật là rắc rối.

Cô nghĩ: Lục Hiểu Phong biết anh ta, nếu là đồng nghiệp của Lục Hiểu Phong, có thể Chi Chi cũng biết anh ta? Mà người này lại cứu Bành Tiểu Ngôn... chi là trùng hợp?

Lẽ nào thật sự chi là trùng hợp?

Lục Hiểu Phong ngâm một liều thuốc mà không châm lửa, cúi đầu dựa vào cửa phòng bệnh.

Anh nghe Tô Cẩm hỏi Bành Tiểu Ngôn một câu: “Có phải anh ta cắt đầu bằng, mặc chiếc áo gió màu xám không?”, biết rằng cô đã nghi ngờ người này, chủ yếu là do mình. Có lẽ... Tô Cẩm bắt đầu nghi ngờ mình?

Trong chuyện này, nghi ngờ là điều không nên có. Ví dụ Bành Tiểu Ngôn, Lục Hiểu Phong nghi ngờ cô đã tìm được manh mối nào đó từ Lâm Cường. Trong buổi tối hôm đó, có thể cô đã tiến đến rất gần sự thật.

Nếu đúng như vậy, những điều xảy ra tiếp theo rất dễ giải thích. Sự mất tích của Lâm Chi Chi đã thu hút ngày càng nhiều sự chú ý, lúc này nếu lại có một người tham gia vào vụ án này thì sẽ rất phức tạp. Vì thế có người đã chọn phương thức đơn giản nhất, đó là dựa vào ba chữ “chẩn thương nào”, điều này là hoàn toàn dễ hiểu.

Lục Hiểu Phong nghĩ: Đối với những người bạn thân không biết rõ sự tình ở bên cạnh người bị thương, cách nói này là hoàn toàn hợp lý.

Chiếc điện thoại đang rung trong tay, có tin nhắn, là Tam Kiếm Khách gửi. “Simon Schneider, nam, Hoa kiều sống ở Đức, Munich x x, bác sĩ bệnh viện tư, nhập cảnh một tuần trước.”

Lục Hiểu Phong chau mày, trả lời tin nhắn: Hãy tiếp tục điều tra”.

Tam Kiếm Khách trả lời rất nhanh: “Rõ”.

Cho đến khi Lục Hiểu Phong đưa Tô Cẩm về khu Cẩm Hoa rồi lái xe đến tòa nhà Hưng Hòa ở đường Thương Nghiệp Nam, Tam Kiếm Khách không hề nhắn tin.

Lục Hiểu Phong nghĩ: Nếu kết quả điều tra của Tam Kiếm Khách về bác sĩ Simon này là đúng, không lẽ cậu ấy không cảm thấy kỳ lạ. Anh nghĩ Tam Kiếm Khách sẽ nhanh chóng đi hỏi ý kiến lão A, nhưng lão A là người không có cảm hứng với bất kỳ điều gì trừ công việc. Anh hiểu rõ người này hơn bất kỳ ai.

Lục Hiểu Phong cảm nhận được điều gì đó đặc biệt trong ánh mắt người ấy, điều này khiến anh cảm thấy nguy hiểm, có tư thế phòng bị theo bản năng. Trước thời khắc quan trọng cuối cùng, bất kỳ sự việc nào phát sinh ngoài dự kiến cũng có thể làm thay đổi kết cục. Anh không thể coi thường.

Từ hầm ngầm để xe của tòa nhà Hưng Hòa đi thang máy lên tầng trên cùng chỉ mất vài phút, Lục Hiểu Phong đã chuẩn bị những lời cần nói được nhắc đi nhắc lại rất nhiều lần trong đầu.

Từ lâu anh đã có thói quen như thế: Mỗi lần trước khi gặp anh ấy, đầu tiên anh sẽ xem xét lại những hành động của mình, xem có chỗ nào còn sơ hở... để lần sau sửa chữa.

Anh luôn biết ông chủ của tòa nhà này là một người sáng suốt hiếm thấy, tất cả mọi tâm tư đều giấu kín trong lòng, không bộc lộ ra. Muốn dò hỏi anh ấy những gì mình muốn không phải là việc dễ dàng.

Lục Hiểu Phong lấy hộp thuốc từ trong túi áo khoác ra, rút một liều, ngâm lên miệng, do dự một lát rồi lại nhét vào trong hộp. Anh bỗng cảm thấy mình quá phụ thuộc vào thuốc lá, mỗi khi trong lòng có tâm sự là lại không thể không hút một liều thuốc.

Đây không phải là thói quen tốt. Anh tuyệt đối không thể để người khác thấy tâm trạng bối rối của mình, đặc biệt là Mạnh Hằng Vũ.

Thang máy dừng lại ở tầng trên cùng, hai cánh cửa sáng như gương mở ra.

Tầm thăm dò choán hết tầm mắt, không gian rất yên tĩnh. Sự yên tĩnh này... ngay cả khi anh bước trên tấm thảm dày cũng không hề gây ra tiếng động.

Với diện tích vào trăm mét vuông, ngoài văn phòng và phòng nghỉ, phần còn lại được dùng làm phòng khách và phòng tập thể dục.

Lúc mới xây dựng, tầng trên cùng là lãnh địa được thiết kế riêng cho tổng giám đốc Mạnh. Tiếc rằng Mạnh Hằng Vũ không phải là người có thể cô độc

hường thụ một mình, hơn nữa ở đây thực sự quá rộng, vì thế, ngoài việc tiếp kiến một số khách hàng không tiện gặp ở những nơi công cộng, Mạnh Hằng Vũ rất ít khi xuất hiện ở đây.

Điện thoại trong túi lại rung, sau đó là bản nhạc quen thuộc vang lên.

Lục Hiển Phong vội vàng rút điện thoại, trên màn hình hiện ra hai chữ “Tô Tô”. Khi nghe máy, anh thấy trong điện thoại vọng lại tiếng ồn ào, hình như cô đang đi trên đường, hỏi nhẹ nhàng: “Mr Lục, tối anh có về ăn cơm không?”

Mr Lục nhắm mắt lại, trong đầu như bị kim châm, mệt mỏi, chán chường, thất vọng.

Lúc này, anh đứng trong hành lang tối om, bốn phía là không gian vắng lặng, yên tĩnh, có thể cảm nhận được từng hạt bụi lơ lửng trong không khí. Giọng nói trong trẻo của cô như một tia nắng xáo tan bóng đen, ấm áp, đột ngột xuất hiện khiến người khác nhúc nhích.

“Mr Lục?” Tô Cẩm không thấy anh trả lời, giọng điệu trở nên nghiêm túc hơn. “Này Lục Hiển Phong, tôi đang nói chuyện với anh đấy. Ngày mai tôi đi làm dự án rồi, qua tối nay, anh đừng trách tôi không giữ lời hứa mời anh ăn cơm.”

Lục Hiển Phong dựa vào tường hành lang, vẫn nhắm mắt, vai đã buông thõng. “Đúng rồi. Đây là em nợ tôi, phải trả lãi cho tôi.”

“Này?” Tô Cẩm tức giận. “Muốn ăn gì?”

Lục Hiển Phong ngẩng đầu dựa vào tường, cười vô định. “Thứ tôi muốn ăn.. nhưng rất... rất...”

Nên nói như thế nào? Lục Hiển Phong bất giác thờ dãi, “Được rồi, vẫn chưa đến lúc mà.”

“Ờ?” Tô Cẩm không thể hiểu được.

Vì sao lại nói như vậy? Lục Hiển Phong đột nhiên cảm thấy phiền não với câu nói đầy ẩn ý của mình. Mình làm sao vậy? Ở đây, anh thực sự không nên sơ suất như thế.

Nghĩ vậy, anh lắng tai nghe ngóng bốn phía.

Không có tiếng bước chân, không có hơi thở, không có ai... không có dấu tích gì khiến cho người ta cảnh giác, nhưng liệu có thể khẳng định nơi này an toàn không? Giống như đang chơi trò mạo hiểm vậy. Tay trái chắc như đinh đóng cột, nhưng tay phải lại mềm yếu khiến cho anh muốn thả lỏng. Đối với anh, điều này là một tín hiệu nguy hiểm.

“Em thu dọn đồ đạc trước đi, một lát nữa tôi gọi lại cho.” Lục Hiển Phong vội tắt điện thoại, đồng thời trong lòng cũng đưa ra quyết định. Có một số việc cũng giống như nước chảy ở dưới lớp băng, dần không thể khống chế được. Anh cần phải làm cho mọi thứ dừng lại trước khi quá muộn. Rõ ràng là đã quyết định “nếu có thể sống quay về” rồi, bản thân đã đưa ra quyết định dứt khoát như vậy, vậy mà... hay là không cần phải làm ám thị với mình nữa, cũng không cần ám thị người khác nữa.

Lục Hiển Phong hít một hơi thật sâu để trấn tĩnh, hít cả không khí khó chịu, bóng tối mịt mù vào phổi để quen với bóng tối, để có thể cảm thấy bản thân mình trong bóng tối này giống như cá gặp nước.

Mắt mở to, anh lấy lại được bình tĩnh. Những rung động đã qua đi.

Có tiếng mở cửa vọng từ xa lại, không lâu sau, đầu hành lang xuất hiện hai dáng người quen thuộc.

Lục Hiển Phong từ cất điện thoại vào trong túi rồi đứng thẳng người, tiến lên phía trước.

Tầm thăm dưới chân mềm đến mức có cảm giác chân bị dính xuống thảm mỗi lần nhấc chân lên.

“Anh ba.” Lục Hiển Phong chào Mạnh Hằng Vũ rồi quay người sang gật đầu chào một người đàn ông trung niên hơi béo có nụ cười thân thiện. “Lâu rồi không gặp, chú ba. Trông sắc mặt chú rất tốt.”

Mạnh Hội Đường cười thoải mái. “Đầu có, già rồi, không thể so với thanh niên trẻ tuổi các cháu được.” Nói rồi quay sang Mạnh Hằng Vũ cười nói: “Nếu bạn thì không cần tiền chú nữa, hôm khác chúng ta gặp nhau”.

“Vâng.” Mạnh Hằng Vũ gật đầu. “Chú ba về cẩn thận.”

Nói là không cần tiền nhưng hai người vẫn khách khí tiễn nhau ra đến thang máy.

“Tiểu Diện Hồ này”, Lục Hiển Phong nói, “Lại đến nói chuyện đưa con trai ông ấy vào Hưng Hòa ạ?”

Mạnh Hằng Vũ không nói gì, quay người lại, bước mấy bước rồi mới hỏi: “Cậu thấy thế nào?”

“Không được.” Lục Hiển Phong trả lời rất kiên quyết. “Ông ấy luôn cho rằng Hưng Hòa là do ông ấy giúp anh giành lại giang sơn. Điều này có ý nghĩa gì với việc để con ông ấy vào? Ông ấy còn có tay chân dưới quyền. Anh ba, anh phải cẩn thận.”

Mạnh Hằng Vũ bước lên trước, đưa tay mở cửa văn phòng. Ánh chiều xuyên qua bức rèm lớn chạm sát đất, không kiếng dè mại lên căn phòng một lớp màu sắc lóa mắt. Từ bóng tối ngoài hành lang bước vào trong đột ngột khiến cho Lục Hiểu Phong cảm thấy nhức mắt, bất giác nhắm hai mắt lại.

“Con trai ông ấy anh đã điều tra rồi”, Mạnh Hằng Vũ ngồi trên sofa, chỉ vào phía đối diện ra hiệu cho Lục Hiểu Phong ngồi xuống. “Thằng bé đó năm nay học năm thứ ba đại học rồi, kết quả học tập ở trường rất tốt.”

“Vậy lại càng không được.” Lục Hiểu Phong rút cuộc vẫn đốt một điếu thuốc, hít một hơi rồi nói: “Nhân tài ở đâu chẳng có, hà tất phải ôm một quả bom bên cạnh mình?”

Mạnh Hằng Vũ ngồi gọn trong chiếc sofa, nét mặt mệt mỏi, lắc đầu. “Bây giờ không phải lúc trở mặt với ông ấy.”

Lục Hiểu Phong hơi nheo mắt lại trong khói thuốc. “Anh ba, anh có thể nói thật với em một câu không?”

Ánh mắt Mạnh Hằng Vũ nhìn anh với vẻ khó hiểu. “Cậu ám chỉ điều gì?”

Lục Hiểu Phong không khoan nhượng, nhìn thẳng, nói không ngắc ngứ. “Rốt cuộc anh biết những gì về các vụ làm ăn dưới tay Tiểu Diện Hồ?”

Mạnh Hằng Vũ ngạc nhiên. “Điều này không phải là cậu cũng biết sao? Tất cả các khu vui chơi ăn uống của Hưng Hòa đều do ông ấy quản lý.”

Lục Hiểu Phong không bỏ qua nét biểu hiện dù nhỏ nhất trên mặt anh. “Gần đây em nghe thấy có đồn thổi thời.”

Người Mạnh Hằng Vũ bất động, ánh mắt rất chăm chú. “Đồn thổi về vấn đề gì?”

Lục Hiểu Phong nhắm mắt lại, dập tắt điếu thuốc vào chiếc gạt tàn, không ngẩng đầu lên. “Mấy câu lạc bộ và các quán rượu đó có buôn bán ma túy.”

Ánh mắt Mạnh Hằng Vũ hơi rung động, vẻ mặt điềm nhiên. “Các quán rượu ở thành phố T, nhiều thì đến tám, chín phần mười, ít thì hơn một nửa làm những chuyện như vậy, không thể tránh được. Hầu hết mọi người đều mở một mắt nhắm một mắt cho qua, không nhất định chính là ông ấy làm việc này.”

Lục Hiểu Phong không nói gì, kỳ thực anh rất muốn hỏi vặn lại: “Nếu ông ấy buôn bán thì sao?”. Nhưng... không thể hỏi. Anh nhớ Mạnh Hằng Vũ cũng từng đã có ý định dính dáng đến ma túy, nhưng khi nghe người phụ trách của họ Vu lúc đó là Hình Nguyên thì anh từ chối. Sau đó thì một loạt sự việc xảy ra, việc này cũng theo đó mà không được quan tâm đến nữa, cho đến khi biến mất hẳn hoặc được chuyển vào hoạt động bí mật, nhất thời không dễ khẳng định. Lục Hiểu Phong không tìm được bằng chứng gì có liên quan đến nội bộ Hưng Hòa, vì thế tạm thời không đưa ra kết luận.

Anh chỉ có thể thăm dò, nhưng thăm dò việc quan trọng như vậy cần phải có nguồn tốt. Mạnh Hằng Vũ đã nói một câu rất đúng: Vẫn chưa đến lúc trở mặt.

Đang im lặng, bỗng Mạnh Hằng Vũ cười lạnh lùng. “Tôi luôn hy vọng ông già này có thể gây ra chuyện gì đó, tốt nhất là ông ta sẽ lo không nổi...”

Lục Hiểu Phong hơi giật mình, sắc mặt vẫn giữ được bình tĩnh. “Em sợ ông ta gây ra chuyện lại làm liên lụy đến anh.”

Mạnh Hằng Vũ không để ý, cười. “Ồ Hưng Hòa, ông ấy được coi như một cây đại thụ, muốn động đến ông ấy đâu phải dễ dàng. Mất chút máu là điều đương nhiên.” Nói đến đây bỗng hỏi: “Việc anh bảo cậu lưu ý lần trước không có tin tức gì à?”

Lục Hiểu Phong lắc đầu. “Bản thân Vu Dương không có vấn đề gì...” Do dự một lát, anh nói tiếp: “Nhưng em điều tra được một việc khác. Sau khi Chi Chi mất tích, một người bạn của cô ấy đi tìm cô ấy khắp nơi. Tối chủ nhật tuần trước, cô gái này đi tìm em trai của Chi Chi – Lâm Cường ở thành phố T để nghe ngóng tình hình...”

Mạnh Hằng Vũ bất giác ngồi thẳng dậy. “Thế nào?”

Lục Hiểu Phong liếc nhìn anh, nói nhỏ: “Sáng hôm sau, cô gái này và Lâm Cường được đưa đến bệnh viện, bác sĩ nói họ bị chấn thương não. Hai người này đều không nhớ chuyện gì đã xảy ra đêm hôm trước. Điều trùng hợp là người đưa Bành Tiểu Ngón đến bệnh viện, em đã nhìn thấy tận mắt ở bãi đỗ xe, anh ta và trợ lý của Vu Dương đi cùng nhau.”

Ánh mắt của Mạnh Hằng Vũ sáng lên. “Cậu có chắc chắn không?”

Lục Hiểu Phong lấy điện thoại ra, tìm bức ảnh đưa cho anh. “Khi đó người này vừa đến thăm bệnh nhân mà anh ta đưa đến bệnh viện, bước ra từ phòng đăng ký nhập viện. Bên cạnh là người trợ lý đó, có một lần em đã gặp khi đưa Vu Dương đến công ty. Vì thế vừa nhìn một cái là em nhận ra ngay anh ta. Việc này quá trùng hợp, em cảm thấy không thể tin được người này.”

Mạnh Hằng Vũ chớp mắt nhìn ảnh hai người trên màn hình điện thoại, tâm trạng rất phức tạp. Anh vốn không để ý đến việc của Vu Dương, nhưng cũng có ấn tượng với những người thường xuyên xuất hiện bên cạnh cô ta. “Có biết được nguyên nhân chấn thương não của hai người này là do đâu không?”

Lục Hiểu Phong nghĩ rồi nói: “Em nghi ngờ là có người thôi miên họ. Nếu thực sự như vậy, thôi miên lần nữa thì có thể tìm ra dấu vết... em là người ngoài ngành nên không nói được điều gì, cần phải tìm một chuyên gia để tư vấn.”

Đôi lông mày rậm của Mạnh Hằng Vũ chau lại, “Chuyên gia mà cậu muốn, anh sẽ tìm, cậu lo việc điều tra Vu Dương cho anh”.

Lục Hiền Phong gật đầu. “Người này thường xuyên đến viện thăm Tiểu Ngôn. Nếu chúng ta tìm người điều tra họ thì sẽ có thể sẽ đánh động Vu Dương.”

“Người đàn bà đáng chết này!” Mạnh Hằng Vũ mắng nhỏ. “Dám giờ trò ngay dưới mũi mình!”

Lục Hiền Phong không để ý đến lời trách móc của anh, nói: “Chúng ta vẫn chưa biết người đàn bà này muốn làm điều gì, lúc này dứt dây động rừng, em nghĩ là không thích hợp”. Dừng một lát, Lục Hiền Phong cảm thấy nghi ngờ, liền tiếp tục: “Nhưng đã lâu rồi mà không thấy có tin tức của Chi Chi, em lo...”.

Mặt Mạnh Hằng Vũ biến sắc. Anh có thể đoán được điều mà Lục Hiền Phong chưa nói hết.

“Không thể!” Mạnh Hằng Vũ cắn răng, trả lời chắc như đinh đóng cột. “Võ nghệ của cô ấy rất giỏi!”

Lục Hiền Phong không trả lời anh, trong lòng không hề có niềm tin vào câu nói khó thuyết phục đó.

Võ nghệ giỏi đến đâu... cô ấy cũng không phải là siêu nhân. Tự nhiên, anh cũng không muốn nói với Mạnh Hằng Vũ, thời gian gần đây Tiể Cẩm luôn gặp thấy ác mộng, luôn tỉnh giấc vào nửa đêm, tinh thần hoảng loạn, sợ hãi nói với anh, cô mơ thấy Chi Chi nằm cạnh bờ sông, toàn thân đầy máu...

Nhưng cho dù không nói, anh tin Mạnh Hằng Vũ cũng đã có những dự cảm của mình.

Mạnh Hằng Vũ khổ sở nói: “Anh hy vọng lần này chỉ là cô ấy lại muốn chạy trốn anh một lần nữa, cũng giống như mấy lần trước đây. Sau vài ngày... có khi là ngày mai hoặc tối nay, cô ấy sẽ quay về”.

Lục Hiền Phong tự nói với mình: “Em cũng hy vọng như vậy”.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Mật Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Mờ ám

Tô Cẩm ngồi khoanh chân dưới nền nhà, giờ miếng xương kho vừa tiện tay lấy trong bếp ra khua qua khua lại trên vodka.

Vodka nhảy nhiều đến nỗi thở phì phò mà vẫn không lấy được, lao vào lòng cô, kêu ư ử giống như đang bị bắt nạt.

Tô Cẩm không nhịn được cười thành tiếng, “Xem nào, ngay cả mỹ nhân kế cũng biết, đúng là thành tinh rồi!”

Hàn Hiểu ngồi ở sofa gần đó đang chậm rãi gặm táo, mắt nhìn vodka. “Con vodka này nhà chị hằng ngày đều bảo vệ chị rất chặt, ngay cả động vào, nó cũng không cho.”

Tô Cẩm đặt miếng xương vào trong đĩa của vodka rồi lấy tờ giấy ăn Hàn Hiểu đưa cho để lau tay. “Chị đang trong chế độ đặc biệt... không phải an toàn là điều quan trọng nhất sao?”

Hàn Hiểu bĩu môi, vừa nhìn vodka gặm xương một cách ngon lành vừa nói: “À, dự án ở thành phố C của em, chị nghe thấy một số lời đồn thổi, em có muốn biết không?”

Tô Cẩm hơi ngạc nhiên. Cô biết Hàn Hiểu không phải là người thích quan tâm đến chuyện không liên quan đến mình, chị nhắc đến “lời đồn thổi”, lẽ nào lại liên quan đến mình?

“Là như thế này”, Hàn Hiểu nói, “dự án của Hải Công chúng ta, do lực lượng kỹ thuật không đủ phải giao một phần công việc cho bên ngoài nhận thầu đúng không?”

Tô Cẩm gật đầu.

“Bên ngoài muốn nhận thầu phải tham gia đấu thầu theo quy định của công ty đúng không?”

Tô Cẩm lại gật đầu.

Điều này trước khi đến Hải Công cô cũng đã biết. Về cơ bản, những dự án lớn đều thực hiện hình thức này, bởi vì nhiều nguyên nhân nên phải san bớt một số công việc cho bên ngoài nhận thầu. Dự án ở thành phố C, trên thực tế là một thí điểm Hải Công đem một bộ phận kỹ thuật của mình về làm dự án ở đại lục. Lực lượng kỹ thuật có hạn nên không thể làm hết toàn bộ dự án.

“Phần công việc bên ngoài nhận thầu của dự án ở thành phố C đều giao cho công ty kỹ thuật tên là Trương Hoàn làm.” Mặc dù trong phòng không còn

ai khác. Hàn Hiểu vẫn hạ giọng nói nhỏ: “Nghe nói không thông qua đầu thầu, khi lãnh đạo dự án họp, đại diện của họ cũng có mặt. Người phụ trách dự án nói, công ty này đã họp tác với Hải Công nhiều lần, chất lượng cũng đảm bảo...”.

Tô Cẩm lại gật đầu một lần nữa.

Cô mới tham gia vào dự án này, vài lần họp cũng không gặp người của Trung Hoàn. Nhưng cô cũng không hào hứng với việc Trung Hoàn tham gia vào dự án, điều này vốn dĩ không phải là vấn đề khiến cô phải lo lắng.

“Phần do em phụ trách...” Tô Cẩm chau mày nhớ lại. “Hình như chỉ có phần lắp đặt bên chiết xuất là do họ phụ trách. Trình độ của họ như thế nào?”

Hàn Hiểu lắc đầu. “Điều này không phải là dễ nói. Chị chỉ biết tổng giám đốc của Trung Hoàn là một người rất lợi hại, lại rất giỏi lấp liếm những sai trái của mình. Năm ngoái cũng ọc một dự án, kỹ thuật bên họ và kỹ thuật bên mình, chính là Tiểu Hứa, do có tranh chấp về bản vẽ, kết quả là tổ chức một cuộc họp, vị tổng giám đốc này cũng tham gia, đập bàn ầm ầm, mắng Tiểu Hứa đến mức cậu ta chảy nước mắt.”

Tô Cẩm ngạc nhiên. “Lẽ nào vì thế nên Tiểu Hứa phải đi làm dự án ở Thượng Hải?”

Hàn Hiểu gật đầu. “Vì thế em phải cẩn thận một chút. Người ta họp tác với Hải Công không phải là một, hai nam, là cây đại thụ, lại có hậu thuẫn, nếu có mâu thuẫn gì thì em cũng phải cố mà nhẫn nhịn.”

Tô Cẩm lặng đi, cúi đầu rồi nói: “Nếu như em sai, nhất định em sẽ chịu nhẫn nhịn”.

Hàn Hiểu nhếch miệng cười, trong lòng ít nhiều cảm thông. Cô biết cô gái này sẽ nói như vậy. Có lẽ bởi suy nghĩ giống nhau nên mối quan hệ giữa họ mới tốt như vậy.

Hàn Hiểu nhìn cô, dường như thấy nét gì đó của mình thời trẻ. Rõ ràng biết phía trước sẽ gặp khó khăn nhưng vẫn đi đến cùng. Cô nghĩ: Tuổi trẻ thật bản lĩnh, cho dù gặp khó khăn thì vẫn có bản lĩnh để đối chọi đến cùng.

Hàn Hiểu nhếch môi cười. “Không phải đã định ngày kia mới đi rồi, vì sao lại đổi thành ngày mai?”

Đây hoàn toàn chỉ là thuận miệng nói ra để chuyển chủ đề, nhưng sau khi nghe thấy vậy, Tô Cẩm cúi đầu, mặt mày ủ rũ, mãi mới nói: “Ngày mai... là ngày Ngạc Lâm đính hôn. Nhờ em không chịu được mà chạy đến xem thì không phải là mất mặt lắm sao?”.

Hàn Hiểu đứng dậy thì chợt lặng người đi. Tô Cẩm vội vàng chạy lại đỡ cô, vội vã hỏi: “Không sao chứ? Không sao chứ?”.

Hàn Hiểu lắc đầu, vuốt tóc Tô Cẩm, tức giận nói: “Không nên quan tâm đến chuyện của người đàn ông đáng bỏ đi đó, cũng may đã có cô gái ngốc nghếch khách hững hờ em rồi. Nếu sống cùng anh ta thì nửa cuộc đời còn lại của em sẽ toàn là đau khổ mà thôi”.

Tô Cẩm vội vàng gật đầu. “Đúng, đúng, sư phụ dạy rất phải, gặp loại người đàn ông như vậy, nhất định phải tránh xa.”

Hàn Hiểu không yên tâm, lên theo dõi thái độ của cô. “Em đừng có trước mặt chị nói một đằng, trong lòng lại nghĩ một nẻo. Nếu thực sự không để ý thì cần gì phải cố ý tránh xa?”

Tô Cẩm buồn rầu nói: “Đã không để ý rồi. Nhưng... trong lòng vẫn không thể...”.

Hàn Hiểu lại vuốt tóc cô. “Ngoan, lúc nào về chị giới thiệu cho một người tốt. Cao hơn, đẹp trai hơn, tài giỏi hơn anh ta, sau đó chúng ta sẽ dắt anh ấy đi dạo trước cửa nhà người đàn ông đáng ghét kia.”

“Nghe giống như Vodka vậy.” Tô Cẩm cười phá lên, trốn khỏi bàn tay cô. “Sao nghe giống như kiểu Lục Hiểu Phong nói thế. Có điều gì thú vị lắm sao?”

Hai mắt Hàn Hiểu sáng lên, đang muốn nói gì đó thì nghe thấy tiếng Hình Nguyên xen vào. “Nhắc đến Hiểu Phong, tại sao cậu ấy không đến nhỉ?”

Ăn xong bữa tối mà Lục Hiểu Phong cũng không xuất hiện.

Nghĩ đến lúc chiều gọi điện thoại giọng anh hơi kỳ lạ, lúc đầu rất thoải mái, sau đó vài giây lại giống như có công chuyện không muốn bị làm phiền nữa. Tô Cẩm không thể không lo lắng.

Mặc dù anh nói việc của Tiểu Ngôn và Lâm Cường cứ giao cho anh là được, nhưng anh ấy không phải làm siêu nhân. Hơn nữa, khi gặp người đàn ông ở bãi đỗ xe của bệnh viện, thái độ của anh rất lạnh lùng, không thể coi thường được.

Đang nghĩ lung tung thì chợt nghe thấy Hàn Hiểu nói: “Đề KGB nhà chị đưa em về, không phải đã quyết định ngày mai đi rồi sao?”.

Tô Cẩm vội vàng xua tay từ chối: “Không cần, em gọi xe là được”.

Hàn Hiểu đứng dậy, lấy áo khoác cho Hình Nguyên, cười nói với cô: “Đại tiểu thư, em nghỉ xem, ở đây không dễ kiếm xe bus đâu”.

Hình Nguyên cười. “Đừng khách sáo, cũng đúng lúc anh có chuyện muốn nói với em.”

Lòng Tô Cẩm vô cùng hồi hộp, điều đầu tiên nghĩ đến là gần đây, con ác mộng đó luôn làm phiền cô.

Lòng lo lắng bất an, cô chào Hàn Hiểu rồi lên xe với Hình Nguyên, nhìn ra ánh đèn chiếu bên vệ đường, cô cảm thấy tim đập ngày càng nhanh nhưng không dám chủ động hỏi trước.

“Tô Tô.” Cho đến khi xe chạy qua cổng lớn ở vịnh Nước Nông, Hình Nguyên mới chậm rãi nói với cô: “Mấy người bạn làm cảnh sát bạn anh nói, trước khi bị mất tích cô Lâm đã sắp xếp hết mọi việc cho người thân, có vẻ giống như là...”

“Tự sát?” Tô Cẩm lắc đầu. “Em không tin.”

Hình Nguyên hỏi lại cô: “Vì sao không tin? Không phải là việc gì của cô ấy em cũng biết sao? Có lẽ là cô ấy đã gặp chuyện gì không có lối thoát”.

“Không thể.” Tô Cẩm vẫn lắc đầu. “Cô ấy còn có một đứa con chưa tròn một tuổi, sao cô ấy có thể bỏ lại đứa trẻ được? Cô ấy đã nói bố của đứa trẻ...”

Nói đến đây, Tô Cẩm chợt nhớ ra viện trưởng Trần đã nói Lâm Chi Chi hy vọng sự ra đời của đứa trẻ có thể kéo bố đứa trẻ trở về, người đàn ông đó tên là Mạnh Hằng Vũ. Rốt cuộc anh ta đã làm điều gì sai trái? Vì sao bây giờ mình mới nghĩ đến người đàn ông khả nghi này?

Hình Nguyên hỏi lại: “Đứa trẻ nào?”

Đầu óc Tô Cẩm rối tung. “Anh Hình, anh có biết ai là Mạnh Hằng Vũ không?”

Chiếc xe lượn thành một hình chữ S, Hình Nguyên phanh gấp, quay đầu hỏi: “Em vừa nói ai?”

Tô Cẩm ngạc nhiên rồi nói: “Mạnh Hằng Vũ”.

Nét mặt Hình Nguyên cứ như là nhìn thấy quỷ. “Người đó và bạn của em có quan hệ gì?”

Tô Cẩm do dự, mình nhờ anh ấy giúp đỡ mà lại giấu anh ấy thì không được. “Là thế này: Người ấy có thể là bố đứa trẻ, con của Chi Chi, trên giấy khai sinh viết như vậy nhưng em không có cách nào để chứng thực.”

Hình Nguyên bám lấy vô lăng, gõ gõ ngón tay, lẩm bẩm: “Mạnh Hằng Vũ...”

Tô Cẩm kể nhanh chuyện Bành Tiểu Ngôn và Lâm Cường nằm viện, lại nhớ đến việc gặp người đàn ông ở bãi đỗ xe. “Người đó có khuôn mặt rất hung dữ. Lục Hiện Phong nhìn thấy anh ta như nhìn thấy quỷ vậy, còn cảnh cáo em không được tham gia vào chuyện này.”

Hình Nguyên ngồi thẳng dậy, gật đầu. “Nói thật, anh cũng cảm thấy là em không nên tham gia vào chuyện này. Cứ giao cho Lục Hiện Phong đi.”

“Thế em cứ đợi thế này à?” Tô Cẩm thở dài. “Ngày nào em cũng mơ thấy ác mộng, không chịu nổi nữa rồi. Cứ rồi một tý là lại nghĩ ngợi, lúc nào mới có thể gặp lại Chi Chi đây?”

Hình Nguyên nghĩ: Tình hình thế này, lúc gặp lại e rằng đã là một thi thể được cảnh sát phát hiện, thông báo người thân đến nhận xác... Liếc nhìn vẻ mặt vô cùng buồn bã của Tô Cẩm rồi vội vàng xua đi những suy nghĩ đó. Mặc dù anh không quen biết người phụ nữ mất tích này, nhưng Lục Hiện Phong và Tô Cẩm có quan hệ mật thiết đến cô ấy, cũng hy vọng việc này nhanh chóng có kết quả. Tuy nhiên, xét về phía Lục Hiện Phong, anh không muốn có quá nhiều áp lực dồn lên vai cậu ấy. Hoàn cảnh của cậu ấy đã quá khó khăn rồi.

Hình Nguyên thở dài một tiếng. “Mong sao chuyện rắc rối này chóng qua.”

Tô Cẩm lại cảm thấy hoang mang với suy nghĩ này. Phải như thế nào mới được gọi là qua đi? Nếu điều đó đến, có thể kết quả sẽ giống với những con ác mộng của cô...

Thế thì không kết thúc có lẽ là tốt hơn.

Khi chuông điện thoại reo, Tô Cẩm đang nấu mì ở trong bếp.

Nhà ở trên tầng cao, cô thường lười đi xuống mua đồ ăn sáng.

Điện thoại của Lục Hiện Phong. Sau khi cả đêm không về nhà, giọng nói của anh nghe có vẻ mệt mỏi, nói là cần dẫn bạn về nhà thu dọn đồ đạc, hỏi cô có thấy tiện không?

Tô Cẩm nhìn mì ở trong nồi, nghĩ đầu đầu rồi mới cẩn thận hỏi anh: “Tại sao lại nghĩ đến việc thu dọn đồ đạc?”

Lục Hiện Phong hồ hởi trả lời: “Gần đây việc ở công ty rất nhiều, tôi chuyển sang nhà ở của công ty thì tốt hơn. Bạn tôi cũng nói, tôi suốt ngày ở chỗ em cũng không tiện cho lắm”.

Rõ ràng là anh ấy có ý gọi điện hỏi cô có tiện không. Tô Cẩm đương nhiên cho rằng người bạn mà anh nói là đàn ông. Vì thế, khi nghe tiếng chia khóa mở cửa lách cách, cô từ trong bếp ngo đầu ra, chưa kịp nở nụ cười thì cả người đã như bị bất động.

Theo sau Lục Hiền Phong là một phụ nữ đang cười rất tươi, dáng người cao ráo, khuôn mặt xinh đẹp.

Tô Cẩm từ từ quay vào bếp, trong lòng nghĩ: Tại sao ai cũng thích những người phụ nữ có khuôn mặt xinh đẹp?

Họ không nhìn thấy Tô Cẩm, tự nhiên thay dép rồi cười cười nói nói bước vào phòng ngủ của anh ấy.

Khi bước qua phòng khách, người phụ nữ ấy còn hỏi một câu, giọng kiêu kỳ: “Vị khách của anh đâu?”.

Lòng Tô Cẩm thất lại, nghe thấy Lục Hiền Phong đáp giọng thờ ơ: “Chắc là ra ngoài rồi”.

Dường như có cái gì đó đâm vào tim Tô Cẩm, cảm giác bị tổn thương lan dần, đầu ngón tay cũng bắt đầu đau. Nhưng cảm giác tồi tệ nhất không phải là đau mà là không biết phải làm gì?

Tô Cẩm làm rơi chiếc khăn lau bát, dựa vào bàn lạnh lẽo nhìn ra cửa, không biết phải làm gì tiếp theo. Trốn ở trong bếp thế này thì giống như là đang trốn tránh điều gì đó trong lòng mình. Nhưng bảo cô giữ thái độ như một vị khách, ra chào hỏi, coi như không có chuyện gì xảy ra... cô không làm được.

Thật sự là cô không làm được.

Tô Cẩm chợt thấy vết dầu bắn ở gần chân, không kịp nghĩ gì, cô cầm miếng phơi sắt, dùng hết sức lực để cọ, chưa lau được hai lượt thì nghe thấy tiếng nói ở ngoài vọng lại. Tiếng người phụ nữ ẻo ọt trách móc Lục Hiền Phong. “Chuyển đi, anh không được hút thuốc trong phòng ngủ đâu đấy.”

Lục Hiền Phong cười. “Em không định bắt anh giao hết tiền cho em, sau đó đợi em phát tiền thuốc từng ngày chứ?”

Cô gái cười nói: “Em phải suy nghĩ kỹ đã...”.

...

Miếng cọ rửa đâm vào lòng bàn tay cô đau tựa kim châm. Tô Cẩm nghe thấy họ cười cười nói nói, sau đó có tiếng đóng cửa, căn phòng trở lại yên tĩnh.

Tô Cẩm ngồi trên nền nhà, sẵn miếng cọ rửa trong tay ném vào tường.

Anh ấy cố ý, cô biết là anh ấy cố ý. Khi anh ấy vào nhà, không thể không nhìn thấy giày của cô vẫn đặt trên giá, nhưng anh ấy không giải thích một lời. Lẽ nào trong mắt anh ấy, mình thực sự chỉ là... khách?

Nhưng Tô Cẩm luôn cảm thấy căn hộ này, những ngày sống cùng một nhà, thuộc về hai người. Cảm giác này rất thật...

Tuy nhiên, đó chỉ là một cảm giác sai lầm.

Thật may là trong phòng không có người khác, cô không cần lo ai đó nhìn thấy sự đau khổ của cô. Có lẽ việc thất tình vào ngày lễ Tình nhân đã làm cho cô trở nên yếu đuối, bất giác ý lại vào những gì gần gũi nhất với mình. Có lẽ sự ỷ lại này cũng chỉ là cảm giác mơ hồ của mình nhưng mình không chịu thừa nhận.

Rất hiển nhiên, cái người bị cô ỷ lại đó lại lý trí hơn cô, biết cách phải làm thế nào để nhắc nhở cô giữ khoảng cách mà không cần nói thẳng thắn.

Lẽ nào anh ta điên rồ với cô một câu đại loại như: “Không thể vì cô mà làm lỡ hết cuộc sống của tôi”, Tô Cẩm nghĩ, vốn dĩ từ đầu đến cuối chỉ có cô điên rồ mà thôi.

Cũng may anh ta không nhìn thấy dáng vẻ lúc này của mình, Tô Cẩm nghĩ. Cô phải đi thôi, anh ấy đã đi rồi. Sau này không biết còn có thể gặp mặt nữa hay không? Có câu nói rằng: “Tư thái làm người rất quan trọng”, Tô Cẩm không nhớ ai nói câu này nhưng chút sĩ diện cuối cùng vẫn phải giữ lấy, dù sao anh ấy cũng đã từng giúp đỡ mình.

Tô Cẩm nhặt miếng cọ rửa vừa ném đi, lau hết nước trên bàn, cho đến khi mọi ngóc ngách trong nhà bếp đều sạch bóng.

Hành lý của cô đã sớm được thu xếp gọn gàng, ngoài chiếc va li da mang theo người, trong phòng không còn đồ vật gì khác chứng tỏ cô đã từng có mặt ở đây. Có lẽ, khi anh ấy bước vào phòng cũng cảm thấy được điều này.

Tô Cẩm để chìa khóa trên chiếc tủ thấp, kéo va li, chậm rãi bước ra khỏi khu Cẩm Hoa.

Không nhìn thấy cảnh mọi người đi làm tấp nập, Tô Cẩm mới nhớ ra hôm nay là cuối tuần. Đúng là cuối tuần. Vốn dĩ nên là cuối tuần vì có ai lại tổ chức lễ đính hôn vào ngày làm việc đâu.

Những rung động mơ hồ đột nhiên xuất hiện trong lòng Tô Cẩm, cô quyết định gọi một chiếc taxi, không đợi đóng cửa xe đã nói với tài xế: “Đến khách sạn Hyatt”.

Từ cửa hàng nước ngọt nhìn ra, đối diện bên đường là khách sạn Hyatt nổi tiếng của thành phố T. Đây là một nơi rất sang trọng, nghe nói ngay số lượng tấm trên bàn ăn cũng được quy định nghiêm ngặt. Tô Cẩm biết chỗ này từ lâu nhưng chưa bao giờ bước vào.

Trong những khách sạn mà cô đã vào, sang trọng nhất là nhà hàng Giang Nam. Nhưng nhà hàng Giang Nam rõ ràng là không đủ đẳng cấp đối với phó

thị trưởng Trần và cảnh sát Ngạc.

Hyatt rất đẹp. Mặc dù đồ ăn ở đây không hẳn là ngon nhưng khách sạn này được lát bằng đá đỏ, nổi tiếng với hai trăm năm lịch sử, với nét cổ kính, xa hoa mà nho nhã khiến những người giàu có rất thích. Tô Cẩm không dám mơ ước có một ngày được bước vào khách sạn này.

Thế là, khi cô đang neho mắt bên tách hồng trà bốc hơi nghi ngút, lần đầu tiên cô nhận ra khoảng cách giữa cô và Ngạc Lâm.

Gia thế của Ngạc Lâm rất tốt, vì thế anh không cần phải vất vả để kiếm tiền. Đối với anh, làm cảnh sát hay làm gì khác cũng được, chỉ là những vai diễn khác nhau mà thôi. Con đường của anh đã được trải thảm rồi, cứ thế mà bước. Rất có thể anh sẽ ngồi ở chức cục trưởng khi còn trẻ tuổi.

Tô Cẩm không như vậy, bố mẹ cô chỉ là nhân viên bình thường. Từ năm thứ ba đại học, cô đã không cần xin một đồng tiền nào của bố mẹ. Mỗi hạt gạo cô ăn đều là do cô tự kiếm được. Cô có kế hoạch tiết kiệm tiền, có kế hoạch tiêu tiền, từ trước đến giờ chỉ biết nhìn ngắm những đồ xa xỉ. Cô vẫn chưa có bằng kỹ sư. Cô chưa từng đi một đôi giày giá năm trăm tệ.

Nói đi nói lại, vẫn là mô típ cũ, cô gái chần chệ và công tử nhà giàu, không hề tương xứng chút nào.

Bị hơi nóng phải vào mắt, Tô Cẩm ngược mặt lên. Khi nhìn sang, cửa khách sạn đã được nhân viên phục vụ trang hoàng lộng lẫy. Hai bên cửa chính và bậc thềm đặt rất nhiều hoa tươi, mang không khí của tiệc mừng.

Tô Cẩm nhìn thấy rất nhiều xe sang trọng và khách mời đến dự, cô cũng nhìn thấy hai nhân vật chính đứng trên bậc thềm đón khách.

Cách một con đường lớn, cô không nhìn rõ được gương mặt anh, nhưng trực giác cho cô biết là anh đang cười.

Đúng rồi, cuộc đời anh đã chính thức bước vào một đường ray hoàn hảo được sắp xếp từ trước, tất cả đều trọn vẹn, vì sao lại không cười cơ chứ?

Tô Cẩm nhấp một ngụm hồng trà. Trà đã nguội, vị trà cũng nồng hơn, miệng cô đắng ngắt.

Nên như thế này, cô nghĩ, vốn dĩ nên như thế này. Chỉ có tận mắt nhìn thấy vết thương của mình thì mới có cơ hội chữa lành nó. Hướng hồ cô còn trẻ, sau một khoảng thời gian nữa, anh sẽ chỉ còn là một chút tình cảm vui đùa, rất có thể khi nghĩ lại cô sẽ không còn cảm thấy xúc động gì nữa.

Tô Cẩm giờ cố về phía Ngạc Lâm. Coi như là tạm biệt, cô nghĩ, cứ coi như là tạm biệt, hy vọng là anh sẽ hạnh phúc.

Tô Cẩm gọi thêm một cốc hồng trà. Hơi nước bốc lên mặt, thật ấm áp. Cô bỗng thấy thoải mái trong lòng.

Trong một buổi sáng mùa xuân nắng đẹp như thế này, kết thúc một mối tình và đang diễn ra những điều mờ ám... Có thể coi như một điều may mắn. Cô nghĩ, có lẽ mỗi người đều phải trải qua những thời khắc như thế này, mặc dù đau khổ nhưng không thể không đối mặt. Bởi vì, chỉ có như vậy mới không bị sương mù che mắt, chỉ có như vậy mới có thể nhìn rõ con đường mình muốn tiến về phía trước.

Tô Cẩm lấy điện thoại, không ngần ngại ấn số của biệt thự Vịnh Nước Nông.

Những người sống có quy củ quả nhiên rất dễ tìm, Hình Nguyên vừa cùng vợ đi dạo trở về, trước khi nghe điện thoại đã để ý nhìn số người gọi. “Tô Tô, đã đến nói chưa? Đợi một lát, anh gọi sự phụ của em”.

“Đợi một lát! Anh Hình, em có việc muốn nhờ anh.” Tô Cẩm vội vàng nói: “Đừng nói cho sự phụ của em biết”.

“Gi?” Hình Nguyên có vẻ lo lắng: “Em nói đi, cô ấy đang ở trong bếp nói chuyện cơm nước với người giúp việc.”

Tô Cẩm vội vàng sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu. “Là thế này, trong những người em quen, chỉ có anh Hình là quen biết nhiều người nhất...”

Hình Nguyên không nhịn được cười: “Không cần nịnh nữa, em cứ nói vào vấn đề chính”.

“Em đang nói vấn đề chính mà.” Tô Cẩm thờ dãi. “Em đã nghĩ kỹ rồi, em không muốn như bây giờ, chỉ đợi chờ mà không làm gì. Tìm người là công việc của cảnh sát, Lục Hiến Phong tìm người chỉ vì Chi Chi là bạn của anh ấy. Nhưng đối với em, Chi Chi chẳng khác nào chị gái của em”

Hình Nguyên hạ giọng hỏi lại cô: “Em định làm gì?”

Tô Cẩm nói rõ: “Em có số tiền tiết kiệm gần một trăm nghìn tệ...”. Bốn mươi nghìn là do cô tự tích cóp được, năm mươi nghìn còn lại là “tiền thưởng” do cái đêm đen đui đó đem lại. Đương nhiên, lúc này không phải là lúc nhấn mạnh điều này với anh. “Anh Hình, em muốn hỏi anh, số tiền này có đủ để mời thám tử tư không?”

Hình Nguyên im lặng.

“Anh Hình?” Giọng Tô Cẩm có vẻ bất an, “Tự mình thuê người đi điều tra... không phải là rắc rối quá đúng không? Bây giờ em chỉ còn cách này thôi, muốn nhờ anh giúp đỡ...”

Hình Nguyên thờ dãi. “Em quyết định rồi?”

Tô Cẩm gật đầu, sau đó mới nhớ ra là người nói chuyện điện thoại không thể nhìn thấy động tác của mình, vội nói: “Em quyết định rồi. Nếu không đủ

tiền, em vẫn có thể kiếm...”. Nếu tạm dùng đến số tiền nuôi con của Lâm Chi Chi để lại, cô ấy biết thì thế nào cũng sẽ không thể tức giận với mình được. Dù thế nào, tìm lại mẹ cho Chính Chính có ý nghĩa hơn nhiều so với việc tìm lại một đồng tiền. cô đã bắt đầu nhớ đứa trẻ trắng trẻo, mũm mĩm rồi. Từ khi Lục Hiền Phong nói cô cần lưu ý đến hành động của mình thì cô không dám đến thăm cậu bé nữa.

“Tiền không phải là vấn đề lớn nhất”, Hình Nguyên nói. “Tô Tô, anh có một người bạn rất hiểu biết về vấn đề này của em. Em có muốn anh nói chuyện này với anh ấy để xin ý kiến không?”

Tô Cẩm không nghĩ ngợi gì vội đáp: “Được, em có thể nói chuyện với anh ấy không?”

Hình Nguyên tiếc nuối trả lời: “Tạm thời sợ là không được. Anh ấy đang ở Đức”.

“Ồ.” Giọng Tô Cẩm không thể giấu được nỗi thất vọng. “Đức à, xa quá...”

“Nhưng, người bạn này của anh có lúc rất điên rồ.” Hình Nguyên cười. “Nếu cậu ấy thấy hứng thú với việc này, rất có thể ngay ngày mai cậu ấy sẽ đặt vé máy bay về nước để gặp em, tìm hiểu tình hình. Tuy nhiên trong nước anh ấy cũng có việc phải làm, nếu anh ấy có thể kiêm luôn việc công việc tư thì sẽ có cơ hội cho cả hai người.”

Tô Cẩm nghe thấy nói như vậy thì bán tín bán nghi, bèn nói: “Anh Hình, không phải là anh đang an ủi em đấy chứ?”

“Đương nhiên không phải!” Hình Nguyên phủ nhận ngay. “Em và Hiểu Hiểu giống nhau, có lúc rất thẳng thắn, đúng là người có chủ kiến. Anh không cần phải an ủi em”.

Tô Cẩm nghĩ đến hai phút cũng không hiểu được lời nói này là khen hay chê. Cô đành chuyển chủ đề: “Thế anh nói xem, trong thời gian chờ đợi ý kiến của chuyên gia thì em nên làm gì?”

“Quay về làm dự án ở thành phố C của em đi”, Hình Nguyên khuyên cô. “Nên làm điều gì cứ làm. Tin tưởng vào cảnh sát và những người đang giúp đỡ em.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Mật Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Thăm tử tù La Thanh Thụ

Ngày cuối tuần, bến xe lúc nào cũng đông nườm nượp. Chỗ Tô Cẩm ngồi gần lối đi, không ngờ vừa ra bến, lái xe đã bắt đầu lôi kéo thêm khách, trong khi chỉ còn lại một cái ghế đầu.

Người đàn ông trung niên ngồi cạnh cô mặc một chiếc áo khoác không nhìn ra được màu gì, nghiêng đầu ngủ gật, không bao lâu sau đã gối đầu lên tay vịn của ghế khiến Tô Cẩm không biết để tay vào đâu.

Sợ nhất là không biết túi của ai để trên giá hành lý rơi xuống vài của một hành khách ngồi phía trước, khiến cho Tô Cẩm sợ đến toát mồ hôi. Mới đầu tháng Tư mà không khí trên xe đã khiến người ta cảm thấy ngột ngạt.

Một hồi quay về phòng ở dành cho nhân viên ở thành phố C, cô vội vàng rửa mặt, chưa kịp dọn phòng thì điện thoại từ phòng giám sát kỹ thuật đã gọi đến.

Điện thoại là của cậu thực tập sinh Trần Lâm ở phòng giám sát kỹ thuật. Trong khi Tô Cẩm về học ở thành phố T, một phần công việc xử lý tài liệu là do cậu ta làm. Mặc dù chưa có kinh nghiệm, nhưng Trần Lâm làm việc rất chăm chỉ, cẩn thận nên ấn tượng của Tô Cẩm về cậu ta quả không tồi.

"Chị Tô, hôm nay chị mới quay lại à?" Tiếng Trần Lâm có vẻ lo lắng, "Em đang trong tình trạng khẩn cấp lắm rồi."

Tô Cẩm ngạc nhiên "Sao thế?"

Trần Lâm thở dài "Trước khi chị đi, không phải là bên Trung Hoàn lấy đi một lô van bướm sao? Không biết có vấn đề gì mà mang trả lại chúng ta. Nhân viên kỹ thuật của họ đang đến làm phiền chúng ta."

"Vì sao phải trả lại?" Tô Cẩm ngạc nhiên. "Không phải là họ đang cần lắp gấp sao?"

"Nhân viên kỹ thuật của họ bảo chưa lắp được do không quen tình trạng hiện trường", Trần Lâm nói. "Muốn trả lại vào kho cho chúng ta."

Tô Cẩm ngày càng thấy nghi ngờ. "Coi như tạm thời chưa lắp, nhưng đã nhận mang đi rồi thì nên để ở trong kho của họ."

“Đúng vậy”, Trần Lâm nói nhỏ. “Vi thể chắc chắn là có vấn đề gì đó. Em nghĩ kỹ thuật bên họ chọn thời gian để đến, sắp to sắp nhỏ chiều nay đều sang bên xưởng chính hợp rồi. Chị Tô có thể đến không? Em không chống đỡ được, người kỹ thuật đó quá đáng đến mức... nghe nói em là thực tập sinh thì nói giọng liến tào thái độ...”

Tô Cẩm không đợi cậu ta nói hết, vội cắt ngang: “Cậu cứ ở đó cho tôi, chậm nhất hai mươi phút nữa tôi sẽ tới!”

Trần Lâm thờ phào. “Được! Em sẽ quay về, tiếp tục chiến đấu với chị ta.”

Tô Cẩm vội vàng bắt xe đến cửa phía tây đông của xưởng luyện dầu, quét thẻ vào xưởng.

Cô đến đứng vào giờ tan ca. Cửa văn phòng của cô mở, hai bên bàn làm việc là Trần Lâm đang ủ rũ nhìn vào cốc trà, mặt thất thần, và một phụ nữ đang ngồi dựa vào cửa, chậm rãi ấn điện thoại.

Vừa nhìn thấy cảnh đó, Tô Cẩm đã biết là cuộc chiến đấu của Trần Lâm với cô ta đã đến hồi bế tắc.

“Xin lỗi, tôi đến muộn.” Tô Cẩm đứng trên bậc cửa nói một câu, đợi cho Trần Lâm hoàn hồn mới ngẩng đầu bước vào.

“Người kỹ thuật quá đáng” đó nghe thấy tiếng bước chân liền ngẩng đầu nhìn lên, đúng lúc Tô Cẩm đang nhìn thẳng vào chị ta.

Cô nhân viên của Trung Hoàn này khoảng trên dưới ba mươi tuổi, người hơi đậm, mặt mũi ưa nhìn, nhưng khi nhìn người khác, trong mắt không giấu được vẻ thông minh, lanh lợi khiến cho người khác phải cảnh giác.

“Là cô Tô?” Người đó nhìn cô chớp mắt một lượt. Có lẽ nhìn Tô Cẩm có vẻ còn nhỏ tuổi hơn cả Trần Lâm nên chị ta hơi ngạc nhiên. Do dự một lát, chị ta mới đưa tay ra hướng về phía cô. “Tôi là Tào Anh, làm ở bộ phận đo đạc của Trung Hoàn.”

Tô Cẩm vội vàng bắt tay, lịch sự gật đầu. “Chị Tào.”

Tào Anh đưa mắt nhìn Tô Cẩm, bắt gặp lộ ra thái độ kè cả của bậc tiền bối. “Cô Tô, cô xem giờ cũng đã rất muộn rồi, tôi cũng nói thẳng luôn. Tôi đến để thỏa thuận việc đem lô van bướm trả lại cho bên này.”

Tô Cẩm ngồi xuống, đối diện với chị ta, bình thản hỏi: “Nguyên nhân là gì?”

Tào Anh cười. “Chúng tôi tạm thời không thể lắp được lô van này. Hơn mười máy chiếm quá nhiều chỗ, kho của chúng tôi không chứa được.”

Tô Cẩm tỏ vẻ hơi ngạc nhiên. “Lần trước, bên chị có người tên là Trần Công đến lấy và nói là đang cần gấp mà.”

Tào Anh cười, thần sắc không đổi. “Công trình mà, tiến độ cần điều chỉnh theo thời gian.”

“Không được, chị Tào.” Tô Cẩm lắc đầu, mặt lộ vẻ đáng tiếc. “Thời gian bên chị thay đổi không liên quan trực tiếp đến bên tôi. Chúng tôi không có nghĩa vụ phải phối hợp với việc điều chỉnh của bên chị, Hải Công cũng có tiến độ công việc của mình. Hơn nữa, kho bên tôi không có lệ là giữ đồ hộ người khác.”

Tào Anh không ngờ Tô Cẩm lại từ chối thẳng thừng như vậy, lặng yên một lát rồi nói: “Đều là đơn vị anh em với nhau, hợp tác lâu rồi, chỉ là giúp đỡ nhau mà thôi.”

Tô Cẩm cười lắc đầu. “Không được chị Tào ạ, tôi chỉ là một nhân viên kỹ thuật, không có quyền thay đổi nguyên tắc làm việc. Yêu cầu này của chị... hoàn toàn không phù hợp.”

Tào Anh ngạc nhiên đến lặng người, có lẽ cảm thấy thái độ của Tô Cẩm làm chị ta mất mặt, nên chị ta không còn khách khí nữa. “Chúng ta mặc dù là hai đơn vị khác nhau, nhưng luôn luôn phối hợp với nhau trong công việc. Nếu thực sự khó xử, cứ coi như chúng tôi tạm thời thuê kho của Hải Công có được không?”

Tô Cẩm lúc này có thể khẳng định lô van bướm thực sự có vấn đề gì rồi. Nhưng rốt cuộc vấn đề là ở đâu, cô nhất thời không thể hiểu được, nhưng lời nhắc nhở của Hàn Hiến hiện rõ trong đầu cô.

“Chị đừng làm khó tôi nữa, chị Tào.” Tô Cẩm cố gắng mỉm cười, hai chân tự nhiên nhúc nhích. Ngồi hơn nửa ngày trên xe, đến lúc này, Tô Cẩm mới cảm thấy đau đầu và mệt mỏi

Tào Anh không nói gì, nhìn thẳng vào mặt cô. Chị ta vốn cho rằng, đối phó với một cô gái trẻ thì mọi việc sẽ thuận lợi hơn, không ngờ cô gái này còn khó nhằn hơn cả cậu thực tập sinh.

Thấy đã quá giờ tan ca, trong lòng Tào Anh vô cùng sốt ruột, thái độ cũng cứng rắn hơn. “Cô Tô đã có thái độ như thế này thì tôi cũng xin nói thẳng. Mười chiếc van bướm này đều có vấn đề, sai lệch quá lớn, không thể dùng được.”

Tô Cẩm và Trần Lâm nhìn nhau, ngạc nhiên. “Sao lại thế được?”

Nụ cười của Tào Anh có chút lạnh lẽ. “Đây là sự thực, trong tay tôi có số liệu kiểm tra.”

Tô Cẩm dựa vào ghế, cố bình tĩnh lại, xem xét kỹ lưỡng việc này từ đầu đến cuối. Từ lúc bộ phận mua bán thông báo cho cô tới kho kiểm tra đến khi cô dẫn theo vài nhân viên của bộ phận kỹ thuật, cùng họ kiểm tra, đối chiếu từng mẫu một. Cô vẫn còn nhớ rõ, khi đó có trả lại hai chiếc van bướm D67A, đường kính 600mm vì nhà xưởng nhầm model...

Sau đó van được đưa về bộ phận kỹ thuật, dỡ ra để ở trong kho. Quá trình kiểm tra cụ thể Tô Cẩm không tham gia, vì trí nhớ của cô không thể bỏ qua vấn đề này, yêu cầu cần phải có bản chính và bản sao báo cáo của tổ kiểm tra. Các số liệu, kết quả phân tích đều không có sai lệch, ngay phần ký tên bên dưới cũng không đóng dấu mà do nhân viên kỹ thuật ký vào từng tờ.

Mất Tô Cẩm sáng lên, nhìn thẳng vào khuôn mặt kiêu ngạo của Tào Anh cười. “Không thể sai được. Ngày kiểm tra, anh Trần bên chị có mặt cùng nhân viên kỹ thuật bên chúng tôi, trên bản ghi chép đạt tiêu chuẩn có chữ ký của anh ấy.”

Tào Anh ngậy mặt. “Anh Trần?”

Tô Cẩm gật đầu. “Chính là anh Trần Duy thuộc bộ phận kỹ thuật của bên chị. Hôm đó anh ấy cho người đến nhận đồng hồ, do cần gấp nên đã cùng nhân viên kiểm tra của bên tôi tiến hành kiểm tra, thử áp tại hiện trường. Những chiếc đồng hồ đạt tiêu chuẩn đều được mang đi, vì thế...” Cô nhìn Tào Anh cười. “Vì thế, nếu có vấn đề thì không phải là do bên tôi.”

Trần Duy là nhân viên kỹ thuật tại hiện trường của Trung Hoàn, tuổi cũng ngang với Tào Anh, kinh nghiệm trong ngành còn nhiều hơn chị ta. Điều này cho dù là ở Trung Hoàn hay ở Hải Công thì cũng không phải là bí mật gì, vì thế không ai có lý do để nghi ngờ khả năng làm việc của Trần Duy.

Tô Cẩm nhìn khuôn mặt biến sắc khó coi của chị ta, trong lòng cảm thấy dễ chịu. “Nếu chị Tào không tin, có thể xem bản ghi chép của chúng tôi”.

“Không cần.” Sau khi thốt ra một câu như vậy, chị ta mới giữ được bình tĩnh, cười gượng gạo. “Có lẽ... có chút Hiểu lầm, tôi sẽ về kiểm tra lại bản ghi chép.”

Tô Cẩm cười, gật đầu. “Được.”

Cho đến khi khuôn mặt tối sầm của Tào Anh khuất khỏi phòng dự án, Trần Lâm mới nhay lại, bám vào vai Tô Cẩm, reo lên: “Được, chị Tô, chị thật lợi hại!”.

Tô Cẩm không khách sáo gỡ tay cậu ta ra. “Không phải là cậu sắp xếp bản ghi chép sao? Cậu không nhìn thấy bản ghi chép bên kiểm tra đưa đến có chữ ký của Trần Duy à?”

Trần Lâm vò đầu. “Nhìn thì có nhìn thấy, nhưng em không biết Trần Duy là ai, em còn cho rằng đó là một nhân viên kỹ thuật thuộc bộ phận kiểm tra của chúng ta.” Nói xong, cậu ta xấu hổ đánh cười khi khì.

Tô Cẩm lắc đầu, ánh mắt thông cảm. “Cậu bé, làm dự án, cậu nhất định phải có chủ kiến của mình. Nếu không, bên trên ép xuống, bên dưới ép lên, cậu sẽ nhanh chóng trở thành một lớp văng sữa mỏng dính!”

Trần Lâm cắn đầu ngón tay, nhìn trời oán trách: “Vì sao giang hồ lại hiểm ác như vậy?”.

Tô Cẩm gác chân lên ghế, giả vờ cười với khuôn mặt hiểm ác. “Cậu bé, giang hồ hiểm ác sao? Cậu là con thỏ trắng không Hiểu sự đời, nhất định phải học tập. sau này, cậu có thể theo bản soái rồi!”

Lời nói chưa dứt, chợt nghe thấy tiếng người cười nói ngoài cửa. “Giang hồ quả nhiên hiểm ác. Bản quan vừa đi họp, phòng kỹ thuật đã biến thành động thổ phí rồi à?”

Tô Cẩm vội vàng thu chân lại, quay đầu cười nói: “Ngụy đại nhân, ngài quay lại thật đúng lúc, tiểu nhân đang có việc quan muốn bẩm báo với ngài!”

Người mới đến là người phụ trách bộ phận kỹ thuật, kỹ sư trưởng dự án xưởng luyện dầu thành phố C, tên Ngụy Xuyên.

Người này mới có ba mươi tuổi, dáng người cao gầy, hành động lời nói đều rất nho nhã. Anh ấy là kỹ sư trưởng trẻ tuổi nhất của Hải Công hiện giờ và cũng là thần tượng của Tô Cẩm.

“Tôi vừa nhìn thấy nhân viên Tào của Trung Hoàn.” Ngụy Xuyên nhìn Trần Lâm rồi lại nhìn Tô Cẩm. “Cô ta có vẻ không vui.”

Tô Cẩm kể lại chi tiết chuyện Tào Anh muốn trả lại đồng hồ rồi nói: “Van bướm không được tính là thiết bị đắt tiền, không phải là bên Trung Hoàn cũng đã có chỉ tiêu thay thế rồi sao? Vì sao lại muốn đổ tội cho chúng ta?”.

“Không phải cô vừa nói giang hồ hiểm ác sao?” Ngụy Xuyên cười đáp. “Trung Hoàn muốn thể hiện trình độ kỹ thuật của mình, khi ký hợp đồng với chúng ta, có ý ép chỉ tiêu thay thế xuống rất thấp. Vì thế khi hỏng mười mấy cái van bướm, họ cảm thấy mất thể diện. Hơn nữa...” Ngụy Xuyên liếc nhìn hai người đang chăm chú lắng nghe, do dự một lát rồi không nói thêm gì nữa.

Bên Trung Hoàn nếu không có người trong nội bộ Hải Công nâng đỡ thì cũng không thể ngang nhiên như thế được. Người ta đã ra về không sợ gì hết, chứng tỏ là việc này cũng không dễ giải quyết.

“Ngày hôm nay không cần làm đêm nữa, hai người mau về đi. Không phải là Tiểu Tô mới quay về đây sao? Một rồi đúng không? Cuối tuần đi xe thì đúng là mệt rồi.”

“Vâng.” Tô Cẩm bóp bóp vai, cười với Trần Lâm “Mau lên, lấy xe đạp của cậu đi. Cậu đưa tôi về khu nhà ở, số tiền tiết kiệm từ việc đi xe đạp, tôi sẽ mời cậu ăn mỳ.”

“Lại mỳ...” Miệng Trần Lâm méo đi. “Bắt em làm lái xe mà không biết mời em ăn gì ngon một chút.”

Đột nhiên Tô Cẩm thất thần.

Câu nói này Lục Hiền Phong cũng đã từng nói với cô, lúc đó, anh ngồi dựa vào ghế lại, đôi mắt đẹp mê hồn nhìn cô.

“Đi hay không đây?” Trần Lâm tiếp tục trách móc.

Tô Cẩm xoa xoa mặt, bật cười. “Cái đó... ăn chay có lợi cho sức khỏe mà.”

Hai người tạm biệt Ngụy Xuyên, dắt xe đạp ra khỏi ban dự án. Gió đêm thổi thốc vào người, cả hai đều im lặng.

“Lên xe thôi.” Trần Lâm lên xe, có ý giảm tốc độ. Đợi cho Tô Cẩm ngồi lên ghế sau rồi mới nói nhỏ: “Chị Tô, hình như lúc nãy anh Ngụy có điều muốn nói. Chị có phát hiện ra không?”

Tô Cẩm không nói gì.

Dĩ nhiên Trần Lâm nhận ra thì cô cũng biết điều đó. Nhưng Ngụy Xuyên là cấp trên của cô, có những điều không tiện nói ra với những người như họ. Huống hồ, nói hay không nói ra thì cũng chẳng khác biệt nhiều. Ở công trình đầu đầu mà chả có lời đồn thổi, thời gian trước ngày nào Tô Cẩm cũng ở hiện trường, những lời nói sau lưng Trung Hoàn cũng không phải là ít. Cho dù những lời đồn đại này có bao nhiêu phần là sự thật thì chuẩn bị tâm lý một chút cũng không phải là điều không hay.

“Con cái nhà ai thế này, hỏi nhiều thế để làm gì?” Tô Cẩm cau mày. “Không tham gia vào những việc không phải của mình, cậu có Hiền không?”

Trần Lâm không phục, vẫn muốn nói gì đó nhưng bị Tô Cẩm đập một phát vào lưng. Xe lao đảo, cậu nghe thấy tiếng thở dài của Tô Cẩm. “Chúng ta đều là kẻ làm công ăn lương, biết quá nhiều những việc của cấp trên không có gì tốt. Đi nhanh đi, tôi đói rồi.”

Trần Lâm không tiếp tục hỏi nữa. Đang cố hết sức đạp xe thì cậu lại cảm thấy những lời nói của Tô Cẩm rất buồn bã, không giống những lời nửa đùa nửa thật mà cô vẫn hay nói với cậu.

Chị ấy có chuyện gì sao?

Trần Lâm vẫn đang băn khoăn về thái độ của Tô Cẩm, Tô Cẩm ngồi phía sau lại thốt ra một câu: “Đạp xe nhanh lên nào, làm cho đại ca đói chết mất, cậu là con thỏ trắng không làm nên chuyện gì”. Rõ ràng vẫn là những câu nói đùa bình thường, nhưng khi nghe trong đêm tối, không biết làm sao trong lòng lại có chút đau xót, giống như là cô đang lấy hết tinh thần cố gắng diễn cái điệu vốn có của mình.

Trần Lâm biết trong thời gian này, Tô Cẩm nhất định đã gặp chuyện gì đó-Có thể là chuyện gì đây?

Có lẽ do trên xe chen chúc nóng nực, xuống xe lại gặp gió lạnh; hoặc là do điện thoại của Trần Lâm gọi đến gấp quá, cô chưa kịp sấy khô tóc thì đã bắt xe đến ban dự án; cũng có thể là do một ngày xảy ra quá nhiều chuyện nên cô cảm thấy mệt mỏi. Về đến nhà, Tô Cẩm ngủ luôn, ngay cả áo khoác cũng không kịp thay.

Đến khi tỉnh giấc thì đã quá nửa đêm, rèm cửa vẫn chưa kéo, vầng trăng tròn sáng treo ngoài cửa sổ, giống như một trái bưởi chín, giờ tay ra là có thể hái xuống, ôm vào lòng.

Đột nhiên cô nhớ lại bài hát cũ Nghìn dặm trăng sáng gửi tâm tư của Từ Tiểu Phụng. Mặc dù ngay từ nhỏ Tô Cẩm đã không phải là một đứa trẻ đa cảm, nhưng lần đầu tiên nghe thấy bài hát này, cô vẫn cảm thấy xúc động, tuy không Hiền rõ lắm lời bài hát nhưng vẫn cảm thấy rung động lòng người.

Tô Cẩm mơ hồ nghĩ ngợi, sau đó mới phát hiện ra mình vẫn còn mặc áo khoác. Khi dậy thay quần áo, cô mới cảm thấy người nóng ran. Cô thử kiểm tra thân nhiệt rồi, lấy từ trong vali ra hai viên thuốc cảm, lấy nước ở trong chai nước khoáng còn một nửa trên bàn để uống thuốc và nằm xuống ngủ tiếp.

Khi tỉnh giấc một lần nữa thì đã bình minh. Hai nữ đồng nghiệp ở phòng bên cạnh đã dậy, đang đứng ở ngoài cửa bàn với nhau xem nên đi mua đồ ăn sáng ở đâu. Phòng cách âm không tốt nên tiếng bước chân của hai người nghe rất rõ.

Đây là khu nhà dân Hải Công thuê tạm thời, gồm hai phòng một gian, giống như nhà cho nhân viên độc thân ở thành phố T. Tô Cẩm là người của bộ phận kỹ thuật, có rất nhiều tài liệu quan trọng nên một mình một phòng. Các phòng khác đều là hai ở chung. Tô Cẩm không quen họ, chỉ khi gặp thì gật đầu chào, ngoài ra không có quan hệ đặc biệt gì.

Khi đứng dậy mặc quần áo, Tô Cẩm biết mình bị sốt thật rồi. Nhưng ngày đầu tiên đi làm mà đã xin nghỉ thì thật là không còn mặt mũi nào.

Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn phải cắn răng đi làm. Mơ màng, mệt mỏi suốt cả buổi sáng, cuối cùng không chịu nổi nữa, cô tranh thủ thời gian nghỉ trưa chạy đến bệnh viện dành cho nhân viên truyền nước.

Trong phòng khám chỗ nào cũng có người, đầu óc Tô Cẩm mơ màng dựa vào một góc, đang định ngủ một lát thì điện thoại reo.

Tô Cẩm vội vàng rút điện thoại ra, trên màn hình là một số lạ, trong lòng cô chợt xuất hiện một sự sợ hãi kín đáo rồi nhanh chóng bị giấu kín đi, chỉ còn lại cảm giác mệt mỏi trống rỗng.

Rốt cuộc mình đang hy vọng điều gì? Tô Cẩm yên lặng tự hỏi mình, không phải là bị cảm sao? Không phải chỉ là... một trận ốm nhẹ không thể nhẹ hơn sao? Sao lại yếu đuối như vậy?

“Là Tô Cẩm phải không?” Bên tai cô nghe thấy một giọng nói cao và trong, “Tôi là bạn của Hình Nguyên, anh ấy nói là cô có chuyện muốn tìm tôi giúp đỡ?”

Tô Cẩm mở to mắt, “Anh là...?”

Trong điện thoại vang lên một tiếng cười rất sáng khoái, “Tôi là La Thanh Thụ, nghề nghiệp là bác sỹ tâm lý, đồng thời cũng là thám tử tư. Tôi thấy rất hứng thú với chuyện của cô. Tôi đang ở thành phố T, Vịnh Nước Nông”.

Tô Cẩm tròn tròn mắt không biết nói gì.

Người đàn ông này vừa mở miệng đã trả lời hết những câu hỏi trong lòng của cô, quả có thể khiến cho người khác cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Vẫn chưa hoàn hồn sao?” Trong giọng nói của người đàn ông có chút đùa cợt, “Bây giờ cô có thể nói cho tôi tất cả mọi chi tiết trước khi cô Lâm mất tích được không?”

Tô Cẩm háng giọng, “Đó là vào ngày lễ Tình nhân...”

“Xin lỗi, đợi một lát,” La Thanh Thụ ngắt lời cô. “Xung quanh cô ồn quá, có thể đổi sang phòng khác được không?”

Tô Cẩm ngược nhìn bình thuốc treo trên giá bên cạnh, cười khổ sở, “E là không được, bây giờ tôi đang truyền nước. Cái giá này là tất cả mọi người cùng dùng, nếu tôi nhắc bình thuốc ra thì không có tay để nghe được điện thoại”.

Người đàn ông đó ngạc nhiên, “Cô đang ở bệnh viện?”

“Vâng.” Tô Cẩm nghĩ, “Hay là anh nói chuyện với Bành Tiểu Ngôn trước đi, đợi tôi ra ngoài thì sẽ gọi lại cho anh”.

La Thanh Thụ ghi lại số điện thoại của Bành Tiểu Ngôn, lịch sự thăm hỏi một hai câu rồi cúp máy.

Nhưng không bao lâu sau, điện thoại lại reo, lần này thì không cần phải đoán cô cũng biết là ai?

“Tô Tô?” Giọng Hàn Hiến hết sức lo lắng, “Em ốm à?”

“Không sao”. Tô Cẩm bóp mũi, “Cảm thôi ạ. Chị vẫn ổn chứ?”

“Rất ổn”, Hàn Hiến nói xong đột nhiên im lặng.

Tô Cẩm nghe thấy trong điện thoại có tiếng khách khứa rất ồn ào, trong lòng cảm thấy thái độ của Hàn Hiến không bình thường. Lúc này trong đầu cô là một mớ mết mõi hỗn độn, không thể suy nghĩ được điều gì.

Sau khi tắt điện thoại, cô dựa vào thành ghế rồi ngủ thiếp đi, cho đến khi y tá đến rút kim tiêm ra mới tỉnh, sờ lên trán, cơn sốt đã hạ, nhưng người vẫn cảm thấy mệt mỏi không còn sức lực gì nữa.

Tô Cẩm ăn một bữa mỳ ở quán gần bệnh viện, vội vàng uống vài ngụm nước rồi quay về ban dự án, bận rộn làm việc đến tận hơn chín giờ tối.

Đến khi mệt mỏi rồi về phòng mới nhớ ra mình đã nghe điện thoại của người đàn ông tên là La Thanh Thụ, còn phải gọi điện cho anh ta nữa.

Điện thoại vừa kết nối, Tô Cẩm vội vàng xin lỗi, kể tỉ mỉ về những chuyện xảy ra sau ngày lễ Tình nhân, về mình cô chỉ kể là uống rượu say nên ngủ ở nhà bạn.

La Thanh Thụ cẩn thận ghi lại thời gian chi tiết các cuộc gọi tới của Lâm Chi Chi rồi nói: “Chiều nay tôi đã đến gặp cô Bành”.

Lòng Tô Cẩm cảm thấy căng thẳng, “Thế nào?”

La Thanh Thụ nghĩ lát rồi mới nói: “Trước khi sự việc xảy ra vào đêm hôm đó, Bành Tiểu Ngôn đã gặp Lâm Cường, điều này tôi có thể khẳng định. Nhưng những việc xảy ra sau đó tạm thời tôi không thể biết được. Thôi, nói với cô thế này, có người đã buộc cái phần ký ức đó lại, tạm thời tôi chưa có cách tháo ra. Tôi sẽ tranh thủ thời gian gặp Lâm Cường”.

Nghe giọng điệu anh ta nói, có vẻ như gặp Lâm Cường thì sẽ tìm ra được cách giải quyết vậy. Không đợi Tô Cẩm tỏ thái độ nghi ngờ với lời nói này, La Thanh Thụ giải thích trước: “Cô Bành là một người rất nhanh nhạy. Cô ấy đã nghi ngờ với những gì xảy ra với mình ngày hôm đó. Nhưng sự nghi ngờ này đối với nút buộc trong ký ức cô ấy mà nói thì có vẻ như là lại tạo ra một lớp khóa nữa. Tình hình của Lâm Cường thì ngược lại, cô Bành nói cậu Lâm này không hề nghi ngờ gì về việc mình treo tường bị ngã. Vì thế, khi so sánh tôi thấy, mở nút buộc trong não cậu ta có vẻ dễ hơn”.

Tô Cẩm nghe cũng không Hiền lắm.

La Thanh Thụ lại nói: “Cho dù như thế nào, trọng tâm của tôi vẫn là đi tìm cô Lâm. Nếu cô còn nhớ ra điều gì thì xin liên lạc với tôi ngay nhé!”.

Tô Cẩm gật đầu, đột nhiên nghĩ ra một vấn đề quan trọng, “Vấn đề này...thù lao tôi gửi anh thế nào? Có cần đổi thành đô la Mỹ không? Hay là Euro?”.

La Thanh Thụ giống như là bị vật gì đánh vào đầu, ho mãi rồi mới cười nói: “Có quy định trong nghề là trước khi tìm thấy người, tôi không thể nhận bất kỳ mức tiền phí nào. Đợi sau khi tôi tìm thấy người, tôi sẽ lấy gấp một trăm lần số tiền cô tiết kiệm được. Điều này, đợi sau này hãy nói.”

Tô Cẩm không hề biết là có quy định như thế. Nhưng, cô luôn tin rằng, những người tài giỏi đều có những điều mà người khác không thể đo với họ được, ví dụ như việc chất vấn họ, mặc cả với họ, hay đưa ra yêu cầu đặc biệt nào đó...

Nói cho cùng, mình cũng không Hiền gì vị thám tử đến từ nước ngoài này, anh ta đã nói như vậy thì mình cũng không nên hỏi gì nữa.

Sau khi tắt điện thoại, cô gọi cho Bành Tiểu Ngôn, Bành Tiểu Ngôn nói là ấn tượng với vị thám tử họ La này rất tốt.

“Anh ấy rất đẹp trai”, Bành Tiểu Ngôn cười mơ màng rồi lại thờ dài trách móc, “Nhưng lại thấy đeo nhẫn cưới rồi!”.

Tô Cẩm bực mình. Thái độ của cô ấy là đi gặp bác sỹ tâm lý hay là đi gặp thần tượng?

“Cậu đã nhớ lại được gì rồi?” Tô Cẩm tức giận hỏi, sau đó mới nhớ ra là La Thanh Thụ có nói trong ký ức của cô ấy có một “nút buộc”, trong lòng không khỏi lo lắng, không biết câu hỏi này có kích động cô ấy không?

Bành Tiểu Ngôn lại chẳng buồn để ý, “Mình nhớ là mình đã xuống xe ở đường Học Phủ Nam. Đến đó...ngoài đi tìm thẳng oắt đó thì còn làm gì nữa? Đúng không?”.

Tô Cẩm vỗ tay lên đầu, thầm nghĩ thật là may, nghe giọng nói của cô ấy thì có vẻ như không bị câu hỏi của mình làm cho kích động.

“Ôi, Tô Tô, mình ra viện thôi.” Bành Tiểu Ngôn yên lặng một lát, ngữ điệu trở nên nhanh hơn, “Ngay cả y tá cũng nói mình nằm trong viện giống như là... ở cũ vậy”.

Tô Cẩm phì cười.

“À, à, đúng rồi”, Bành Tiểu Ngôn cũng cười, “Vẫn là anh chàng nhà cậu đón mình ra viện. Mình nói cho cậu biết anh chàng này thật là không tồi, mình ăn canh anh ấy nấu nhiều ngày như thế mà không chán, thật là hiếm gặp. Khi nào về cậu phải cảm ơn người ta giúp mình”.

Tô Cẩm à ừ một tiếng, trong lòng cảm thấy không thoải mái.

Người đàn ông này đúng là hiếm có trên đời, giống như miếng bánh từ trên trời rơi xuống, lúc nào mới rơi xuống đầu mình?

Lúc nào mới rơi xuống đầu mình?

Tô Cẩm vén tóc mái phủ xuống trán, tự nhiên cảm thấy mệt mỏi. “Cậu nghỉ ngơi sớm đi, không nói nhiều nữa, có tin gì thì báo cho mình biết.”

Bành Tiểu Ngôn ừ một tiếng rồi nói: “Mình chuẩn bị đi thăm con của Lâm Chi Chỉ”.

Tô Cẩm giật mình, trước mắt hiện lên người đàn ông đã gặp ở bãi đỗ xe của bệnh viện, vội nói: “Đừng! Tạm thời cậu đừng có đi đâu. Cũng đừng tiện miệng nói với người khác về Chính Chính!”.

Bành Tiểu Ngôn ngạc nhiên, “Thăm cũng không được à? Vì sao?”.

Tô Cẩm định thần lại rồi nói: “Cậu không phải vừa mới ra viện sao? Đừng có vội vàng. Việc quan trọng nhất của chúng ta bây giờ là phối hợp với anh La”.

“Đừng!” Bành Tiểu Ngôn nghĩ rồi vội vàng nói, “Thế thì một thời gian nữa mình đi cũng được. Ôi, kể cho cậu một chuyện, cậu có còn nhớ người mà đưa mình đến bệnh viện không? Hôm nay anh ấy gọi điện cho mình, hẹn mình đi ăn trưa? Cậu nói xem, anh ấy có ... ý gì với mình không?”.

Tìm Tô Cẩm bắt đầu đáp nhanh hơn, “Anh ta hẹn cậu ăn trưa à? Ở đâu?”.

Bành Tiểu Ngôn cười khúc khích, nói: “Nhà hàng ở phía tây của khách sạn Hyat”.

“Cái nơi đất chết người đó đúng là chỗ để cho đàn ông phô trương”, Tô Cẩm cười nhạt, “Tiểu Ngôn, tốt nhất là cậu nên cẩn thận, nhớ không gặp đức lang quân như ý mà gặp phải người xấu thì thảm lắm”.

Người đàn ông này đã làm gì Tiểu Ngôn thì Tô Cẩm hoàn toàn không có chứng cứ, điều này khiến cho cô cảm thấy phiền lòng. Nhưng, trước khi nhìn rõ chân tướng, tất cả vẫn chỉ là giả thiết, mình không có tư cách gì lấy những suy luận vô căn cứ để ngăn Tiểu Ngôn đi gặp gỡ người khác. Lúc này cô mà chần nhằng thì với tính cách của Bành Tiểu Ngôn, e rằng mọi chuyện lại diễn ra ngược lại.

Huống hồ người đàn ông đưa ra kết luận này... Tô Cẩm cần môi tự hỏi mình, lẽ nào anh ta không đáng nghi sao? Anh ta nói anh ta và Lâm Chi Chi chỉ là đồng nghiệp, không có mối quan hệ đặc biệt. Nhưng anh ta lại nhiệt tình tham gia vào việc của Lâm Chi Chi, lẽ nào không đáng nghi ngờ?

Tô Cẩm thở dài, trong lòng nghĩ cậu thì biết cái gì chứ!

Sau khi tắt điện thoại, Tô Cẩm nghĩ đi nghĩ lại vẫn không yên tâm, lại gọi điện cho La Thanh Thụ, nói chuyện trưa mai Bành Tiểu Ngôn sẽ hẹn gặp người đàn ông đáng nghi đó. Nghe thấy La Thanh Thụ nói sẽ đi xem thế nào, Tô Cẩm mới thở phào nhẹ nhõm.

Sự xuất hiện của La Thanh Thụ giúp cho những áp lực trong lòng cô bấy lâu nay giảm đi không ít. Nhưng cô cũng biết, so với việc nói là người đàn ông này khiến cho cô tin tưởng thì không bằng nói là số tiền thuê anh ta khiến cho cô cảm thấy tin tưởng hơn.

Có lẽ do theo thời gian, Tô Cẩm ngày càng cảm thấy nhiều khi, trong thế giới này, tác dụng của tiền bạc còn lớn hơn sức lực của con người. Cũng vững bền hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Mật Mã* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Những ký ức bị che giấu

Lục Hiến Phong vừa xuống xe thì nhìn thấy người đàn ông đang bước ra khỏi cửa.

Người này khoảng trên dưới ba mươi tuổi, dáng người cao gầy, mặt mũi sáng sủa. Nếu bỏ qua sự xảo quyết ẩn sâu trong đáy mắt thì thoạt nhìn rất giống một bác sỹ nha khoa hoặc giáo sư đại học.

Lục Hiến Phong nhìn rất nhanh từ vai xuống eo, đến đôi chân dài của anh ta, rồi lại nhìn nhanh lên mặt. Trong một khoảnh khắc rất ngắn, trong đầu anh đã đưa ra được đánh giá bước đầu-anh ta tuyệt đối không giống như vẻ nho nhã bề ngoài.

Ký ức nhanh chóng quay về, dường như cùng một lúc, anh nhớ lại mình đã gặp người này ở đâu rồi. Hai tiếng đồng hồ trước ở khách sạn phía tây khách sạn Hyatt.

Sở dĩ anh để ý đến anh ta là bởi vì ánh mắt người này đang theo dõi Bành Tiểu Ngôn và người đàn ông tên là Simon. Cái kiểu quan sát một cách vô tình, ánh mắt nhìn lại rồi thôi, không khiến cho đối phương cảnh giác.

Không thể chỉ là tình cờ. Đây là suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Lục Hiến Phong.

Tuyệt đối không thể chỉ là tình cờ. Khả năng nhìn nhận con người của Lục Hiến Phong đã được đào tạo một cách chuyên nghiệp, anh có thể khẳng định người này không chú ý đến Simon hay Bành Tiểu Ngôn mà hoàn toàn chú tâm đến các tiểu tiết khi hai người gặp nhau, ánh mắt khi anh ta nói, ánh mắt cô ấy nhìn anh ta, thái độ của anh ta khi lấy thức ăn cho cô...

Điều này có ý nghĩa gì đó.

Lục Hiến Phong tháo kính đen vút vào trong xe, bước đến gần người đàn ông đang chậm chậm bước đi, ánh mắt suy tư điều gì đó.

"Thật đúng lúc." Lục Hiến Phong nhìn từ trên xuống dưới đánh giá anh ta, thân nhiên giống như là đang chọn rau ở chợ, "Tình cờ lại gặp nhau ở đây-Anh quen Hình Nguyên à?"

Mặt người đàn ông tươi cười. Một nụ cười ôn hòa và vô hại, nhưng lại khiến Lục Hiến Phong bất giác đề phòng. "Đúng là đời người có thể gặp lại nhau ở bất cứ đâu. Tôi là La Thanh Thụ. Nếu không nhầm thì anh là anh Lục đúng không?"

Lục Hiến Phong bắt tay anh ta, mặt không hề lộ cảm xúc gì, gật đầu, "Thật là may mắn". Trong lòng cảm thấy cái tên này đã nghe thấy ở đâu...lẽ nào anh ta chính là người bạn ở Đức của Hình Nguyên?

Trong khi suy đoán, mặc dù thân phận của người này vẫn chưa được xác định nhưng những cảnh giác ban đầu đã giảm bớt đi.

Lại còn chuyện này nữa, vẫn chưa đủ phiền phức sao? Lục Hiến Phong bắt giác chau mày.

La Thanh Thụ chỉ vào căn phòng phía sau, ánh mắt có gì đó rất lạnh lợi. "Tôi vừa mới biết anh Lục cũng quan tâm đến việc mà tôi đang nhúng tay vào. Thế nào? Có muốn đi cùng tôi một chuyến không? Cũng đúng lúc tôi đang thiếu một trợ thủ."

Lục Hiến Phong hơi nheo mắt lại, chăm chú đến mức ánh mắt của anh dường như khiến cho nhiệt độ không khí giữa hai người tăng lên. Tuy nhiên, giọng

điều rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức nghe có vẻ ảm áp: "Tôi có việc rất thú vị- Không biết anh La đang nói việc gì?".

La Thanh Thụ cười, "Tôi không biết nhiều về việc của anh Lục, nếu nhớ không nhầm, anh cũng đang tìm dấu tích của cô Lâm?".

Lục Hiển Phong bắt giác ngạc nhiên, lông mày nhướng lên, "Lâm Chi Chi? Cô ấy có liên quan gì đến anh?".

La Thanh Thụ chau mày, "Cô ấy và tôi không có quan hệ gì. Tôi chỉ cầm tiền của người khác mà làm thôi".

Lục Hiển Phong chau mày lại, "Anh nói là...có người thuê anh? Là ai?".

La Thanh Thụ

La Thanh Thụ cười, đáp: "Không sai, có người thuê tôi tìm tung tích của Lâm Chi Chi. Nhưng tôi có nguyên tắc riêng, rất tiếc là không thể nói cho anh thân phận của người thuê được".

Lục Hiển Phong chau mày, trong lòng cảm thấy hơi bức bối.

Người anh ta nói liệu có phải là Tô Cẩm không? Nếu là cô ấy... vì sao cô ấy lại cứ phải làm như vậy? Là do không tin tưởng mình? Hay là vì hôm đó mình dẫn người về nhà, khiến cho cô ấy quyết định phải vạch giới hạn rõ ràng giữa mình và cô ấy?

Thậm chí cô còn không gọi điện cho anh.

Đây là điều mà anh muốn, nhưng...

Lục Hiển Phong ngậm một miếng thuốc, đang định quay về xe tìm bật lửa thì một chiếc bật lửa màu bạc chìa ra trước mặt anh, tách một tiếng xòe ra một ngọn lửa nhỏ.

Châm thuốc xong, Lục Hiển Phong không ngước mắt lên, nói một câu: "Cảm ơn".

La Thanh Thụ cất bật lửa vào túi, tươi cười nói: "Không cần phải cảm ơn, tôi đang thiếu trợ thủ. Thật sự là anh không muốn suy nghĩ về vấn đề chia sẻ quyền lợi với tôi sao? Anh không nên để mình bị thiệt như thế".

Lục Hiển Phong lại chau mày.

Thời gian gần đây, tất cả tâm trí của anh đều để tâm đến Vu Dương và những người bên cạnh cô ta. Tuy nhiên, cô ta chẳng có động tĩnh gì, ngay cả việc công ty của cô ta cũng ít đến. Đây vốn dĩ là một điều rất đáng nghi nhưng những nghi ngờ đối với cô ta cũng chỉ dừng lại ở đó. Cô ta tự lái xe đi làm, rất ít khi gặp riêng với trợ lý của mình.

Đây rõ ràng là điều không bình thường, nhưng những biểu hiện của sự bất bình thường này lại diễn ra rất bình thường, khiến cho anh không thể nắm được đầu mối nào. Thế là sự bức bối trong lòng Lục Hiển Phong càng chất chứa thêm, mỗi ngày anh không hút dưới hai bao thuốc.

"Nói với anh như thế này", ngữ điệu của La Thanh Thụ rõ ràng là có vẻ mê hoặc hơn, "Tôi đã gặp cô Bành, bây giờ, tôi đang muốn đi gặp cậu Lâm. Rất trùng hợp là, tôi còn là bác sỹ tâm lý, giỏi nhất là làm thôi miên. Tôi nói như vậy, cậu có cảm thấy hứng thú hơn không?"

Thôi miên?

Tìm Lục Hiển Phong đập nhanh.

"Thế nào?" La Thanh Thụ nở một nụ cười như đang thương lượng, nhìn có vẻ rất...quái.

Lục Hiển Phong dập miếng thuốc, nói dứt khoát: "Được!".

Muốn tìm Lâm Cường không khó.

Họ đến đúng vào giờ lên lớp, người ở trong ký túc xá không đông. Từ cửa phòng nhìn vào, Lâm Cường đang dựa vào giường đọc sách-chỉ có cậu ta ở trong phòng.

Thiên thời.

Đây là phòng của cậu ta, mọi góc ngách đều rất quen thuộc. Ở nơi mà cậu ta cảm thấy an toàn nhất, cho dù có gặp người lạ thì cậu ta cũng không quá cảnh giác.

Địa lợi.

Tất cả mọi người đều đi học, từ phòng học về đến đây thì cũng phải đi qua nửa sân trường. Cũng có thể nói, trong khoảng thời gian anh cần, Lâm Cường không thể gặp gỡ ai, việc họ cần tiến hành sẽ không bị ai làm phiền.

Nhân hòa.

La Thanh Thụ lộ vẻ hài lòng nhìn Lục Hiểu Phong.

Lục Hiểu Phong phớt lờ liếc nhìn anh ta rồi quay sang nhìn Lâm Cường, “Từ khi cậu ra viện không có thời gian đến thăm cậu. Đây là anh La bạn của tôi, anh ấy là bác sĩ, tôi mời anh ấy đến đây xem vết thương cho cậu”.

Lâm Cường có vẻ ngại ngùng, “Bác sĩ La, vết thương của em không sao mà.”

“Nghe nói là cậu bị ngã”, La Thanh Thụ ngồi lên chiếc ghế đặt cạnh giường, nhìn vào mắt cậu ta, ánh mắt hiền hậu, “Có bị gãy xương không?”.

Lâm Cường lắc đầu, ánh mắt có chút mơ màng, “Không sao. Nghiêm trọng nhất cũng chỉ có hai vết rạn ở xương đùi...”.

La Thanh Thụ nhìn vào mắt cậu, cố ý nói nhỏ như đang ve vuốt: “Rạn xương thì cũng cần nghỉ ngơi. Còn đau không?”.

Lâm Cường lắc đầu, ánh mắt bất giác trở nên mơ màng.

Lục Hiểu Phong lùi ra cửa phòng, cảnh giác với mọi động tĩnh ở ngoài hành lang. Phía sau anh, giọng của La Thanh Thụ ngọt ngào và êm ái: “Tôi là bác sĩ của cậu, cậu nhất định phải tin tôi”.

“Vâng...”

“Thế cậu có thể nói cho tôi cậu bao nhiêu tuổi được không?”

“Đến tháng Chín em tròn hai mươi tuổi”.

“Ồ trong phòng cậu lớn thứ năm à?”

“Không, em lớn thứ ba”.

“Bình thường cậu ăn cơm ở nhà ăn phải không?”.

“Vâng”.

“Lâm Chi Chi lớn hơn cậu mấy tuổi?”.

“Hơn em mười tuổi”.

“Cậu với bạn học đề đến nhà ăn ăn sao?”.

“Không, anh cả thích mang cơm về phòng ăn”.

“Cậu có thích thành phố T không?”.

“Không thích. Chỗ nào cũng hỗn loạn, rất ồn ào”.

“Lâm Chi Chi có đến thăm cậu không?”.

“Đã từng đến”.

“Các bạn học khác có đến thường xuyên không?”

“Có”.

“Họ thường đến làm gì?”.

“Chơi bài, nói chuyện”.

“Sau khi tan học cậu thường làm gì?”.

“Đánh bóng”.

“Lần gần đây nhất Lâm Chi Chi đến thăm, cô ấy đã nói gì?”.

“Chị ấy nói có thể cho em tiền học hết đại học, bảo em đừng đi làm thêm mà bỏ học”.

“Thích bơi không?”.

“Không thích”.

“Đã đến bể bơi của trường chưa? Điều kiện thế nào?”.

“Đến vài lần, cũng không tồi”.

“Một ngày trước khi cậu bị ngã, Bành Tiểu Ngôn đến tìm cậu, cậu đang ăn cơm trưa à?”.

“Không, vừa chơi bóng xong, chuẩn bị về ký túc”.

“Vệ sinh ở ký túc là do mình tự dọn dẹp à?”.

“Mọi người thay nhau quét dọn”.

“Hội sinh viên có kiểm tra vệ sinh không?”.

“Có lúc kiểm tra”.

“Cậu có phải là thành viên của hội sinh viên không?”

“Không”.

“Bành Tiểu Ngôn đến tìm cậu, là hỏi tung tích của Lâm Chi Chi sao?”.

“Đúng”.

“Cậu có biết không?”.

“Em..”

Tiếng nói đột nhiên dừng lại.

Lục Hiểu Phong quay lại nhìn, Lâm Cường đang nhìn thẳng vào mặt La Thanh Thụ, ánh mắt rất hoang mang, giống như là đang lạc giữa sương mù. Tuy nhiên, những cảm xúc đó thể hiện rất rõ, ngay cả Lục Hiểu Phong ở cũng có thể nhận ra, anh cảm thấy vô cùng kinh ngạc-cậu bé này đang đấu tranh rất khổ sở bởi cái nút buộc trong ký ức của mình hay là do những câu hỏi của La Thanh Thụ?

La Thanh Thụ không dám hỏi thêm, nhẹ nhàng nói: “Vết thương bên ngoài thì cũng cần nghỉ ngơi bồi bổ, vết thương bên trong rất dễ để lại di chứng”.

Sự đấu tranh trong mắt Lâm Cường dần dần dịu đi, thần sắc đã tỉnh táo, ánh mắt nhìn La Thanh Thụ có vẻ mơ màng. “Xin lỗi bác sĩ, có phải đầu óc em vừa mất tập trung không?”.

La Thanh Thụ cười, đáp: “Đúng rồi, tôi hỏi cậu có bị thương bên ngoài không, cậu không để ý đến”.

Lâm Cường có vẻ hơi xấu hổ, “Em xin lỗi, có lẽ là em...”.

“Không sao.” La Thanh Thụ vội vàng nói. “Tôi ở cách đây không xa, vài ngày nữa tôi lại đến thăm cậu xem tình hình của cậu thế nào.”

Lâm Cường vội vàng từ chối: “Như vậy thì phiền anh quá”.

La Thanh Thụ cười, đáp: “Tôi và anh Lục đều là bạn của chị gái cậu, quan tâm đến em trai cô ấy là điều nên làm. Bây giờ cậu cử động không tiện, đến bệnh viện kiểm tra thì rất phiền phức. Là người nhà thì không cần khách sáo”.

Lâm Cường nhìn anh, rồi nhìn Lục Hiểu Phong đang đứng ngoài cửa, do dự hỏi: “Em gọi điện thoại cho chị gái em thì thấy tất má, chị ấy...”.

Lục Hiểu Phong và La Thanh Thụ nhìn nhau, Lục Hiểu Phong cười, đáp: “Công việc mà, lúc nào mà chả thế. Bây giờ cô ấy không có ở thành phố T, phải qua đợt này mới về”.

Lâm Cường “Ồ” một tiếng, thần sắc có vẻ bình tâm lại.

Lục Hiểu Phong vỗ vai cậu ta, “Được rồi, không có việc gì chúng tôi về trước đây. Cậu nghỉ ngơi cho khỏe, có chuyện gì gọi điện cho tôi”.

Bước ra khỏi ký túc, Lục Hiểu Phong vô cùng ủ rũ, La Thanh Thụ lại có vẻ như có rất nhiều suy nghĩ trong lòng.

“Anh biết không?” Nhìn ra sân bóng ở phía xa, La Thanh Thụ hơi nheo mắt lại, như tự nói với mình: “Khi bị thôi miên, có sự khác nhau rất lớn với mỗi người. Một phần mười những người bị thôi miên không có phản ứng gì, mà những người dễ bị thôi miên cũng chỉ chiếm tỷ lệ một phần mười thôi”.

Lục Hiểu Phong hỏi lại: “Lâm Cường và Bành Tiểu Ngôn thuộc loại nào?”.

“Lâm Cường không dễ phòng với người lạ mặt nên cậu ta là thuộc người loại sau, nhưng Bành Tiểu Ngôn...” La Thanh Thụ cầm điều thuốc Lục Hiểu

Phong đưa cho, trầm tư giây lát rồi nói nhỏ: “Cô ấy có nhận thức rõ ràng về bản thân”.

Lục Hiển Phong để ngón tay cảm thuốc của mình dừng lại trên môi, “Nghĩa là sao?”.

“Không sao, chỉ là hơi xúc động một chút thôi.” La Thanh Thụ lắc đầu, nhanh chóng chuyển chủ đề, “Không phải là cậu cũng nghi ngờ họ bị thôi miên tâm lý sao? Vì sao không tìm người chứng thực?”.

Lục Hiển Phong nghĩ đến câu nói của Mạnh Hằng Vũ “Anh sẽ đi tìm chuyên gia”, trong lòng cảm thấy không yên tâm. Rốt cuộc anh ấy đã tìm thấy chuyên gia chưa? Liệu có thể là...sau khi tìm thấy đã đi theo mình để gặp gỡ Bành Tiểu Ngôn rồi?

Điều thuốc đã cháy hết khiến cho đầu ngón tay cảm thấy hơi nóng. Dập điều thuốc, Lục Hiển Phong sốt ruột hỏi: “Thế bây giờ phải làm gì?”.

La Thanh Thụ trầm tư một lát, “Anh có thể hẹn hai người họ cùng một lúc được không?”.

Lục Hiển Phong ngạc nhiên, “Anh có thể tiến hành thôi miên hai người cùng một lúc sao?”.

La Thanh Thụ lắc đầu, “Tình hình của họ, có vẻ như được khóa bằng hai khóa, cần phải mở một khóa trước đã...Anh có biện pháp gì không?”.

Lục Hiển Phong nheo mắt, “Để tôi nghĩ đã rồi sẽ trả lời anh sau”.

Cửa văn phòng kêu ầm một tiếng rồi lại nặng nề đóng vào.

Tô Cẩm đang ngồi viết báo cáo trên máy tính giật mình, tay run run, trên màn hình xuất hiện vài chữ viết sai. Cô vội vàng lùi ô, xóa đi từng chữ một.

“Cửa hỏng thì phải đền đấy, cậu không cần tiền thưởng nữa à?” Tô Cẩm lưu lại file, ngẩng đầu, nhìn thấy Trần Lâm đang đứng cạnh bàn mình, vẻ mặt tức tối.

Cô không nhận được, “Lại sao thế? Không phải là cậu lại bị anh Ngụy cho một bài đấy chứ?”.

Trần Lâm là con trai, khi Ngụy Xuyên lên lớp cậu ta thì không kiêng dè gì. Nhưng ở Hải Công, ai cũng biết tính khí của anh Ngụy hơi kỳ quặc, đối với những người không vừa ý thì anh ấy cũng không muốn nhắc nhở. Vì thế, người trong bộ phận kỹ thuật đều đánh giá tốt Trần Lâm, nói là cậu ấy sắp trở thành đệ tử ruột của Ngụy Xuyên.

Trần Lâm tức tối chạy đến bàn của Tô Cẩm, cầm lấy nửa gói bim bim vị cải để cạnh máy tính của cô. “Em thấy chị toàn ăn cái này thôi, không sợ bị nóng à?”.

Tô Cẩm cướp lại đồ ăn của mình, “Đừng cướp của chị. Sao thế?”.

Trần Lâm nhìn vào bàn tay không của mình, vẻ tiếc nuối, thở dài, “Cũng chẳng có gì đáng tức giận. Em chỉ là một thực tập sinh, làm gì có quyền được nói?”.

Tô Cẩm thắc mắc, “Cuối cùng là chuyện gì?”.

Trần Lâm dựa vào tường, thùng thảng nói: “Còn chuyện gì nữa? Chuyện Trung Hoàn thôi”.

Tô Cẩm giật mình, “Trung Hoàn lại phiền nhiễu gì à?”.

“Vừa rồi anh Ngụy bảo em đem bản báo cáo tối qua anh ấy sửa đến bên xưởng chính”, Trần Lâm nói, “Khi em đi, ông Tiêu đang nói chuyện với anh ấy, nhìn thấy em đi vào, ông Tiêu bảo em nói với chị là, Trung Hoàn cần trả lại một lô đồng hồ, bảo chị ký vào đó”.

“Bảo tôi ký vào?” Tô Cẩm ngạc nhiên, “Anh Ngụy nói sao?”.

“Mặt anh Ngụy cũng tái đi, khi em đi thấy họ đang cãi nhau.” Trần Lâm thở dài. “Chị Tô, em đã suy nghĩ việc này khi đi trên đường. Việc lắp đặt hai thiết bị này đều đặt lên vai chúng ta, anh Ngụy là phụ trách chính, trong tay còn có mấy hệ thống máy móc khác, việc nhận hay trả lại lô hàng ấy không đến lượt anh ấy phải làm. Em là thực tập sinh, cũng không có quyền hạn gì để ký tên. Ông Tiêu chỉ trông vào chị thôi.”

Nét mặt Tô Cẩm trầm ngâm, “Cái mà bên ông Tiêu nói, liệu có thể là lô van bướm mà Tào Anh muốn trả lại không?”.

Trần Lâm lắc đầu, “E rằng là như vậy. Chị quên rồi ạ, anh Ngụy còn nói việc này không dễ dàng giải quyết như vậy đâu”.

Tô Cẩm chau mày, vút gói bim bim vị cải lên bàn làm việc, “Bên Trung Hoàn đúng là có chỗ dựa rồi, ngay cả ông Tiêu cũng bị lôi vào...Cậu nói xem ông Tiêu có nắm rõ sự tình không?”.

Hai đầu ngón tay của Trần Lâm chạm vào gói đồ ăn vặt của cô, không ngần ngại nói: “Làm sao em biết được? Em chỉ là thực tập sinh thôi”.

Tô Cẩm thở dài.

Trần Lâm lại hỏi: “Thế chị định làm thế nào?”.

“Chúng ta phải tin tưởng lãnh đạo thôi”, Tô Cẩm bóp trán rồi thở dài, “Hon nữa, ông Tiêu chỉ nói là “một lô đồng hồ”, chứ không nói là “mười mấy cái van bướm đó”, vì thế chúng ta đừng tự dọa mình”.

“Nếu thật thì sao?” Trần Lâm hỏi lại, “Chỉ có ký không?”.

Tô Cẩm trầm tư giây lát, vẻ thản nhiên, “Chưa biết được”.

Bành Tiểu Ngôn đi qua shop quần áo nữ, tiện tay lấy một bộ váy vào phòng thử đồ. Một lúc sau, bước ra quét thẻ trả tiền, không ngẩng đầu đi thẳng ra thang máy. Sau khi đi xuống tầng, cô vòng qua quầy mỹ phẩm rồi bước vào hàng KFC. Đúng vào bữa trưa, trước quầy đang có rất nhiều người xếp hàng, trong nhà ăn đông nghịt người. Bành Tiểu Ngôn bước nhanh ra khỏi bầu không khí đầy mùi thức ăn đó, quả nhiên nhìn thấy một chiếc taxi màu xanh lam đỗ bên đường.

Bành Tiểu Ngôn men theo vạch đường cho người đi bộ chạy sang rồi lên xe, cửa xe chưa kịp đóng khít thì xe đã chạy nhanh ra khỏi tòa nhà trung tâm thương mại.

Bành Tiểu Ngôn vỗ vào trán, “Giống như là 007 vậy, có cần phải như vậy không?”.

Lái xe đang mãi quan sát đường nên không trả lời câu hỏi của cô.

Bành Tiểu Ngôn rất hứng khởi, “Anh xem tôi có khả năng làm nhân viên đặc vụ không? Tôi hành động rất nhanh, không quá hai mươi phút...”.

“Nhiều nhất là ba phút.” Người lái xe mất kiên nhẫn, chặn đứng những lời nói phét của cô.

“Ồ?” Bành Tiểu Ngôn không hiểu, “Làm gì mà chỉ ba phút?”.

Lục Hiểu Phong lái xe vào một con đường yên tĩnh, không quay đầu lại nói: “Tôi quen một người, nếu anh ấy thực hiện thì từ lúc vào tòa nhà trung tâm thương mại cho đến lúc ra, không quá ba phút”.

Bành Tiểu Ngôn há hốc miệng: “Thật hay đùa đấy? Quần áo nữ là ở tầng bốn mà”.

Lục Hiểu Phong liếc nhìn cô qua chiếc kính hậu, “Quần áo nam ở tầng năm”.

Bành Tiểu Ngôn ngạc nhiên há hốc miệng: “Cũng đúng. Anh nói xem người đó...thật hay giả?”.

Lục Hiểu Phong không nói gì nữa.

Bành Tiểu Ngôn nghĩ đi vẩn vơ rồi hỏi: “Này, Tô Tô nhà anh đã khỏe hơn chưa?”.

“Gi?” Chiếc xe đột nhiên chạy ra khỏi làn đường, mặt Lục Hiểu Phong biến sắc, “Thế nghĩa là sao?”.

Bành Tiểu Ngôn ngạc nhiên, “Tôi đang nói Tô Tô mà. Mấy ngày trước không phải là cô ấy ốm một trận thừa sống thiếu chết sao?”.

“Cô ấy ốm à?” Lục Hiểu Phong ngạc nhiên, “Bệnh gì vậy?”.

Bành Tiểu Ngôn tròn mắt ngạc nhiên, “Anh không biết sao? Thế thì làm sao có thể làm người đàn ông của cô ấy được?”.

Lục Hiểu Phong liếc nhìn cô qua kính chiếu hậu, ánh mắt đầy cảnh giác.

Bành Tiểu Ngôn nhìn lại anh, không có ý định lùi bước, “Anh nhìn tôi làm gì? Tôi nói không đúng à?”.

Lục Hiểu Phong không nhìn nữa, giải thích một cách dứt khoát: “Giữa chúng tôi không như cô nghĩ đâu, chỉ là bạn bè mà thôi”.

“Bạn bè mà thôi?” Bành Tiểu Ngôn nghe thấy câu này thì cảm thấy tức giận. Tất cả những hành động giúp cô ấy giải vây, chăm sóc cô ấy, thậm chí quan tâm đến từng hành động của cô ấy đều chỉ là bạn bè thôi sao? Người này đúng là...một anh chàng tốt bụng hay giúp đỡ người khác.

“Thế thì cứ coi như tôi chưa nói gì là được.” Bành Tiểu Ngôn cười lạnh lùng. “Có ai mà lại nhiệt tình như thế? Bạn bè bình thường, cũng không thể quan tâm chu đáo như vậy được.”

Bàn tay đang cầm vô lăng bất giác nắm chặt hơn, trong lòng Lục Hiểu Phong tự nhiên cảm thấy buồn bã. Anh nhún ga, chiếc xe phóng đi như bay.

Mười phút sau, chiếc xe taxi dừng lại ở một con ngõ nhỏ bình thường.

Lục Hiểu Phong im lặng xuống xe, bước đến mở cửa. Bành Tiểu Ngôn cũng không thèm để ý đến anh, chậm rãi xuống xe, hiếu kỳ nhìn con ngõ nhỏ.

Đây là nơi tập trung của các thương gia đến thành phố T trước thời kỳ giải phóng, có thời kỳ người dân gần đó gọi là “đường tụ tài”. Những thương nhân này có nhiều tiền nhưng lại không muốn để lộ sự giàu có của mình nên nhà họ thường có cấu trúc rất bền mà bề ngoài không hề bắt mắt. Sau giải phóng, con đường này được gọi là đường Hàng Châu, thể hiện đây là một nơi có chiều dài lịch sử của thành phố T. Nghe nói, chính phủ muốn lấy nơi này làm

khu bảo tàng, không rõ thật hay là giả.

Trong khi cô đang suy nghĩ lung tung, Lục Hiểu Phong đã vào trong sân.

Bành Tiểu Ngôn do dự một lát, cũng bước vào theo, “Ồi, Lục Hiểu Phong, anh đỗ xe trước cửa như vậy à?”.

Lục Hiểu Phong không quay đầu lại đáp: “Không cần trông, đợi một lát sẽ có người đến lái đi”.

Bành Tiểu Ngôn rất muốn hỏi anh lấy chiếc xe này ở đâu ra, nhưng nhìn thấy dáng vẻ bất cần đời của anh ấy, cô cũng ngại không hỏi gì nữa.

Nếu chú ý xem xét tứ hợp viện này sẽ thấy, mặc dù được thu dọn rất sạch sẽ nhưng không có khói bếp, không hề giống một nơi có người ở.

Thời tiết lúc này cũng đã ấm hơn, cây cối đâm chồi nảy lộc, không khí ấm áp và tươi mới.

La Thanh Thụ đang ngồi trong phòng uống trà, nhìn thấy ngoài cửa có hai người lần lượt bước vào, mỉm cười vẫy tay, “Ngồi bên này”.

Bành Tiểu Ngôn bước vào mới phát hiện ra trà cụ của anh ấy mặc dù được chọn rất sành, nhưng lại dùng loại trà hoa nhài rất phổ biến, không kìm lòng được than thở: “Thật là tiếc cho bộ đồ uống trà của anh”.

La Thanh Thụ rót cho cô một tách trà, đẩy về phía cô, “Thời tiết đẹp như thế này, uống gì cũng cảm thấy thích”.

Bành Tiểu Ngôn nhấp một ngụm trà, ngẩng đầu hỏi: “Anh La, anh tìm tôi có việc gì? Có gì bí mật mà phải đến tận đây mới nói?”.

La Thanh Thụ vừa đưa trà cho Lục Hiểu Phong, mời anh ấy ngồi xuống, vừa cười nói với cô: “Nơi này rất thanh tịnh, không có ai đến làm phiền, rất thích hợp để thôi miên”.

Bành Tiểu Ngôn ngạc nhiên, “Thôi miên tôi sao?”.

La Thanh Thụ gật đầu, thận trọng nói: “Tôi luôn cảm thấy dấu vết quan trọng của Lâm Chi Chi trong đầu cô, nhưng bí mật này đã bị ký ức của cô giấu kín. Tôi hy vọng cô tin tôi, phối hợp với tôi để tìm ra nó”.

Thái độ của Bành Tiểu Ngôn có vẻ đang đấu tranh tư tưởng, “Vì sao không phải là Lâm Cường?”.

“Bởi vì...” La Thanh Thụ nhìn cô, nhẫn nại trả lời: “Cậu ta vốn không hề biết là Lâm Chi Chi đã mất tích, vì thế những ký ức của cậu ta không đem lại thông tin cho tôi. Đối với cậu ta, những thông tin liên quan đến Lâm Chi Chi chỉ là một tờ báo cũ có khắp nơi, cho dù tìm ra được gì thì cũng rất phí sức lực. Trong ký ức của cô, điều mà chúng ta muốn biết giống như một cái cây to lớn trên thảo nguyên. Mặc dù đã bị người khác khóa lại nhưng mục tiêu phải mở ra là rất rõ ràng”.

Bành Tiểu Ngôn có vẻ không hiểu lắm, “Thế anh chuẩn bị mở khóa à? Liệu có làm cho tôi trở thành một kẻ ngốc không?”.

“Cô chỉ cần tin tưởng tôi là được”. La Thanh Thụ cười. “Về vấn đề sau, nói thế này, tôi có phòng khám ở Mu-nich, tất cả mọi thông tin liên quan tôi đã giao cả cho người này”. Anh chỉ vào Lục Hiểu Phong đang ngồi im lặng một bên, “Nếu tôi làm điều gì có hại đến cô, anh ấy sẽ khởi tố tôi. Như thế thì, sự nghiệp sau này của tôi không thể phát triển được nữa”.

Bành Tiểu Ngôn nhìn Lục Hiểu Phong, thấy anh rất trầm tĩnh, sự lo lắng trong lòng cũng vơi đi. Mặc dù những gì anh ta nói trên đường đi khiến cô không vui, nhưng cho dù nói như thế nào thì từ khi vào viện đến giờ anh ta đều chăm sóc cho mình, sự tin tưởng là vẫn có.

“Được, tôi đồng ý”. Bành Tiểu Ngôn gật đầu. “Nhưng nếu tìm ra dấu vết gì thì các anh phải cho tôi đi cùng”.

La Thanh Thụ nói dứt khoát: “Không thành vấn đề”.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Mật Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Giang hồ hiểm ác

Một lần nữa lại gặp Tào Anh – nhân viên kỹ thuật của Trung Hoàn, Tô Cẩm không có cảm giác gì đặc biệt. Nhìn thấy chị ta cầm bản báo cáo có ghi mã hiệu của mười hai chiếc van bướm, số liệu kiểm tra sai lệch và kết quả phân tích chi tiết đến, thậm chí Tô Cẩm còn muốn cười phá lên.

Làm đi làm lại, quả nhiên là vấn đề này, vẫn là có người muốn Hải Công ra làm con thỏ thể mạng – đúng là phiền phức!

Dù trong văn phòng không có ai, Tào Anh vẫn cẩn thận nhìn bốn phía rồi mới lấy ra một cái hộp vuông có bọc giấy báo từ trong ba lô ra.

“Trung Hoàn và Hải Công hợp tác đã lâu rồi, có lúc Hải Công nhượng bộ, cũng có lúc Trung Hoàn chúng tôi nhượng bộ. Kỳ thực đây là điều rất bình thường trong công việc, lãnh đạo hai bên cũng tính toán cả rồi. Tiểu Tô, mong cô hãy giữ thể diện cho bên tôi.” Tào Anh đẩy chiếc hộp trên bàn đến trước mặt Tô Cẩm, khuôn mặt trắng trẻo cười một cách hòa khí. “Sau này chúng ta còn nhiều cơ hội hợp tác, đúng không?”

Tô Cẩm lúc đó chỉ cảm thấy ngạc nhiên, tim đập nhanh hơn bình thường. Việc này ... việc nhận hối lộ lại xảy đến với mình sao?

Vấn đề này ... Đúng là tất cả mọi điều đều có khả năng xảy ra...

Tô Cẩm không khỏi tò mò, mở lớp giấy báo ra xem.

Đó là một bộ mỹ phẩm rất đẹp, bên trên có ghi nhãn hiệu – đó là một thứ mà Tô Cẩm trong mơ cũng không dám nghĩ đến một ngày nào đó mình có thể cầm trong tay. Cô đã nhìn thấy nó ở tòa nhà thương mại quốc tế, biết rằng món quà này rất đắt, chỉ một hộp phấn mắt nhỏ cũng đã bằng cả tháng cô làm việc cật lực rồi.

Nếu nói là hoàn toàn không động lòng thì không phải.

Tô Cẩm nghĩ vấn đề này bất luận hậu quả như thế nào thì cũng không liên quan nhiều đến mình. Trung Hoàn và Hải Công vẫn sẽ hợp tác trong dự án tiếp theo, ai cũng biết sự hợp tác lâu dài về kỹ thuật trong ngành này là hết sức quan trọng. Để đảm bảo chất lượng tốt nhất cho công trình, hai đội kỹ thuật khác nhau cần phải có một thời gian rất dài để tạo nên sự phối hợp chặt chẽ với nhau như tay với chân. Rất ít người có thể bỏ một công ty đã hợp tác lâu năm với mình để tìm một đối tác khác.

Chỉ là mười mấy chiếc van bướm mà thôi. Giá tiền của tất cả những chiếc van bướm này lại thì cũng không đắt bằng một máy báo lỗi đo độ chính xác. Mỗi dự án đều có chỉ tiêu thay thế thiết bị đo này, nếu thỏa thuận với nhà xưởng xong, những chiếc van này rất có khả năng sẽ được trả trực tiếp về nhà xưởng, Hải Công sẽ không chịu bất kỳ tổn thất nào.

Chỉ cần Tô Cẩm ký một chữ ký – một chữ ký xác nhận sai lệch quá tiêu chuẩn của nhân viên kỹ thuật tại hiện trường.

Thật là hấp dẫn.

Tô Cẩm cảm thấy buồn bã vì phát hiện ra mình đã bị mê hoặc.

“Không thích sao?” Tào Anh quan sát Tô Cẩm, nụ cười có vẻ bất an. “Hãng này chất lượng không tồi đâu, nghe nói rất nhiều minh tinh lớn đều dùng loại này.”

Tô Cẩm rút tay lại, tờ báo lại gấp vào như cũ, ngăn cô với thứ đồ khiến cho cô cảm thấy mê hoặc nhưng cảm giác buồn bã đã trở dậy. “Đúng, tôi cũng nghe nói thế. Món quà này đúng là đắt kinh người.”

Tào Anh có vẻ hiểu nhầm ý của cô, cười không nói gì.

Tô Cẩm không nén được tiếng thở dài, phát hiện ra mình vẫn tồn tại nhiều yếu điểm, cảm giác này đúng là không dễ chịu.

Cô đẩy lại chiếc hộp trên mặt bàn: “Cám ơn chị Tào. Món quà đắt như vậy em không thể giữ cho mình”.

Tào Anh trợn mắt, nhìn hộp quà rồi lại nhìn Tô Cẩm, vẻ mặt rất khó tin, “Cô không thích sao?”.

“Thích.” Cắn chặt răng lại, Tô Cẩm có vẻ chưa xót, “Nhưng thích thì cũng không có cách nào, tôi không đủ tiền để mua mỹ phẩm đắt như thế này”.

Tào Anh bị phản ứng của cô làm cho bối rối, cố gắng giải thích: “Cái này không cần cô mua, cái này ... là món quà do tổng giám đốc của chúng tôi tặng Tiểu Tô”.

Tô Cẩm lắc đầu, “Chị Tào, cảm ơn nhã ý của tổng giám đốc công ty chị. Vật này đắt tiền quá, tôi không thể nhận. Tôi cũng không thể ký được”.

Mặt Tào Anh biến sắc. “Cô Tô, không phải cô đang trêu đùa tôi đấy chứ? Đây là sự sắp xếp của lãnh đạo. Lô van bướm này là ông Tiêu đã sắp xếp để nhà xưởng đổi rồi, Hải Công sẽ không chịu tổn thất nào.”

“Không có tổn thất nào?” Tô Cẩm hỏi lại chị ta. “Hay là nói chỉ có bên chị không có tổn thất nào? Nếu thật sự không có tổn thất nào thì sao Trung Hoàn không trực tiếp đi đòi với nhà xưởng?”

Tào Anh há miệng không nói được lời nào.

Tô Cẩm cảm thấy khi không nhìn thứ đồ hấp dẫn đó thì cô sẽ lấy lại được chính mình. Sự dửng dưng đã quay trở lại, đầu óc cũng tỉnh táo hơn. Cô nghĩ: Không sao, phản ứng vừa rồi của mình cũng không phải mất mặt – nhìn thấy đồ mình thích thì ai mà chẳng động lòng và muốn chiếm hữu. Có dự vọng ... chứng tỏ là mình vẫn là một người bình thường.

Nhận ra được điều này đúng là một cú sốc, nhưng đồng thời cũng khiến cho cô cảm thấy bình tâm hơn. Tô Cẩm đứng dậy lấy một cốc nước, lịch sự mang đến cho Tào Anh. “Nói thật, chữ ký của tôi không quá quan trọng, tôi cũng không phải nhân viên kiểm tra độ sai lệch có vượt quá tiêu chuẩn hay

không, tôi chỉ là nhân viên bình thường nên cũng không quá câu nệ danh dự...”

Thái độ của Tào Anh lạnh lùng dần, “Cô Tô, cô đừng nói chuyện này với tôi. Tôi chỉ hỏi cô một câu: Ông Tiêu vẫn chưa nói chuyện này với cô sao?”.

Ý nghĩ đầu tiên lướt qua đầu Tô Cẩm là giả vờ nói không biết, nhưng nhìn thấy đôi mắt tinh nhanh của Tào Anh, không biết vì sao cô lại nói mà không suy nghĩ kỹ lưỡng, “Lãnh đạo không nắm rõ tình hình cụ thể. Tôi sẽ viết báo cáo về vấn đề này gửi tổng giám đốc Tiêu.”

Tào Anh lại cười, “Cô Tô, không phải tôi đã nói mãi với cô rồi sao? Người trẻ tuổi thường làm việc xốc nổi không nghĩ đến hậu quả, lại thích lấy trứng chọi đá. Việc này lãnh đạo đã đưa ra quyết định rồi, cô còn muốn ngăn cản nữa sao? Cô cũng biết, làm dự án mà thay người cũng là chuyện thường mà”.

Đây có được coi là lời đe dọa không? Tô Cẩm trầm tư, cô đứng thẳng dậy. “Chị Tô, chị nói rất đúng, thay người là chuyện thường. Mặc dù tôi chưa phải là đảng viên, nhưng cũng sẽ thực hiện sự sắp xếp của tổ chức. Nhưng, dù sao bây giờ vẫn chưa phải lúc. Vì thế, lại phải để chị đến một chuyến mất công rồi.”

Tào Anh tức giận đến sững người, “Cô...”.

Tô Cẩm quay người ngồi xuống trước bàn làm việc của mình, tiếp tục tổng kết báo cáo số liệu mà cô chưa làm xong.

Lần đầu tiên bị người khác uy hiếp, cảm giác này không thể dùng một từ “tức giận” để diễn tả được. Nhưng lúc này thì vẫn phải giữ bình tĩnh, không thể để lộ ra mặt được.

Tô Cẩm giữ lại trong bụng những lời rủa thầm, gõ các con số một cách dứt khoát, ngay cả tiếng gõ bàn phím cũng thể hiện sự tức giận của các đốt ngón tay.

Trong bầu không khí kỳ quặc đó, cuối cùng cũng có tiếng một người phụ nữ bình thản nói: “Đã như vậy thì tôi về đây”.

Tô Cẩm đứng dậy, ánh mắt hướng về cánh cửa phía sau chị ta, “Chị về cẩn thận”.

Cho đến khi Tào Anh bước ra khỏi cửa của bộ phận kỹ thuật, thái độ của Tô Cẩm mới vô cùng ảo não. “Tự nhiên lại mê hoặc tôi!” Nhấn mạnh vào phím Back Space, “Tự nhiên lại uy hiếp tôi!” rồi lại mạnh tay gõ một loạt các con số, “Đợi bao giờ tôi làm tổng giám đốc, tôi sẽ mua một trăm hộp như vậy! Tôi sẽ ném vào các người! Ném thẳng vào mặt!”.

Thực hiện khẩu hiệu “Thi đua làm việc sáu mươi ngày chào mừng ngày Quốc tế Lao động”, cả dự án vô cùng bận rộn. Tất cả mọi người đều làm tất bật cả ngày lẫn đêm, ba ngày trước ngày mừng 1 tháng 5 cần phải hạ đoạn đầu tiên.

Tô Cẩm từ buổi họp quay về, nhìn thấy trong xưởng chỉ còn lại vài người công nhân đang quét dọn vệ sinh, chỗ nào cũng yên ắng, nhất thời cảm thấy không quen.

Đối diện với chỗ cao nhất của xưởng đã treo một tấm biển màu vàng bắt mắt, một bên là “Hoan nghênh lãnh đạo ủy ban thành phố đến chỉ đạo”. Một bên có câu khẩu hiệu thi đua làm việc hai tháng trở lại đây “Thi đua làm việc sáu mươi ngày chào mừng ngày Quốc tế Lao động”, nền đỏ chữ vàng, màu của Sự trọng đại.

Ngày mai sẽ có lãnh đạo ủy ban thành phố đến kiểm tra tiến độ công trình, vì thế, ngoại trừ những người cần ở lại làm thêm giờ thì những người khác đều về nhà nghỉ ngơi.

Tô Cẩm nói dây mũ bảo hộ, rất muốn cởi mũ ra cho thoáng. Mặc dù thời tiết chưa nóng bức nhưng đi bộ một đoạn đường dài như vậy, tóc bị mồ hôi làm bết chặt khiến cho người cảm thấy vô cùng nóng bức, rất khó chịu. Tay đã kéo dây mũ lên rồi do dự dừng lại.

Bây giờ là khoảng thời gian kinh khủng đối với cô, có rất nhiều điều phiền phức, những hành động dễ bị mắng tốt nhất là không nên làm.

Từ hôm Tào Anh tới cho đến giờ đã là hơn một tuần rồi, lãnh đạo Trung Hoàn và lãnh đạo của công ty cô đều không có phản ứng gì. Tô Cẩm muốn nhờ Ngụy Xuyên nghe ngóng tình hình của lãnh đạo, không ngờ anh ấy bận đến mức không thể hẹn gặp được. Con thịnh nộ trong dự đoán của cô vẫn chưa đến, mặc dù cô cũng thấy nhẹ người, nhưng vẫn có một chút bất an, cảm thấy vận hạn này không thể qua dễ dàng như thế.

Đang nghĩ linh tinh thì nghe thấy chuông điện thoại reo, cô bắt máy, hóa ra là Từ Đông, người mà cô không hề liên lạc suốt từ hôm tham gia khóa học đào tạo đến giờ.

“Lâu rồi không gặp”, giọng Từ Đông nghe buồn buồn, dường như đang có tâm sự gì, “Công việc của cô dạo này thế nào? Có thuận lợi không?”.

Cuộc điện thoại này có gì đó hơi kỳ lạ, nhưng lúc này mà nhận được điện thoại của bạn cũ, Tô Cẩm vẫn cảm thấy vui: “Cũng tạm ổn. Anh rồi vẫn phòng chưa?”.

Từ Đông ừ một tiếng, do dự một lát rồi nói: “Tô Cẩm, tôi có việc muốn nói với cô. Nhưng không phải là việc vui, cô cần phải chuẩn bị tâm lý”.

Tô Cẩm yên lặng.

“Là thế này”, Từ Đông suy nghĩ giây lát, anh cảm thấy nên thành thật với cô, “Sáng hôm nay, tổng giám đốc Lưu nói với tôi, ban dự án thành phố C đến

bộ phận giám sát kỹ thuật mượn người, anh Lưu đã cử tôi đi”.

“Anh phải đến à?” Tô Cẩm bị tin này làm cho chóng mặt, “Bộ phận giám sát kỹ thuật đổi thành công ty cho thuê từ lúc nào vậy?”

Từ Đông cười khổ nảo, “Còn có vấn đề đau đầu hơn. Tôi đến bộ phận giám sát kỹ thuật theo chỉ thị của tổng giám đốc Lưu, kết quả là nhân viên văn phòng ở đó nói với tôi, bảo tôi phải đến dự án ở thành phố C. Cô ấy nói hệ thống tôi phụ trách là thiết bị chưng cất dầu mỏ và thiết bị chế tạo hydro. Tô Cẩm, hai thiết bị này không phải do cô phụ trách sao?”

Trong đầu Tô Cẩm như có tiếng sấm nổ, “Không sai? Có đúng là thiết bị chưng cất dầu mỏ và thiết bị chế tạo hydro không?”.

“Sao mà nhầm được?” Tiếng của Từ Đông cao vút, “Giấy điều lệnh đang ở trong tay tôi. Tôi nghe ngóng tình hình của cô ở văn phòng đó nhưng kết quả là họ không biết gì”.

Tô Cẩm cảm điện thoại, cảm thấy hai chân mình đang run lẩy bẩy.

“Tô Cẩm?” Giọng Từ Đông lo lắng, “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy?”.

Tô Cẩm hít một hơi thật sâu, giọng nói hơi run run: “Không có việc gì, chỉ là ... chỉ là có lẽ tôi đã đắc tội với tổng giám đốc Tiêu”.

Bất luận là Tào Anh hay người của Trung Hoàn cũng chỉ là người ngoài. Người ngoài mà vẫn có thể nhúng tay vào việc điều động nhân sự trong nội bộ của Hải Công sao? Sự sắp xếp này, không cần nghĩ cũng biết là của ai.

Tô Cẩm cảm thấy mặt mình nóng lên. Tô Cẩm ngẩng cao đầu, ngược nhìn ánh mặt trời sáng chói trên đỉnh đầu, bất giác nhắm mắt lại.

Đây là khu vực bơm dầu, công nhân của công trường đầu đã về hết, cả những người làm vệ sinh cũng đã đi rồi. Không có người, chỗ nào cũng yên tĩnh. Tô Cẩm mặc kệ bụi bẩn và dầu mỡ, ôm túi tài liệu ngồi xuống bậc thềm bê tông bên cạnh động cơ.

Trên đầu cô là bầu trời trong xanh, bên dưới là rất nhiều đường ống màu bạc giao cắt với nhau, mỗi ống dầu đối với cô đều quen thuộc giống như là chân của mình vậy.

Đột nhiên Tô Cẩm cảm thấy mình giống như một đứa trẻ bị bỏ rơi.

Vừa rồi cô vừa gặp tổng giám đốc Tiêu trong cuộc họp. Người đàn ông trung niên không hề bộc lộ cảm xúc gì, thậm chí gặp cô vẫn cười vui vẻ, khen ngợi cô là trợ thủ đắc lực của Ngụy Xuyên, là một nhân tài của bộ phận kỹ thuật...

Con người đều giả.

Chẳng trách có người nói: Không sợ kẻ địch giống chó sói, chỉ sợ chiến hữu giống lợn.

Tô Cẩm cảm thấy túi thân và phần nộ, một buổi trưa đẹp trời tháng tư đã bị đảo lộn thành một ngày buồn tui.

Không biết cô ngồi ở đó đã được bao lâu rồi, khi định thần lại thì điện thoại đã tắt, cũng không rõ là Từ Đông tắt máy hay là mình tắt máy. Những con bão tố trong lòng cũng đã tan, chỉ còn lại một bãi cát trống vắng và đau thương.

Không cam tâm

Tô Cẩm nghĩ, thật sự là không cam tâm. Không nói gì mà bỏ đi, giống như vừa cảm sủng đã bị ép buộc rời khỏi chiến trường, cô thật sự không cam tâm.

Hàn Hiểu đã từng nói với cô “Lùi một bước sẽ thấy biển rộng mênh mông”, nhưng lùi bước như thế này, không chỉ là một kẻ thất bại trong mắt người thân mà ngay cả bản thân mình cũng không chấp nhận được.

Lúc đầu khi chia tay với Ngạc Lâm, Lâm Chi Chi bảo cô phải tát anh ta hai cái để xả con tức giận, nếu không trong lòng sẽ không bao giờ quên lại hình ảnh bị bỏ rơi của mình, có thể ảnh hưởng việc đi tìm kiếm hạnh phúc sau này. Nếu lúc đầu cô nghe lời khuyên của Chi Chi thì về sau, những tình cảm còn rơi rớt lại, những lúc yếu lòng với một người đàn ông khác liệu có xuất hiện không?

Tiếp tục lùi bước, mang theo một ký sự về sự thất bại trong trận chiến không có lý do rõ ràng, đi làm một dự án khác, gặp tình hình tương tự lại tiếp tục lùi bước... Minh có hy vọng một cuộc sống như vậy không?

Tô Cẩm cảm điện thoại, không suy nghĩ nhiều gọi về Vịnh Nước Nông.

Giọng Hàn Hiểu vừa cất lên ở đầu dây bên kia, Tô Cẩm đã vội vàng hỏi: “Sự phụ, có một việc, nếu không làm thì cuộc sống sẽ bình thản trôi qua, nhưng trong lòng không cảm thấy vui vẻ. Nếu làm, trong lòng cảm thấy rất thoải mái nhưng có khả năng mất đi công việc của mình. Chị nói xem có nên làm không?”.

Hàn Hiểu im lặng.

Tô Cẩm vội vàng đổi câu hỏi: “Nếu là chị chị sẽ làm như thế nào?”.

“Là đồng nghiệp của em, hoặc với cương vị là tiền bối của em trong công việc, chị khuyên em là nên chọn phương án đầu tiên.” Hàn Hiểu thở dài, tâm sự, “Tô Tô, chị không thể dối em. Chị đã phải thiệt thòi khi chọn phương án hai, kết quả là làm cho mình...”.

Tô Cẩm thở dài, “Kết quả là không có gì không tốt đẹp, cuộc sống của chị không phải là đang rất tốt sao?”.

Hàn Hiểu nhớ lại những việc đã xảy ra trong năm, những phần nộ, ám ức trong lòng không biết đã lắng dịu từ lúc nào. Những mũi nhọn khiến cho cô đau nhói đã sớm bị mai một theo thời gian, chỉ còn là một vết đen trong ký ức. Khi nhớ lại, đây không còn là một sự lựa chọn mà chỉ là một điều đã trải qua mà thôi.

Con người luôn phải trải qua những vấp ngã trong cuộc đời. Những người đã trải qua luôn hy vọng những người đi sau có thể tránh xa con đường cũ mà mình đã đi qua. Nhưng, trưởng thành là việc của mỗi người, có những cú ngã bắt buộc mỗi người phải trải qua thì mới biết thế nào là đau đớn. Những đau đớn này sẽ giúp cho chúng ta trưởng thành.

Hàn Hiểu không nhẫn tâm, nhẹ nhàng khuyên bảo: “Phải suy nghĩ rõ ràng rồi mới quyết định”.

Tô cảm nắm chặt tay lại, đâm vào kẻ thù vô hình, “Em sẽ làm như thế!”.

Hàn Hiểu nghe thấy giọng của cô có vẻ kiên quyết, không khỏi hoang mang. “Kinh nghiệm sống của chị không nhiều, chị cũng không phải là người thông minh, vì thế lời khuyên cũng chỉ là lời khuyên mà thôi, rốt cuộc làm như thế nào là do em quyết định. Tóm lại, đừng để cho mình cảm thấy hối hận là được.”

Tô Cẩm cảm thấy mình giống như hạt dẻ bị mặt trời thiêu đốt, khi ngâm trong nước lạnh lại lấy lại được hình dáng vốn có, vỏ cũng trở nên sáng bóng. “Đương nhiên là không hối hận. Dù sao em vẫn còn trẻ, nếu không được thì làm lại từ đầu. Nếu thực sự không tìm được việc, em vẫn có thể bán hàng ở chợ đêm mà. Nếu không bán hàng được thì em có thể đi làm tiền...” Dù sao lần xuất phát đầu tiên của cô cũng thu được một món tiền thưởng rất lớn, có thể coi như là mở hành may mắn rồi.

Hàn Hiểu cười to, “Nếu không làm tiền được, thì em sẽ qua làm giúp việc cho chị, trông em bé cho chị, dù sao chị cũng sắp sinh rồi”.

Tô Cẩm cũng cười, “Xem nào, tiền đồ vẫn rất sáng lạn mà”.

Chú thích:

1 Xuất phát: là từ lỏng để chỉ việc đi khách của gái gọi cao cấp

Hàn Hiểu dặn dò thêm, “Nên suy nghĩ cẩn thận, đừng phạm sai lầm”

Tô Cẩm gật đầu, trong lòng lại nghĩ, sai lầm thì kẻ sai lầm. Dù sao mình cũng đã sai lầm rồi, cũng không quan trọng vấn đề phạm sai lầm thêm một lần nữa.

Ánh sáng đúng là một điều kỳ diệu.

Bành Tiểu Ngôn nhìn bốn phía, chỉ cảm thấy tất cả những gì mắt mình nhìn thấy là vào cái đêm hôm đó. Không có ánh đèn đường vàng vọt chiếu sáng, không có cái cảm giác nguy hiểm bao vây, không có cảm giác căng thẳng, cũng không có cảm giác bức bối không thở được...

Căn phòng trọ trước mắt còn cũ hơn cả vẻ ngoài của nó. Tường loang lổ, phủ một lớp bụi dày, chỉ cần xoa một cái là lộ ra gạch tường màu đỏ xám. Cửa rất nhỏ, ngoài một tú giày cũ thì không đặt vừa gì nữa. Bên cạnh tú giày là một cái cửa gỗ, khung cửa có treo rèm làm bằng vải nỉ, có trang trí những họa tiết hoa văn màu đậm. Sau bức rèm là một phòng ngủ nhỏ, đồ đạc cũ kỹ. Bên cạnh cửa là chiếc giường đôi kiểu cũ, ga trải giường và chăn màu xanh da trời, nhìn không cũ lắm, được gấp rất gọn gàng. Dưới gầm giường trống không, ngay cả một đôi dép lê cũng không có.

Thực sự, khi Bành Tiểu Ngôn vừa bước vào căn phòng này thì đã nhận ra ở đây không có nhiều đồ đạc. Không những không có những đồ dùng sinh hoạt như: cốc, khăn, dép mà trên bàn trang điểm còn không có đến một chiếc lược. Cho dù người thuê phòng không thường xuyên ở đây thì cũng không thể như vậy. Những đồ vật khác liệu có bị người khác lấy đi không? Lâm Chi Chi? Hay là một người khác?

Bành Tiểu Ngôn đứng ở bên cạnh cửa, không dám động vào lung tung, đây là điều kiện cô đã thỏa thuận với Lục Hiểu Phong và La Thanh Thụ - tuyệt đối không làm phiền đến việc hai người đến đây để tìm đầu mối.

Nhìn thấy hai người đeo găng tay, cẩn thận mở ngăn kéo, rồi lại đóng lại giống hệt như cô, cô có cảm giác giống như cảnh sát tìm bằng chứng ở hiện trường.

Bành Tiểu Ngôn lắc đầu, vứt bỏ hết những suy nghĩ đó ra khỏi đầu, nhưng những cảm giác kỳ lạ trong đầu lại trở dậy. Bành Tiểu Ngôn lùi một bước, dựa vào khung cửa, cố gắng nắm bắt những cảm giác kỳ lạ này.

Tấm rèm cửa rủ lên vai cô, Bành Tiểu Ngôn không để ý, liếc nhìn rồi quay đi, tự nhiên lại có một cảm giác gì đó, bất giác cô nhớ ra đồ đạc trong phòng ngủ của Lâm Chi Chi chỉ có hoa văn màu tím nhạt.

Chi Chi rất thích những màu nhẹ nhàng, cho dù là đồ mặc trong hay áo khoác ngoài, nếu không là màu trắng, tím phớt thì sẽ là màu vàng, màu xanh lá cây, không bao giờ dùng những đồ có màu sắc tối như thế này. Căn phòng có tấm rèm cửa này liệu có thực sự là phòng của Lâm Chi Chi không?

Tấm rèm cửa này ... Bành Tiểu Ngôn bắt giác nhìn lại lần nữa. Tất cả mọi thứ trong phòng đều rất cũ, chỉ có tấm rèm cửa là mới, tại sao lại kỳ lạ như vậy...

Lục Hiển Phong vô tình ngẩng đầu lên, đúng lúc nhìn thấy Bành Tiểu Ngôn đang nhìn vào tấm rèm, vẻ mặt thất thần.

Anh lập tức cảnh giác hỏi: “Sao thế?”.

Bành Tiểu Ngôn lắc đầu, ánh mắt dừng lại ở tủ quần áo anh đã mở ra.

Tủ quần áo cũng trống không, ngoài một tấm vải ở đáy tủ thì không còn đồ vật gì khác. Một tấm vải màu xám nhạt bị rơi một nửa ra ngoài, nhìn giống như một cái ga giường đã cũ, bị vò lại thành một đồng.

Bành Tiểu Ngôn mơ hồ nghĩ: Tấm ga trải giường ở trong tủ nhìn có vẻ giống với màu mà Chi Chi thích...

Lục Hiển Phong dùng cặp kẹp một vật trên tấm vải lên, cẩn thận đặt vào trong túi đựng vật chứng. Bành Tiểu Ngôn muốn lại xem đó là vật gì thì nghe thấy tiếng gọi nhỏ của La Thanh Thụ từ trong phòng vệ sinh: “Hiển Phong?”.

Lục Hiển Phong đáp một tiếng, thu túi đồ đựng vật chứng rồi chạy vào phòng vệ sinh.

Phòng vệ sinh chỉ khoảng tám, chín mét vuông, trong góc gần cửa có một bồn rửa mặt hình vuông nhỏ, trên mặt đá màu đen có phủ một lớp bụi dày. Cửa sổ đang mở, phía dưới cửa là một bồn tắm đã cũ. Qua nhiều năm, màu trắng sữa của nó đã biến thành màu vàng ố, giống như là không được cọ rửa sạch sẽ.

Cũng giống như phòng ngủ, những thứ đồ có thể cầm đi đều không còn, ngay cả tấm rèm che bồn tắm cũng đã biến mất.

Bành Tiểu Ngôn nhìn thấy, trên nút treo rèm còn treo một mảnh ni lông màu trắng, giống như rèm ni lông in hoa kiểu đơn giản vẫn bán ở siêu thị. Nhìn miếng rách thì có thể thấy là bị người nào đó kéo xuống.

La Thanh Thụ đang quỳ bên cạnh bồn tắm, dùng cặp để làm gì đó, Lục Hiển Phong và Bành Tiểu Ngôn tiến đến sau lưng anh, mới nhìn thấy miệng thoát nước của bồn tắm đã được tháo ra. La Thanh Thụ đứng dậy, để vào trong túi đựng vật chứng của Lục Hiển Phong một sợi tóc màu đen.

“Chi còn lại một sợi.” Giọng của La Thanh Thụ trầm ngâm. “Chỗ này được thu dọn sạch sẽ quá.”

Sợi tóc màu đen khiến cho Bành Tiểu Ngôn thấy không thoải mái, vội vàng nhìn sang hướng khác mới nhìn thấy một chỗ thoát nước khác ở góc phòng tắm đã bị mở ra. Rõ ràng là anh ta không tìm được gì ở đó.

“Bồn bê sinh, giá đỡ gương...” Bành Tiểu Ngôn nhìn thấy ánh mắt của hai người đàn ông tập trung nhìn, có chút ngại ngùng. “Tôi không có ý định xen ngang, thấy trên ti vi như vậy. Tôi chỉ là muốn nhắc nhở các anh thôi.”

Lục Hiển Phong nhếch miệng cười, La Thanh Thụ lại lắc đầu. “Đều đã tìm hết rồi, ngay cả dấu vân tay cũng không còn lưu lại. Tôi bắt đầu cảm thấy thân thể của cô Lâm này không bình thường, chỗ cô ấy thuê bây giờ dùng để làm gì? Còn cả cái nơi hỗn tạp này nữa...”

Bành Tiểu Ngôn không biết phải trả lời thế nào.

Thực sự đây cũng là câu hỏi lớn nhất của cô. Nếu chứng minh được sợi tóc trong tay La Thanh Thụ chính xác là của Lâm Chi Chi, cô cũng không tin được đây là phòng mà Lâm Chi Chi thuê. Việc này nghe có vẻ... quá khác thường.

Lục Hiển Phong nhìn đồng hồ, nói nhỏ nhắc nhở hai người. “Mất nhiều thời gian rồi, tốt nhất là chúng ta không nên đứng mặt cảnh sát kéo lại rắc rối.”

Bành Tiểu Ngôn ngạc nhiên, “Anh báo cảnh sát à?”.

Lục Hiển Phong nhìn cô một cách kỳ lạ, dường như phản ứng của cô làm anh bất ngờ. “Rất nhiều việc cần phải dựa vào lực lượng cảnh sát. Cô không thể cho rằng, chỉ dựa vào chúng tôi là có thể tìm ra tung tích của Chi Chi.”

Nhìn vào tờ điều lệnh trong tay, Tô Cẩm tỏ ra bình tĩnh hơn cô dự đoán. Thậm chí cô còn cảm thấy may mắn, tờ lệnh này là do Ngụy Xuyên, người của bộ phận kỹ thuật đưa cho cô chứ không phải là do nhân viên văn phòng phía bên tổng giám đốc Tiêu. Mặc dù xét đến kết quả cuối cùng thì điều đó không có sự khác biệt gì lớn.

“Dù sao thì Tiểu Từ cũng là chuyên gia hóa học, quen với lưu trình hơn.” Ngụy Xuyên cầm cốc nước, giọng điệu bình thản nói những lời mà mình đã khổ công suy nghĩ. Anh biết, đối với công việc của kiến trúc sư máy móc mà nói, lưu trình hóa học không hề kém quan trọng hơn hệ thống điện, hơn nữa anh biết, cô gái ngồi đối diện với anh cũng biết rõ điều này. Nhưng, điều động nhân sự đột ngột như vậy thì liệu có lời giải thích nào hợp lý không? Cho dù có phải là mượn cớ hay không thì vẫn là điều cần phải làm.

“... Vì thế, lãnh đạo đã nghiên cứu và quyết định đổi vị trí của cô và Tiểu Từ.” Ngụy Xuyên nhìn ra ngoài cửa sổ, ngay cả mình cũng cảm thấy giọng nói nghe có vẻ khô cứng. “Đương nhiên, đây chỉ là điều động nhân sự nội bộ của bộ phận giám sát kỹ thuật...”

Đột nhiên Tô Cẩm ngẩng đầu lên.

Trong đôi mắt tròn to trong như nước của cô, dường như có ánh sáng sau cơn mưa của bầu trời tháng Tư, trong sáng và đẹp đẽ.

Trong lòng Ngụy Xuyên thoáng chút buồn bã, những lời nói đã được chuẩn bị sẵn trong đầu không làm sao thoát ra được.

“Em hiểu.” Tô Cẩm gật đầu, giống như là anh đang giao công việc cho cô vậy.

Hai tay của Ngụy Xuyên nắm lại, trong giọng nói để có chút bất lực. “Tiểu Tô, chúng ta làm kỹ thuật. Vì thế... những việc không liên quan đến kỹ thuật, cô đừng có nghĩ nhiều quá. Chuyên môn của cô rất tốt, làm việc cũng rất cố gắng, tôi tin là cô có thể làm tốt bất kỳ dự án nào.”

Tô Cẩm không ngờ anh lại nói như vậy, yên lặng một lát rồi mới nhoen miệng cười. “Anh Ngụy, em phải cảm ơn anh mới phải. Trong thời gian qua em đã học được từ anh rất nhiều điều.”

“Học là vô bờ bến, tôi vẫn còn kém lắm” Ngụy Xuyên cười. “Hy vọng có thể cộng tác cùng cô trong dự án sau, đừng nản lòng.”

Tô Cẩm cầm chiếc bút bi, xoay đi xoay lại, nghe thấy anh nói vậy bèn cười, lòng rất thoải mái. “Ngụy đại nhân, em luôn coi anh là thần tượng, vì thế em cũng không muốn giấu anh. Đổi vị trí cho Tiểu Từ cũng tốt, lên văn phòng cũng tốt, làm dự án Từ Châu cũng tốt, em không có ý kiến gì. Nhưng trước khi em đi, việc làm hồng mười mấy chiếc van bướm ở xưởng luyện dầu ở thành phố C có thể không dễ dàng giải quyết được.”

Mặt Ngụy Xuyên hơi biến sắc. “Tiểu Tô?”

Tô Cẩm lắc đầu. “Anh Ngụy anh đừng nói gì, em hiểu rõ ý của anh. Anh là một người chỉ chú tâm đến kỹ thuật, ngoài kỹ thuật ra anh đều không quan tâm gì khác. Em thì không thế. Em đã thử nhưng em không thể. Cái tờ đơn của Trung Hoàn em không ký, đến bây giờ em cũng không thấy hối hận. Em thấy mình không làm gì sai, cái người họ Tiểu đó hại em, em không thể im lặng mà nhịn nhục được.”

Ngụy Xuyên nhìn cô, trong ánh mắt lộ rõ vẻ lo lắng, “Cô đừng quên cô chỉ là một nhân viên kỹ thuật, công việc giao cho cô cô làm tốt là được rồi. Sao lại đi liên lạc hợp tác với đơn vị thầu bên ngoài làm gì, đó không phải là việc cô phải bận tâm.”

Tô Cẩm nghiêng đầu nghĩ, “Anh nói rất đúng, nhưng em không thể ngậm miệng nhịn nhục mà đi được. Em không muốn để người khác hiểu lầm là em không làm được việc nên bị rút ra khỏi dự án. Em không muốn chịu tội hộ người khác.”

Ngụy Xuyên không nói gì, vẻ mặt đầy tâm trạng.

“Em đã nghĩ rồi, kết quả tồi tệ nhất cũng chỉ là như thế này, sau này ai còn dám cho em làm dự án nữa.” Tô Cẩm quay bút làm rơi xuống mặt bàn rồi lại cầm lên và quay tiếp. “Thế cũng không sao, em tìm công việc mới là được. Em còn trẻ, vẫn còn cơ hội phát triển.”

Ngụy Xuyên trầm mặc hồi lâu, khi mở miệng, giọng nói trầm trầm: “Đã nghĩ thông chưa?”

Tô Cẩm nhìn anh, trong ánh mắt có vẻ nửa đùa nửa thật. “Ngụy đại nhân, lòng dạ em anh đã biết hết rồi, anh không trở tay bán em chứ?”

Ngụy Xuyên cười. “Không tin vào tôi mà vẫn bày tỏ lòng dạ với tôi sao?”

Tô Cẩm ngại ngừng rụt cổ lại. “Thế... chúng ta không phải là cùng băng nhóm sao? Em có giấu ai thì cũng không thể giấu đại nhân.”

Ngụy Xuyên lắc đầu. “Được rồi, đừng đùa nữa. Tiểu Từ có lẽ đã đến rồi, đi ăn cơm đi, coi như là tiếp đón đồng nghiệp mới. Trần Lâm đâu?”

Tô Cẩm chỉ ra ngoài cửa. “Đến khu bồn chứa rồi, có lẽ cũng sắp về đến nơi.”

Hai người thu dọn xong đồ đạc, người đi trước người đi sau bước ra khỏi văn phòng, Ngụy Xuyên lại nói: “Việc cũng không rắc rối đến mức độ đó đâu, cô hãy về nói chuyện với anh Lưu”.

Tô Cẩm ngạc nhiên một lát rồi mới nhận ra là anh đang chỉ đường cho mình, vội vàng gật đầu, “Vâng, em biết rồi”.

Ngụy Xuyên nhìn cô, trong đáy mắt, sự ngạc nhiên, lo lắng đã tan biến, chỉ còn lại một cảm giác ảm áp dường như đang khích lệ cô. Đây cũng là người mà Tô Cẩm không hiểu hết. Nhưng cho đến lúc này, anh giúp cô có thái độ như vậy đã là quá đủ đối với cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Mật Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Ác Mộng

Vừa mở cửa nhà xác, một làn hơi nước lạnh lẽo phả vào mặt. Lục Hiến Phong bắt gặp giọt nước rơi xuống vai, lúc này mới chú ý bên ngoài cửa sổ trời đã mưa từ lúc

nào.

Mưa không to, những hạt mưa li ti rơi xuống giống như sợi kẹo bông.

Đây là thời tiết mà Lục Hiển Phong ghét nhất, không khí ẩm ướt khiến người ta muốn trốn mà không trốn được, ngay cả giọng nói dường như cũng mất hết sức lực.

Thời tiết như thế này chỉ gọi lại những hồi ức buồn được giấu kỹ ở tận đáy lòng.

Anh nhận thấy mình ướt như chuột lột. Anh đi trong ngõ nhỏ, giày cũng đã bị ngâm nước, mỗi bước đi đều phát ra tiếng bì bõm kỳ lạ. Lối rẽ phía trước có một bóng người đang chạy, cổ bỏ rơi anh...

Anh nhìn thấy một người ngoại quốc cúi gập người trước mặt mình, vẻ mặt vô cùng đau đớn. Nhưng không đợi cho đến khi mình xuyên qua mưa, chạm vào gò má của ông ta thì ông ta đã khụy xuống lớp bùn. Nước bùn tràn vào người qua cổ áo, thân thể ông ta lạnh buốt...

Một cánh tay từ phía sau chìa ra, giữa hai ngón tay có kẹp một điếu thuốc dài và nhỏ.

Đây không phải là loại thuốc mà Lục Hiển Phong thích hút, anh luôn cảm thấy hình dạng, hương vị, thậm chí cả nhãn hiệu đều không hợp với anh. Nhưng lúc này, anh rất cần điếu thuốc đó. Dù là nhãn hiệu gì, vị thế nào, đối với anh đều không quan trọng nữa.

Bật lửa được chìa ra trước mặt anh, hiệu Zippo, hoa văn rất tinh tế tuyệt đẹp trong ánh sáng của buổi chiều tà.

"Cảm ơn." Lục Hiển Phong không quay đầu lại.

Anh đã đoán ra được người đứng phía sau là ai, điều này khiến anh không vui nên anh miễn cưỡng cảm ơn.

Ngạc Lâm dường như không để ý đến thái độ của anh, cúi đầu nghịch chiếc bật lửa mà không hề có ý định rời đi.

Lần đầu tiên Lục Hiển Phong nhìn thấy anh ta mặc đồ cảnh phục, anh cảm thấy rất chướng mắt đang chuẩn bị bước đi thì Ngạc Lâm gọi anh lại, do dự rồi hỏi nhỏ anh: "Tại sao Tô Cẩm không đến?"

Lục Hiển Phong quay người lại, chau mày, giọng lạnh lùng: "Anh hy vọng cô ấy đến trong hoàn cảnh này sao?"

Ngạc Lâm hơi ngạc nhiên, chau mày lại. "Người nằm bên trong là bạn của cô ấy, bạn tốt nhất của cô ấy."

Lục Hiển Phong cười lạnh lùng. "Điều này thì có liên quan gì đến anh?"

Mặt Ngạc Lâm biến sắc, miệng há to, không nói thành tiếng.

Lục Hiển Phong rời khỏi cái nơi ngột ngạt đó, không quay đầu lại. Người đàn ông mặc cảnh phục và nhà xác ở lại phía sau lưng anh, mọi người đang khóc lóc xung quanh một người không còn thở nữa.

Nước mưa rơi xuống mặt, lạnh cóng mà mềm mại, không khí ẩm ướt theo hơi thở tràn vào lục phủ ngũ tạng khiến cơ thể như không còn chút sức lực nào nữa.

Lục Hiển Phong đứng dựa vào khung cửa, không biết nên đi đâu.

Tất nhiên anh biết Ngạc Lâm đang nói điều gì, điều này khiến người khác đau đầu. Nhưng trước đây, việc khiến anh đau đầu hơn là tìm bằng chứng, là một cây kim nằm trong đầu anh đã từ rất lâu, luôn luôn hoài nghi và chưa bao giờ có được lời giải đáp.

Lục Hiển Phong bước xuống bậc thềm, lấy điện thoại ra, bấm một dãy số đã in sâu vào trí nhớ của anh.

Một số điện thoại mà năm năm rồi không dùng tự nhiên nhớ lại vô cùng rõ ràng, khiến bản thân anh cũng cảm thấy kinh ngạc.

"Kiều?" Giọng nói trầm trầm trong điện thoại truyền lại, hơi lơ lớ giọng của người nước ngoài. "Đúng là cậu không?"

"Paolo, là tôi đây." Lục Hiển Phong theo thói quen nhìn khắp bốn phía. Một con đường nhỏ yên tĩnh trong màn mưa đầu hè âm ỉ. Trong vòng bán kính hai trăm mét không hề có người, nhưng anh vẫn nói rất nhỏ. "Tôi cần anh xác nhận một việc."

Paolo không do dự từ chối. "Kiều, cậu biết là tôi không thể nói bất kỳ điều gì."

Lục Hiển Phong vứt điếu thuốc ướt vào thùng rác ở bên đường, bình thần hỏi: "Anh đã từng dạy một nữ học viên người Trung Quốc, anh vẫn gọi cô ấy là 'ngọn lửa nhỏ'. Tôi muốn biết tình hình của cô ấy".

"Có người như vậy sao?" Paolo bắt đầu giả vờ. "Cậu cũng biết, hằng năm số người đến chỗ tôi học rất nhiều, nước nào cũng có. Tôi không thể nhớ hết từng người một..."

Lục Hiển Phong cười lạnh lùng. "Ai cũng nói trong tất cả các học viên, cô ấy là người giỏi nhất. Anh không thể không nhớ cô ấy."

"No, no", Paolo vội vàng phủ nhận. "Học viên giỏi nhất của tôi là cậu, đặc biệt là cậu và súng... giữa cậu và súng có một mối liên hệ đặc biệt, súng giống như một cánh tay của cậu..."

Lục Hiển Phong không để ý đến vẻ tăng lờ của anh ta, nói một cách rành rọt: "Tôi chỉ muốn hỏi anh, anh gọi cô ấy là ngọn lửa nhỏ có phải là vì vai trái của cô ấy có xăm hình một ngọn lửa?"

Paolo cười. "Kiều, cậu nói gì tôi không hiểu."

Lục Hiển Phong không trả lời.

Không khí giữa hai bên đột nhiên trở nên nặng nề.

Nhảy hết hai bậc cuối thêm cửa là bãi đỗ xe của anh đỗ ở gần cửa ra vào, bên cạnh là hai chiếc xe của cảnh sát. Lục Hiển Phong không nhìn người mặc quân phục màu xanh trắng nữa. Dựa vào cửa xe anh quay mặt về một hướng khác.

"Paolo, tôi biết những nguyên tắc bảo mật của anh, tôi biết." Lục Hiển Phong nhìn về phía con đường và hai hàng hồ xanh rì, trong màn mưa, giống như màu xanh nhòe trên trang giấy, trộn lẫn với màu đen của mây mù khiến người ta cảm thấy rất khó chịu, giống như một mớ bòng bong bao phủ tất cả những buồn phiền khiến chúng không sao thoát ra được.

"Ở đây, có xác một người phụ nữ, cơ thể đã rữa nát, đang nằm trong ngăn lạnh của nhà xác." Hơi thở của Lục Hiển Phong trở nên gấp gáp. "Có phải anh định đợi đến lúc tôi cũng nằm trong ngăn lạnh đó, anh mới chạy đến nói với xác tôi rằng: Không sai, cô ấy chính là ngọn lửa nhỏ, người luôn luôn giúp đỡ anh trong yên lặng?"

Đột nhiên Paolo kêu lên thảng thốt: "Chết rồi!"

"Đúng." Hai mắt Lục Hiển Phong cay xè. "Thi thể được phát hiện trong một hốc cát ở vịnh. Anh có muốn biết vì sao mà cô ấy chết không? Cô ấy bị tiêm một lượng ma túy rất lớn vào người, nội tạng đã hỏng hết, rơi vào tình trạng nửa sống nửa chết. Khi cô ấy bị chôn trong hốc cát, có khả năng cô ấy vẫn chưa chết."

Paolo thở gấp, không nói được một tiếng nào.

Lục Hiển Phong vuốt mặt. "Ngọn lửa nhỏ của anh có phải là một nhân viên an ninh quốc tịch Trung Quốc, họ Lâm không?"

Giọng của Paolo run rẩy. "Kiều, tôi đã thề là sẽ không tiết lộ danh tính của học viên trong bất kỳ trường hợp nào. Các ghi chép huấn luyện cho học viên đều là tuyệt mật."

Lục Hiển Phong cắn răng không nói lời nào.

"Số điện thoại này cũng nên bỏ đi thôi." Paolo do dự một lát rồi nói nhỏ. "Có lẽ tôi già rồi, không thấy yên tâm với bất kỳ điều gì. Cậu cũng biết, không phải các học viên đều có cơ hội như thế này, khi chưa được huấn luyện xong thì đã phải thực hiện nhiệm vụ..."

"Xin lỗi, Paolo." Lục Hiển Phong không biết nên nói gì. "Tôi sẽ không gọi nữa."

Paolo im lặng giây lát, nói nhỏ: "Kiều, nếu tôi không nhớ nhầm, các cậu... có ba người".

Lục Hiển Phong ngạc nhiên, điện thoại đã tắt rồi. Không cần gọi lại anh cũng biết, có gọi nữa thì số máy này cũng tắt. Paolo làm việc luôn không để lại dấu vết gì, cho anh số điện thoại này đã là vi phạm quy tắc rồi.

Ba người...

Bất giác Lục Hiển Phong chau mày lại.

Ngoài anh và Lâm Chi Chi, còn một người nữa. Là ai?

Anh liệt kê trong đầu từng người một, bên cạnh Mạnh Hằng Vũ, nhưng vẫn không thể biết được.

Mưa rất to, Lục Hiển Phong ngồi trong xe, ngồi nghe tiếng mưa rơi trên nóc xe, mệt mỏi nhắm mắt lại. Anh biết có một số việc khi đã bắt đầu thì không có cách nào bắt nó dừng lại. Nhưng giây phút này, trái tim anh nặng trĩu, vì phần nộ và buồn bã. Thân phận của cô ấy, cái chết của cô ấy, anh đã sớm chuẩn bị tâm lý. Nhưng khi những điều này thực sự xảy ra, anh vẫn cảm thấy rất khó để đối mặt với nó.

Không muốn đối mặt. Nhưng lại không thể không đối mặt.

Mất hướng đi, sự tìm kiếm sẽ càng khó khăn hơn. Nhưng không thể dừng lại được, anh nghĩ, hoàn toàn không có cách nào dừng lại được, chỉ có cách duy nhất là tiến lên phía trước.

Lục Hiển Phong đốt một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu.

Không biết từ lúc nào, ngoài cửa xe là một màn mưa mù màu trắng, giống như bức màn che ngăn cách anh với cả thế giới, lúc này anh cảm thấy vô cùng cô độc, một lần rồi lại một lần nữa, chỉ còn lại mỗi một mình anh.

Lục Hiển Phong khởi động xe, lái xe ra khỏi bãi đỗ xe nhanh như một mũi tên. Anh muốn đến những con đường phồn hoa, tấp nập, muốn nhìn thấy những con phố với dòng người chen chúc đi lại...

Anh muốn được hít thở giữa họ, muốn nghe thấy những âm thanh hỗn tạp từ họ, cảm nhận cảm giác khi được tiếp xúc với họ... Chỉ có như vậy, anh mới cảm nhận được sự tồn tại của mình, tất cả những gì mình đã làm thực sự có ý nghĩa.

Điều gì đó có ý nghĩa để anh tiếp tục bước đi.

Lục Hiển Phong rút chìa khóa ra khỏi ổ, cầm áo khoác của mình. Khi ngẩng đầu lên, anh nhìn thấy trước mặt mình đúng những gì anh dự đoán - vệ sĩ đang đứng ở đó mặt lạnh tanh, và hai họng súng từ hai bên chĩa vào thái dương của anh.

Lông mày Lục Hiển Phong hơi nhướn lên. "Tôi đến gặp anh ba."

Hai vệ sĩ nhìn nhau nhưng không nói gì.

Lục Hiển Phong dậm bước vào trong vệ sĩ bên trái hô to: "Đứng lại!".

Lục Hiển Phong quay đầu, liếc nhìn anh ta như giễu cợt.

Đột nhiên người vệ sĩ này cảm thấy hoa mắt khẩu súng trong tay đã bị mất phương hướng, hướng về phía mình. Anh ta sợ hãi, cố gắng giữ chặt khẩu súng, đột nhiên cả người anh ta đổ rạp về phía Lục Hiển Phong. Lục Hiển Phong giữ chặt người này trước ngực mình, tung người đá một cú vào khẩu súng trong tay người vệ sĩ còn lại.

Động tác rất bình thường, nhưng cũng rất nhanh, nhanh đến mức người khác không kịp phản ứng gì.

Trong tiếng hét của người quản gia, người vệ sĩ bất giác lùi lại, giữ thăng bằng, cú đá thứ hai của Lục Hiển Phong đã dừng lại trên ngực anh ta. Người đàn ông trượt theo tường, Lục Hiển Phong cúi đầu, nhếch miệng cười với người đàn ông này. Người này ngạc nhiên, định lùi về sau. Nhưng không để anh ta kịp hành động, Lục Hiển Phong đã đâm vào bên cổ anh ta. Lật cơ thể anh ta lại, Lục Hiển Phong liền cầm khẩu súng nhét vào túi.

Có mấy người ở đâu chạy ra, nhưng không tiến về phía trước, chỉ thận trọng vây lấy thành vòng tròn xung quanh Lục Hiển Phong.

Có khá đông người.

Lục Hiển Phong chau mày gọi to: "Anh ba?".

Có tiếng Mạnh Hằng Vũ ở trong phòng khách, bình tĩnh như thể đang ngồi uống trà ở trong vườn hoa. "Anh đây. Nhưng những người ở đây theo dõi anh, e rằng anh không ra tiếp em được."

Lục Hiển Phong thở phào. Chỉ cần tất cả không phải là ý của Mạnh Hằng Vũ thì không cần phải lo lắng gì nữa.

"Ồ, anh ba, anh nói gì thế?" Có tiếng phụ nữ vang lên. "Nói như thế dễ làm người khác hiểu lầm. Anh Sinh, mau mời quân sư vào. Nếu không anh ấy sẽ cho rằng chúng ta đang bức cung."

Lục Hiển Phong không thêm để ý đến lời nói của cô ta, đi qua đám vệ sĩ, bước từng bước lớn vào phòng khách. Quả nhiên Mạnh Hằng Vũ đang ở đó. Anh mặc một bộ quần áo ở nhà màu xám, đang ngồi hút thuốc trên sofa với vẻ mặt rất bình thản.

Vu Dương ngồi trên sofa đối diện anh, hai tay đặt lên đầu gối, tư thế rất thoải mái, vẻ mặt hơi điên dại. Có một người bên cạnh cô ta, cầm tách trà như đang suy nghĩ chuyện gì, nghe thấy tiếng bước chân mới ngước mắt lên nhìn, nhìn thấy Lục Hiển Phong liền cười và gật đầu chào. "Quân sư cũng đến rồi sao? Mời ngồi."

Lục Hiển Phong đứng im, nét mặt có vẻ nửa cười nửa thật. "Cảm ơn chú ba. Cháu đứng cũng được, dù sao đứng mà động thủ cũng dễ hơn. Chú ba mang theo nhiều huynh đệ như thế không chuẩn bị tinh thần sao được?"

Mạnh Hội Đường cười lớn nói: "Xe của chú đỗ ở bãi đỗ xe công cộng bên ngoài khu nhà, làm sao cậu phát hiện được?".

"Một nửa là đoán, còn một nửa..." Lục Hiển Phong so vai. "Thật không may, xe của cháu cũng đỗ ở bãi đỗ xe công cộng."

"Thế mà cậu còn vào?" Mạnh Hội Đường ngạc nhiên nhìn anh, ánh mắt đầy tâm trạng phức tạp. Quân sư, gan của cậu quả nhiên không nhỏ."

Mạnh Hằng Vũ dập điếu thuốc, bình thản nói: "Không phải là gan cậu ấy to mà là cậu ấy không thêm để bọn tép riu của chú".

"Ồ?" Mạnh Hội Đường chau mày.

Mạnh Hằng Vũ cười lạnh lùng. "Không tin chú có thể thử."

"Đủ rồi!" Vu Dương đập mạnh vào tay chiếc sofa, giọng sắc nhọn. "Tôi mang người đến không phải là để anh ra oai. Anh Mạnh, anh bị quý làm cho lú lẫn rồi sao? Tôi đã nói cô ấy là tay trong của cảnh sát! Cái USB này không phải là bằng chứng sao? Cái này do tôi tận tay lấy được trên cổ cô ta!"

Lục Hiển Phong như là bị quất một roi, lục phủ ngũ tạng quặn lại.

"Cô tận tay lấy sao?" Mặt Mạnh Hằng Vũ biến sắc, ánh mắt trở nên lạnh lùng.

Vu Dương bắt giắc ngồi lui lại phía sau, sau đó vừa xấu hổ vừa tức giận ngồi thẳng dậy. "Anh Mạnh, nếu anh không tin lời tôi, thế thì anh giải thích xem, vì sao bí mật trong máy của chú ba lại xuất hiện trên cổ con dâu phụ của anh?"

Mạnh Hằng Vũ không trả lời, ánh mắt nhìn cô ta về ngại ngùng.

Tự nhiên vẻ mặt của Vu Dương trở nên nghiêm nghị hơn.

"Nói đến dâu phụ", Lục Hiển Phong ngồi trên thành chiếc sofa bằng da chậm rãi nói với giọng có vẻ cay nghiệt, ánh mắt nhìn Vu Dương đầy căm hận và khiêu khích, "Từ này chúng ta thường dùng để chỉ những người không có địa vị, thân phận mà chỉ ăn nhờ ở đậu nhà người khác, đen tối, xấu xa. Chị Vu Dương sống nhiều năm ở nước ngoài, chẳng trách lại hiểu nhầm nghĩa của từ này".

"Anh!" Vu Dương vô cùng tức giận. Cô ta đến sống ở biệt thự Mộng Thành đã lâu nhưng chưa bao giờ tổ chức hôn lễ. Đây là điều mà cô ta luôn cảm thấy bức rứt trong lòng.

Mạnh Hội Đường ngồi bên cạnh thờ dài không vui liếc nhìn Vu Dương rồi quay đầu lại phía Mạnh Hằng Vũ, "Cháu ba, hôm nay chú cùng Vu Dương đến đây là lo các cháu vì chuyện này mà xích mích. Cháu là người thông minh, không thể không ghi nhớ lời thề của gia tộc, không được coi rẻ người ngoài".

Ánh mắt của Mạnh Hằng Vũ hướng về ông ta, trong ánh mắt sắc nhọn có một nỗi buồn vô bờ bến, "Lâm Chi Chi, thật sự là do các người ra tay?".

Mạnh Hội Đường tránh cái nhìn của anh, vẻ mặt có vẻ mất tự nhiên, "Cháu ba, trong nhà phải có gia phong".

Mạnh Hằng Vũ nhìn xuống chiếc dép của mình, không nói gì một hồi lâu.

"Cháu ba, từ nhỏ cháu đã là người có thể làm việc lớn." Mạnh Hội Đường hạ giọng, mắt lộ vẻ khoan dung, nhân từ của bậc tiền bối. "Đối xử với anh em quan trọng nhất là phải công bằng kể từ bát nước, thưởng phạt phân minh. Mặc dù Vu Dương xử lý chuyện này không hoàn toàn thỏa đáng, nhưng xét về mặt đại cục, chú cho rằng không có gì là quá đáng."

Lục Hiển Phong nghe thấy lời ông ta nói, tận đáy lòng cảm thấy vô cùng đau đớn.

Nếu thứ mà Lâm Chi Chi tìm thấy có liên quan đến Tiêu Diện Hồ thì chẳng trách ông ta cam tâm tình nguyện ra mặt giúp Vu Dương. Nhưng cái USB đó, nếu Lâm Chi Chi thực sự có được thì sao lại rơi vào tay họ. Cô ấy là một người hết sức cảnh giác, trước khi xảy ra chuyện, ngay cả tiền học phí cũng lo hết cho em thì tại sao lại để cho vật quan trọng như thế này rơi vào tình trạng nguy hiểm?

Lẽ nào USB là có thật, nhưng cái có trong tay Vu Dương chỉ là thứ để đem ra mặc cả với Mạnh Hằng Vũ, chiếc USB thật cô ta để ở đâu?

"Thưởng phạt phân minh..." Móng tay của Lục Hiển Phong cắm chặt vào lòng bàn tay, giọng nói có vẻ kỳ lạ. "Người của anh ba, đến lượt người khác ra tay từ lúc nào thế?"

Người đang ngồi hết sức ngạc nhiên.

Mạnh Hội Đường giữ tay Vu Dương lại, quay người lại cười, "Quân sư, lời của cậu nghĩa là... Mạnh Hội Đường tôi già nửa đời ở họ Mạnh, ngay cả quyền chọn người cũng không có".

Lục Hiển Phong chớp mắt nhìn ông ta. Anh không thể tưởng tượng ra được, khi người này ra lệnh cho thuộc hạ bắn Lâm Chi Chi thì có thái độ như thế nào?

"Chú ba", Mạnh Hằng Vũ nói nhỏ, "Chú là người lớn tuổi ở dòng họ Mạnh, hà tất phải tính toán với hậu bối sao? Điều chú nhắc nhở cháu khiến trong lòng cháu phải suy nghĩ rồi".

"Cháu biết thì tốt." Mạnh Hội Đường thu lại ánh nhìn của mình, ừ một tiếng lạnh lùng. "Đã như vậy rồi chú ba đây cũng chỉ nói vài câu thôi. Việc này mọi người đều có trách nhiệm, có người đã nói với chú, cháu ba có quan hệ không đứng đắn với nữ vệ sĩ của mình. Chủ tịch Vu lần này có ra tay hơi mạnh. Bây giờ nói hết rồi, việc này dừng lại ở đây, sau này không ai được nói lại nữa."

Mạnh Hằng Vũ đột nhiên vâng lời, "Xin nghe theo sự sắp xếp của chú ba".

Trong ánh mắt của Mạnh Hội Đường lộ vẻ ngạc nhiên rồi nhanh chóng lấy lại vẻ hòa khí, "Cháu ba hiểu được như vậy là tốt nhất. Chủ tịch Vu về thành phố hay ở lại đây? Ánh mắt ông ta nhìn sang Vu Dương. Vu Dương nhìn ông ta rồi lại nhìn khuôn mặt vui vẻ của Mạnh Hằng Vũ, cắn môi giậm lút rồi không nói lời nào, cùng với Mạnh Hội Đường rời khỏi biệt thự Mộng Thành.

Khi những bước chân ồn ào rời khỏi biệt thự Mộng Thành, nụ cười trên môi Mạnh Hằng Vũ mới dần dần biến mất. Đôi mắt buồn sâu thẳm thẳm mà vẫn tỏ ra bình tĩnh, đó lên giống như ánh chớp giữa bầu trời tối đen, vẻ mặt lộ ra một vẻ vô cùng đau thương oán hận.

"Lão già này", Mạnh Hằng Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ theo đám người đang đi xa dần, cười khan, "Kéo theo một đám người đến đây, nghĩ rằng cầu kết với nhà họ Vu sẽ làm cho anh sợ lão ta sao?".

Lục Hiển Phong trượt người vào sâu trong ghế sofa, giọng yếu ớt như đang bị mất hết sức lực: "Em muốn biết rốt cuộc kẻ ra tay là ai?".

Mạnh Hằng Vũ liếc nhìn anh, "Cậu đoán xem?".

"Mười phần thì có tám chín phần là Tiểu Diện Hồ." Lục Hiển Phong trầm tư giây lát rồi ngẩng đầu đón nhận cái nhìn của Mạnh Hằng Vũ. "Vu Dương chỉ là tấm lá chắn của ông ta mà thôi. Nếu có người phát hiện ra, thì ông ta sẽ đổ trách nhiệm lên cô ta, nói vì cô ta ghen tuông mà ra tay. Dù sao thì họ Vu vẫn là người ngoài, cô ta lại đang có vị trí trong họ Mạnh, không ai có thể động đến cô ta. Huống hồ..."

Mạnh Hằng Vũ nói tiếp: "Huống hồ họ đã biết Chi Chi là người của cảnh sát. Cả một đám ngu xuẩn không có đầu óc, cũng không suy xét đến việc làm kinh động đến cảnh sát thì sau này liệu có còn muốn sống một cách yên ổn không!".

"Anh ba..." Trong vẻ trầm mặc của Mạnh Hằng Vũ, Lục Hiển Phong nhìn thấy những tình cảm phức tạp trong ánh mắt của anh.

Mạnh Hằng Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm cây hải đường đã trải qua bao mưa gió ở trong sân, yên lặng một lát rồi mới nói nhỏ: "Hiển Phong, anh cũng không sợ nói cho cậu biết... thực sự anh không để ý đến thân phận của Chi Chi là gì. Cậu có tin không?".

Lục Hiển Phong ngạc nhiên, "Anh biết?".

"Anh biết." Mạnh Hằng Vũ thờ dài. "Lúc đầu anh cho rằng cô ấy là gián điệp kinh tế của đối thủ chúng ta, nhưng càng chú ý lâu thì càng phát hiện ra võ thuật của cô ấy rất chuyên nghiệp..."

Lục Hiển Phong chỉ cảm thấy một cảm giác lạnh lẽo dâng lên trong lòng.

"Lúc đầu anh chú ý đến cô ấy, chỉ là vì hiếu kỳ muốn biết cô ấy đang tìm kiếm cái gì." Lục Hiển Phong đứng phía sau không thể nhìn thấy nụ cười cô độc của Mạnh Hằng Vũ. "Cậu cũng biết người đó, chú ý càng nhiều thì càng thấy cô ấy có điều gì đó rất đặc biệt."

Những giọt mưa ngày càng nặng hạt rơi lên mặt kính cửa sổ, dường như cả không gian đều tràn ngập âm thanh đơn điệu này.

Lục Hiển Phong không thể ngăn nổi cảm giác nôn nóng phiền não, lời thốt ra có phần hơi tức giận không sao kiềm chế được, "Thế đối với anh rốt cuộc cô ấy là gì?".

Mạnh Hằng Vũ quay người lại, nhìn thẳng vào mắt của Lục Hiển Phong, chậm rãi nói: "Anh biết ý của cậu, Hiển Phong. Cậu yên tâm. Anh sẽ không để cho hai người này có thể sống yên ổn, tuyệt đối không thể", Trong ánh mắt của anh ấy dường như có quyết tâm sắt đá, khiến người khác cảm thấy ngạc nhiên.

"Anh ba, anh..."

"Tiểu Diện Hồ cho rằng bám vào dòng họ Vu thì có thể mạnh hơn, nhiều tuổi như vậy rồi mà vẫn ngốc nghếch!" Trong giây lát, giọng nói đang từ buồn bã đã quay trở lại bình thường, "Cậu có biết vì sao Hình Nguyên muốn đợi đến khi Vu Dương hai mươi ba tuổi thì mới trao dòng họ Vu cho cô ta không?".

Lục Hiển Phong không rõ vì sao chủ đề lại đột nhiên chuyển sang Hình Nguyên, cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, "Hình Nguyên?".

Mạnh Hằng Vũ ngồi xuống đối diện với anh, lấy từ phía dưới ngăn đựng trà ra một tờ giấy, viết lên đó một cái tên. "Lại đây, chúng ta sẽ nói về quan hệ huyết thống trong dòng họ Vu."

"Vu Hạo Niên." Anh dùng bút khoanh tròn cái tên lại. "Chính là người được gọi là 'lão già'. Ông cụ sinh được hai trai một gái, con gái độc nhất của người con trai trưởng chính là Vu Dương." Nói đến đây giọng Mạnh Hằng Vũ trở nên lạnh lùng, "Phải công nhận là cái đồ rác rưởi này rất biết tìm nơi đầu thai

Lục Hiển Phong không nói gì, nhưng không thể phủ nhận, xuất thân của Vu Dương thực sự rất tốt.

"Con thứ hai là con gái, sống chết đòi lấy thầy dạy võ của mình, đó chính là bố của Hình Nguyên. Họ Hình là những Hoa kiều rất bình thường ở Munich, không có thân thế, vì thế trong nhà họ Vu, Hình Nguyên không có địa vị gì cả. Nhưng anh ấy rất cố gắng, chưa đến hai mươi tuổi tài năng đã vượt qua hai ông cậu của mình, nên rất được ông cụ yêu quý. Cũng gặp đúng thời vận, một ông cậu bị chết trong một cuộc thôn tính lẫn nhau, một ông cậu bị kẻ thù bắn trúng ngực phải sống thực vật, nhưng ông cụ không thể không đưa Hình Nguyên là người ngoài lên vị trí cao nhất trong gia đình." Mạnh Hằng Vũ nói đến đây, cầm bút viết thêm một cái tên bên cạnh tên Hình Nguyên: Oma.

"Bây giờ phải nói đến trọng tâm rồi. Con trai thứ của ông cụ có hai người con trai và một người con gái, con gái lớn chính là cô Oma này, tên tiếng Trung là Vu Vụ. Nghe nói mẹ cô ấy là người Ý, đã mất từ rất sớm. Cô Oma này không chỉ có sắc đẹp hoàn hảo mà còn có một cái đầu rất thông minh. Cô ấy tốt nghiệp đại học Munich, thạc sĩ kinh tế học, biết sáu ngoại ngữ, võ nghệ tinh thông, bắn súng cũng rất giỏi."

Lục Hiển Phong nhìn cái tên này, cảm thấy rất ngạc nhiên, "Cô Oma này tài giỏi như vậy sao?".

Mạnh Hằng Vũ gật đầu, "Sự tồn tại của Oma là một nguy hiểm to lớn đối với Vu Dương. Nhưng cô ấy là một đứa con lai, ông cụ không thể trao địa vị nhưng lại rất phục tài năng của cô ấy, vì thế liền dùng Hình Nguyên để lấn át cô ấy. Rất tiếc là Vu Dương không có đầu óc, cảm thấy mình không có vị trí vững chắc nên tìm mọi cách đá Hình Nguyên ra."

Lục Hiển Phong hiểu hơn một chút, "Anh ba muốn lợi dụng cô Oma này sao?"

Mạnh Hằng Vũ gạch chân cái tên Vu Dương, nói: "Hình Nguyên có lẽ cũng nản lòng rồi, không tham gia vào nữa, ra đi rất dứt khoát. Nhưng, anh ấy không ngờ đến mức cho rằng Vu Dương bỏ qua cho anh ấy, vì thế, con người này đã giữ lại cho mình một chiêu cuối".

"Bang K?"

Mạnh Hằng Vũ gật đầu tán thành, "Ban đầu bang K chỉ là một bộ phận trong đội an ninh của dòng họ Vu, sau khi Hình Nguyên nhận chức đã thay đổi bang K, chiêu nạp thêm không ít nhân tài. Khi ra đi, anh trao lại kinh tế cho Vu Dương, nhưng bang K anh ấy lại trao cho Vu Vu. Điều này cũng giải thích cho việc vì sao anh ấy sống rất thoải mái ở thành phố T, đó là nguyên nhân chính cho việc Vu Dương từ đầu đến cuối không dám gây sự với anh ấy".

Lục Hiển Phong nhìn vào rất nhiều cái tên với mối quan hệ chông chéo trên tờ giấy, trong lòng cảm thấy phức tạp không miêu tả được bằng lời, tay chân lạnh cóng, trong đầu lại như mớ bòng bong, ngay cả hơi thở cũng không đều.

"Anh sẽ làm cho Vu Dương phải ân hận vì những việc mà cô ta đã làm." Chiếc bút trong tay Mạnh Hằng Vũ bị đập mạnh xuống mặt bàn, mắt anh đỏ ngầu. "Anh sẽ bắt cô ta phải sống mà để tang Chi Chi, sống không bằng chết"

Lục Hiển Phong nắm chặt hai tay lại, rồi lại thả lỏng ra, rồi lại nắm chặt lại.

"Anh ba, em không muốn một ngày nào đó anh lại rơi vào tay của cảnh sát."

"Anh hiểu ý của cậu", Mạnh Hằng Vũ lắc đầu "Anh không thể. Anh không dính đến buôn bán thuốc phiện, điều này cậu cũng biết. Nhưng lão già đó... anh sẽ khiến ông ta đường lão ở trong tù".

Tay Lục Hiển Phong nắm chặt hơn, trong chốc lát mồ hôi lạnh toát ra, thấm vào áo.

Khuôn mặt của người đàn ông phía đối diện hoàn toàn không bộc lộ cảm xúc gì, anh không phân biệt được lời nói vừa rồi có phải là một sự thăm dò hay không. Anh biết rất rõ người đàn ông này có thể lật nhanh như thế nào. Nhưng... cho dù có phải hay không anh cũng không thể từ chối cơ hội như thế này.

"Em sẽ lo việc này" Lục Hiển Phong mở to mắt, không muốn bỏ qua bất kỳ biểu hiện nào trên mặt anh ấy. "Anh ba thấy nên ra tay từ đâu?"

Mạnh Hằng Vũ neoh mắt, không thay đổi sắc mặt hỏi ngược lại: "Cậu thấy thế nào?"

Lục Hiển Phong suy tính: "Ông ta không nghiện rượu, không háo sắc, rất ít khi đến các nơi công cộng, ngay cả hút một điếu thuốc cũng cần phải kiểm tra. Dùng xe chống đạn, đi đâu cũng mang theo vệ sỹ, dưới trướng đều là những người đã làm việc nhiều năm nên rất khó mua chuộc, người ngoài cũng rất khó cài vào".

Mặt Mạnh Hằng Vũ lộ ra sắc thái điềm nhiên, "Nói nghe giống như là phải ám sát ông ta vậy. Hiển Phong, nếu chúng ta biết được yếu điểm của ông ta thì không cần phải để ý đến đám thuộc hạ và vệ sỹ của ông ta nữa. Cậu nghĩ thử xem, còn ai có thể xuất hiện ở bên cạnh ông ta?"

Lục Hiển Phong nín thở, không nói gì.

Mạnh Hằng Vũ chống cằm cười. "Không phải là họ muốn anh không căm ghét họ nữa sao? Được, anh sẽ cho họ thấy. Thông báo cho cậu năm tổ chức hôn lễ cho anh, càng nhanh càng tốt. Cậu nói xem, khi tin tức về hôn lễ truyền đi, Tiêu Diện Hồ liệu có còn yên vị được như thế không?" Anh thấy Lục Hiển Phong không nói lời nào, không đợi câu trả lời đã nói tiếp: "Phù dâu của Vu Dương có thể là con gái của Mạnh Hội Đường là Mạnh Văn Đình, còn phù rể của anh là cậu. Không cần anh phải nói thêm nữa chứ?"

Lục Hiển Phong chau mày, "Em cảm thấy..."

"Con bé đó được quản lý rất chặt, rất ít khi có cơ hội xuất đầu lộ diện. Sự thực là anh cũng không muốn lôi người không liên quan vào đây. Nhưng, Hiển Phong, tay chân của ông già này nhanh hơn chúng ta tưởng nhiều..." Mạnh Hằng Vũ nhìn thấy đôi lông mày nhíu lại của Hiển Phong, thờ dãi, "Nếu thực sự không muốn thì thôi. Mặc dù đây là cách nhanh nhất nhưng lại quá nguy hiểm..."

Lục Hiển Phong liếc nhìn anh không nói gì.

Một lát, Mạnh Hằng Vũ lại nói: "Hay là thế này, anh sẽ tìm cách để cậu làm quen với Mạnh Hằng Phi nhé. Cậu xem người mà Mạnh Hội Đường muốn tiến cử là người như thế nào? Được không?"

Lục Hiển Phong hỏi lại: "Mạnh Hằng Phi vẫn chưa tốt nghiệp sao?"

Mạnh Hằng Vũ gật đầu, "Thằng nhóc đó là người rất mê vũ khí, biết một ít võ thuật, thích bắn. Hai người sẽ có không ít chủ đề để nói chuyện". Thấy anh không có ý định nói gì, Mạnh Hằng Vũ dừng lại, chuyển chủ đề: "Nghe nói vợ Hình Nguyên sắp sinh em bé rồi? Cậu nhớ lúc đó phải thay tôi gửi quà đến

chúc mừng. Dù sao chúng ta cũng cần phải quan tâm đến người này". Anh xua tay, ngăn lời Lục Hiền Phong định nói, nhắm mắt dựa vào sofa. "Hôm nay anh không giữ cậu nữa, anh cần phải yên tĩnh một mình."

Khi Lục Hiền Phong bước ra ngoài cửa, Mạnh Hằng Vũ lại gọi anh, không mở mắt ra, chỉ lười biếng dựa vào sofa, nói với giọng bình thản: "Anh đã đón Chính Chính về rồi".

Bước chân của Lục Hiền Phong khựng lại một lát.

"Về đi", Mạnh Hằng Vũ thở dài, "Suy nghĩ kỹ những điều anh nói".

Nhìn vào lớp sương mù mờ mờ, Tô Cẩm như lại nhìn thấy Lâm Chi Chi một lần nữa.

Tóc ngắn, trên người mặc một chiếc jacket màu đỏ, đó là trang phục lần cuối cùng cô ấy mặc khi gặp nhau. Áo jacket làm bằng da, ôm lấy dáng người cao ráo của Lâm Chi Chi. Đó là phong cách Tô Cẩm rất thích nhưng không đủ dũng khí để thử, vì thế cô rất ấn tượng.

Tất cả những gì hiện ra trước mắt là cảnh lúc hai người gặp nhau. Trong phòng của cô, ngồi cạnh chiếc bàn ăn là Lâm Chi Chi đang nói đùa với Thanh Thanh, nói cô ấy xào khoai tây nát như tương. Khi cười, cô ấy để lộ ra những chiếc răng nhỏ đáng yêu như trẻ con.

Khi cô ấy rời khỏi phòng còn dang tay ôm chặt lấy cô rồi nói nhỏ: "Minh xin lỗi".

Tô Cẩm không nhớ rõ là Chi Chi có thực sự nói câu này không, những gì xảy ra lúc đó quá mơ hồ. Hai tiếng này làm cho cô cảm thấy bất an, vội vàng tìm cô ấy để hỏi cho rõ ràng. Nhưng trong chớp mắt cảnh vật trước mắt đã thay đổi.

Một lớp sương mù không rõ là thật hay giả là cảnh đầu tiên trong giấc mơ. Trong màn sương có tiếng nước chảy, vọng lại từ rất xa là tiếng kêu giống như tiếng thú dữ bị nhốt. Trong lớp sương mờ mờ hình như có tiếng bước chân rất nhẹ như đi trên cát, không khí có mùi ẩm ướt khó chịu. Trên đỉnh đầu là mảnh trăng tái nhợt và lạnh lẽo.

Tô Cẩm bắt giác khoanh hai tay lại, cuối đầu xuống mới để ý trong tay mình còn có bàn tay của một người khác.

Đây là bàn tay của Chi Chi, Tô Cẩm nhận thấy ở đầu ngón tay giữa có vết sẹo to bằng đồng xu. Đó là vào mùa đông năm thứ hai trung học, Lâm Cường và cô vì một chuyện gì đó mà cãi nhau trong nhà bếp, kết quả là cô bị Lâm Cường đẩy mạnh một cái va vào cạnh bếp...

"Chi Chi?" Tô Cẩm gọi tên cô ấy nhưng chỉ nghe thấy giọng của mình. Lòng thấy hoảng hốt, cô nắm chặt lấy tay của Chi Chi. Rõ ràng là cô không kéo lại nhưng Chi Chi lại lao về phía người cô. Tô Cẩm hoảng loạn giơ tay ra đỡ đỡ mới phát hiện ra trong tay mình không phải là Lâm Chi Chi, đột nhiên...

Đột nhiên chỉ là một cánh tay tàn phế.

Đoạn bị cắt đứt là gân xương ở cùi tay, thịt đỏ và xương trắng nhọt lẫn vào với nhau, thứ chất lỏng đậm và dính chảy ra từ vết bị cắt...

Tô Cẩm bắt chấp mọi thứ vút cánh tay đó đi, ôm đầu thét lên, cho đến khi bùng tỉnh, mồ hôi chảy đầm đìa khắp người cô.

Trong lòng không khỏi hoảng hốt, chân tay tê cứng lại, run rẩy. Thậm chí cô còn nhớ rõ cảm giác lạnh lẽo khi cầm cánh tay trong giấc mơ.

Rất rõ ràng.

Rất thật.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Mật Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: USB

Một sự sợ hãi chưa từng có xâm chiếm khắp lục phủ ngũ tạng của cô đến nỗi cô cảm thấy buồn nôn. Tô Cẩm ngồi bên giường thờ gập, mồ hôi chảy từ tóc xuống trán, dường như những sợi tóc cũng khiến cô cảm thấy rùng mình.

Tô Cẩm tiến về phía trước, giơ tay bật đèn.

Một tiếng tách vang lên, ánh đèn âm áp xóa tan đi đêm tối, sự sợ hãi dần dần được thay thế bằng những gì thực sự đang hiện ra trước mắt khiến Tô Cẩm thờ phào nhẹ nhõm.

Chỉ là một giấc mơ.

Cô nghĩ: Tốt quá, chỉ là mơ thôi.

Một môi dựa đầu vào gối nhưng cô không hề có ý định ngủ tiếp. Đêm yên tĩnh khiến tiếng ồn ào từ khu nhà xưởng vọng lại to hơn, càng nghe càng thấy tâm trạng rối bời.

Bất luận an ủi bản thân như thế nào thì Tô Cẩm vẫn không yên tâm, thế là cô cầm điện thoại gọi số của Bành Tiểu Ngôn.

Điện thoại vừa kêu hai tiếng thì đã được kết nối, rõ ràng là người ở đầu dây bên kia vẫn chưa ngủ.

“Tiểu Ngôn?” Tô Cẩm gọi tên cô, trong lòng lo lắng, “Minh mới mơ thấy ác mộng, lại mơ thấy Chi Chi, làm mình sợ chết được...”

Bành Tiểu Ngôn không nói gì.

“Cậu biết không? Minh nhìn thấy Chi Chi mặc chiếc áo jacket đỏ lần trước đến nhà mình, còn nói là xin lỗi mình. Sau đó mình kéo cánh tay của cậu ấy...”

Trong điện thoại có tiếng khóc của Bành Tiểu Ngôn.

“Tiểu Ngôn?” Tô Cẩm dừng lại theo bản năng, “Cậu đang khóc à?”

Tiếng khóc của Tiểu Ngôn vượt qua cả không gian, rõ ràng bên tai cô: “Chi Chi... hôm nay được chôn cất rồi”.

Khi xe bus đi vào bến, Tô Cẩm nhìn ra ngoài cửa sổ thấy cả một rừng người, sự phẫn nộ đối với La Thành Thụ bất giác lại được thay thế bằng sự nghi ngờ.

“Tô Cẩm, tôi không biết cô sẽ thế nào khi thấy người thân qua đời. Nhưng có lúc, nhìn mặt người thân lần cuối đời với người còn sống thực sự là một khó khăn.” Trong cú điện thoại đêm qua La Thành Thụ đã nói với giọng bi thương: “Nếu chúng ta không thể đón nhận một kết cục như vậy, tôi hy vọng cô có thể giữ một khoảng cách thích hợp. Như thế, khi cô nhớ lại người bạn này, trong đầu cô sẽ chỉ có hình ảnh lúc cô ấy cười, xinh đẹp và hạnh phúc, chứ không phải là...”

Không phải là gì? Tô Cẩm cắn mu bàn tay tự hỏi mình.

Không phải là một cảnh thảm thương, một xác chết tàn tạ khiến người khác không dám nhìn sao?

Không muốn nhớ lại những lời mà La Thành Thụ đã nói, nhưng những lời nói của anh ta dường như có ý mà mình đang nghĩ đến, anh ta bắt đầu kể tiếp.

“... Tôi đã thôi miên Bành Tiểu Ngôn, tìm thấy căn phòng Lâm Chi Chi thuê ở khu phía Bắc Thần An - cũng là căn phòng xảy ra chuyện với Bành Tiểu Ngôn và Lâm Cường. Khi Bành Tiểu Ngôn đưa tôi và Lục Hiện Phong đến đó, ở đó đã được người ta thu dọn rất sạch sẽ. Nhưng, vẫn còn lại một dấu vết. Chúng tôi đã tìm thấy ở chỗ thoát nước của phòng tắm một sợi tóc, sau khi xét nghiệm thì biết được chính xác đó là tóc của Lâm Chi Chi. Khi Lục Hiện Phong kiểm tra tủ quần áo, anh ấy lấy được hai quả gai. Đó là một loại quả rất nhỏ, có màu vàng, trên lông có nhiều gai, mọc ở gần biển. Ở thành phố T, chỉ có thôn Trần Đường ở ven biển mới có loại cây đó.”

Tô Cẩm vẫn còn nhớ khi nghe đến đây, bất giác cô nhớ lại cơn ác mộng của mình, đột nhiên chân tay co cứng lại, cảm thấy cơ thể mình lạnh toát.

Sau đó Lục Hiện Phong đã báo cảnh sát. Cô cũng biết, tôi có hộ chiếu nước ngoài, nếu dính líu đến chính phủ thì sẽ rất phiền phức. Nhưng, hiệu quả làm việc của họ rất cao. Nếu chỉ dựa vào sức ba chúng tôi thì đi khắp bãi biển cũng không phải là điều dễ dàng. Bãi biển đó có vài động đá rất nổi tiếng, thi thể của cô ấy được phát hiện ở sâu bên trong một trong các động đá đó.”

Ác mộng lại quay trở lại trong đầu cô.

Thực sự là... bãi biển.

Giấc mộng vô căn cứ và hiện thực càng vô lý hơn kết hợp lại với nhau, khiến Tô Cẩm nhận ra bản chất của thế giới này. Cuộc sống của họ không thể lặng lẽ chảy như dòng nước, không thể cứ chín giờ sáng đi làm và năm giờ chiều về nhà, mừng mười mỗi tháng xếp hàng nhận lương, cuối tuần ngủ nướng hoặc đi dạo phố, Quốc Khánh thì đi du lịch cùng đoàn ngắm cảnh trên đất nước tươi đẹp.

Những điều này chỉ có thể nhìn trên một góc báo hoặc trên mục pháp luật - súng, ma túy và giết chóc... những điều này đối với cô như là dòng nước ngầm chảy dưới lòng thành phố - Cô chỉ biết những thứ này có tồn tại, nhưng không biết cụ thể chúng tồn tại như thế nào. Những thứ này... cho đến giờ lại hiện lên rõ mồn một trước mắt cô?

Tô Cẩm cảm thấy hoa mắt. Thế giới của cô đột nhiên trở nên không thật nữa.

Có người gõ vào cửa xe.

Là bàn tay của một người đàn ông, trông rất quen. Nhưng tay trái của anh ta đeo một chiếc nhẫn bạch kim nhìn rất lạ.

Tô Cẩm dựa vào ghế, hoang mang nhìn theo hướng của cánh tay, không ngờ lại nhìn thấy Ngạc Lâm trong bộ cảnh phục.

Trời nóng, anh cời hai cúc trên cổ áo, mũ đội hơi lệch, vẫn là anh cảnh sát ngông nghênh lần đầu cô gặp ngày nào.

Nhìn thấy ánh mắt của cô, Ngạc Lâm thu tay lại, chỉ vào hướng cửa xe, có ý bảo cô xuống xe.

Tô Cẩm lại nhìn một lần nữa chiếc nhẫn ở ngón tay giữa của anh.

Chiếc nhẫn đính hôn trên tay phát ra một thứ ánh sáng nhức mắt giữa không trung, phá tan giới hạn mà Tô Cẩm đã nhận thức giữa quá khứ và hiện tại.

Tô Cẩm luôn nghĩ rằng anh ấy đã thay đổi rồi, nhưng vào lúc này, một lần nữa lại nhìn thấy anh qua cửa xe, cô mới ngạc nhiên cảm thấy anh chưa bao giờ thay đổi. Ngạc Lâm luôn như vậy, chỉ có cô không biết mà thôi. Hai người, hoặc thực sự chỉ có cô, từ những huyền cảnh tự lừa dối mình lúc ban đầu giờ đã sực tỉnh.

Tô Cẩm nhắc hành lý xuống xe trong cái nhìn mất hết cả kiên nhẫn của tài xế. Mùi hơi người hỗn tạp trong cái nắng nóng đầu mùa hè khiến người ta cảm thấy khó thở.

“Bên này.” Ngạc Lâm bước đến trước cửa xe, giơ hai tay để tạo thành lối đi cho cô.

Có lẽ do anh ấy mặc cảnh phục lên những người chờ đợi để lên xe mặc dù không hài lòng nhưng cũng phải nhường lối.

Khấp người mướt mồ hôi bước ra khỏi xe, câu đầu tiên của Tô Cẩm là: “Tại sao anh lại đến đây?”.

Ngạc Lâm lấy khóa xe, chỉ hướng ra bãi đỗ xe, trả lời không đúng câu hỏi: “Xe của anh đỗ ở bên kia, đợi một lát nhé!”.

“Ngạc Lâm!” Tô Cẩm nhấn giọng, “Có việc gì thì anh nói ở đây đi, tôi còn có việc”.

Ngạc Lâm giơ chiếc chìa khóa trong tay, hơi chau mày, dường như thái độ của cô khiến anh cảm thấy phiền não, “Tô Cẩm, chúng ta vẫn là bạn bè mà? Anh đến đón em cũng không phải là việc gì to tát cả”.

Tô Cẩm nhìn anh, mặt không biểu lộ cảm xúc gì.

Ngạc Lâm nhìn cô trong giây lát, đành giơ tay làm điệu bộ đầu hàng, “Được rồi, được rồi, anh thực sự có việc muốn tìm em”.

Tô Cẩm đổi túi du lịch sang tay trái, nắm chặt cái túi đến mức đau tay, “Việc công hay việc tư?”.

Ngạc Lâm lắc đầu, có vẻ không biết phải làm như thế nào, “Tô Cẩm...”. Nhìn thấy Tô Cẩm quay người muốn đi, anh vội vàng bước lên một bước kéo tay áo cô lại, “Là việc công, thực sự là việc công, có liên quan đến Lâm Chi Chi”.

Người của Tô Cẩm tự nhiên cứng đờ, “Anh là cảnh sát ma túy mà? Vụ án của cô ấy thì có liên quan gì đến anh?”.

“Tô Cẩm, đây chính là việc anh muốn nói.” Ngạc Lâm hơi sốt ruột, “Có lẽ em không biết, trước khi chết Lâm Chi Chi đã bị tiêm một lượng methamphetamine rất lớn...”

Tô Cẩm ngắt lời anh, “Anh nói cô ấy bị tiêm gì?”.

“Methamphetamine” Ngạc Lâm giải thích, “Còn gọi là băng. Anh nghĩ là em đã từng nghe qua thứ này rồi”.

Tô Cẩm thấy toàn thân lạnh cóng, ngón tay không ngừng run rẩy, “Ma túy?”.

“Đúng”, Ngạc Lâm dừng một lát rồi nói tiếp, “Ma túy nồng độ cao, dùng một lần là thành nghiện. Vì thế, bên phòng ma túy đã tiếp nhận vụ án này”.

Tô Cẩm cắn vào mu bàn tay mình, nhưng cảm giác đau về thể xác không thể làm mất đi sự phẫn nộ trong lòng.

Cả người cô run rẩy, ngay cả giọng nói cũng bắt đầu run rẩy, “Các anh không phải là cảnh sát sao? Những việc này không phải là các anh tự đi điều tra sao?”.

Giọng Ngạc Lâm có vẻ bất lực: “Tô Cẩm, anh chỉ muốn gặp em để tìm hiểu tình hình. Do người chết ở thành phố T...”.

“Người chết” hai tiếng mà anh ta thốt ra nghe như cửa vào lòng. Tô Cẩm bắt đầu cao giọng: “Có việc gì thì các anh tự đi mà kiểm tra, đừng đi làm phiền người không liên can”.

“Tô Cẩm...” Ngạc Lâm đứng chắn Tô Cẩm, ngữ điệu trở nên nặng nề, “Em nói không sai, những việc này là nhiệm vụ của bọn anh. Nhưng, em là bạn thân của cô ấy, lẽ nào không muốn cảnh sát nhanh chóng bắt được hung thủ?”.

“Bắt được hung thủ thì làm được gì nữa?” Mắt Tô Cẩm bắt đầu đỏ, “Bắt được hung thủ thực sự, Chi Chi có thể sống lại không?”.

Ngạc Lâm đứng sững nhìn cô, giơ tay ra ôm cô vào lòng, không nói một lời nào.

Cảm giác túi áo trước ngực nhanh chóng bị thấm ướt bởi nước mắt của cô, trong lòng Ngạc Lâm cảm thấy buồn bã một cách kỳ lạ.

Anh biết thời gian này đối với Tô Cẩm thực sự khó khăn, nhưng cho dù nói như thế nào, anh cũng là người đã làm tổn thương cô ấy... ngay cả bản thân anh cũng cảm thấy khó khăn.

Nhưng anh vẫn không tìm được tự hỏi chính mình: Nếu việc đính hôn của anh và việc của Lâm Chi Chi xảy ra vào khoảng thời gian khác nhau, thì người con gái đang khóc trong lòng anh liệu có dễ dàng vượt qua hơn không?

Cô có cảm giác cơ thể mình nhẹ bồng - không phải vì đã bỏ lỡ cơ hội nhìn Lâm Chi Chi lần cuối, cũng không phải vì nỗi đau mất mát trong lòng. Hai cảm giác đó cô không thể cảm nhận rõ ràng được vào lúc này.

Tô Cẩm chỉ cảm thấy mình nhẹ bồng - một cảm giác hoàn toàn không có thật.

Thực sự là Lâm Chi Chi không còn nữa. Cảnh sát đang ngồi đối diện với mình, hỏi đi hỏi lại những câu hỏi hoàn toàn vô nghĩa - Họ muốn tìm dấu vết từ những câu trả lời của mình. Bởi vì trước khi sự việc xảy ra với Lâm Chi Chi vài ngày, họ đã gặp nhau, điều này do chính miệng cô đã nói với Ngạc Lâm. Đương nhiên, lúc đó ngoài việc Ngạc Lâm là cảnh sát thì anh còn có một vị trí quan trọng khác: bạn trai của Tô Cẩm.

“Thời gian chính xác?”. Ngạc Lâm dùng bút gỗ lên quyển sổ ghi chép, vẽ mặt rất chăm chú.

“Ba ngày trước lễ Tình nhân”, Tô Cẩm dựa vào ghế sofa, trong tay bưng một cốc trà Bích La Xuân nóng bốc hơi nghi ngút, tinh thần rệu rã, “Vào bữa tối. Ồ, khoảng sáu giờ đến sáu rưỡi”.

“Cô ấy có đưa cho em thứ gì không?”. Ngạc Lâm nhướn lông mày, trong mắt có vẻ hơi căng thẳng.

Tô Cẩm liếc nhìn anh, không biết vì sao, có lẽ là do trực giác tự nhiên của phụ nữ, cô nhanh chóng lắc đầu, “Hôm đó cơ quan cô ấy tặng hoa quả, cô ấy đem hoa quả đến cho tôi”.

“Chỉ có hoa quả?”. Ngạc Lâm tỏ vẻ vô cùng thất vọng.

Tô Cẩm gật đầu, “Một giỏ hoa quả. Chúng tôi đã chia cho mọi người.”

Ngạc Lâm dùng bút gỗ vào quyển sổ, lông mày chau lại, vẻ không chịu thua, “Em nghĩ lại xem, Lâm Chi Chi có giao cho em vật gì đặc biệt không?”.

Cảm giác mơ hồ lạ lẫm tận đáy lòng biến mất, cô tỉnh táo trở lại, trong đầu Tô Cẩm đột nhiên cảnh giác - Rốt cuộc Ngạc Lâm muốn thứ gì? Anh không ghi một chữ nào những lời của cô vào sổ - Có phải thực sự là anh ấy đến gặp mình để lấy chứng cứ cho cảnh sát không?

Tô Cẩm thấy bất an, nhấp một ngụm trà.

Có phải do mình đa nghi quá không? Dù sao cô cũng chưa bị cảnh sát hỏi bao giờ, cũng không biết bình thường việc thẩm vấn nhân chứng diễn ra như thế nào?

“Vật đặc biệt - Anh đang nói gì thế?” Tô Cẩm nhìn thẳng vào mắt anh ta, cảm thấy lúc này, Ngạc Lâm có điều gì đó rất lạ lẫm. Mặc dù cô chưa bao giờ nhìn thấy Ngạc Lâm đang làm việc, nhưng... vụ án này của Lâm Chi Chi, nếu cần cô cung cấp chứng cứ... cũng nên có mặt của cảnh sát hình sự phụ trách các vụ trọng án tham gia?

Ngạc Lâm nghiêng người về phía trước, bất giác nói nhỏ, “Ví dụ như sổ ghi chép, giấy tờ hay USB?”.

Sự bất an trong lòng Tô Cẩm ngày càng lớn.

Anh ấy đang ám chỉ nguyên nhân cái chết của Lâm Chi Chi sao? Nhưng trong điện thoại tối qua Bành Tiểu Ngôn đã nói rõ, nguyên nhân cái chết của Chi Chi vẫn đang được cảnh sát điều tra...

Cuối cùng Ngạc Lâm biết điều gì?

Cuối cùng Ngạc Lâm biết điều gì?

“Không có.” Tô Cẩm nhìn thẳng vào mắt anh, “Anh cũng biết Chi Chi làm bảo vệ an ninh, công việc đó... không phải là việc của nhân viên văn phòng, làm sao có thể dùng sổ ghi chép hay USB được?”.

Ngạc Lâm nhìn thẳng vào mắt cô, hơi mím miệng. Ánh mắt ấy giống như là đang thăm dò, như muốn kiểm tra tất cả những gì trong lòng Tô Cẩm.

Tô Cẩm thân nhiên nhìn lại anh, tận đáy lòng có gì đó co thắt lại. Nhiệt độ của nước trà hơi nóng nên tạo thành một lớp nước mỏng trên lòng bàn tay cô, ngón tay cũng trơn hơn như thể không giữ được cốc trà nữa.

“Được rồi.” Ngạc Lâm thu lại cái nhìn của mình, nét mặt lấy lại được vẻ hòa khí, “Nếu em nhớ lại được điều gì thì điện thoại cho anh”.

Tô Cẩm gật đầu, rồi mới cảm thấy áo sơ mi dính bết vào lưng mình, hoài nghi không biết điều hòa có bị hỏng không.

Ngạc Lâm đẩy một tấm phiếu ăn trên bàn về phía cô, “Em vừa xuống xe, chắc là đói rồi? Nhà hàng này rất nổi tiếng đấy”.

Tô Cẩm lật tờ giấy, không ngẩng đầu nói: “Tôi biết”.

Ngạc Lâm không thèm để ý đến giọng điệu mất kiên nhẫn của cô, cười rồi giới thiệu với cô: “Món canh vịt gì đó không tồi, còn cái này...”.

Tô Cẩm cảm thấy vị đắng ngắt trong miệng, một vị đắng thực sự, không biết là từ đâu ra. Cô chưa bao giờ biết, sự vô tâm lại tàn nhẫn đến như vậy.

Món canh vịt ở đây họ đã ăn thử, thậm chí những lời nói khi anh ấy gọi món cô đều nhớ không sai một chữ... Trong những ngày tháng họ còn yêu nhau, mặc dù nơi này không phải là điểm hẹn hò thường xuyên nhưng cũng không phải chỉ là đến một, hai lần.

Nhưng rõ ràng là anh ấy đã quên.

Không thất vọng, cũng không đau khổ, chỉ là đắng ngắt. Trong một thời gian ngắn ngủi, con người trước mắt mình đã biến thành một người xa lạ.

Nghĩ đến những lời anh ấy vừa nói, Tô Cẩm khó mà ngăn được cảm giác lo lắng một lần nữa lại xuất hiện trong lòng mình.

Tro cốt của Lâm Chi Chi được mẹ Lâm Cường đem về quê.

Bành Tiểu Ngôn nói bà và Lâm Cường đều khóc ngắt, nhưng không thấy người em song sinh với Lâm Cường xuất hiện. Tô Cẩm không biết nếu Lâm Chi Chi nhìn thấy cảnh đó thì có vui lên chút nào không? Dù sao trong suốt cuộc đời, sự tồn tại của cô ấy chưa bao giờ được coi trọng đến như vậy.

Không bao giờ nghĩ đến việc một người ở bên cạnh mình ra đi đột ngột như thế, ngay cơ hội được nhìn mặt lần cuối cùng cũng không có, ngay một cơ hội được chào từ biệt cũng không có, ngay một điều gì đó chứng minh là đã từng tồn tại... cũng không có.

Một phần trong cuộc sống của mình tự nhiên biến mất và không bao giờ có thể lấp đầy được khoảng trống đó.

Tô Cẩm ngồi thu mình trên sofa ở quán rượu, đôi mắt mênh mang nhìn ra ngoài, miệng không ngừng trách móc: “Ngay cả mộ cũng không có... sau này đến ngày lễ tết, cũng không biết đi đâu để thăm cô ấy...”.

Bành Tiểu Ngôn ườn ra bàn, ánh mắt đờ đẫn.

Mấy đĩa thức ăn trước mặt họ đều không được đụng đến, mấy chai rượu thì đã nằm lộn lác trên sàn.

“Minh hận Chi Chi.” Tô Cẩm nói, cầm chai rượu dằn mạnh lên bàn. Phía sau tấm màn, lấp ló khuôn mặt của nhân viên phục vụ ló ra, lo lắng nhìn tình hình, rồi lại lui ra không nói năng gì.

“Cô ấy có nhiều việc giấu chúng ta như thế, rồi... cô ấy phui tay ra đi, còn chúng ta vẫn ngốc nghếch buồn bã ở đây...”, Tô Cẩm nằm gục đầu trên bàn, nắm lấy tóc của Bành Tiểu Ngôn, giọng nói trở nên thẫn thức, “Hôm đó mình ngồi ở đây, giống như một con ngốc nói chuyện chia tay với tên khốn nạn đó... Nếu sau đó không uống say thì mình đã nghe điện thoại của cô ấy rồi... Có khi mình còn có thể giúp cô ấy báo cảnh sát... Có thể cô ấy sẽ không chết...”. Tiếng thẫn thức kéo dài rồi bật ra thành tiếng khóc không kìm nén được, “Minh hối hận quá... Minh hối hận quá...”.

Bành Tiểu Ngôn không động đậy, mắt cũng dần ướt nhòe.

“Nếu mình nghe điện thoại, có lẽ đã không có chuyện gì xảy ra với Chi Chi...” Những suy nghĩ cô kìm nén trong lòng từ khi sự việc đó xảy ra dưới tác dụng của rượu lại quay trở lại, Tô Cẩm nói không thành tiếng:

“Hôm đó mình đã say rượu... Nếu mình...”.

Bành Tiểu Ngôn cầm lấy tay cô, yếu ớt gọi cô: “Tô Tô”.

Tô Cẩm úp mặt vào bàn tay cô và khóc thành tiếng.

“Tô Tô”, Bành Tiểu Ngôn vuốt tóc cô, “Tô Tô, trong lòng mình cũng rất buồn. Nhưng cậu đừng có như thế này... Chi Chi không thích cậu khóc...”.

Tô Cẩm cũng không thích khóc, nhưng hôm nay cô cần phải khóc. Phải uống nhiều, tốt nhất là uống đến khi không còn tỉnh táo nữa, cho đến khi sét đánh bên đầu cũng không biết...

Nếu không, ngày mai, những ngày sau này cô biết sống như thế nào?

Tô Cẩm vẫn nhớ mình đã từng thề sẽ không bao giờ đụng đến rượu nữa. Nhưng khi cô cầm chai rượu lên, không biết vì sao vẫn uống nhiều.

Trong khi say rượu, Tô Cẩm cảm thấy mình lại quay về cái đêm của lễ Tình nhân. Sau đó là những sự việc đáng sợ xảy ra, đều chỉ là những ảo giác mà thôi.

“Thật là tốt”, Tô Cẩm cầm tay Bành Tiểu Ngôn, thở phào nhẹ nhõm, “Cảm ơn trời đất”.

Sự việc vốn dĩ là nên như vậy, cô nghĩ. Ngạc Lâm vừa rời khỏi quán rượu, Bành Tiểu Ngôn đã đến đón cô. Xem nào, cô ấy đang bò ra trước mặt mình,

chính xác là như vậy. Có cô ấy đi cùng, mình sẽ không tỉnh giấc trong một khách sạn lạ lẫm nào đó, sau đó phát hiện ra mình không những mất đi cái quý giá nhất mà còn mất đi người bạn tốt nhất...

Đương nhiên, sau đó thất tình cũng được, mất tích cũng được, tự nhiên là... tất cả đều không xảy ra.

Tô Cẩm không kìm nén được vỗ lên mặt Bánh Tiểu Ngôn, “Thật là... cảm ơn trời đất...”.

Có người từ sau rèm chạy lại, vừa kéo Bánh Tiểu Ngôn, vừa đưa tay đỡ cô.

Hình như là một người đàn ông, là người hẹn hò trong lễ Tình nhân với Bánh Tiểu Ngôn qua điện thoại sao? Tô Cẩm rất muốn nhìn xem người đàn ông này như thế nào, nhưng mắt đã không mở ra được nữa, đành bỏ cuộc.

Tô Cẩm đập vào bàn tay vừa đưa ra, “Anh chàng này, nhất định phải thật tốt. Tiểu Ngôn nhà tôi... hiếm có...”

Giọng người đàn ông có vẻ như không biết phải làm gì: “Nhà cô ở đâu?”.

“Tôi?”. Tô Cẩm chỉ vào mình, cười hi hi, đáp: “Tôi ở khu nhà của Hải Công, anh đưa tôi đến bên đường là được, chăm sóc Tiểu Ngôn tốt nhé. Tôi tiết lộ cho anh biết, Tiểu Ngôn thích hoa hồng màu hồng phấn...”.

Động tác của người say rượu rất ngốc nghếch, Tô Cẩm lao đảo xuống xe, xua xua tay với người đàn ông không nhìn rõ mặt và Bánh Tiểu Ngôn rồi bước vào tòa nhà của Hải Công. Vẫn chưa đến giờ khóa cửa, bảo vệ công chỉ nhìn ra rồi quay về phòng.

Tô Cẩm mơ hồ bước lên tầng bốn, vẫn nghĩ năm nay có một mùa đông ấm áp, vừa mới đến lễ Tình nhân mà đã ấm áp như vậy...

Bóng đèn trên trần nhà đã bị hỏng, Tô Cẩm dựa vào khung cửa cố gắng móc chìa khóa ra, nhờ vào ánh đèn ở tầng năm, hoa mắt chóng mặt mãi một lúc lâu mới nhét được chìa khóa vào ổ.

Khóa xoay hai vòng nhưng cửa không mở. Tô Cẩm bực mình đá một cái, cánh cửa chống trộm đã cũ kêu lên một tiếng rồi mở ra, đập vào tường và bật ngược trở lại, cả hành lang bị chấn động.

Thanh Thanh vẫn chưa về, trong phòng tối om. Gió đêm thổi vào mang theo không khí tươi mới của cây cối đầu hè. Tô Cẩm nhớ khi mình ra khỏi nhà thì đã đóng cửa sổ, sau lần bị đột nhập lần trước, cô rất chú ý đến vấn đề cửa sổ mở hay đóng.

“Đồ cậu tha”, Tô Cẩm rửa thắm cô bạn cùng phòng vẫn chưa về, “Nhớ ăn mà không nhớ làm”.

Bước chân vào nhà, chuẩn bị với tay đóng cửa, thì nghe thấy cửa phòng mình phát ra một tiếng động nhỏ.

Những người sống ở những căn hộ cũ thường nghe thấy các âm thanh kỳ lạ trong đêm khuya thanh vắng. Ví dụ tiếng đồ đạc cũ bị nứt vỡ vì không chịu được trọng lượng nặng hay tiếng nước nhỏ giọt, cũng có thể là tiếng bước chân của một con vật nhỏ nào đó bò qua cánh cửa.

Nhưng bây giờ vẫn chưa đến nửa đêm, nếu Thanh Thanh vẫn chưa tan giờ làm, thì cửa mình đóng không thể mở. Rõ ràng là trước khi đi mình đã cẩn thận đóng cửa, cửa phòng thì không thể tự mở được... Nghĩ lại việc mình đã một lần bị đột nhập vào nhà...

Tô Cẩm đột nhiên thấy lông tơ dựng đứng.

Một chân còn ở ngoài hành lang nhưng mồ hôi đã nhỏ thành giọt trên trán. Theo bản năng cô biết mình nên quay đầu chạy, nhưng cơ thể thì đã cứng đờ lại rồi, không còn nghe lệnh của bộ não nữa.

Trong bóng tối không thể nhìn rõ được gì, không khí kỳ lạ như vậy, có cảm giác như đang phải đối mặt với cao thủ, ai cũng không dám xuất chiêu trước.

Vấn đề duy nhất là... Từ trước đến giờ Tô Cẩm chưa bao giờ là cao thủ võ lâm. Cô chỉ là một nhân viên kỹ thuật đèn đuôi vẫn chưa thi đỗ bằng kỹ sư, không những chưa từng gặp bọn giết người độc ác mà ngay cả trộm vặt cô cũng chưa bao giờ gặp.

Tô Cẩm cảm thấy rõ ràng mồ hôi đang chảy xuống cổ mình, lạnh và dính. Mùi rượu cũng như đang theo mồ hôi tỏa ra ngoài không khí, mặc dù cơ thể không động đậy được nhưng thính giác lại rất nhanh nhạy. Trong phòng có nhịp thở của một người khác, mặc dù đã cố gắng thở nhẹ nhưng vẫn khiến người khác không thể mất cảnh giác.

Muốn chạy vào bếp lấy dao thì phải chạy qua cửa phòng mình, Thanh Thanh có một con dao gọt hoa quả rất sắc để trên bàn ăn. Nhưng bàn ăn lại đặt giữa cửa phòng ngủ của hai người, cách chỗ nguy hiểm quá gần...

Chuông điện thoại đột nhiên vang lên, trong chốc lát phá tan không khí căng thẳng chết người.

Tô Cẩm bỗng chốc tỉnh táo lại, vội vàng đưa tay lấy điện thoại trong túi. Ngón tay vừa ấn vào nút nhận điện thoại, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng người chạy nhanh vào bếp.

Theo bản năng Tô Cẩm trốn ra phía sau, một chân vấp vào bậc cửa sổ ngã sống soài.

Khuỷu tay đau nhức, điện thoại cũng bị văng sang một bên, giọng người đàn ông trong điện thoại gọi cô đầy bất an: “Sao thế? Xảy ra chuyện gì thế?”.

Cửa bếp vang lên một loạt các tiếng va đập rồi nhanh chóng yên tĩnh trở lại.

Trong phòng có lẽ không còn ai nữa, nhưng Tô Cẩm vẫn mơ màng ngồi trên sàn, cả người không ngừng run rẩy.

Khi ngã hình như cô đã bị trẹo cổ chân, cử động thấy đau nhói, muốn đứng dậy nhưng tay chân đều mềm nhũn, cả người không còn chút sức lực nào nữa.

Không biết run rẩy như vậy bao nhiêu lâu rồi mới nhớ ra chiếc điện thoại, nhưng khi cầm lên thì mới biết điện thoại đã tắt rồi.

Tô Cẩm không biết nói thế nào về cảm giác trong lòng mình. Có lẽ là sự mệt mỏi sau khi cơ thể căng thẳng cao độ rồi đột nhiên thả lỏng, cũng có thể chỉ là một chút thất vọng không nói ra được thành lời, nhưng mắt cô đã ướt rồi. Cô cảm thấy lạnh lẽo và mệt mỏi, tự nhiên nảy ra ý định nằm ngủ luôn ở đó suốt đêm.

“Tô Tô?” Có người gọi tên của cô.

Giọng nói nghe rất quen từ phía xa truyền lại, nhưng không thấy thân thiết. Nếu chỉ là ảo giác... ảo giác thì không thể cầm lấy cánh tay cô và đỡ cô dậy từ dưới sàn.

Tô Cẩm cố gắng mở mắt, ánh sáng yếu ớt, người này lại đứng ngược sáng, cô hoàn toàn không nhìn được rõ mặt anh ấy. Nhưng đường nét, hơi thở của người này lại rất quen thuộc như thể đã in sâu vào trong lòng cô vậy.

Tự nhiên cô cảm thấy yên tâm.

Tô Cẩm thả lỏng người, dựa vào phía sau, không khách sáo dựa người vào vòng tay của anh, miệng tự an ủi mình, “Chỉ dựa một lát...”.

Lục Hiển Phong không nghe rõ lời cô nói, trong lòng lo lắng kiểm tra khắp người cô - áo sơ mi không sao, cánh tay cũng không bị thương. Cho đến khi đưa tay đến gần chân cô thì nghe thấy tiếng cô nói, anh mới thấy yên tâm.

“Trẹo chân rồi.” Lục Hiển Phong cẩn thận bế ngang người cô lên, ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, không kìm được nói nhỏ trách móc, “Sao lại uống rượu nữa?”.

Tô Cẩm thu người vào lòng anh, hàm hồ nói: “Hôm nay là lễ Tình nhân, đương nhiên phải vui vẻ chứ. Anh biết không, tôi chia tay với con người khổ nạn đó rồi”.

Lục Hiển Phong lắc đầu, gơ chân đá vào cửa chống trộm, mò mẫm trong bóng tối bước vào phòng của cô.

Tô Cẩm bị tiếng cửa đóng làm cho kinh động, sợ hãi ngồi thẳng người dậy, “Người đó vừa chạy thoát ra cửa sổ phòng bếp rồi!”.

Lục Hiển Phong ngạc nhiên, “Người nào?”.

“Không biết.” Tô Cẩm sau khi sợ hãi lại thu gọn người vào lòng anh, “Tôi vừa mở cửa thì phát hiện ra. Sau đó, anh ta lợi dụng lúc tôi nghe điện thoại, chạy vào trong bếp rồi...”.

Lục Hiển Phong dựa vào trí nhớ đặt cô lên chiếc bàn trong phòng ăn, lần tay tìm công tắc trên tường.

Đèn vừa sáng, cửa phòng Tô Cẩm quả nhiên đang mở toang, khắp phòng bẽ bộn.

Cửa sổ nhà bếp mở, lỗ hồng mà kẻ đột nhập lần trước vào lại một lần nữa xuất hiện, trên hàng rào có vài vết cắt rất rõ. Kính bị vỡ nhưng không hề có vết chân trên sàn hay bệ cửa sổ, có thể là khi vào phòng chân người này có mang tất.

Phòng Tô Cẩm không lộn xộn như lần trước nhưng đã có rất nhiều đồ đạc bị dịch chuyển.

Lục Hiển Phong quan sát kỹ lưỡng phòng của Tô Cẩm rồi tắt đèn trên trần. Khi đi ra, Tô Cẩm đã dựa đầu vào tường ngủ rồi, mày chau lại, ngủ có vẻ không được thoải mái, khuôn mặt hồng hồng rất cuốn hút, dường như chỉ cần cầu một cái là sẽ chảy ra những giọt nước hoa quả ngọt thơm.

Lục Hiển Phong nhìn cô, ánh mắt dịu dàng trở lại. Anh không kiềm chế được cúi vào má cô. “Lại như thế này. Sự thực là em nên thưởng tiền cho tôi. Không phải mỗi lần đều phải tắm và thay quần áo cho em mà còn phải thử thách bản thân bằng việc nhìn ngắm một bữa kem ngon mà không được phép ăn...”.

Tô Cẩm ngoẹo đầu sang một bên.

Lục Hiển Phong thở dài, đưa tay ra bế cô vào phòng ngủ.

Phòng vệ sinh ở đây chỉ có bồn tắm, ôm cô ấy như một con mèo say thế này để tắm thì rất phiền phức. Lục Hiển Phong cũng không muốn dùng cách này để kiểm tra độ nhẫn nại của mình, thế là anh lấy khăn ướt lau mặt và cổ cho cô, rồi lại mở hòm và tủ tìm dầu hoa hồng xoa chân cho cô. Khi làm xong thì cũng đã hơn mười giờ rồi.

Thanh Thanh vẫn chưa về, Lục Hiến Phong không muốn để cô ấy ở lại một mình mà đi không nói gì. Nhưng nửa đêm canh ba mà mang một con mèo say về nhà mình thì cũng rất phiền phức. Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ còn cách ngủ ở trên ghế sofa mà thôi.

Vừa nhắm mắt lại thì nghe thấy tiếng khóa mở, là Thanh Thanh về. Lục Hiến Phong do dự không biết nên giải thích với cô gái này thế nào về việc mình ở lại đây thì nghe thấy giọng một người đàn ông khác.

Hai người bước vào nhà nhìn thấy anh nhưng không hề bộc lộ sự ngạc nhiên nào, vừa nhẹ nhàng thay dép vừa về phòng của mình.

Lục Hiến Phong chau mày.

Nếu Tô Cẩm tỉnh táo, nhìn thấy Thanh Thanh đưa bạn trai về nhà thì có cảm thấy thoải mái không? Liệu cô sẽ phản ứng hay lại nhẫn nhịn chịu đựng?

Không an toàn, lại có những điều khiến lòng cảm thấy không thoải mái. Lục Hiến Phong liếc nhìn về phía cửa phòng Tô Cẩm, không biết vì sao trong lòng cảm thấy khó chịu.

Thực sự là anh đưa cô thư ký hành chính ở công ty về phòng thu dọn đồ chỉ với mục đích nhắc nhở Tô Cẩm giữ khoảng cách với mình mà thôi, không nghĩ cô ấy vì điều này mà bỏ đi... Đương nhiên anh không hoàn toàn bất ngờ, nhưng lúc đó, anh thực sự cảm thấy nếu cô ấy ở xa mình một chút thì sẽ an toàn hơn.

Dù sao cũng là việc liên quan đến tính mạng, anh không thể ích kỷ, vạ nhất làm liên lụy đến cô ấy...

Lục Hiến Phong trở mình trên chiếc sofa cũ, bỏ những suy nghĩ phía sau lại.

Có lẽ những gì mình chuẩn bị cho cô ấy lúc đó là không sai, nhưng tình hình này nằm ngoài dự kiến của anh. Nếu hôm nay anh không nhận được điện thoại của Bành Tiểu Ngôn, nếu anh nghe điện thoại mà lại không đến đây, nếu khi cô ấy ở một mình mà trong phòng có người đột nhập vào... thì không biết là sẽ xảy ra chuyện gì?

Lục Hiến Phong càng nghĩ lại càng thấy lo sợ.

Thanh Thanh đi ra đi vào còn có bạn trai đi cùng, Tô Cẩm thì không như vậy. Bất luận thế nào thì cô ấy không thể tiếp tục ở đây nữa. Nếu để cô ấy ở bên cạnh mình thì có làm liên lụy đến cô ấy không...

Không ai có thể biết trước được, hay là không cần quan tâm đến chuyện đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Mật Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Phiền phức lớn

Sau khi say, Tô Cẩm có suy nghĩ nhầm lẫn rằng “Hôm nay là ngày lễ Tình nhân” cho đến tận lúc ngủ say. Trong mơ cô đã khóc nức nở, khi tỉnh giấc thì trời đã sáng rồi. Trong phòng ăn có tiếng người có ý nói nhỏ, nghe giống như là tiếng Thanh Thanh và bạn trai cô ấy.

Không thể không thừa nhận, phòng của hai cô gái mà có một người đàn ông đến ở thì ít nhiều cũng khiến người ta cảm thấy bất tiện. Nhưng khi cô đến thành phố C, trong phòng chỉ còn mình Thanh Thanh, nếu là cô thì cô cũng không dám ở một mình. Dù sao hồi đó cũng vừa xảy ra chuyện đột nhập vào phòng, trước mắt mặc dù cô về đây ở, nhưng sau khi về phòng giám sát kỹ thuật, cô cũng không biết liệu mình có bị cử đi làm dự án ở đâu đó không. Dù sao cô cũng chỉ là người ở đây tạm thời, vì thế, việc xảy ra trong phòng cứ coi như là không biết gì.

Liếc nhìn chiếc đồng hồ báo thức đặt trên tủ đầu giường, Tô Cẩm kéo chăn lông đắp rồi lại nằm xuống.

Cô vừa mới về thành phố T, chỉ cần cầm tờ điều lệnh đến phòng giám sát kỹ thuật báo trong tuần này là được. Dù sao cô cũng cảm thấy buồn, lại không may bị trọ chân nên định ngủ luôn cả ngày. Cho dù như thế nào ban ngày chắc cũng không thể có người vào phòng cướp bóc được.

Không bao lâu tiếng nói trong phòng biến mất rồi có tiếng cửa đóng, hai người ấy cuối cùng cũng đã đi làm rồi.

Tô Cẩm thở phào, lật mình trong chăn.

Gối vẫn hơi ướt. Ngón tay Tô Cẩm ấn lên trên đó, trong lòng có một nỗi buồn không nói thành lời.

Cô nằm ở đó, giống như mọi buổi sáng khác, mở mắt là có thể nhìn thấy khu nhà ở của nhân viên. Đây là cảnh cô đã nhìn thấy không biết bao nhiêu lần: Cơ quan thống nhất nhìn bàn ghế gỗ, cô mua về một thùng chứa đồ cỡ lớn, rèm hoa đi mua cùng với Lâm Chi Chi và Bành Tiểu Ngôn...

Ngay cả ánh sáng chiếu ở góc phòng cũng không có gì thay đổi.

Từ ngoài cửa truyền lại âm thanh huyền ảo, đó là nhịp điệu khi bắt đầu một ngày mới ở thành phố - ngay cả cái nhịp điệu này cũng không có gì khác trước. Vẫn giống như tất cả các buổi sáng trước đây, cô ngủ dậy trên chiếc giường đơn đã hơi cũ, bắt đầu một ngày mới - cho dù hôm trước cô làm thêm giờ đến mức lưng và chân tay mỏi nhừ hay đau đầu vì uống rượu say thì cuộc sống của cô vẫn đi theo đường ray vốn có, tiến lên phía trước mà không có gì thay đổi.

Tất cả mọi thứ đều không thay đổi, chỉ thiếu Chi Chi.

Có lẽ là vì ngủ ở chỗ lạ nên ngủ không say, trời chưa sáng thì Lục Hiền Phong đã tỉnh rồi.

Đây là nhà ở của Hải Công, hàng ngày bảy rưỡi có xe bus đến đón người đi làm, năm rưỡi lại đưa họ trở về, vì thế cuộc sống của mọi người có nhiều nét tương đồng, không có khác biệt lớn. Có lẽ cũng có vài người tập thể dục buổi sáng, nhưng rõ ràng là không phải là ở tầng một. Chỉ ít hai vị chủ nhân trong nhà này, ồ, là hai vị bán chủ nhân đều vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh giấc.

Nhắm mắt lại nằm thêm năm phút rồi Lục Hiền Phong nhẹ nhàng đi xuống tầng, lái xe về nhà mình tắm rửa và thay quần áo.

Tiền đường, anh đến “sữa đậu nành Vĩnh Hòa” để mua bánh và sữa đậu nành. Những gì anh vừa trải qua là những việc làm một cách tự nhiên và không suy nghĩ, thực sự khi bước đến cầu thang khu nhà ở, đột nhiên Lục Hiền Phong cảm thấy do dự.

Thật sự mà nói là anh hơi buồn.

Đó là khoảng cách mà anh chủ ý tạo ra - động cơ tạo ra khoảng cách tạm thời không được suy xét - Bây giờ anh lại mua đồ ăn sáng đến... Tới qua Tô Cẩm uống rượu say, đầu óc cô ấy không minh mẫn, cô sẽ bị suy nhược, vì thế nên không hỏi gì được. Còn bây giờ...

Lục Hiền Phong nhìn đồng hồ đeo tay.

Lúc này, nếu uống rượu từ chap tới hôm trước thì có lẽ cô ấy đã tỉnh rồi. Liệu anh cần phải giải thích thế nào cho hành động của mình?

“Lần trước tôi làm thế là vì nghĩ đến sự an toàn của em, bây giờ làm thế này thì cũng là vì sự an toàn của em...”

“Tôi cảm thấy em ở đây không an toàn, mà còn liên lụy đến bạn cùng phòng, cũng không an toàn...”

“Tòa nhà khu Cẩm Hoa tương đối cao nhưng khá an toàn...”

“Tôi bắn súng rất giỏi, có thể bảo vệ em...”

...

Nhưng, người ta chỉ cần hỏi câu: “An toàn hay không thì có liên quan gì đến anh?” thì có thể rũ sạch hết những lời biện hộ của anh.

Quay người đi về thì rõ là không thỏa đáng, đi lên thế này, không có việc gì tự nhiên mua đồ ăn sáng cho người ta thì cũng không được.

Lục Hiền Phong cầm túi đồ phân vân, sau năm phút, nhìn thấy một chiếc xe bus lớn chậm chậm dừng lại trước cửa, sự phân vân này lên đến đỉnh điểm.

Lục Hiền Phong vẫn chưa định thần lại được, thì từ trong khu nhà đã có rất nhiều thanh niên mặc quần áo lao động ồn ào đi ra.

Không phải chưa bao giờ bị nhiều người nhìn như vậy, nhưng bị người ta nhìn kỹ như thế này là lần đầu tiên. Anh là người có ngoại hình bắt mắt, một người mặc một bộ quần áo màu nhạt đứng giữa những người mặc quần áo công nhân thì rất bắt mắt, huống hồ một tay anh cầm túi sữa đậu nành, một tay lại cầm nửa điều thuốc đang hút dở. Nhìn thấy vậy... không phải là 100% mọi người quay đầu lại thì ít nhất cũng phải 99,9%.

Có một người rất vui vẻ chào anh, nói to đến mức ngay cả tất cả những người đang xếp hàng cũng nghe thấy: “À, em đang bảo không biết sao sáng ra không thấy anh, anh đi mua đồ ăn sáng à?”.

Lục Hiền Phong nhìn thấy khuôn mặt tươi như hoa của Thanh Thanh và bạn trai mà cô ấy đang khoác tay, không biết nói sao.

“Thật là chu đáo.” Thanh Thanh khen một câu rồi nhìn người bạn trai với vẻ dằn dỗi: “Anh học đi, xem người ta... Bao giờ anh mới đi mua đồ ăn sáng cho em?”.

Người đàn ông đó nhìn Lục Hiền Phong, ánh mắt có vẻ hơi âm thầm.

Thanh Thanh lấy từ trong túi áo bạn trai ra một chiếc chìa khóa đưa cho Lục Hiền Phong, “Tiểu Tô vẫn chưa dậy, anh dùng chìa khóa rồi để lên bàn ăn cho bọn em là được”.

Nếu cô ấy chưa dậy thì anh lên gõ cửa cũng không đúng lúc. Mặc dù anh mở cửa vào thì cũng không thỏa đáng lắm nhưng mọi người đang đổ dồn ánh mắt vào anh nên Lục Hiền Phong cũng không đủ dũng khí để nói chuyện với hai người này nữa. So với việc đứng dậy để mọi người tiếp tục soi mói thì không bằng việc cứ lên thẳng trên phòng để đối diện với cái người vẫn chưa ngủ dậy.

Lục Hiển Phong cầm lấy chìa khóa, cảm ơn rồi đi lên tầng. Đi lên được vài bước vẫn còn nghe thấy tiếng Thanh Thanh trách móc bạn trai, “Không phải em bắt công với anh, anh xem bạn trai của người ta...”

Lục Hiển Phong bước nhanh lên cầu thang.

Khóa vừa tra vào ổ thì cửa đã mở ra. Tô Cẩm kinh ngạc nhìn người đàn ông đứng trước cửa, nhìn chiếc chìa khóa trong tay anh, rồi lại nhìn túi sữa đậu nành ở tay kia, phản ứng của cô như nhìn thấy ma giữa ban ngày vậy.

“Cái này...” Lục Hiển Phong cũng không biết nên nói như thế nào, giờ cái túi hướng về phía cô, lấp bắp giải thích, “Tôi tiện đường mua đồ ăn...”.

Tô Cẩm bối rối ra hiệu mời anh vào. Anh ấy xuất hiện ở đây vào lúc này, có nghĩa là... Những hình ảnh mơ hồ của cô về việc xảy ra tối qua là thật sao?

Vừa tắm xong, tóc vẫn còn rỏ nước. Tô Cẩm quay về phòng vệ sinh lau tóc, khi ra thì đã nhìn thấy Lục Hiển Phong sắp xong bữa sáng, còn lấy từ trong bếp ra một chai dầu nhỏ.

Ngón tay của Lục Hiển Phong dài và thon, nhìn rất đẹp. Tô Cẩm cảm thấy mình đã mất tập trung rồi, khi ngồi xuống bên cạnh bàn cô có vẻ không tự nhiên, “Hôm qua... thật trùng hợp là anh lại đi qua?”.

Lục Hiển Phong vừa đưa đĩa cho cô vừa cẩn thận đánh giá thái độ của cô, “Đúng, khi Bành Tiểu Ngôn gọi điện thoại cho tôi tôi đang ở gần đây, vì thế rẽ qua xem thế nào. Cũng may là không xảy ra chuyện gì...”.

“Tiểu Ngôn thật lảm chuyện.” Tô Cẩm nói xong thì cảm thấy câu nói của mình không hay lắm, ngại ngừng nói thêm một câu: “Việc đó... cảm ơn anh”.

“Không cần cảm ơn.” Lục Hiển Phong lắc đầu, tự nhiên không biết phải nói gì.

Tô Cẩm ngẩng đầu nhìn anh.

Đã từ lâu rồi cô không nhìn anh với một khoảng cách gần như vậy. Tóc của anh hình như đã được cắt ngắn hơn, các đường nét trên khuôn mặt rất cá tính.

Khi người này nghiêm mặt, sẽ khiến người khác không dám lại gần.

“Chân còn đau không?”. Lục Hiển Phong gấp cho cô một cái bánh, hỏi cô, “Tối qua hơi sưng?”.

Tô Cẩm ngạc nhiên, “Gì?”.

“Tối qua khi tôi đến thì em đang nằm ở ngoài cửa, đương nhiên là phải biết chuyện em bị trẹo chân.” Lục Hiển Phong cười nhìn thái độ ngạc nhiên của cô, “Tối qua tôi ngủ cả đêm ở sofa, em không thể không biết sao?”.

Lời nói của anh khiến Tô Cẩm mất tự nhiên, lúng búng đáp một tiếng, rồi cầm cốc cúi đầu uống sữa đậu nành, đầu óc bị lời nói của anh trộn thành một mớ hỗn độn.

Cho dù kết quả việc của Lâm Chi Chi như thế nào thì nhiệm vụ của họ cũng đã hoàn thành, không cần phải tiếp tục nữa. Huống hồ, anh ấy lại dùng một phương thức rõ ràng để nhắc nhở mình cần phải giữ khoảng cách với anh ấy, thế mà thái độ của anh ấy bây giờ lại như thế này... không biết nên giải thích như thế nào?

Đột nhiên cô lại nhớ đến những lời nói của Ngạc Lâm và anh khiến người khác hoảng sợ, Tô Cẩm lại thắc mắc: “Việc của Chi Chi... có phải vẫn chưa xong không?”.

Lục Hiển Phong không trực tiếp trả lời câu hỏi, do dự một lát rồi hỏi cô: “Việc hôm qua, em có còn nhớ gì không?”.

Tô Cẩm hỏi ngược lại anh: “Việc hôm qua, anh có còn nhớ gì không?”.

“Vì sao lại hỏi như vậy?”. Lục Hiển Phong nhìn cô, không xác định được có phải là cô đang cố ý tránh né câu hỏi của anh không. “Tôi nghe điện thoại của Bành Tiểu Ngôn, đồng ý với cô ấy là sẽ đến thăm em. Khi tôi đến chỉ nhìn thấy em đang say rượu nằm ở ngoài cửa, trong phòng hơi hỗn loạn, hàng rào bảo vệ trong bếp có một lỗ hồng mới, chỉ có vậy”.

Tô Cẩm tròn tròn mắt: “Chỉ có vậy thôi sao?”.

“Em nói em nhìn thấy một người”, nhìn thấy lông mi cô hơi rung rung, Lục Hiển Phong lại nói: “Tôi muốn hỏi xem rốt cuộc là có chuyện gì?”.

Tô Cẩm dứt khoát lắc đầu, “Trong phòng không có đèn, tôi không nhìn rõ mặt anh ta, chỉ có thể nhìn thấy đó là một người đàn ông, thấp hơn anh nửa cái đầu, và cũng gầy hơn anh”.

“Tính ra đây cũng là lần thứ hai rồi, hơn nữa chỉ khi có em ở đây thì mới có người đến...” Lục Hiển Phong hơi chau mày, “Em thấy có khả năng anh ta đang tìm kiếm vật gì?”.

Không biết có nên nói với anh ấy chuyện hôm qua cô gặp Ngạc Lâm không, Tô Cẩm tự nhiên hơi do dự, “Điều này làm sao mà tôi có thể biết được?”.

Bất giác Lục Hiểu Phong nheo mày lại, trong ánh mắt có một vẻ trầm tư. “Tô Tô, không phải chỉ có em mà tôi cũng cảm thấy việc của Chi Chi vẫn chưa xong. Nếu lần trước có người đến chỗ em để tìm đồ thì có thể thấy, anh ta cho rằng chỗ em có thứ mà anh ta cần tìm. Em cảm thấy có thể là vật gì?”.

Tô Cẩm lắc đầu, trong lòng bắt đầu cảm thấy phân vân vì những lời nói của anh, rồi nói: “Anh nghĩ xem, nếu Chi Chi có vật gì đó... vì sao nhất định phải đến tìm ở chỗ tôi? Vì sao không có ai tìm Tiểu Ngôn?”.

Lục Hiểu Phong cười, “Có lẽ lần thôi miên trước người ta cũng đã hỏi rồi? Hơn nữa... khi cô ấy nằm viện thì cũng có người luôn luôn theo sát cô ấy, nếu có vấn đề gì thì Tiểu Ngôn cũng đã để lộ ra rồi. Dù sao hành vi của người này cũng chưa có gì quá đáng, tôi cũng không muốn dứt dây động rừng. Cô nên nhắc nhở Tiểu Ngôn đề phòng anh ta một chút”.

Tô Cẩm mơ hồ nghĩ đến người đàn ông đón họ khi say rượu, trong lòng lo lắng, “Anh ta sẽ không làm gì Tiểu Ngôn chứ?”.

“Có lẽ là không. Tiểu Ngôn không hiểu tình hình, lại cũng không có thứ mà họ muốn.” Lục Hiểu Phong dựa vào ghế, có vẻ suy tư, “Không biết Lâm Chi Chi còn để đồ gì ở chỗ em đây?”.

Đây là câu hỏi mà Tô Cẩm vẫn luôn tự hỏi mình. Cô bắt đầu khở sở giờ ngón tay ra đếm: “Trong cái túi da lần trước có thẻ ngân hàng, giấy khai sinh của con trai cô ấy thì đều bị anh cầm đi rồi. Còn... cô ấy có vài lần đến đây ngủ với tôi, trong tủ quần áo của tôi có vài bộ quần áo của cô ấy, ngoài ra không còn gì nữa”.

Lục Hiểu Phong lại hỏi: “Trước khi có sự việc xảy ra với cô ấy, cô ấy có đến đây không?”.

“Đến thì có đến, nhưng không để lại đồ vật gì cả. Đặc biệt là...”, đặc biệt là những vật như USB, cô chưa bao giờ nhìn thấy Lâm Chi Chi dùng USB. Cô ấy là chủ nhiệm bộ phận an ninh, hầu như không cần phải giữ giấy tờ gì. Hơn nữa nếu thực sự có thì cũng được người ta giữ trong tủ máy tính hoặc ngăn bàn ở công ty, làm sao cô nhìn thấy được. Lẽ nào lại đeo trên cổ giống như trẻ con vẫn đeo chìa khóa?

Tay cầm đĩa của cô đột nhiên run rẩy, chiếc bánh rơi lại vào trong đĩa.

Đeo trên cổ... Đeo trên cổ... Đeo trên cổ...

Những chữ này khiến cô cảm thấy hoảng hốt, Tô Cẩm bắt đầu thở gấp. Đầu óc giống như một ngăn kéo bị người ta kéo ra một cách thô bạo, các đồ đạc bên trong bị rơi lung tung khắp nền nhà.

“Tô Tô?” Lục Hiểu Phong dừng đĩa, ngạc nhiên nhìn khuôn mặt trắng bệch của cô, “Sao thế?”.

Tô Cẩm giờ tay ra chặn lại câu hỏi của anh, thở gấp đẩy đĩa thức ăn vẫn chưa ăn hết sang bên cạnh, “Có phải Chi Chi giữ vật gì đó nên mới bị người ta hại phải không?”.

Lục Hiểu Phong giật mình nhưng giọng nói lại rất nhẹ nhàng: “Có tám, chín phần là như vậy, nhưng cụ thể là vật gì...”.

Giọng của Tô Cẩm bắt đầu run rẩy: “Là... USB?”.

Mí mắt của Lục Hiểu Phong giật giật, “Em nghe thấy từ đâu thế?”.

“Ngạc Lâm có tìm tôi, anh ta nói.” Ánh mắt Tô Cẩm dần dần lộ ra sự bối rối, “Anh ta nói trong tay Chi Chi có USB, họ đang tìm...”

Ánh mắt Lục Hiểu Phong trầm ngâm, dường như có màn sương mờ che phủ, “Anh ta nói thế sao?”.

Tô Cẩm gật đầu, “Lúc trước tôi chưa nhớ ra...”.

Lục Hiểu Phong giật mình, “Thật sự là có vật như vậy?”.

Tô Cẩm nghi ngờ chỉ vào phòng của Thanh Thanh, “Tôi không biết là có phải không. Lần cuối cùng cô ấy đến chỗ tôi có tặng tôi một chiếc áo lông dê, trên có dây khóa... là một chiếc hộp nhỏ có khắc hình trái tim, cô ấy còn nói cẩn thận không tôi lại làm mất. Hôm lễ Tình nhân, Thanh Thanh mượn tôi chiếc áo đó đi hẹn hò, tôi vẫn chưa lấy lại...”.

Chưa nói hết lời thì Lục Hiểu Phong đã giật thót người giống như là bị kim châm.

“Cô ấy khóa cửa rồi...” Liếc nhìn trong tay anh tự nhiên lại xuất hiện một cái dao nhíp của quân đội, Tô Cẩm bất giác không tự nói tiếp nửa câu sau nữa. “Cái đó... tôi không biết gì nữa cả.”

Ánh mắt Lục Hiểu Phong nhìn cô, ánh mắt rõ ràng là đang cười.

Tô Cẩm lại cảm thấy không tự nhiên, vội vàng dọn bát ở trên bàn mang vào nhà bếp, khi ra thì cửa phòng Thanh Thanh đã được mở rồi. Tô Cẩm từng bước lại gần nhìn cái khóa, vẻ mặt thán phục, “Sao anh lại còn biết làm cả điều này nữa. Anh không phải là...”.

“Thông minh thật, điều này cũng đoán ra được sao? Trước đây tôi có làm việc này.” Lục Hiểu Phong nhìn cô, “Mau lên, tìm thôi!”.

“Không cần phải tìm lâu, Thanh Thanh có một tủ quần áo cũ, mặc dù là tủ cũ không biết lấy được từ đâu, nhưng chỗ nào cần có ngăn thì có ngăn, chỗ nào cần có ngăn kéo thì có ngăn kéo, đồ dùng của phụ nữ được phân loại rất ngăn nắp. Không giống cô, đồ để mặc thì xếp lên nhau để vào tủ, đồ không dùng đến thì để vào thùng...”

Không lường trước được sự khác biệt to lớn này, Tô Cẩm vội vàng lấy ra chiếc áo lông dê màu vàng đã được bọc một lớp ni lông chống bụi ở bên ngoài. Trên cổ áo quả nhiên có một chuỗi dây. Tô Cẩm cẩn thận lấy sợi dây khóa ra rồi lại treo chiếc áo lên như cũ.

“Chính là cái này.”

Tô Cẩm không để ý đến đồ trang sức, cầm trong tay cũng chỉ thấy đẹp mà thôi, khi đó đã từng nghĩ đến việc lấy một tấm ảnh của Ngạc Lâm đặt vào trong, nhưng không ngờ là không làm sao mở ra được. Huống hồ chưa đợi đến khi cô rửa một tấm ảnh cho anh thì đã có người báo anh ta chuẩn bị đính hôn rồi, vì thế khi nhìn thấy cái hộp nhỏ này, trong lòng cô cảm thấy không vui.

Lục Hiểu Phong khi cầm lấy cái hộp mới phát hiện ra nút mở của cái hộp đã bị hỏng, mặc dù nhỏ nhưng cần phải có khóa mới có thể mở ra được, vội hỏi cô: “Khóa đâu?”.

Tô Cẩm lắc đầu, “Không biết, sau khi cô ấy mang đến, tôi chưa bao giờ mở ra”.

Lục Hiểu Phong hơi giật mình, cầm vật trong tay nói, “Tôi cầm đi có được không?”.

Tô Cẩm gật đầu, sau khi gật đầu mới cảm thấy hơi hối hận. Sự thực là cô không muốn giữ hòa khí với anh như thế này, lẽ nào sau khi đã cùng hợp tác với anh đi tìm manh mối, trong tiềm thức cô vẫn coi anh là chiến hữu? Khi đang đi tìm đáp án cho câu hỏi đó, cô nghe thấy tiếng Lục Hiểu Phong nói: “Tô Tô, tôi luôn thấy, Thanh Thanh có bạn trai cô đến ở cùng thì không có vấn đề gì, tốt nhất em nên chuyển về khu Cẩm Hoa. Ở đó lầu cao, an ninh cũng tốt hơn ở đây rất nhiều”.

Tô Cẩm không suy nghĩ gì, mở miệng nói: “An toàn hay không thì có liên quan gì đến anh?”.

Trong lòng Lục Hiểu Phong thấy ngạc nhiên, lời nói của cô gái này đúng là không đem đến cho người khác một chút ngạc nhiên vui vẻ nào?!

“Chỉ ít thì chuyển sang đó thì cũng không lo làm liên lụy đến bạn cùng phòng của em”

Câu nói nghe có một chút nguy hiểm cần đề phòng nhưng lại đi đúng vào trọng tâm. Rõ ràng là Tô Cẩm đã bị dao động.

“Chúng ta đều là bạn của Chi Chi, tham gia vào việc của cô ấy là chuyện đương nhiên.” Lục Hiểu Phong tiếp tục thủ thi: “Nhưng Thanh Thanh là người hoàn toàn không có liên can. Tôi cảm thấy nên giữ khoảng cách nhất định với bọn họ thì an toàn hơn”.

Lông mày Tô Cẩm chau lại, có vẻ hoang mang.

“Tô Tô.” Lục Hiểu Phong đưa tay vuốt tóc cô, giọng nói có vẻ như đang thờ dãi: “Tôi biết em tức giận với tôi. Sự thật là lần trước tôi làm như thế là vì cảm thấy nếu em tránh xa tôi một chút thì có lẽ sẽ an toàn hơn”.

Tô Cẩm ngẩng đầu nhìn anh.

Cuối cùng thì Tô Cẩm cũng đồng ý chuyển về khu Cẩm Hoa. Sau khi rời khỏi khu nhà ở của Hải Công, cô không nói gì với anh, nhưng sau khi bước vào cửa, tinh thần của cô trở nên thoải mái hơn, đến bữa tối còn chủ động vào giúp anh rửa rau. Mặc dù vẫn còn điều muốn hỏi nhưng không biết phải mở miệng như thế nào, nhưng cho dù nói thế nào thì người này cũng ở bên cạnh anh rồi, anh không cần phải lo lắng có chuyện gì đến với cô nữa.

Đột nhiên anh thấy xúc động, giống như một người vật lộn bơi trong dòng nước, khi ngẩng đầu lên nhìn thấy bên sông. Lục Hiểu Phong cảm thấy trong buổi đêm như thế này, có người đang ngồi yên bình trong ánh mắt của anh khiến anh cảm thấy được an ủi phần nào.

Đêm lạnh lẽo - cái lạnh xuyên vào óc và tim. Lục Hiểu Phong xoa má mình, cảm thấy đêm nay có gì đó khác biệt, giống như là đang mở ra một chiếc hộp lạ, bên trong hộp là hương thơm khiến người ta mê hoặc.

Kế hoạch đã thành hình trong lòng tự nhiên bị dao động, anh muốn giấu cô ở một nơi mà ngoài anh ra thì không ai có thể tìm thấy, đợi cho đến bao giờ “sóng yên bể lặng”.

Cửa kính của ban công được mở ra, Tô Cẩm gơ hai quả chuối ra trước mặt anh, “Muốn ăn không?”.

Hoa Sinh: “Hiểu?”.

Tam Kiếm Khách: “Chú ý an toàn”.

Lục Hiểu Phong lấy điều thuốc đã cháy hết ra khỏi miệng, tiện tay dụi lên lan can ban công.

Mặc dù đã vào tháng năm, nhưng ban đêm vẫn hơi lạnh, vừa ra ngoài hút một điều thuốc đã cảm thấy lạnh buốt rồi. Lục Hiểu Phong vẫn giữ tư thế cũ không động đậy. Không khí lạnh lạnh giúp cho người ta cảm thấy tỉnh táo, có một số việc khiến anh phải suy nghĩ xem sau này nên làm thế nào.

Khi suy nghĩ việc gì đó anh không thể không hút thuốc, nhưng khi đi ra ban công, anh chỉ mang theo một điều, một nửa bao thuốc vẫn ở sofa, vút cạnh

chân Tô Cẩm, cách đầu gối của cô không quá chục phân.

Ánh mắt của anh chuyển dần từ bao thuốc lên người cô. Tô Cẩm đang ngồi khoanh chân trên ghế sofa ôm một quyển sổ ghi chép dày, phía trước là một đồng tài liệu, vừa cắn bút, vừa chau mày không biết đang suy nghĩ điều gì. Cô chau mày giống như một học sinh bị cô giáo cho quá nhiều bài tập, có vẻ không cam tâm tình nguyện, mặt mũi nhăn nhó.

Lục Hiền Phong mỉm cười. Mặc dù việc này có vẻ sắp xếp hơi gượng ép, nhưng có người như thế này trong phòng khách thì ngôi nhà vắng người cũng trở nên sinh động hơn.

Đã quyết định ra đề hỏi rồi? Lục Hiền Phong lắc đầu, lặng yên nhìn cô đặt một quả chuối lên lan can ban công, cúi đầu bóc vỏ chuối, dường như đang suy nghĩ nên hỏi như thế nào, cho đến khi bóc vỏ xong và cắn một miếng, cô mới rụt rè hỏi: “Anh đang gặp phải chuyện phiền phức à? Tôi thấy anh đứng ở đây lâu lắm rồi”.

“Không có gì, tôi ra ngoài hút thuốc thôi.” Lục Hiền Phong lười biếng dựa vào lan can, ánh mắt hướng về bãi cỏ tối đen: “Khi tôi sống cùng mẹ, sợ bà phát hiện ra tôi hút thuốc nên tôi toàn trốn ra đây hút trộm, thành thói quen rồi.”

Tô Cẩm cười, “Anh nghĩ là mình giấu rất giỏi nhưng sự thật là đã sớm bị phát hiện ra đúng không?”.

Lục Hiền Phong ngạc nhiên hỏi: “Sao em biết?”.

Tô Cẩm nhìn anh, cười rất đắc ý. “Kinh nghiệm mà. Khi còn nhỏ tôi nghịch gì mẹ tôi cũng phát hiện ra. Tôi nói cho anh biết, ai làm mẹ cũng rất giỏi.”

Lục Hiền Phong vuốt tóc cô, cảm giác ở đầu ngón tay rất mềm mại, lòng anh cũng dịu dàng hơn.

“Làm gì thế?”. Tô Cẩm không hài lòng đánh vào tay anh, “Đừng có mà làm như kiểu chơi chó mèo với tôi”.

Lục Hiền Phong cười không ra tiếng, “Mèo và chó thì có phiền phức như em không? Em thấy tôi có thêm quan tâm đến chúng không?”.

Tô Cẩm bực bội hừ một tiếng, quay mặt đi ăn chuối.

Lục Hiền Phong thấy cô vứt vỏ chuối lên lan can rồi bắt đầu bóc quả thứ hai, hơi buồn cười hỏi cô: “Đói rồi à?”.

Tô Cẩm lắc đầu, nghĩ một lát rồi lại gật đầu, “Khi lòng không vui thì tôi thích ăn gì đó. Bây giờ tôi muốn ăn canh cay ở chợ đêm”.

“Hôm nay không được.” Lục Hiền Phong từ chối.

Tô Cẩm chớp mắt nhìn, vẻ thành khẩn giải thích: “Không cần anh trả tiền. Tôi mời”.

“Em mời cũng không được.” Lục Hiền Phong muốn cười nhưng nhìn thấy vẻ đáng thương của cô vội nói: “Đừng giả vờ nữa, có giả vờ nữa cũng không có tác dụng, hôm nay không được”.

Tô Cẩm xoa xoa mặt rồi không vui thở dài, “Đã nói rồi, khi không vui tôi muốn đi ăn gì đó...”.

“Tôi hiểu.” Lục Hiền Phong nhìn cô cắn một nửa quả chuối, hơi chau mày, “Tôi cũng luôn luôn nghĩ xem, làm thế nào mới có thể bỏ đi phiền phức lớn trong em”.

Tô Cẩm xếp hai cái vỏ chuối cạnh nhau, vỗ vỗ tay, không ngần ngại nói: “Cần tôi giúp đỡ gì không? Đại hiệp cứ nói thẳng thắn”.

Trong lòng Lục Hiền Phong thấy phân vân, không muốn nói ra.

Tô Cẩm nhìn anh, chờ đợi những điều anh sắp nói. Ánh đèn từ trong phòng khách xuyên qua lớp cửa kính chiếu lên người cô, mà một lớp ánh sáng xung quanh cô, ngay cả ánh mắt cô cũng trở nên dịu dàng hơn. “Ôi, có phải anh lo lắng có việc gì xảy ra với tôi thì sự phụ tôi bảo anh hình xăm vằm anh ra không?”.

Những nghi hoặc trong lòng anh bị cô làm cho mất tập trung, anh nhìn cô, giọng có vẻ không thèm để ý: “Dựa vào anh ấy?! Cô thử bảo anh ấy đến đây xem”.

Tô Cẩm xòe tay ra, “Thế anh lo lắng điều gì?”.

Lục Hiền Phong nhìn cô hồi lâu, lắc đầu nói: “Tô Tô, em đừng đùa tôi nữa, đây không phải là năng khiếu của em. Chiêu khích tướng đã bị em làm hỏng rồi...”.

Tô Cẩm không phục tròn mắt nhìn anh tức giận, “Yêu nhân!”.

Lục Hiền Phong lại vuốt tóc cô, trước khi cô kịp tránh ra thì đã ôm cô vào lòng, “Nói thật là, thực sự tôi hơi lo lắng. Tôi không muốn có chuyện gì xảy ra với em khi em ở bên cạnh tôi. Vì thế, em phải để tôi suy nghĩ kỹ đã. Đừng có vội vàng, được không?”.

Giọng nói của anh ấy rất cẩn trọng, cẩn trọng đến mức... ngọt ngào. Nghe thấy giọng nói lo lắng như vậy, muốn khóc cũng không khóc được. Tô Cẩm

dựa trán vào ngực anh, không tranh cãi với anh nữa. Chỉ cảm thấy những đường nét của người đàn ông ấy trở nên mơ hồ trong màn đêm giống như một giọt mực nhòe ra trên trang giấy, có một cảm giác lạ lùng, dường như không giống với anh.

Khi đang nghĩ miên man thì tay anh vỗ nhẹ lên lưng cô, không biết là đang nói với cô hay nói với chính mình: “Để tôi nghĩ tiếp...”.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Mật Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Thôn Chính yêu đao

Khi Lục Hiển Phong khoác áo tắm bước ra từ phòng thay quần áo, Mạnh Hằng Phi đã ngồi ngay ngắn ở trong phòng nghỉ uống trà sữa rồi. Nhìn thấy Lục Hiển Phong đi ra, cậu cười e thẹn, để lộ chiếc răng khênh đáng yêu.

Đây là một địa điểm tư nhân, có lẽ Mạnh Hằng Phi lấy được thẻ hội viên của bố. Lục Hiển Phong nhìn khuôn mặt sáng sủa của cậu ta, trong lòng không khỏi thở dài: Cậu bé này chưa lớn nhưng năng lực không nhỏ. Kể từ khi bắn súng thua Lục Hiển Phong, cậu ta liên tục gọi điện thoại cho Lục Hiển Phong, không đi đánh bóng thì đi bơi, muốn lợi dụng những việc này để lấy lại thể diện.

Con người không biết sợ này khiến Lục Hiển Phong rất cảm phục: Cậu bé này rất trong sáng và đơn giản, tất cả mọi suy nghĩ đều hiện hết lên trên khuôn mặt. Cậu ta có thực sự là do Tiểu Diện Hồ, cái người tên là Mạnh Hội Đường đó sinh ra không? Nhìn thế nào cũng không giống nhau. Khuôn mặt sáng sủa như thế... rõ ràng là một con thỏ trắng nhưng lại có thần thái của một con hổ... được dạy dỗ tốt đến mức ngay cả ghế ngồi cũng nhường cho người khác...

“Anh Lục”, con thỏ trắng Mạnh Hằng Phi đẩy một cốc trà sữa về trước mặt anh, “Gọi cho anh đây”.

Lục Hiển Phong thật lòng nói cảm ơn.

“Không có gì”. Mạnh Hằng Phi chớp mắt, vờ e thẹn.

Đúng thật là, không biết đứa trẻ này được dạy dỗ như thế nào... Lục Hiển Phong nhấp một ngụm trà sữa, trộm nghĩ: Có lẽ cậu ta bị Tiểu Diện Hồ quản lý rất chặt. Nếu không vì sao một người sắp tốt nghiệp đại học rồi mà ánh mắt vẫn ngây thơ đến vậy? Có lẽ cậu ta rất bức bối với bố vì chuyện này, vậy cũng tốt, không nên để tính cách ông bố ảnh hưởng đến cậu bé này.

“Anh Lục”, Mạnh Hằng Phi chuyển ánh mắt từ cốc trà lên nhìn anh, có vẻ khẩn thiết, “Bạn em muốn đến xem đao của anh có được không?”.

“Được, có gì mà không được”. Lục Hiển Phong cười thoải mái, “Các cậu hẹn thời gian rồi gọi cho anh”.

Mạnh Hằng Phi để lộ vẻ vui mừng, “Thật không?”.

Lục Hiển Phong uống một ngụm trà, kiềm chế không đưa tay vuốt tóc cậu ta. Anh không thể chống lại được những khuôn mặt có nét trẻ con. “Nhưng mấy cây đao của anh không có gì đặc biệt, cũng chỉ bình thường thôi”.

Nhưng khi vừa nhắc đến “đao” thì Mạnh Hằng Phi rất hưng phấn, “Nhưng thanh đao A Rập mà có khiên bất cá đó thật sự là rất đẹp...”.

Lục Hiển Phong bị khuôn mặt trẻ con làm cho buồn cười, “Ừ, đó là do chiến hữu tặng, có thể coi là một vật kỷ niệm”.

“Bố em cũng có vài cây đao...”, Mạnh Hằng Phi cầm cốc trà nghĩ ngợi, “Nhưng ông ấy không muốn cho người khác xem. Em nhớ có một chiếc hộp màu đen...”, nói đến đây, cậu đặt cốc xuống, “Có một lần em và chị em trốn vào mờ trộm ra xem, kết quả là chưa mở được hộp thì bố em đã bước vào. Dáng vẻ hung dữ giống như... một con hổ, suýt chút nữa thì không cho bọn em ăn cơm”.

Lục Hiển Phong cười, nói: “Chẳng trách cậu giỏi cái này, hóa ra là chịu ảnh hưởng của chú ba”.

“Sao anh không nói thẳng luôn là chịu sự kích thích của ông ấy, bị ám ảnh bởi ông ấy”. Mạnh Hằng Phi không hài lòng hừ một tiếng, “Khi đó em nghĩ: Không phải chỉ là hai cây đao hồng sao? Đợi khi em lớn, em sẽ đem vật nào đó về để so với ông ấy xem ai hơn...”.

Lục Hiển Phong nghe những lời nói trẻ con đó không nhịn được cười phá lên, “Thế nguyện vọng này của cậu đã thực hiện được chưa?”.

Mạnh Hằng Phi giống như là đang tức giận ai đó, thờ ơ mạnh hồi lâu mà vẫn không hết bức. “Đến khi em lớn rồi mới phát hiện ra, cùng đẳng cấp với cái vật mà bố em cất giữ thực sự không phải là dễ tìm...”.

Lục Hiển Phong cười suýt chút nữa thì sặc trà, trong lòng cảm thấy tiếc nuối vì phát hiện ra mình đã thật sự hơi thích cậu bé đang lớn này. Thế là khi mở miệng, trong lời nói có gì đó thật lòng: “Tiếc nuối thì cũng đành vậy, những vật mà không xuất hiện ngoài thị trường thì cũng chẳng có cách nào mua

được. Để anh về hỏi những người trong nghề xem, giúp cậu nghe ngóng tình hình”.

“Thật sao?” Mạnh Hằng Phi suy tít chút nữa thì nhảy lên, “Anh đừng lừa em đấy nhé”.

“Lừa cậu làm gì”, Lục Hiểu Phong lười biếng dựa vào ghế, “Nhưng những đồ quý giá mà người ta cất giữ thì không dễ gì tìm hiểu được, vì thế cậu đừng vội vàng, cũng đừng giục anh”.

“Không vội”. Mạnh Hằng Phi không ngần ngại gật đầu, ánh mắt sáng lên như ngày xuân tươi đẹp không một gợn mây u ám. “Em còn không kịp cảm ơn anh. Đợi hôm nào có cơ hội, em sẽ đưa anh đi xem vật đó của bố em. Hai người đều là những nhà sưu tập, có thể đánh giá được”.

Trong ánh mắt của Lục Hiểu Phong có gì đó sáng lên. Một ánh sáng như dây thép, sắc nhọn mà lạnh lẽo. Những cảm xúc đó của anh chỉ bộc lộ trong giây lát, sau đó biến thành một sự do dự. “Điều này... Muốn xem thì đương nhiên là muốn xem rồi, nhưng anh và chú ba không phải là cùng một công ty, trong công việc thỉnh thoảng cũng có mâu thuẫn, anh mạo muội đến chơi cùng cậu, liệu...”.

Mạnh Hằng Phi cười lớn, dường như bị phản ứng của anh làm cho buồn cười. “Có liên quan gì chứ? Em mời bạn đến nhà chơi là chuyện rất bình thường mà”. Nói đến đây, cậu nhìn Lục Hiểu Phong vừa như chờ đợi vừa như quyến luyến, rồi nói một cách thoải mái: “Nếu anh ngại gặp ông ấy, chúng ta có thể tranh thủ lúc ông ấy không có mặt để về”.

Nếu như trong người Lục Hiểu Phong có một cái máy đo nhịp tim thì Mạnh Hằng Phi có thể nhìn thấy đường màu xanh trên màn hình đột ngột lên cao, sau đó giảm dần và khôi phục lại tần số ban đầu.

“Thế thì tốt quá”. Lục Hiểu Phong thể hiện một sự ngạc nhiên và vui mừng, “Thế thì chúng ta định vào ngày nào?”.

Cho thêm đá vào coca, nhẹ nhàng cốc giấy cho phát ra những tiếng vỗ vụn nhỏ, Tô Cẩm cắn ống hút nhìn người đàn ông đối diện, vẻ phẫn nộ đã dịu đi, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy không thoải mái. “Anh đừng hy vọng là mời tôi ăn một bữa thì tôi sẽ tha thứ cho anh”.

“Tô Tô”, vẻ mặt La Thanh Thụ trở nên nghiêm túc, “Có những người mãi mãi rất đặc biệt trong lòng chúng ta. Cho dù họ đang ở đâu, cho dù họ sống hay chết thì họ vẫn luôn có một chỗ trong lòng chúng ta. Nếu cô ấy ở trong lòng cô, thì việc nhìn thấy cô ấy lần cuối hay không thì đâu có gì quan trọng?”.

Tô Cẩm cúi đầu không nói gì.

La Thanh Thụ ngẩng đầu lên, nhìn cô với ánh mắt ấm áp, “Tô Tô, những người yêu quý chúng ta cho dù họ đã rời xa cuộc sống của chúng ta thì tình yêu của họ vẫn có thể tiếp thêm sức mạnh cho chúng ta”.

Mắt Tô Cẩm lại đỏ.

La Thanh Thụ vỗ vào tay cô, nhẹ nhàng nói: “Việc này còn lâu mới kết thúc, cần phải lấy lại tinh thần ngay”.

Tô Cẩm gật đầu, rồi giống như là để hoàn thành nhiệm vụ, cầm miếng bánh pizza cắn một miếng.

“Nghĩ kỹ xem một lát nữa thì nói như thế nào?”.

Tô Cẩm nghĩ ngợi một lát rồi nói nhỏ: “Tôi sẽ nói khi tôi thu dọn đồ trong tủ quần áo thì nhớ ra đồ của Chi Chi, không dám xem rồi trực tiếp đưa cho anh ta”.

“Nếu nói là không xem qua, tôi nghĩ anh ta có thể nghi ngờ cô”. La Thanh Thụ suy nghĩ giây lát rồi nói nhỏ: “Nói thế này: Cô nói cô mở ra xem, bên trong là tài liệu có mật khẩu, không xem được. Cô nghi ngờ là có bí mật gì đó, nên nghĩ đến việc đem cho anh xem”.

“Có được không?” Tô Cẩm cầm nửa miếng bánh pizza, hơi do dự, “Nếu nói tôi có xem qua... anh ta liệu có muốn diệt khẩu không...”.

La Thanh Thụ cười, đáp: “Cô đừng dọa mình như thế. Tôi nghĩ nói như thế anh ta có thể chấp nhận được. Nếu muốn lừa người khác thì phải có đôi chút thật lòng trong lời nói dối đó... Ừ, đó được gọi là những lời nói dối chân thật”.

Trong lòng Tô Cẩm vẫn hơi lo lắng, nhưng nghĩ đến sự tin tưởng của Lục Hiểu Phong và La Thanh Thụ, rồi lại cảm thấy mình có vẻ lo lắng hơi thừa. Cho dù nói như thế nào, hai người đàn ông này có kinh nghiệm đối phó với những việc như thế hơn cô nhiều.

Rút khăn giấy ra lau tay, Tô Cẩm cầm điện thoại lên bắt đầu gọi điện. Tay hơi run, trong lòng cảm thấy căng thẳng. Đây là số điện thoại mà cô đã từng vô cùng quen thuộc, người ở đầu dây bên kia đã từng là người cô vô cùng tin tưởng. Tất cả những điều này không biết đã bắt đầu thay đổi từ lúc nào.

“Tô Cẩm?” Tiếng nói đột ngột trong điện thoại làm cô giật mình.

“Là tôi”. Tô Cẩm vội nói. “Tôi tìm anh có việc. Khi tôi dọn dẹp phòng thì thấy có một chiếc USB, hình như là của Chi Chi để lại”.

Trong điện thoại truyền lại giọng nói gấp gáp: “Điều em nói là thật sao?”.

Sự lo lắng lúc đầu đã qua đi, nhịp tim Tô Cẩm dần trở lại bình thường. “Đúng. Tôi mở ra xem, bên trong là tài liệu có mật khẩu, tôi không mở được. Không biết là có giúp được gì cho công việc của các anh không?”.

“Được”. Giọng Ngạc Lâm có vẻ căng thẳng, “Bây giờ em đang ở đâu? Em có đem USB theo người không? Anh qua lấy”.

Tô Cẩm nhìn vào La Thanh Thụ đang ngồi phía đối diện bàn ăn gập đầu, “Tôi vừa ra ngoài, đang đi trên đường. Anh đang ở cục à? Có cần tôi đem đến cục cho anh không?”.

“Không cần!” Ngạc Lâm từ chối, “Anh có nhiệm vụ, đang ở bên ngoài. Em có nhớ hiệu sách trên đường Hoa Tân không? Anh đứng ở cửa hiệu sách đợi em”.

Tô Cẩm tính khoảng cách đến đường Hoa Tân gập đầu, “Được, tôi sẽ đi xe bus, khoảng hai mươi phút là đến”.

Thấy cô tắt máy, La Thanh Thụ vẻ thận trọng, “Anh ta đồng ý rồi à?”.

Tô Cẩm cúi vào tay mình hít thở một hơi thật sâu, “Được rồi, xuất phát thôi”.

Từ rất lâu rồi, Tô Cẩm đã hiểu đối với rất nhiều việc, biết và đích thân trải nghiệm là hai việc khác nhau. Cho dù là bạn đã chuẩn bị kỹ càng như thế nào thì khi điều đó thật sự xảy ra, tình hình sẽ khác so với những gì bạn dự định và khiến bạn ngạc nhiên.

Coi như mình đã chuẩn bị xong tâm lý, khi cô bước xuống xe bus, cô vẫn không khỏi cảm thấy lo lắng. Bỗng có người đột ngột từ trong ngõ lao ra tóm lấy túi của cô, theo bản năng cô ôm túi vào lòng mình, sau đó thoátáng nghĩ: Việc mình dự định đúng là... đã xảy ra?!

Đột nhiên tên cướp đánh vào mặt cô rồi chạy mất. Tô Cẩm ôm mặt lùi lại hai bước, ngã xuống đất. Khi cô đứng dậy được thì trước mắt đã không còn ai nữa.

Đây là lối vào đường Hoa Tân, phía không xa đang làm lại mặt đường. Hầu hết xe đều chuyển sang chạy ở đường Hoa Vinh, vì thế trên đường này có rất ít xe. Lại đang vào giờ đi làm, ngoài chiếc xe bus đã chạy đi xa rồi, trên đường chỉ có vài người đang đi bộ.

Cách không xa là một cửa hàng băng đĩa đang mở cửa, có người ngó đầu ra xem, nhưng không có người nào đi ra hỏi han đến chuyện không liên quan đến họ. Tất cả đều trùng khớp với kế hoạch của Lục Hiểu Phong. Nhưng khi Tô Cẩm đứng lên với khuôn mặt đau rát, cô vẫn cảm thấy tủi thân.

Điện thoại để trong túi quần rung lên, Tô Cẩm ngồi xuống vệ đường, run rẩy cầm điện thoại ấn nút nghe.

“Sao rồi?” Là giọng của La Thanh Thụ có vẻ quan tâm đặc biệt, “Có cần tôi sang đó không?”.

“Đừng, đừng sang đây”. Tô Cẩm xoa bên má đã bắt đầu bị sưng, giọng nói nhỏ trách móc: “Nếu để ai nhìn thấy anh thì cái tát này của tôi thành ra vô nghĩa rồi”.

La Thanh Thụ chỉ dặn dò hai câu rồi tắt máy. Tiện thể Tô Cẩm gọi điện cho Ngạc Lâm. Điện thoại vừa kêu thì đã nghe ngay, “Tô Cẩm?”.

“Là tôi”. Giọng Tô Cẩm như muốn khóc, nhưng chỉ có cô mới biết, trong lòng cô không phải là tủi thân trách móc mà là lo lắng, lo lắng vì chân tướng có thể bị lộ. Khi nghe thấy giọng của anh, thậm chí có hy vọng những phỏng đoán của Lục Hiểu Phong là sai.

“Em đang ở đâu?” Trong điện thoại, giọng của Ngạc Lâm rất căng thẳng.

“Tôi đứng ở bên xe”. Giọng Tô Cẩm hơi run. “Tôi vừa bị cướp, túi bị người ta giật mất rồi”.

Ngạc Lâm “ồ” lên một tiếng, hỏi lại cô: “Vật mà em muốn đưa cho anh để ở trong túi à?”.

“Đúng, ở trong túi”. Tô Cẩm thấy buồn đến tận đáy lòng. “Bây giờ phải làm thế nào? Túi đã bị cướp rồi, người đó tôi còn nhìn không rõ trông như thế nào?”.

“Không sao”. Ngạc Lâm vội vàng an ủi cô. “Anh sẽ liên lạc ngay với cảnh sát đi tuần ở đường Hoa Tân, có tin gì anh sẽ báo cho em!”.

Nghe thấy giọng nói vội vàng trong điện thoại, đột nhiên Tô Cẩm cảm thấy mình bị phản bội, Ngạc Lâm lúc này khiến cô cảm thấy buồn hơn. Người mà mình đã định chung sống cả đời, đột nhiên lại không hiểu gì về người ấy nữa. Thế thì... những điều đã bỏ ra có thể coi là gì? Đối với thứ mà mình vô cùng trân trọng, trong mắt anh ấy liệu có phải chỉ là một trò đùa?

Trong mắt cô lấp lánh giọt nước mắt, không biết là vì anh ta hay vì chính bản thân cô. Hóa ra miếng vải lụa mà cô trân trọng cất tận đáy hòm chỉ là một miếng vải vụn đã cũ nát – hoặc luôn là miếng vải cũ nát nhưng vì cô hoa mắt mà nhìn nhầm.

Nhưng sự tỉnh ngộ này lại không phải là điều mà cô mong đợi. Cô mong rằng trong ký ức của cô, người đàn ông đó chỉ là một cảnh sát bình thường, hơi ngạo mạn, nhưng thật thà đến mức nhìn một cái là có thể hiểu thấu. Hy vọng rằng anh ấy chỉ vì thích người khác chứ không phải là vì quyền thế mà rời xa cô.

Tô Cẩm xoa mặt, thấy hơi rát và có vẻ hơi sưng nhưng không đau đớn bằng trong lòng. Cũng may ví tiền và điện thoại đều đã lấy ra, mất mát chỉ là một cái túi vải đã cũ, hai quyển tạp chí, những hiểu biết về con người đó và... tất cả những hồi ức đẹp đẽ của tình yêu.

Tô Cẩm đứng dậy, phui bụi trên người. Vài ngày trước bị trẹo chân khi gặp tên đột nhập vào phòng, vẫn chưa khỏi, lại vừa ngã một lần nữa nên có vẻ bị

nặng hơn, nhưng đau nhất thì vẫn là nỗi đau ở trong lòng.

Tô Cẩm không phải là một người tình tế, cũng rất ít khi lý giải tâm lý của mình. Vì thế cô không biết rằng, cái cảm giác đau đớn đó là cảm giác thất vọng trong tình yêu.

Lo có người để ý đến mình, theo kế hoạch đã vạch sẵn, Tô Cẩm lên xe bus về bến xe gần khu tập thể của Hải Công, sau đó lại bắt xe về khu Cẩm Hoa.

Khi chưa xuống xe, cô đã nhìn thấy chiếc xe việt dã màu trắng bên đường, tự nhiên lại cảm thấy tủi thân, giống như đứa trẻ con ra ngoài bị bắt nạt về nhà kể tội với mẹ. Cảm giác này thật sự lạ lẫm đối với cô. Tô Cẩm không biết vì sao lại có cảm giác kỳ lạ đến thế, nhưng cảm giác đó rất mạnh, mạnh đến nỗi không thể ngăn nổi cô bước chân về phía đó. Người ngồi trong xe đang nhìn sang bên này đường, dường như ngạc nhiên rồi mở cửa xuống xe.

Tô Cẩm bước về phía anh, cúi đầu, rồi nước mắt rơi xuống, một giọt rồi lại một giọt khác.

Lục Hiển Phong nhìn cô, ánh mắt dịu dàng, lặng lẽ ôm cô vào lòng.

Tối hôm đó, khi Ngạc Lâm gọi điện đến thì Tô Cẩm ngồi thu người trong sofa gặm táo. Cô nhìn tên người gọi mà cô đã từng rất quen thuộc hiện lên trên màn hình điện thoại nhưng không muốn nghe máy.

Lục Hiển Phong vịn nhỏ tiếng ti vi, về mặt có vẻ không biết nên làm thế nào, “Nghe đi. Không anh ta lại nghỉ ngơi”.

Tô Cẩm ảm nút nghe. Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nghe giọng nói có vẻ giả dối ở đầu kia điện thoại, Tô Cẩm vẫn không khỏi cau mày.

“Ban ngày vội vàng liên lạc với cảnh sát tuần tra, quên mất không hỏi xem em có bị thương không...”.

“Tôi không sao”. Tô Cẩm ngẩng đầu nhìn sang người bên cạnh mình, anh đang chăm chú nhìn cô, nét mặt có vẻ lo lắng. Không biết là vì nghĩ lại cái ôm yên lặng ở bến xe vào lúc chiều hay là vì khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau mà Tô Cẩm cảm thấy lòng rung động.

Trong điện thoại, Ngạc Lâm nhẹ nhàng giải thích: “Cảnh sát tuần tra nói đường đang sửa, có rất nhiều công nhân đến làm nên khá lộn xộn. Họ đang tìm...”.

Tô Cẩm nghe mà thấy như không, ánh mắt không thể rời khỏi khuôn mặt người đàn ông ngồi cạnh.

Âm thanh bên tai có vẻ hỗn tạp nhưng cô và anh như đang bay lơ lửng ở một nơi khác. Đột nhiên Tô Cẩm lại cảm thấy việc khiến mình đau lòng lúc chiều thực sự không còn quan trọng nữa – Dù sao thì đó cũng là chuyện đã qua và mãi mãi không còn quan trọng nữa.

“... Mất đi một vật chứng quan trọng như vậy, anh cũng cảm thấy rất tiếc”. Ngạc Lâm thờ dài, “Bên anh sẽ hỗ trợ cảnh sát tuần tra giám sát con đường này để tìm ra manh mối dù là nhỏ nhất, nếu có thông tin gì anh sẽ thông báo ngay cho em...”.

“Được”. Tô Cẩm không chớp mắt nhìn Lục Hiển Phong, nói giọng rất bình thản: “Hy vọng các anh có thể tìm lại được vật chứng”.

Miệng Lục Hiển Phong hơi cong lại, đưa tay tắt điện thoại của cô, nói nhỏ bên tai: “Vẫn đang buồn sao?”.

“Buổi chiều thì có một chút”, có lẽ vì khoảng cách quá gần nên Tô Cẩm cảm thấy mặt mình hơi nóng lên, “Nhưng bây giờ thì hết rồi”.

Lục Hiển Phong kéo cô vào lòng, vì có kinh nghiệm một lần nên động tác hết sức tự nhiên. Nhận ra được điều này, trong giọng nói của anh như có cả tiếng cười: “Vì sao?”.

Tô Cẩm đỏ mặt đẩy anh ra nhưng không đẩy được, ngại ngùng quay mặt đi, “Không vì sao cả. Chỉ là cảm thấy không còn quan trọng nữa”.

Lục Hiển Phong cười nhỏ, hôn lên má cô, “Có còn sợ không?”.

Tô Cẩm lắc đầu, không dám ngẩng mặt lên nhìn anh.

Lục Hiển Phong đưa tay véo má cô, cười nhỏ: “Em đang ngượng đấy à? Lúc chiều khóc không như thế này, nước mắt nước mũi đều dính hết lên áo anh rồi”.

“Đâu?” Tô Cẩm không phục, “Em đền cho anh, em giặt cho anh”.

“Không đủ”. Lục Hiển Phong ôm cô dựa ra sau, “Còn phí làm tổn thất tinh thần thì sao?”.

“Anh...”

“Được rồi, được rồi, bây giờ nói đến chuyện chính”. Lục Hiển Phong cười, vuốt tóc cô, “Em có còn về thành phố C không?”.

Tô Cẩm dựa vào ngực anh, nét mặt trở nên trầm tư, “Có lẽ là không thể về đó được nữa”.

“Sao thế?”

Tô Cẩm thờ dài, “Em phải đi với Thu Cúc rồi”.

Lục Hiền Phong ngạc nhiên, “Thu Cúc?”.

Tô Cẩm yên lặng gật đầu, “Phải đi tìm giải pháp cho mình thôi!”.

Lục Hiền Phong không hiểu, nhưng nhìn thấy Tô Cẩm bấm môi cắn răng trên ngực mình như thế, rõ ràng là anh đã bỏ qua tư thế thân mật như vậy, thế là anh bật cười. “Được. Nếu mà không thắng được hẳn thì nói với anh, anh sẽ thay em bán chết hẳn”.

Tô Cẩm tức giận nắm chặt tay lại, “Quyết định như thế!”.

Cuộc họp lãnh đạo cấp cao hàng tuần đều gặp Tiểu Diện Hồ, Lục Hiền Phong chưa kịp chào thì Mạnh Hội Đường đã có vẻ thân quen đến vỗ vai, cười rất vui vẻ. “Không ngờ Lục Hiền Phong không chỉ bắn súng giỏi mà bơi và võ thuật cũng rất chuyên nghiệp, thân hình của cậu... thật khiến người khác phải ngưỡng mộ”.

Lục Hiền Phong giật mình, mặt không biến sắc khách sáo đáp: “Không dám nói đến chuyên nghiệp, cũng là chơi cho biết thôi”.

Mạnh Hội Đường cười không nói gì, dẫn người của mình vào phòng họp. Lục Hiền Phong lạnh lùng nhìn khuôn mặt tươi cười của ông ta chào hỏi mọi người, trong lòng hiểu rằng đây là một lời cảnh cáo đối với anh – Lời cảnh cáo vì việc anh quá gần gũi với Mạnh Hằng Phi, cho dù sự gần gũi đó là do con trai ông ta chủ động.

Lục Hiền Phong hơi chau mày, rà soát kỹ lưỡng việc đi lại giữa mình và Mạnh Hằng Phi. Mỗi lần họ gặp nhau đều là do Mạnh Hằng Phi hẹn anh, đều là ở nơi công cộng, các hoạt động như bơi lội thì cũng không khiến Mạnh Hội Đường quá nghi ngờ. Có lẽ đó chỉ là bản năng cảnh giác của con cáo già trước những mối nguy hiểm tiềm tàng xung quanh mình, dù sao anh và Mạnh Hằng Vũ kể vai sát cánh đã lâu, hơn nữa Lục Hiền Phong lại là “cánh tay trái” của Mạnh Hằng Vũ.

Lục Hiền Phong bước vào phòng họp, ngồi xuống chỗ của mình. Cuộc họp vẫn chưa chính thức bắt đầu, ở đầu kia của chiếc bàn hình chữ nhật, Mạnh Hội Đường đang nói chuyện với Mạnh Hằng Vũ, nhìn bề ngoài thì rất hòa thuận.

Khi Lục Hiền Phong định thần lại thì cuộc họp bắt đầu rồi. Trợ lý của Mạnh Hội Đường đang báo cáo với Mạnh Hằng Vũ về tình hình tài chính. Đột nhiên, Lục Hiền Phong cảnh giác, có cái gì đó mà người trợ lý đang nói thu hút sự chú ý của anh: chỉ với mục đích là đề mở rộng “Khu giải trí Đồng Hải” và “Vườn giải trí Đồng Hải”.

“... Vì thế, chúng tôi quyết định tăng thêm một số chương trình giải trí để khai thác thêm...”.

Nhìn miệng của người trợ lý nói rất lưu loát, trong lòng Lục Hiền Phong cảm thấy thêm căng thẳng. Anh tin rằng, cho dù Mạnh Hằng Vũ có kinh nghiệm về tài chính như thế nào thì cũng không thể tìm ra chỗ hở trong đề nghị này. Nhưng chính vì thế, số tiền chi ra rất lớn càng khiến người ta cảm thấy bất an.

Lục Hiền Phong đã nhìn thấy tài liệu trong chiếc USB của Lâm Chi Chi. Trong bản ghi chép đó, ngoài ngày tháng, địa điểm và tên người tiếp nhận, quan trọng nhất chính là số tiền giao dịch. Con số này tăng dần theo thời gian. Nếu căn cứ theo mục cuối cùng trong bản ghi chép thì số tiền lần này hợp lý, chính là con số mà Mạnh Hội Đường đưa ra.

Có lẽ chỉ là trùng hợp.

Nhưng nếu thị trường thuốc phiện ngầm ở thành phố T là do Mạnh Hội Đường điều khiển thì không thể là trùng hợp được. Vấn đề lại một lần nữa quay trở về điểm ban đầu: Là người đứng đầu dòng họ Mạnh, Mạnh Hằng Vũ biết được bao nhiêu phần về hành động này của Mạnh Hội Đường? Nếu anh ấy biết, việc anh ấy không có động thái gì thì Lục Hiền Phong nên hiểu như thế nào? Hay là... anh ấy mới là người thực sự có lợi từ những giao dịch này?

Lục Hiền Phong lắc đầu, đoán mãi cũng chỉ là đoán, anh không có bất kỳ bằng chứng nào để chứng minh dự đoán của mình là đúng. Trong bốn năm gần đây, bất kỳ là các giao dịch hợp pháp hay sắp vượt ra khỏi vòng pháp luật, những giao dịch ngầm không ai biết thì Mạnh Hằng Vũ chưa bao giờ giấu anh. Điều này Lục Hiền Phong cảm thấy mình có thể chắc chắn.

Lục Hiền Phong cầm bút xoay hai vòng trên đầu ngón tay, hơi chau mày lại.

Năm ngoái Mạnh Hằng Vũ đã có ý định động đến ma túy, muốn lôi Hình Nguyên vào làm cùng, nhưng Hình Nguyên từ chối vì “Nhà họ Vu dạy rằng không được động đến thuốc phiện”. Sau đó lại xảy ra chuyện em gái của Mạnh Hằng Vũ, Mạnh Hằng Vũ nằm nghỉ dưỡng trên giường bệnh rất lâu. Theo như Hình Nguyên nói, cái chết của em gái Mạnh Hằng Vũ có liên quan đến thuốc phiện, lẽ nào nguyên nhân này khiến anh ấy từ bỏ ý định buôn bán thuốc phiện?

Có thực sự là đã từ bỏ ý định đó không?

“Hiền Phong, cậu thấy thế nào?” Mạnh Hằng Vũ hỏi khiến anh tập trung trở lại. Lúc này, Mạnh Hội Đường và những người trợ lý của ông ta đều quay lại nhìn, mỗi người một thái độ khác nhau.

Ánh mắt Lục Hiền Phong lướt qua mọi người một lượt rồi dừng lại trên mặt Mạnh Hằng Vũ. “Việc kinh doanh em không có ý kiến gì. Em sẽ nhanh chóng kiểm tra chứng từ cần bổ sung, chỉ cần không gây ra phiền phức cho họ Mạnh về vấn đề luật pháp thì em không còn quan tâm đến việc nào nữa”.

Mạnh Hội Đường thờ phào, nụ cười nở trên môi, “Họ Mạnh có Lục Hiền Phong thì cháu ba có thể yên tâm ngon giấc rồi”.

Mạnh Hằng Vũ nói như đang cười mà không phải cười: “Đúng! Làm thế nào thì cũng không được phạm pháp. Tôi không thể ở trong tù đường lão nửa đời còn lại được, vì thế... điều gì cần chú ý nhất định phải chú ý”.

Mạnh Hội Đường cười khan vài tiếng, đem vấn đề xin lĩnh tiền ra nói tiếp: “Cháu ba, cháu xem...”.

Mạnh Hằng Vũ dùng ngón tay gõ lên trên bàn, ngừng đầu cười. “Chú ba, số tiền quá lớn, chú để cháu tính toán kỹ rồi trả lời chứ”.

Mạnh Hội Đường cười lớn: “Đây là điều đương nhiên rồi”.

Mạnh Hằng Vũ lại nói: “Ngày kia cháu kết hôn rồi, hai ngày tới không có thời gian xem xét. Như thế này, cháu sẽ bảo người bên tài vụ đối chiếu sổ sách, chú thấy thế nào?”.

Mạnh Hội Đường cười to đồng ý.

Lục Hiển Phong nhìn Mạnh Hằng Vũ ngồi cạnh mình, hơi cau mày. Mạnh Hội Đường đồng ý có vẻ dễ dàng quá khiến anh cảm thấy có gì đó không bình thường – suy đoán từ trong bản ghi chép đó, ngày giao dịch lần sau rất gần. Nhưng nhìn mặt ông ta, Lục Hiển Phong lại không thấy sự gấp rút nào.

Nhìn Mạnh Hội Đường rồi lại nhìn sang mấy người trợ lý của ông ta, ngay cả Lục Hiển Phong cũng cảm thấy đau đầu. Những người này đều được Mạnh Hội Đường kéo về khi gặp khó khăn, lương cũng không thấp hơn Mạnh Hội Đường bao nhiêu, người trẻ nhất cũng đã theo ông ta hơn mười năm rồi. Muốn moi được tin tức gì từ họ... e rằng còn khó hơn cả tra hỏi Mạnh Hội Đường.

Nên bắt đầu từ đâu đây?

Trong điện thoại, giọng cậu bé không thể kiềm chế được sự hưng phấn: “Thế nào, anh Lục? Có tin tức gì không? Em chờ anh sốt ruột chết mất, tuần sau là sinh nhật bố em. Em vẫn muốn kiếm một cây đao tặng ông ấy, nhân tiện mở mang tầm mắt của em”.

Lục Hiển Phong dựa vào cạnh cửa, nhìn chiếc xe ở dưới lầu nói: “Cũng nghe ngóng được vài loại, nhưng cũng không phải là loại đặc biệt xuất sắc. Có muốn nghe không?”.

Mạnh Hằng Phi vội vàng nói: “Em nghe đây”.

Lục Hiển Phong hỏi cậu ta: “Nghe nói đến Thôn Chính yêu đao chưa?”.

Mạnh Hằng Phi ngạc nhiên, “Yêu đao? Là ở trong trò chơi điện tử à?”.

“Há! Cậu cũng biết trò chơi điện tử sao?” Lục Hiển Phong cười trong điện thoại, “Được, ngồi xuống đi, để anh kể cho cậu nghe một câu chuyện”.

“Đầu tiên phải nói là: Thôn Chính không phải là tên của một loại đao, điều này có thể chứng thực qua hình dáng và cách khắc đao Thôn Chính còn đến ngày nay. Theo khảo sát, có ít nhất đao của ba triều đại có kiểu khắc này. Thôn Chính chính thức trở thành tên đao vào giữa thời Thất Đinh, cho đến thời Giang Hộ mới được gọi là “yêu đao””.

Mạnh Hằng Phi “ồ” một tiếng, có vẻ chần chừ, “Hình như em đã nghe nói ở đâu rồi...”.

Lục Hiển Phong lại nói: “Sở dĩ Thôn Chính được gọi là “yêu đao” là vì có rất nhiều người nhà Đức Xuyên bị giết bằng đao Thôn Chính, vì thế Đức Xuyên Gia Đường, cái tên này cậu đã từng nghe qua phải không? Cậu ta nghĩ rằng đao Thôn Chính là yêu vật đối với gia đình Đức Xuyên nên hạ lệnh phải tiêu hủy tất cả đao Thôn Chính. Những người giữ đao cũng được cho là mạo phạm, phải chịu cực hình. Nhưng sau khi Đức Xuyên Gia Đường cấm đao thì tất cả các đao Thôn Chính đều được gọi là yêu đao...”.

Mạnh Hằng Phi cười: “Anh Lục, anh đang phở cập kiến thức lịch sử cho em à?”.

Lục Hiển Phong cười: “Bây giờ nhắc đến vấn đề chính. Qua một người bạn, anh có quen được một nhà sư tập. Ông ấy nói bạn ông ấy có một cây yêu đao, hơn nữa còn là đồ thật”.

“Gi à?” Mạnh Hằng Phi ngạc nhiên nói lớn: “Thật hay giả thế?”.

“Chưa tận mắt nhìn thấy, anh cũng không biết”. Lục Hiển Phong nghĩ rồi lại nói: “Nếu thấy hứng thú, anh có thể giúp cậu hỏi thêm, cậu hỏi nhà sư tập xem ông ấy có đồng ý chuyển nhượng cho cậu không? Hay là cậu đi hỏi chú ba, tìm một người trong nghề đến xem cùng, nhưng đừng nói cho chú ba biết là anh giới thiệu cho cậu. Trong cuộc họp sáng nay, chú ba có trách anh là phiền nhiễu cậu khiến cậu chảnh mắng học hành”.

Mạnh Hằng Phi vội vàng giải thích: “Em không hề nói với ông ấy những việc này”.

“Anh biết”, Lục Hiển Phong giả vờ thờ dài, “Chú ba muốn sắp đặt một số người xung quanh cậu. Điều này cũng là vì ông ấy muốn tốt cho cậu, cậu đừng trách ông ấy. Chẳng qua, việc tìm đao này cũng chỉ là anh giúp cậu tìm thông tin mà thôi, cậu cũng không cần bận tâm. Ở công ty người trên người dưới nhìn vào, rơi vào tầm ngắm của bố cậu thì những ngày sau của anh không biết như thế nào”.

Mạnh Hằng Phi vội vàng nói: “Điều này em biết, anh yên tâm”.

Lục Hiển Phong đang định tắt điện thoại, lại nói thêm “Cậu hãy nói chuyện với người này trước, nếu được thì nhờ anh ấy dẫn cậu đến gặp nhà sư tập”.

Tìm một người trong nghề đi cùng, nếu là đồ thật, đừng quên lấy điện thoại chụp ảnh gửi cho anh mở tầm mắt”.

“Nhất định thế”. Mạnh Hằng Phi cười ha ha rồi tắt máy.

Lục Hiền Phong nhìn vào màn hình điện thoại đã tắt, bất giác nở một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Mật Mã* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nguyên tắc trò chơi

Phim này xem đã lâu, Tô Cẩm không nhớ được Thu Cúc [1] đã vào thành đi kiện bao nhiêu lần. Cô cho rằng mình đến gặp Lưu Đông báo cáo công việc không đến mức gấp gáp như Thu Cúc, nhưng lần một rồi lần hai, lần hai rồi lần ba đến văn phòng đều không gặp được, Tô Cẩm cảm thấy bức bối.

[1] Thu Cúc: Tên nhân vật chính trong bộ phim Thu Cúc đi kiện của đạo diễn Trương Nghệ Mưu.

“Tôi không tin là không tìm được anh ta!” Tô Cẩm tức giận khi nhìn thấy văn phòng trống không và vẻ mặt không biết nên làm thế nào của người thư ký. “Cứ cho anh ta là người có quyền thế của bộ phận giám sát kỹ thuật thì cũng không thể không đi làm hàng ngày được?”.

Cô thư ký tiếp tục kéo tay áo cô, “Nhưng thật sự không biết bao giờ giám đốc Lưu mới quay lại, gần đây anh ấy hay đi dự án với tổng giám đốc. Chị đừng bảo là em không nói với chị như vậy”.

Tô Cẩm bước vào phòng họp, lôi ra một cái ghế, vừa kéo ghế vừa nói: “Cô không ngăn tôi đến khu dự án gặp anh ta chứ?”.

Cô thư ký không nói gì, không biết có phải là đang suy xem có khả năng cô làm như vậy thật hay không.

Tô Cẩm ngồi vào ghế rồi vỗ vỗ tay, ngẩng đầu nhìn thấy có thêm một người đứng cạnh cô thư ký, khuôn mặt tròn nửa như cười nửa như không. Tô Cẩm ngạc nhiên, giọng nói hơi run: “Giám đốc Lưu?!”.

Lưu Đông nhìn cô đánh giá, giọng nói có vẻ khở sở: “Tiểu Tô, cô đến văn phòng của tôi làm gì? Nghe nói, cô báo cáo xong cũng không đến phòng làm việc của bộ phận giám sát kỹ thuật đợi, cứ đến đây ngồi suốt cả ngày sao?”.

Tô Cẩm vội vàng đổi nét mặt sang vẻ sầu não, “Giám đốc Lưu, em đến đây để báo cáo công việc với giám đốc”.

Lưu Đông kéo cửa phòng làm việc, quay đầu lại nói: “Báo cáo công việc thì làm việc trực tiếp với Hồ Đồng, đến chỗ tôi làm gì? Có phải là cô đã nghe thấy lời đồn thổi nào không?”.

Hai chữ “đồn thổi” nghe có vẻ hơi kỳ lạ, Tô Cẩm hỏi lại: “Đồn thổi gì ạ?”.

Lưu Đông cười nói: “Được rồi, đừng giả vờ ở đây. Thông qua rồi!”.

Tô Cẩm bị anh ta cười đến mức cảm thấy lông tơ ở lưng dựng lên, “Cái gì thông qua ạ?”.

Lưu Đông lắc đầu, “Trong cuộc họp của công ty đã thảo luận việc cấp bằng kỹ sư trong năm nay, các bộ phận đã đưa danh sách cho lãnh đạo nghiên cứu. Cô, đã được thông qua rồi. Giấy chứng nhận vài ngày nữa sẽ có”.

Tô Cẩm ôm tập tài liệu, ngạc nhiên đứng yên.

Việc luôn luôn nằm trong suy nghĩ của cô từ khi vào Hải Công tự nhiên giống như miếng bánh từ trên trời rơi xuống. Tô Cẩm cảm thấy chóng mặt như có một tiếng nổ lớn trong đầu.

“Cô cũng biết, danh sách những người này hàng năm rất hạn chế”. Lưu Đông nhìn phản ứng kỳ lạ của cô, nói tiếp: “Do kinh nghiệm của cô có hạn, lãnh đạo cũng còn muốn xem xét, nhưng may mắn là giám đốc Tiêu đã chủ động nói tốt cho cô, nói cô...”.

Tô Cẩm thở gấp ngắt lời anh: “Giám đốc Tiêu nào ạ?”.

Lưu Đông ngạc nhiên nhìn cô: “Chúng ta có mấy giám đốc Tiêu? Đương nhiên là giám đốc Tiêu ở dự án xưởng luyện dầu tại thành phố C rồi. Người ta khen cô rất nhiều, còn nói nếu không phải Tiêu Từ giỏi hóa học thì đã gọi cô quay về làm”.

Tô Cẩm cảm thấy mình đã hiểu ra một chút nhưng khi suy nghĩ kỹ hơn, cô lại thấy trong đầu mình là một mớ hỗn độn. Vì sao Tiêu Vân lại nói tốt cho cô? Là một sự bồi thường, hay là một lời cảnh cáo? Nếu sau khi tắt cô một cái lại tặng cho cô một quả táo ngọt thì quả táo ngọt này có ý nghĩa gì?

Tô Cẩm vịn vào khung cửa bóp trán. Xem chừng, quả táo ngọt này khiến người ta... toát cả mồ hôi.

Lưu Đông không chú ý đến phản ứng của Tô Cẩm, vừa nhìn tách trà bốc hơi của mình, vừa dặn dò những việc cô cần phải chú ý từ giờ về sau.

Tô Cẩm ôm túi tài liệu trong tay từ từ ngồi xuống ghế, người có vẻ mệt mỏi nhưng tim lại đang đập nhanh, mạnh đến mức mà lục phủ ngũ tạng như bị lệch đảo lộn khiến cô có cảm giác buồn nôn.

“Sao thế?” Lưu Đông cuối cùng cũng để ý đến sự khác thường của cô, “Khó chịu trong người sao?”.

Tô Cẩm lắc đầu, nhìn anh với khuôn mặt xanh tái, “Giám đốc Lưu, em đến để báo cáo công việc với giám đốc. Em ở đây...”.

Lưu Đông đang lắng nghe, bỗng nhiên điện thoại kêu. Anh vội ra hiệu bảo cô đợi rồi bước ra khỏi phòng nghe điện thoại. Trong vài phút ngắn ngủi, không đủ thời gian để Tô Cẩm sắp xếp lại mọi việc trong đầu cho rõ ràng, hướng hồ tìm đập quá nhanh, đến mức đầu óc cũng ù hết đi. Mặc dù đang ngồi nhưng chân vẫn run như đang bị lạnh, cô không làm sao để trấn tĩnh được.

“Giám đốc Lưu...”

Lưu Đông xua tay, “Có việc gì Hồ Đồng giải quyết được, thì cô tìm Hồ Đồng nói chuyện trước, nếu không giải quyết được thì hãy tìm tôi. Một lát nữa tôi phải đi họp bên tổng cục”.

“Em...”.

Lưu Đông bước lại vỗ lên vai cô, “Tiểu Tô, tôi rất hy vọng vào sự thể hiện trong công việc của cô từ nay về sau”.

“Em...”.

“Cứ như thế đã”. Lưu Đông xua tay, vội vàng bước ra khỏi văn phòng.

Tô Cẩm nhìn bóng dáng anh ta xa dần, rồi nhìn vào túi tài liệu trong tay mình, thờ dãi, suy nghĩ vô cùng phức tạp.

Điều thuốc mới hút được một phần ba thì bị một bàn tay từ phía sau giật ra cướp mất.

Lục Hiến Phong cười nên bị sặc hơi thuốc, ho mấy tiếng rồi nói: “Được rồi, được rồi, tiếng bước chân nặng nề sắp giống Trư Bát Giới rồi, khiến anh không nhận ra cậu nữa”.

Cậu bé đứng phía sau cười to, “Thật hay giả thế? Tai của anh không thể thính như thế được?”.

Lục Hiến Phong quay người lại, nhìn thấy Mạnh Hằng Phi đứng phía sau, mặc một chiếc áo sơ mi rất nghiêm chỉnh, sáng sủa rất phù hợp với tuổi cậu. Cướp lại điều thuốc từ trong tay cậu ta, Lục Hiến Phong chau mày hỏi: “Tại sao cậu lại ra được đây? Chú ba đâu?”.

Mạnh Hằng Phi chỉ ra phía sau, “Vẫn còn đang uống rượu với bạn ông ấy. Anh em đâu?”.

Lục Hiến Phong hỏi lại: “Không phải là đưa cô dâu đến phòng thay quần áo sao?”.

Mạnh Hằng Phi bắt chước dáng vẻ của anh, dựa vào lan can ban công, chau mày thờ dãi. “Anh nói xem, vì sao anh em lại kết hôn như thế này? Không phải anh ấy rất kỹ tính sao?”.

Lục Hiến Phong cười, nói: “Khách sạn Hyatt là khách sạn năm sao mà. Cậu bé, cậu còn muốn kỹ tính thế nào nữa?”.

Mạnh Hằng Phi bĩu môi, “Năm sao thì sao chứ, anh xem hai người đó, mặt dài như là mặt ngựa. Có gì giống kết hôn đâu? Rõ ràng là đi đưa tang...”, nói đến đây thì vội vàng bịt miệng mình lại, nhìn bốn phía rồi thờ phào, “Coi như em chưa nói gì nhé!”.

“Sao cơ?” Lục Hiến Phong lười biếng dập điều thuốc lên lan can. Mặc dù không nói ra, nhưng thực sự là anh cũng không kiêng kị những điều mà Mạnh Hằng Phi vừa nói.

“Anh không chú ý à?” Mạnh Hằng Phi rất hiếu kỳ nhìn anh, “Mặt anh em không hề có cảm xúc gì, anh làm phù rể mặt cũng lạnh tanh. Chị của em phù dâu, trời ơi, chị ấy mặc lễ phục cứ như là cái thùng nước được bọc sa tanh vậy, kinh quá đi mất...”.

Lục Hiến Phong nhìn cậu ta, nhếch miệng, “Không như cậu khoa trương thế đâu”. Anh biết Mạnh Hằng Phi và Mạnh Văn Đình là chị em cùng cha khác mẹ, nhưng quan hệ giữa hai người này như thế nào thì người ngoài không rõ.

“Thật mà, thật mà”. Mạnh Hằng Phi cũng cười. “Anh nghĩ xem, một cô gái từ lúc còn quần tã đã mặc quần dài đi ủng cưới ngựa, bây giờ lại mặc lễ phục như vậy... Mẹ ơi, quá là bất ngờ! Em nghi ngờ là chị ấy bị ai nhập vào quá”.

Lục Hiến Phong gõ vào đầu cậu ta, “Thằng bé này, nghĩ gì thế?! Lại muốn chị mình đi giày cưới ngựa làm phù dâu cho người ta à?”.

Mạnh Hằng Phi cười vỗ tay lên trán, “Nhưng người sợ nhất là cô dâu của anh em. Vẫn là một người xinh đẹp, nhưng thái độ thì... miệng cười nhưng

lòng không cười, em thật không dám nhìn chị ấy”.

Trong lòng Lục Hiển Phong nghĩ, nếu Vu Dương có thể cười thì thật là kỳ lạ. Cô ta chỉ nghĩ đến việc làm thế nào để củng cố địa vị của mình trong dòng họ Mạnh, mà lại quên mất rằng, sau khi họ kết hôn, Mạnh Hằng Vũ bắt đầu hưởng cùng cô ta cổ phần của nhà họ Vu – không chuẩn bị kỹ nên đến lúc mặc áo cưới mới nghĩ ra chuyện này, nếu không thì làm gì có người trong lễ đính hôn mà cười lại như mèo thế?

“Là do chị ấy vui mừng quá nên bị kích động.” Lục Hiển Phong cười với vẻ đầy thâm ý. “Tục ngữ nói rất đúng ‘Lấy hào hán thì có com ăn áo mặc’. Chị ấy muốn lấy được chồng như thế, mà anh cậu sẽ là một người chồng rất xuất sắc. Người phụ nữ nào lấy được anh ấy thì đều vui mừng đến mức không ngủ được đúng không?”.

Rõ ràng là Mạnh Hằng Phi không tin, “Làm gì có ai vui mừng lại như vậy?!”.

“Tất nhiên là có thể!” Lục Hiển Phong vỗ vai cậu ta, cười cười chuyển chủ đề, “Về việc yêu đào, cậu đã liên lạc chưa?”.

“Đừng nhắc đến nữa”, Mạnh Hằng Phi thờ dãi, “Người ta không bán”.

“Gi cơ?” Lục Hiển Phong ngạc nhiên, “Bạn anh nói là có thể chuyển nhượng mà”.

Mạnh Hằng Phi ảo não nói: “Anh Lục, em nói anh đừng giận. Bạn của anh... thực sự là không thể trông đợi được. Anh ấy vốn không quen nhà sưu tập đó, người anh ta quen là vợ của nhà sưu tập đó cơ. Người vợ đó muốn bán cho người nhà bà ấy lấy tiền luôn, kết quả là bị ông chồng phát hiện. Bây giờ hai người đó đang cãi nhau”.

“Gi?” Lục Hiển Phong ngạc nhiên, “Bạn của anh không hề nói như thế...”.

“Em đã xin bố em nhờ Cửu Công”. Mạnh Hằng Phi cúi đầu buồn bã nói: “Cửu Công nói đó đúng là đồ thật”.

Lục Hiển Phong nhìn cậu ta hồi lâu mà không biết nói sao, cuối cùng đánh thót ra một câu: “Thế thì đúng là hơi đáng tiếc”.

Mắt Mạnh Hằng Phi nhìn Lục Hiển Phong dò ý, “Anh Lục, em thấy thế này, vợ ông ta đang cần tiền gấp, nên vấn đề này vẫn còn có lối thoát. Em đang định đi cùng Cửu Công đến xem thế nào”.

Lục Hiển Phong bán tín bán nghi, “Người ta nói là không bán rồi, cậu đến đó thì có tác dụng gì?”.

Mạnh Hằng Phi vuốt tóc nói: “Anh chưa kết hôn, không biết được sự lợi hại của các bà vợ đâu. Em cảm thấy vợ ông ta đã động lòng rồi thì việc này vẫn có cửa”.

“Nói nghe giống ông chủ vậy”. Lục Hiển Phong vỗ nhẹ lên đầu cậu ta, “Được rồi, việc này anh không can thiệp được, cậu cảm thấy có cửa thì cứ tự đi lo liệu thử xem”. Vừa nói đến đó thì điện thoại trong túi quần rung lên, lấy ra xem thì là điện thoại của Mạnh Hằng Vũ, vội vàng nghe máy: “Anh ba, anh đang ở đâu thế?”.

Mạnh Hằng Vũ mệt mỏi đáp: “Hiển Phong, cậu nói với Văn Đình giúp anh, nếu người của Vu Dương hỏi thì nói là anh uống say, cảm thấy không khỏe nên về nghỉ trước rồi nhé”.

Lục Hiển Phong vội nói: “Anh ba, có phải là anh uống nhiều quá không?”.

“Không sao. Chỉ là trời nóng, trong phòng cưới lại có nhiều người quá nên thấy mệt thôi”. Mạnh Hằng Vũ nói thêm “Cậu chuyển lời dặn của anh rồi xuống nhé. Anh đợi cậu ở bãi đỗ xe”.

Lục Hiển Phong vội vàng đồng ý, tắt máy rồi nhìn Mạnh Hằng Phi cười trừ, “Chú rể được nửa đường chạy mất rồi, hôn lễ này... đúng thật là...”.

Mạnh Hằng Phi nhếch miệng, “Thật là không hiểu nổi anh ấy”.

“Được rồi, cậu hiểu anh ấy làm gì? Mau nghĩ cách hiểu chủ nhân của yêu đào đi.” Lục Hiển Phong vỗ vai cậu ta, “Chị gái cậu đâu? Anh ba muốn chuyển lời cho cô ấy”.

“Vâng”. Mạnh Hằng Phi cười đáp. “Chị ấy tắt bật bên cô dâu cả buổi sáng, có lẽ đã mệt rồi. Đi thôi, em dẫn anh đi tìm chị ấy”.

Trong lòng Lục Hiển Phong có một chút khó hiểu: Mạnh Hằng Vũ không bảo anh đi tìm Vu Dương để chuyển lời vì biết anh không muốn gặp Vu Dương hay là do chưa từ bỏ ý định muốn anh quen với Văn Đình?

Cửa phòng cưới mở ra, từ vị trí của họ có thể nhìn thấy cửa uốn được trang trí bằng hoa tươi và bóng bay, phía sau có treo một bức ảnh to, thoạt nhìn thì không có gì khác so với các ảnh cưới khác. Chú rể mặc lễ phục màu đen, cô dâu mặc váy cưới trắng, nếu không nhìn kỹ thì đúng là một đôi trời sinh. Nếu nhìn kỹ thì có thể nhận ra nụ cười của cô dâu không tự nhiên lắm. Miệng hơi cong, trong ánh mắt mang vẻ cô đơn, buồn bã; mặt chú rể thì không bộc lộ cảm xúc gì. Bộ lễ phục màu đen khiến các nét trên khuôn mặt gầy gầy trở nên sắc nét và lạnh lùng. Đặc biệt là đôi mắt, được che bởi một lớp sương mù không ai có thể nhìn thấu.

Đột nhiên Lục Hiển Phong cảm thấy tán đồng với cách nói của Mạnh Hằng Phi: Kết hôn như vậy thì có ý nghĩa gì? Nhưng anh không phải là nhân vật chính nên không có quyền phát ngôn. Việc của người khác anh can thiệp ích gì?

Lục Hiển Phong dùng chân, giơ tay vỗ vào vai Mạnh Hằng Phi, “Giúp anh một việc. Cậu đi tìm chị của cậu rồi nói với cô ấy là anh ba uống say rồi, không khỏe nên anh đưa anh ấy về nhà nghỉ ngơi. Bây giờ anh ba đang ở bãi đỗ xe, anh không yên tâm”.

Mạnh Hằng Phi gật đầu đồng ý, Lục Hiển Phong vội vàng đi dọc theo hành lang, ở đó có một chiếc thang máy có thể xuống thẳng bãi đỗ xe.

Phiền phức có thể tránh được thì cố gắng tránh, anh nghĩ, mọi việc đã đủ phức tạp lắm rồi.

Ánh mắt Hồ Đồng cẩn thận nhìn một lượt các tài liệu phổ thông, chau mày, cảm xúc trên khuôn mặt rất khó hiểu.

Tô Cẩm đứng bên nhìn anh ta, chỉ lo bỏ lỡ mất bất kỳ phản ứng nào trên khuôn mặt đó. Vì Lưu Đồng đã nói là có việc thì tìm Hồ Đồng trước, nên bất luận cô muốn làm gì thì cũng không thể làm phiền người này. Rốt cuộc là cô chỉ có thể đưa ra các con số chứng minh, còn giải quyết bản cáo trạng này như thế nào thì cô cũng chưa rõ.

Hồ Đồng là người đứng đầu bộ phận giám sát kỹ thuật, kinh nghiệm trong nghề còn nhiều hơn Lưu Đồng. Những con số này lọt vào mắt anh thì không cần nhìn đến lần thứ hai anh cũng biết là đã xảy ra chuyện gì rồi. Chính vì thế, anh mới cảm thấy phản ứng của mình khi tiếp nhận chuyện này có ý nghĩa quan trọng như thế nào với tiền đồ của cô gái này, cũng như đối với xu hướng tiếp theo của toàn bộ sự việc.

“Tôi nghĩ là tôi đã hiểu suy nghĩ của cô rồi”. Hồ Đồng không ngẩng đầu lên, một tay bắt gác gõ nhẹ lên bàn.

Lúc này Tô Cẩm không biết phải nói gì, chỉ có một chút lo lắng chờ đợi những lời nói tiếp theo của anh.

Trong văn phòng rất yên tĩnh, vì thế những âm thanh truyền lại từ phòng làm việc bên ngoài vọng lại nghe rất rõ. Tiếng nói chuyện nhỏ nhỏ, tiếng máy in, tiếng đóng mở tủ tài liệu... Phòng làm việc của bộ phận giám sát kỹ thuật từ khi cô đến Hải Công vẫn luôn như vậy: sạch sẽ, gọn gàng, ngăn nắp.

Gian bên văn phòng làm việc là văn phòng của Hồ Đồng. Văn phòng rộng không đến năm mươi mét vuông, ngoài một chiếc bàn làm việc đặt cạnh cửa sổ, các mặt tường còn lại đều được kê tủ tài liệu. Tủ tài liệu màu xám bạc đem lại cảm giác lạnh lẽo của kim loại, nhưng đây lại là không khí làm việc mà Tô Cẩm rất thích.

“Tôi biết suy nghĩ của cô rồi”, Hồ Đồng ngẩng đầu nhìn cô, “Vậy cô có muốn nghe suy nghĩ của tôi không?”.

Tô Cẩm vội vàng gật đầu, tư thế như đang rửa tai để lắng nghe.

Hồ Đồng nhếch miệng cười, “Tiểu Tô, cô là một kỹ thuật viên, làm tốt nhiệm vụ của mình là được rồi, những việc không liên quan đến kỹ thuật, cô không nên tham gia vào”.

“Gi ạ?” Tô Cẩm ngạc nhiên.

“Lãnh đạo của chúng ta cũng tốt, lãnh đạo của Trung Hoàn cũng tốt, nói chung là ban lãnh đạo của nhà máy đều tốt, quan hệ giữa họ với nhau như thế nào thì chúng ta không thể rõ được”. Hồ Đồng lắc đầu, “Cô nên biết rằng, mặc dù kỹ thuật chỉ là một vấn đề đơn thuần, nhưng nếu nói đến một dự án thì việc này không còn đơn giản nữa”.

Tô Cẩm chau mày, trong lòng mơ hồ về thái độ của anh.

“Việc này tôi cũng chỉ nói được như vậy mà thôi”. Hồ Đồng thờ dãi, “Tiểu Tô, lãnh đạo của chúng ta quản lý cả một công trình, ông ấy phải duy trì rất nhiều việc ở trạng thái cân bằng. Những việc mà khoét chỗ này để đắp vào chỗ kia, tôi nghĩ là có thể hiểu được. Dù sao ông ấy cũng quản lý cả một dự án chứ không phải chỉ là một bộ phận giám sát kỹ thuật”.

Tô Cẩm chau mày. Anh ta nói nghe có vẻ có lý, nhưng “lý” của anh ấy thật khó chấp nhận.

“Lấy đại cục làm trọng”, Hồ Đồng lại nói. “Nếu cô là tổng giám đốc Tiêu, cô có thể chỉ vì vài cái van bướm mà bỏ cả đối tác không? Dự án đang ở giai đoạn quan trọng rồi, nếu lúc này có xảy ra xung đột với nhà thầu, tiến độ của công trình có còn được đảm bảo không? Nếu quy thành trách nhiệm thì ông ấy sẽ phải chịu hay là cô phải chịu?”.

Tô Cẩm không có cách nào phản bác, nhưng trong lòng vẫn không phục. Cách nói này thoát nghe có vẻ đàng hoàng, nhưng nếu...

“Nếu ông ấy nhận hối lộ của người ta mà làm như vậy thì sao?” Bất giác cô nói hết những gì mình suy nghĩ ra.

Hồ Đồng ngạc nhiên đến sững người rồi cười, “Thế thì càng không cần cô phải quan tâm. Cô cho rằng cô là người của ban thanh tra sao?!”.

Tô Cẩm bị anh ta hỏi vặn lại không biết phải trả lời thế nào.

Hồ Đồng lại nói: “Cô xem, trong cuộc họp tổng giám đốc Tiêu đã nói giúp cô, điều đó cho thấy anh ấy vẫn có thái độ khẳng định đối với công việc của cô, có đúng không?”.

Khẳng định sao? Điều này thì Tô Cẩm không thể đảm bảo được.

“Tình hình của cô còn tốt hơn một người làm công rửa rau, khổ sở rửa rau đưa cho đầu bếp, kết quả là bị đầu bếp bỏ đi, vì thế cô cảm thấy tủi thân,

cảm thấy sự vất vả của mình không được thừa nhận. Nhưng người đầu bếp xem các món ăn cần mang ra là gì, anh ta cảm thấy rau củ rửa không dùng được. Cô làm thế nào? Cầm rau của cô đi gặp giám đốc sao? Đi tìm một biện pháp giải quyết chỗ rau của cô sao?”.

Thái độ của Hồ Đồng không phải trêu đùa hay vui vẻ, anh trầm tĩnh nói khiến cô không thể phản bác, dù cảm thấy những lời nói đó không có lý nhưng cô không biết phải làm thế nào.

Không có gì để đối chứng, cảm giác này giống như sa vào một trò chơi mà cô không quen, gặp vô số chi tiết vụn vặt mà cô chưa từng biết đến. Lúc này, như có người biến đầu cô thành một tấm bảng, mà ở đó tất cả mọi suy nghĩ đều hiện lên trên bảng. Và rồi tự nhiên có người nhảy ra nói với cô: Nguyên tắc trò chơi là vậy! Cô bé, cô thua rồi.

Đột nhiên Tô Cẩm cảm thấy đau đầu, không phải do ảnh hưởng của tâm lý mà là đau thật, giống như trong đầu bị ai đó giằng kéo.

Hồ Đồng liếc nhìn sắc mặt của cô cảm thấy mình cũng nói nhiều rồi, thở dài một tiếng, “Tiểu Tô, cô cứ suy nghĩ kỹ đi. Khả năng của con người cũng có hạn, đặc biệt là người làm kỹ thuật. Tôi cảm thấy nên đem tất cả năng lực của mình dồn vào công việc, không nên để những việc không liên quan làm phân tán. Đương nhiên, đây đều là những suy nghĩ của bản thân tôi. Tiểu Tô, cô cứ suy nghĩ kỹ đi”.

Một câu, hai câu đều là “Cô cứ suy nghĩ kỹ đi”. Vấn đề là cô nên nghĩ cái gì, nên nghĩ như thế nào? Tô Cẩm cảm thấy đầu óc mụ mẫm, không thể nghĩ gì nữa.

Tô Cẩm ôm túi tài liệu buồn bã bước ra khỏi văn phòng.

Còn chưa đến giờ tan sở, thì ở tòa nhà phía sau bỗng có tiếng điện thoại. Khi ở trong văn phòng, tiếng các thiết bị hòa trộn với tiếng người nghe có vẻ hỗn tạp, nhưng khi ở ngoài sân thì lại nghe rất rõ. Tô Cẩm đứng ở vườn hoa trước tòa nhà văn phòng một lát, cầm túi tài liệu ngồi xuống dưới bóng cây.

Trời đã bắt đầu nóng rồi, Tô Cẩm ngẩng đầu nhìn cái bóng cây không có tác dụng gì, bỗng nhiên thấy sống mũi cay cay. Đây có phải là việc mà Hàn Hiểu đã từng cảnh báo cô không? Nghĩ đến việc Hàn Hiểu hướng dẫn cho mình khi vừa mới đến văn phòng, Tô Cẩm bắt đầu phỏng đoán câu chuyện giữa hai người:

“Tô Tô, lâu rồi không gọi điện cho chị, không muốn làm mẹ đỡ đầu cho con chị nữa sao?”.

“Sư phụ, công việc không thuận lợi, không được làm nữa rồi”.

“Chị đã sớm nói em rất ngốc mà, không được làm nữa thì cũng không có gì là lạ. Nói xem là xảy ra chuyện gì?”.

“Em bị bán rồi, giá là giấy chứng nhận kỹ sư”.

...

Nếu Hàn Hiểu biết chuyện này, chị ấy sẽ không hỏi thẳng như vậy. Tô Cẩm dụi mắt, trong lòng chị ấy nhất định sẽ lo lắng cho mình: Em có dự định gì chưa?

Đúng rồi, tiếp theo mình định làm gì?

Tô Cẩm nghe thấy tiếng còi xe phía trước, mới ngạc nhiên nhận ra mình đã ngồi đây khá lâu, vội vàng đứng dậy phui bụi trên quần, tiện tay cầm túi tài liệu chạy về phía trước.

Chiếc xe bus đầu tiên đã đi ra khỏi sân của Hải Công, chiếc thứ hai vẫn đang mở cửa để đợi người. Tô Cẩm toát mồ hôi chạy lại, khi nhìn thấy chiếc xe chật ních như một cái hộp, đột nhiên có một ý nghĩ lóe lên trong đầu: Nếu không được tiếp tục làm việc thì cũng không sao, đi tìm một công việc khác. Hàng ngày đi lại trên chiếc hộp chật ních đó, cả năm lúc làm ở chỗ này lúc làm ở chỗ khác, tiền kiếm được cũng không nhiều...

Nếu đúng là không thể tiếp tục được làm nữa thì có gì là không tốt?! Không lẽ lúc nào cũng mang bộ mặt con dâu tui thân bị bắt nạt sao? Mình vẫn còn trẻ mà, có gì đáng sợ chứ.

Tô Cẩm nhảy lên xe, tinh thần rất thoải mái cười ngọt ngào với người lái xe đang vô cùng sốt ruột, trong lòng nghĩ: Đúng, cái việc nhỏ tý như thế này suy nghĩ nhiều làm gì? Đúng là càng sống càng có lắm điều thú vị...

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Mật Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Câu hỏi lựa chọn

Công việc mình làm không có gì sai, hơn nữa điều này còn được lãnh đạo thừa nhận – nếu không, cô không thể dễ dàng mà được chọn làm kỹ sư. Nhưng vì quá dễ dàng, nên Tô Cẩm không hề có cảm xúc gì với lễ đón nhận danh hiệu mà cô đã chờ đợi từ lâu này.

Tô Cẩm xốc lại ba lô nhảy xuống bậc thềm giống như thời niên thiếu cùng các bạn chơi nhảy dây. Quay người lại nhìn, dưới bầu trời xanh mây trắng, tòa nhà Hải Công vô cùng tráng lệ trong ánh nắng. Nhìn ánh sáng chiếu lên biểu tượng của công ty trên đỉnh tòa nhà, lòng cô bỗng nhiên cảm thấy đau xót.

Đây đã từng là chiến trường của cô. Khi lần đầu tiên nhìn thấy biểu tượng này, cô có cảm giác vô cùng tự hào. Ngay cả những ngày sau đó, sự tự hào này cũng luôn hiện hữu trong lòng cô, mỗi lần bước vào sân trước nhìn biểu tượng đó trên tòa nhà đồ sộ hay thấy biểu tượng trên áo đồng phục công ty, thậm chí trên giấy tờ tài liệu, một cảm giác tự hào dâng lên từ đáy lòng khiến cô cảm thấy tràn đầy sinh lực.

Tô Cẩm biết mình sẽ rất nhớ cảm giác này, nhưng cô vẫn không hề hối hận với quyết định của mình.

“Có lẽ khoảng hai mươi năm nữa, khi tất cả những gai góc của mình đã bị cuộc sống mài mòn đi, mình có thể điềm nhiên đón nhận những sự sắp đặt này.” Tô Cẩm không nhìn cái biểu tượng trên đỉnh tòa nhà nữa, trong lòng chưa xót nghĩ: Nhưng bây giờ thì không được – mình vẫn còn lý tưởng, lý tưởng vẫn chưa mất đi ánh hào quang của nó. Cho dù người khác có nghĩ mình là Đôn Kihôtê xuẩn ngốc thì mình vẫn cần phải coi trọng bản thân.

Tô Cẩm cảm thấy lúc này mình đúng là Đôn Kihôtê thật. Nếu là Ngạc Lâm thì anh ta đã mắng mình là một đứa trẻ ngốc nghếch. Trong con người đó luôn có quan điểm sống rất thực tế, cô luôn biết như thế, nếu không anh ta đâu có dễ dàng rời bỏ cô để kết thân với gia đình giàu có.

Nếu Lục Hiển Phong ở đây thì sao? Tô Cẩm nghiêng đầu suy nghĩ, có thể anh ấy sẽ không nói gì, có lẽ sẽ vuốt tóc cô và thờ ơ nói: Không thích thì không làm nữa, có dự định gì tiếp theo không?

Tô Cẩm cười. Cũng tốt, điều cô cần lúc này là một thái độ như thế. Chỉ cần trong mắt người khác việc này không quan trọng thì bản thân mình cũng nhanh chóng thoát ra khỏi điều đó hơn. Có một chút mất mát, một chút đau lòng khi tách ra khỏi tập thể, một chút lo lắng cho tương lai...

Tô Cẩm quyết định tạm thời không suy nghĩ những vấn đề này nữa, cô cần phải thư giãn, ăn gì đó và ngủ một giấc thật ngon hoặc rửa Bánh Tiểu Ngôn đi dạo phố, đi cho đến khi nào mệt thì ngủ một giấc, sau đó mới từ từ suy nghĩ.

Sắp đến giờ nghỉ, từ trong văn phòng rất nhiều người mặc đồng phục công ty lục tục bước ra, tụ tập thành từng nhóm vừa nói chuyện vừa đợi xe. Họ đều là người của công ty, hầu hết đều không quen người đi làm dự án như Tô Cẩm. Tô Cẩm đứng một mình, có cảm giác mất tự nhiên và lạc lõng.

Đúng lúc này thì La Thanh Thụ gọi điện đến.

“Tô Cẩm? Đã nghỉ chưa?” Trong điện thoại, ngoài giọng La Thanh Thụ còn có âm thanh huyền ảo của đường phố, “Đi ăn cơm thôi, tôi có việc muốn hỏi cô”.

“Tôi đang đợi xe bus”, Tô Cẩm nói, “Khoảng nửa tiếng nữa thì về thành phố. Gặp nhau ở đâu?”

La Thanh Thụ đáp: “Những nơi khác tôi đều không quen, vẫn ở nhà hàng Giang Nam nhé”.

Không biết là La Thanh Thụ có việc gì, sau khi xuống xe Tô Cẩm không thay đồng phục công ty, bắt xe đi thẳng đến nhà hàng Giang Nam.

La Thanh Thụ đã gọi món ăn, nhìn thấy cô đi vào thì ra hiệu cho người phục vụ mang thức ăn lên.

Sau khi Tô Cẩm nhờ Hình Nguyên trả tiền cho anh về việc điều tra vụ của Lâm Chi Chi, kết quả là bị anh trả lại, mỗi lần gặp anh, Tô Cẩm đều cảm thấy ngại, cảm giác như mình đang lợi dụng người ta. Cho dù anh có giải thích là việc anh về nước không phải chỉ vì chuyện của cô, anh chỉ tham gia vào một chút mà thôi, vấn đề này vẫn chưa được giải quyết triệt để. Nhưng khi gặp anh, Tô Cẩm vẫn cảm thấy có gì đó không thoải mái.

“Lúc chiều tôi có nói chuyện điện thoại với Tiểu Lục”, La Thanh Thụ rút cho cô một tách trà hoa cúc, rồi lại đặt hũ đường đến trước mặt cô, ra hiệu cô bỏ thêm đường vào, “Cậu ấy nói buổi tối có việc với sếp, vì thế tôi chỉ hẹn gặp cô”.

Tô Cẩm dùng chiếc thìa nhỏ lấy thêm đường vào tách trà, tò mò hỏi anh ta: “Có việc gì vậy?”

La Thanh Thụ chau mày, có vẻ do dự, “Người bạn của cô – Lâm Chi Chi, rốt cuộc là cô ấy làm nghề gì?”

Tô Cẩm dừng tay lại, “Cô ấy là người đứng đầu bộ phận an ninh của tập đoàn Hưng Hòa”.

La Thanh Thụ lắc đầu, “E rằng không đơn giản như thế”.

Tô Cẩm không muốn nhắc lại chuyện của Lâm Chi Chi nữa. Mặc dù Ngạc Lâm và Lục Hiển Phong đều nói việc của Lâm Chi Chi không hề đơn giản như thế, nhưng mỗi lần nhắc đến chuyện này, Tô Cẩm vẫn cảm thấy vô cùng buồn bã.

“Tô Cẩm, tôi chỉ muốn nhắc nhở cô”, La Thanh Thụ nói với vẻ mặt rất nghiêm túc, “Trong vấn đề của Lâm Chi Chi, tất cả mọi người đều có bí mật riêng”.

Tô Cẩm ngạc nhiên, “Anh có ý gì?”

La Thanh Thụ lắc đầu, “Tôi không có ý gì, tôi chỉ muốn nhắc nhở cô cẩn thận một chút. Cô hiểu tình hình rõ ràng có nhiều vấn đề khúc mắc hơn so với

những gì cô nhận thức được”.

Ngay lập tức Tô Cẩm nhớ đến chiếc USB và vụ cướp trên đường, nét mặt trở nên trầm ngâm, “Anh La, lúc đó anh và Lục Hiển Phong đều ở trong quán cà phê đó à?”

La Thanh Thụ lắc đầu, “Tiểu Lục bảo tôi ngồi ở đó, dù sao thì Ngạc Lâm cũng chưa từng gặp tôi. Tiểu Lục luôn theo sát anh ta”.

Không biết có phải vì nhiệt độ trong phòng thấp quá khiến tay chân Tô Cẩm đột nhiên lạnh ngắt, “Từ lúc vào quán cà phê Ngạc Lâm không hề đi ra ngoài sao?”.

La Thanh Thụ gật đầu, “Anh ta ngồi đó uống nước mơi, giữa chừng có nghe hai cuộc điện thoại, ngồi chưa đến nửa giờ đồng hồ thì quay về cục cảnh sát. Tiểu Lục luôn bám theo anh ta, điều này thì không thể sai được”.

Điều này Tô Cẩm đã biết nhưng không muốn nghĩ lại, lúc này trong lòng cô chợt cảm thấy vô cùng lạnh lẽo, “Cũng có nghĩa là, anh ta không hề đến hiệu sách gặp tôi sao?”.

“Đúng.” La Thanh Thụ trả lời rất dứt khoát. “Anh ta biết là cô không thể đến hiệu sách. Vì thế rất có thể vụ cướp giật này có liên quan đến anh ta, hoặc có thể nói, vấn đề trong chiếc USB đó có liên quan tới anh ta.”

Tô Cẩm xoa ngón tay lạnh cóng của mình, cô vẫn không thể tưởng tượng được Ngạc Lâm có thể là người mưu hại Chi Chi, hoặc anh ta là đồng đảng với kẻ đó, những nghi ngờ này khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Anh ta không phải là cảnh sát sao?” Câu hỏi này thốt ra, ngay cả bản thân cô cũng không biết nên trả lời thế nào.

“Cảnh sát cũng có nhiều loại cảnh sát, hướng hồ”, La Thanh Thụ lắc đầu, “Hướng hồ đây chỉ là nghi ngờ của chúng ta mà thôi. Có lẽ anh ta làm thế cũng là vì có nguyên nhân gì đó”.

“Có thể như vậy không?” Tô Cẩm ngẩng đầu, trong lòng đầy hy vọng.

La Thanh Thụ gật đầu một cách gượng ép, “Có khả năng”.

Tô Cẩm nhìn thấy sự do dự trong ánh mắt của La Thanh Thụ, trong lòng xuất hiện hai suy nghĩ trái ngược nhau. Nhận thức điều này khiến cô vô cùng bức bối, hận rằng không thể đến trước mặt anh ta để hỏi cho ra lẽ.

“Tô Cẩm”, La Thanh Thụ gõ lên chiếc đĩa trước mặt cô, vẻ mặt có chút căng thẳng, “Tôi đã đặt vé máy bay về nước. Trước khi đi tôi muốn nhắc nhở cô một câu, tôi hy vọng là cô không làm điều gì ngốc nghếch”.

Tô Cẩm hỏi ngược lại anh: “Việc ngốc nghếch là gì?”.

La Thanh Thụ nhìn cô, sự chân thành khiến cô cảm thấy mất tự nhiên, “Tôi hy vọng là cô rời xa Ngạc Lâm ra một chút, tôi hy vọng là cô không vì sự ngây thơ của mình mà làm hại đến Tiểu Lục.”

Tay Tô Cẩm run lên, chiếc đĩa rơi xuống bàn, phát ra một tiếng động, “Anh có ý gì?”.

La Thanh Thụ nhìn cô, ánh mắt đầy hàm ý, “Tô Tô, tôi không tin là cô không nhận ra”.

La Thanh Thụ không nói ra, nhưng từ khi họ quen nhau, Tô Cẩm đã biết giữa hai người họ có liên quan đến nhau. Đó là một mâu thuẫn rất lớn mà không hoàn toàn là mối thù mang tính chất cá nhân, cũng không đơn giản theo kiểu ai đắc tội với ai. Hai người này đều có liên hệ với mình, nhưng trong vấn đề có liên quan đến họ thì rõ ràng cô hoàn toàn đứng ngoài. Lúc này, lời nói của La Thanh Thụ giống như một lời cảnh cáo, khiến cô cảm thấy mình đang đối diện với một câu hỏi lựa chọn: Bất luận là cô chọn ai thì đều làm cho người còn lại chịu sự tổn thương.

Nhưng trên thực tế... cô đã đứng về phía Lục Hiển Phong rồi, suy nghĩ này khiến tâm trạng Tô Cẩm trở nên rối loạn, “Tôi chỉ là một người bình thường, và cũng chỉ muốn được sống yên ổn, nếu không có việc gì xảy ra ngoài ý muốn...”.

Nếu không có việc gì xảy ra ngoài ý muốn, cô vẫn giống hầu hết mọi người trong thành phố này, hàng ngày đi làm rồi về nhà. Trong ký ức của cô về quãng đường đời đã qua, ngoài việc đi làm chứng minh thư ra thì chưa từng tiếp xúc với cảnh sát, đương nhiên là không tính Ngạc Lâm.

Tô Cẩm chống tay lên trán nhớ lại cái ngày lễ Tình nhân đen tối đó. Tất cả mọi thứ của cô đều đi chệch khỏi đường ray từ cái ngày đó, bắt đầu không bình thường nữa.

Cái ngày lễ đó, rốt cuộc không biết là bị ai ám?!

Đứa trẻ vẫn khóc ầm ĩ cho đến khi bố nó bắt đầu hát mới dừng lại, tiếng nấc giống như tiếng hát đệm cùng. Nghiêng tai lắng nghe, tiếng hát đã dừng lại, thay vào đó là tiếng trò chuyện to nhỏ không rõ là nói gì.

Lục Hiển Phong bê tập tài liệu, không nhìn được cười thầm. Sống trong nhà họ Mạnh nhiều năm rồi, anh chưa bao giờ nghe thấy Mạnh Hằng Vũ hát. Có vẻ như Mạnh Hằng Vũ cũng có lúc sống tình cảm, chỉ có điều là người khác không nhận thấy được.

Cửa phòng sách mở, trên bàn vẫn còn một tập giấy tờ chưa xử lý xong. Lúc Mạnh Hằng Vũ xem được một nửa thì bị tiếng khóc của đứa trẻ chen ngang nên đến giờ vẫn chưa xong việc. Đến khi đứa trẻ không khóc nữa thì Lục Hiển Phong vẫn chưa để tâm thu hết giấy tờ trong tay.

Lục Hiển Phong nhìn lên chiếc đồng hồ để bàn ở góc phòng sách, đưa tay cầm hộp thuốc, ngửi rồi lại tiếc nuốt đặt xuống.

Tách trà đã nguội rồi. Lục Hiển Phong do dự không biết có nên đi vào phòng bếp làm nóng lại không thì nghe thấy tiếng động cơ xe hơi. Không lâu sau, có người mở cửa, rồi có tiếng giày cao gót chậm chậm bước đến phòng sách.

Lục Hiển Phong hạ tay đang cầm súng xuống, ung dung tiếp tục lật xem tài liệu.

“Là anh à?” Giọng nói ở trước cửa có vẻ ngạc nhiên, “Mạnh Hằng Vũ đâu?”

Lục Hiển Phong ngẩng đầu, không nói gì chỉ nhìn Vu Dương.

Vu Dương tránh cái nhìn của anh, bước lại rồi ngồi xuống sofa. Dưới ánh đèn, sắc mặt cô ta có vẻ xanh xao, dưới mi mắt có vết quầng thâm, dường như là bị mất ngủ. Từ khi xảy ra việc của Lâm Chi Chi, Lục Hiển Phong nhìn thấy cô ta thì cũng coi như không, một câu chào khách sáo cũng không buồn nói. Vốn dĩ Vu Dương đã có chút sợ anh, nên cũng không dám đến quấy rầy, nhưng đã gặp nhau ở đây, đi mà không nói gì thì cũng mất thể diện. Vu Dương cầm lấy hộp thuốc, đang định châm thuốc hút thì nghe thấy tiếng Lục Hiển Phong lạnh lùng nhắc nhở: “Đứa bé đang ngủ. Anh ba dặn không được hút thuốc ở trong phòng”.

Vu Dương dừng tay lại, rõ ràng là do dự, “Nó đâu?”

Lục Hiển Phong không thêm đề ý đến cô ta.

Vu Dương tức giận cất hộp thuốc, lười biếng dựa vào sofa.

Cửa phòng sách mở, cửa phòng ngủ trên tầng cũng mở, có lẽ là vừa rồi Mạnh Hằng Vũ bế đứa trẻ từ hành lang vào phòng. Trong phòng sách yên tĩnh trở lại, trên tầng lại có âm thanh mơ hồ nghe ngày càng rõ hơn. Mạnh Hằng Vũ đang thăm thì gì đó, giọng nói rất dịu dàng, sau đó thì nghe thấy tiếng cười vang lên của đứa trẻ.

Vu Dương lạnh lùng hừ một tiếng, nói với giọng cay nghiệt: “Con yêu tinh này, chết rồi cũng không để người khác được sống yên ổn”.

Lục Hiển Phong ngạc nhiên ngẩng đầu, lạnh lùng nhìn cô ta. Vu Dương cảm thấy trong đôi mắt ấy có một lớp mây đen bao phủ, trong giây lát như có một tia sét phát ra khiến cô ta ngồi thu mình lại, chân tay bất giác run rẩy.

“Cô đến đây làm gì?” Giọng nói lạnh lùng vang lên, không có một chút thiện ý nào.

Vu Dương vội vàng đứng dậy, vẻ mặt hơi đanh lại, “Em có việc tìm anh”.

“Tại sao cô lại đến vào lúc này?” Mạnh Hằng Vũ chau mày, vẻ không vui, “Chính Chính vừa mới ngủ”.

Vu Dương nhếch miệng nói: “Mạnh Hằng Vũ, anh nói là kể từ ngày kết hôn bắt đầu sống ly thân, người khác biết được tin này thì còn mặt mũi nào nữa?”

Mạnh Hằng Vũ không thêm đề ý đến cô, không bộc lộ cảm xúc gì, nói: “Nếu cô cảm thấy chưa đủ, thì cần bổ sung thêm một điều: Người phụ nữ mới cưới vừa giết người, máu trên tay vẫn chưa kịp rửa sạch, như vậy có vẻ hay hơn.”

Sắc mặt Vu Dương thay đổi, có vẻ hơi hung ác, “Không phải là anh đã đồng ý với chú ba là không nhắc lại chuyện này nữa sao?! Anh nói như vậy có được không?”.

“Được, đương nhiên là được.” Mạnh Hằng Vũ cười lạnh lẽo, “Cô nói thẳng đi, có chuyện gì?”.

Vu Dương không nói, hai mắt nhìn thẳng vào anh, rõ ràng là đang cố gắng bình tĩnh lại.

Lục Hiển Phong không có hứng thú xem diễn kịch nữa, anh thu tài liệu rồi nói nhỏ: “Anh ba, hai người nói chuyện, em về trước”.

Mạnh Hằng Vũ gật đầu, “Ngày mai đến sớm một chút”.

Vu Dương quay lại nhìn, môi hơi run, không thốt lên được câu nào.

Lục Hiển Phong đứng trên bậc thềm châm thuốc hút, điều thuốc đầu tiên trong buổi tối. Hơi đầu tiên có vẻ hơi mạnh, khói thuốc trong miệng có vị hơi đắng. Có lẽ là do một môi, Lục Hiển Phong dựa vào cửa xe hút xong điều thuốc rồi mới lái xe rời khỏi biệt thự Mộng Thành.

Không cần ở lại xem kịch cũng biết Vu Dương đến vì lý do gì – kết hôn thật là không dễ dàng, Mạnh Hằng Vũ bắt đầu chia sẻ cổ phần của họ Vu với cô ta một cách quang minh chính đại. Trong các cuộc họp cổ đông tiếp theo, Vu Dương không thể một mình phát biểu ý kiến được nữa. Nhưng “người chồng” này rõ ràng là không đồng lòng với cô ta. Mạnh Hằng Vũ không hề yên tâm với các vụ làm ăn của họ Vu, những lời dằn dò là cần thiết, nếu anh ấy nói ra ý tưởng nào đó thì Vu Dương sẽ bị mất mặt với người nhà cô ta.

Hầu hết mọi người trên thế giới này đều tin rằng lợi ích mới là mối quan hệ đáng tin cậy nhất. Lục Hiển Phong tin rằng Vu Dương cũng nghĩ như vậy. Về

phía Mạnh Hằng Vũ, trước khi Lâm Chi Chi gặp nạn thì anh không hề nghĩ ngờ anh ấy cũng nghĩ như vậy, nhưng bây giờ... điều gì cũng không thể khẳng định được nữa.

Lục Hiển Phong nhìn ngôi nhà đẹp đẽ, u buồn hiện lên trong kính chiếu hậu, rèm cửa sổ phòng ngủ ở tầng hai đã hạ xuống, ánh đèn đã được vặn tới mức nhỏ nhất, chỉ có một màu ám áp mờ ảo. Không cần đoán thì cũng biết đó là tác phong của Chính Chính. Điều đó khiến Lục Hiển Phong bỗng cảm thấy hoảng hốt, dường như tất cả mọi tình cảm ám áp của Mạnh Hằng Vũ đều hiện diện trong ánh đèn đó.

Đèn ở phòng ngoài vẫn sáng. Nhà họ Mạnh và hầu hết các nhà sống trong khu này đều giống nhau, không tắt đèn ở phòng ngoài. Nhưng khi nhìn khoảng sáng đó từ phía xa lại cảm thấy có vẻ hoang tàn, vắng lặng trong đêm tối. Ánh đèn đó trong bóng đêm vô tận không biết có thể tồn tại được bao lâu, dường như chỉ trong chớp mắt là có thể biến mất.

Đêm tối luôn khiến con người trở nên yếu ớt.

Khi Lục Hiển Phong châm điếu thuốc thứ hai thì đột nhiên nhận ra mức độ nghiện thuốc của mình đã ngày càng nặng, nếu không hút thì sẽ cảm thấy khó chịu, nhưng nghĩ mãi không biết điều này xuất hiện từ lúc nào. Lục Hiển Phong vẫn nhớ khi đi tập huấn ở nước ngoài, có một sĩ quan huấn luyện hút thuốc rất nhiều, khi cùng nhau tập luyện, anh nhìn thấy trong ánh mắt của người đó đầy sát khí. Có một khoảng thời gian chỉ cần người thấy mùi thuốc là Lục Hiển Phong đã cảm thấy đau đầu. Lúc đó nếu có người bảo vài năm sau anh sẽ trở thành một người nghiện thuốc thì có lẽ anh sẽ đâm cho anh ta rụng răng cửa.

Khói thuốc bị gió đêm thổi bay đi nhưng hương vẫn còn lưu lại. Khi Lục Hiển Phong ý thức được tật nghiện thuốc của mình thì anh cảm thấy không cần dễ dàng – có lẽ chỉ là do có quá nhiều điều phải suy nghĩ, muốn mượn thuốc để làm dịu bớt đi. Anh không cho rằng thuốc có vấn đề gì, anh không cần cai chỉ là bởi anh vẫn còn cần đến nó mà thôi. Đặc biệt là trong một đêm như thế này, một mình đi trên đường vắng lặng, không bóng người. Trong không khí có rất nhiều sương đêm bao phủ lấy thế giới của anh. Không ánh sáng, không đường ra, thậm chí cũng không có âm thanh, giống như cuộc sống của anh.

Lục Hiển Phong không biết mình có thể trụ được bao lâu, anh thậm chí không biết là mình có thể sống được đến ngày nào. Cảm giác mờ mịt tìm đường, mỗi lần bước đi đều phải kiểm tra mật mã nhiều lần, dùng mật mã giả để giấu đi mật mã thật, lớp nọ chồng lên lớp kia, một cảm giác không sao thờ được.

Giống như là bị bọc trong một chiếc kén, muốn tìm lối ra nhưng lại ép mình phải bình tĩnh mỗi khi xảy ra biến cố nào đó.

Có lúc Lục Hiển Phong hoài nghi chính mình, liệu có phải mọi sức lực nửa đời còn lại anh đã dùng hết rồi không? Nếu không, sao lại cảm thấy mệt mỏi đến mức chỉ muốn nhắm mắt lại để mãi mãi không thức dậy nữa?!

Nhìn thấy một chiếc xe taxi bị hỏng nấp ở bên đường, phản ứng đầu tiên của Lục Hiển Phong là xem giờ. Hơn mười giờ, vẫn chưa đến mười một giờ, nói sớm cũng không phải, nói là muộn cũng không, nhưng con đường này rất vắng vẻ. Đây là con đường mới, một đầu là thành phố, một đầu là khu biệt thự cao cấp ở ngoại ô, hình như không có trạm dừng, thông thường sau tám, chín giờ tối rất ít xe qua lại. Chiếc xe màu xanh lam dừng ở đó, cửa xe vẫn mở, hai người đàn ông đang đứng chắn giữa đường, khua tay khua chân loạn xạ có vẻ rất kỳ quặc. Người đứng chặn đường không hề có ý nhường đường, Lục Hiển Phong đành dừng xe lại, ngó đầu ra hỏi: “Xe hỏng à? Sao không gọi xe kéo?”.

Người đàn ông đeo kính nhào đến, trán đầy mồ hôi, nói giọng đứt quãng: “Tính toán thế nào cũng không ngờ có ngày này... không ngờ là không kịp thời gian... không ai ngờ được, anh xem xe bị hỏng giữa đường rồi...”. Nói đi nói lại đến hai phút, Lục Hiển Phong mới hiểu được là vợ anh ta mang bầu sắp sinh đang ngồi ở ghế sau của xe, nước ối đã vỡ rồi.

“Lên xe đi, tôi đưa hai người đến bệnh viện.” Việc liên quan đến mạng sống con người thì không thể thấy chết mà không cứu. Lục Hiển Phong giữ cửa xe nhìn người đàn ông bế vợ mình lên xe, trong khi người phụ nữ và chồng chị ta không ngớt cảm ơn, anh nhanh chóng lái xe về thành phố.

Người phụ nữ vẫn không ngừng kêu rên, giọng có vẻ như đang khóc, nghe giống như một tấm vải rách kêu trong gió.

Lục Hiển Phong cái gì cũng biết một ít, nhưng anh không biết đỡ đẻ, nên không rõ phản ứng này của người phụ nữ có bình thường hay không. Nhưng chị ta khóc thảm thiết quá khiến anh thấy hơi sợ.

Ánh đèn vàng ám áp bên đường hòa trộn với sương mù, con đường vắng tanh. Bên tai ngoài tiếng âm ỉ đơn điệu của động cơ là tiếng kêu gào của người phụ nữ. Thực sự Lục Hiển Phong thấy tiếng chị ta đã sức cùng lực kiệt rồi, nhưng chị ta vẫn kêu, giọng điệu đã không còn giống của phụ nữ nữa, nghe rất khủng khiếp, như là nhìn thấy quỷ vậy. Lục Hiển Phong cảm thấy lạnh trong người.

Chồng chị ta không ngớt lời an ủi vợ, nói đi nói lại cũng chỉ có vài câu, không hề có tác dụng gì trong tiếng gào thét của chị ta. Đột nhiên tiếng của người phụ nữ nhỏ dần, giống như là đang cố nén tiếng khóc. Lục Hiển Phong mặc dù không biết người phụ nữ đó đang định làm gì nhưng đột nhiên anh cảnh giác theo bản năng. Anh nhìn vào kính chiếu hậu, thấy người phụ nữ phía sau đang cố gắng ngồi dậy.

Trong lòng vừa hoảng hốt thì miệng súng lạnh lẽo đã kề động mạch cổ của anh.

Từ ghế ngồi phía sau, ánh mắt người đàn ông lãnh lẽo nói: “Dừng xe”.

Lục Hiển Phong cười, “Dừng ở bên trái hay bên phải? Anh chọn đi”.

Miệng súng gi sát vào da thịt, “Tao không tin mày không sợ chết. Tiểu tử, thực tế một chút đi”.

Lục Hiển Phong nhếch môi không nói gì, xe chậm chậm dừng lại ở bên đường. Xe chưa dừng hẳn, cửa xe đã bật tung ra, trong chớp mắt Lục Hiển Phong thoát ra khỏi xe.

Người đàn ông phía sau rửa thầm một câu rồi mở cửa đuổi theo.

Chân Lục Hiển Phong vừa chạm đất thì anh đã nhanh chóng chui vào gầm xe. Chân của người đàn ông ngồi sau chưa bước ra khỏi xe đã bị anh giữ chặt, kéo mạnh, người đàn ông ngã lộn ra đất. Phản ứng của người đó cũng rất nhanh, nhấc chân đạp mạnh. Khi tay của Lục Hiển Phong vừa rời lỏng, người đó đã ngồi lên được nửa người rồi.

Mới ngồi lên được, một giây sau, hán đã giống như một cái túi vị rách ngã xoài trên mặt đất. Trong không khí chỉ có một tiếng vỗ nhẹ, giống như có người đang đập thảm, trong gió thoảng mùi máu. Lục Hiển Phong kéo chân không bị thương của anh ta, đầu người đó đập vào bánh xe, khuôn mặt quay lại xanh tái, khắp trán đầy mồ hôi, không biết có phải là do đau không.

Khẩu súng trong tay Lục Hiển Phong chĩa vào huyết thái dương của hán ta. Khuôn mặt hán giấu trong gầm xe, trong đôi mắt lóe lên một tia sáng rợn người.

“Thế này mới giống một gangster.” Lục Hiển Phong vừa nói vừa đưa tay lên, dùng súng đập vào huyết thái dương hán ta hai phát. Vừa định lấy thất lưng của hán để trời hán lại, thì một làn khói trắng từ một vật to bằng bàn tay bay vào gầm xe.

Lục Hiển Phong không nhìn được chửi thầm, kéo vạt áo sơ mi che mũi và miệng.

Giọng người phụ nữ nghe âm âm u u rất phù hợp với con đường vắng lặng, người đã bị hôn mê bên cạnh và mùi máu lẫn trong không khí, nghe giống như giọng một nữ quý mới từ trong mộ chui ra, “Tôi không tin là anh có thể ở cả đêm trong đó”.

Lục Hiển Phong nín thở không dám lên tiếng.

Người phụ nữ lại nói: “Nếu không vì sợ anh chết trên ghế ngồi không điều khiển được tay lái thì vừa rồi tôi đã cho anh một phát rồi”.

Trong gió đêm lạnh lẽo, mùi thuốc mê ở dưới gầm xe đã loãng đi. Điện thoại vẫn ở trong túi quần, Lục Hiển Phong lấy ra, nhanh chóng ấn một nút rồi lại đút vào túi quần. Người phụ nữ đó biết trong tay anh có súng nên nhất thời không dám xuống xe. Điều này là có ý ép anh phải ra tay trước. Lục Hiển Phong cảm thấy may mắn vì đây xe anh rất chắc chắn, nếu không súng nổ từ trên xuống thì anh cũng mất mạng.

Lục Hiển Phong cẩn thận đẩy người đàn ông nằm bên cạnh ra, cũng đúng lúc đó anh lén người theo hướng ngược lại. Trong không khí vang lên một tiếng súng nổ, Lục Hiển Phong đã lặn ra phía sau vạt cỏ bên đường rồi.

Sau vạt cỏ của con đường này là một con kênh không nông không sâu. Nghe nói lúc đầu xây con kênh là muốn lấy nước sinh hoạt từ eo biển, men theo con đường này đến các địa điểm khu công nghiệp, nhưng không biết vì lý do gì mà khi thi công được một nửa thì dừng lại. Mấy ngày mưa không ngớt, đáy kênh có rất nhiều nước và bùn. Hai bên bờ là cát và gạch, rất lộn xộn.

Lục Hiển Phong trước khi nghe thấy có tiếng bước chân đuổi theo cũng nghe thấy tiếng động cơ xe ô tô từ xa đang tiến lại gần. Xe dừng lại nhưng không nghe thấy tiếng người. Lục Hiển Phong nhớ ra lúc này còn có một gã lái xe taxi, trong lòng không khỏi lo lắng.

Đây không phải là một vụ cướp, không có tên cướp nào lại phí sức lực như vậy khi trong tay có súng. Không phải là cướp tài sản thì rõ ràng là đòi mạng rồi. Vấn đề là ở đây – địa điểm dừng xe rõ ràng là do chúng thỏa thuận trước, Lục Hiển Phong không thể không suy nghĩ xem chúng có còn đồng bọn nữa không: Chỉ là một chọi ba hay là còn có người khác nữa?

Lục Hiển Phong cẩn thận nấp sau một đồng gạch. Phía sau là con kênh, nếu chúng tiến đến thì anh không biết là súng của mình có còn đủ đạn hay không.

Trong ánh sáng mờ mờ của đèn đường, anh nhìn thấy có một bóng đen thận trọng ngó nhìn sang, sau đó nhanh chóng di chuyển sang bên trái. Mặc dù nhìn từ xa nhưng anh vẫn nhận ra đó là gã lái xe taxi. Người phụ nữ đóng vai mạng bầu vẫn không hề có động tĩnh gì, Lục Hiển Phong không biết cô ta trốn ở đâu, anh thậm chí còn không cảm giác thấy cô ta.

Gã lái xe taxi nấp sau bụi cây khoảng nửa phút rồi lại chuyển sang phía sau một đồng đất. Lục Hiển Phong quyết định mạo hiểm lần nữa, người phụ nữ đó còn nguy hiểm hơn tên này nhiều.

Khi tiến đến gần đồng đất, Lục Hiển Phong nhắm thẳng vào tay cầm súng của hán bắn phát đầu tiên, khi cơ thể hán ta ngã lộn ra đất thì anh bắn phát thứ hai vào chân trái, không trúng động mạch chủ.

Người bị trúng đạn rên rỉ. Tiếng kêu của hán át đi những tiếng động trong không khí khiến Lục Hiển Phong tăng thêm cảnh giác. Khi tiếng kêu của người đó chưa dứt, Lục Hiển Phong lặn trên mặt đất, gạch sặc nhưng anh không thấy đau, một viên đạn sượt qua lông mày anh.

Là đạn Parabellum 9mm.

Lục Hiển Phong bắn lại theo hướng ngược lại của viên đạn, trong lòng nghĩ ngay cả đạn cũng dùng một loại với mình, không trả lại một viên thì không được.

Không có tiếng động, mùi máu trong không khí xộc lại. Lục Hiển Phong rất tự tin vào tài nghệ bắn súng và thính giác của mình. Phía sau đám cỏ có một tiếng động kỳ lạ, nghe giống như tiếng huyết sáo, ngắt quãng.

Lục Hiển Phong biết phát súng của mình đã trúng phổi cô ta, điều này hơi khác với dự đoán ban đầu của anh. Theo vị trí của miệng súng, anh định bắn xuyên vào xương vai của cô ta. Không sao, điều này có thể là do tư thế cầ súng của cô ta không đúng với dự đoán của anh. Cho dù thế nào thì anh cũng không muốn cô ta chết.

Anh cần tìm một vật gì đó có thể bịt lại phần ngực của cô ta. Khoang phía sau xe hình như vẫn còn có một chiếc áo mưa, công ty phát cho nhưng không dùng. Vì nó rất nhỏ, không chiếm nhiều diện tích nên cũng không nghĩ đến việc vứt đi.

Máu ở trên trán chảy vào mắt. Lục Hiển Phong giờ tay lau thì vấp phải một hòn đá, một viên đạn trượt qua má anh từ phía sau đồng gỗ.

Lục Hiển Phong lăn người, nấp sau một đồng đất.

Phía sau đồng gỗ, tiếng thở của người phụ nữ dừng lại trong giây lát rồi lại kêu giống như một bình nước, không lâu sau thì trở nên yên lặng.

Chỗ má bị đạn trượt qua bắt đầu đau rát. Có một thứ chất lỏng chảy xuống theo gò má, ẩm ẩm mà có mùi tanh.

Sát khí vẫn còn, Lục Hiển Phong biết người đó vẫn chưa đi. Người đó trốn rất giỏi, anh chỉ có thể đoán được vị trí của người đó qua hướng bay của đạn – phía đối diện con kênh, sau một đồng gạch hỗn độn.

Cảm giác bị động không dễ chịu chút nào, vì thế khi nghe thấy tiếng còi cảnh sát anh thở phào nhẹ nhõm. Trong bóng đêm mù mịt, anh biết người đó đã đi rồi. Vấn đề bây giờ là, người ngồi trong xe cảnh sát là Tam Kiếm Khách hay chỉ là cảnh sát tuần tra bình thường?

Xe của anh vẫn đỗ ở bên đường, chạy bây giờ thì không kịp nữa. Nếu không phải là Tam Kiếm Khách thì anh nên giải thích với cảnh sát tuần tra tất cả mọi chuyện xảy ra ở đây như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Mật Mã* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Anh có tội

Tô Cẩm bị tiếng cửa mở đánh thức.

Cô chẳng còn tâm trí đâu mà ngủ, nhưng trong thời gian gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, đầu óc cô căng như dây đàn, vô cùng mệt mỏi mà không có cách nào để giải tỏa, giống như chim phải đạn sợ cành cong.

Tiếng khóa mở cửa rất nhẹ, tiếng bước chân quen thuộc bước vào căn phòng bên cạnh, không đến hai phút sau thì lại đi ra, tiến vào phòng tắm. Tô Cẩm lấy điện thoại dưới gối ra xem, đã hơn mười hai giờ rồi.

Theo bản năng Tô Cẩm cảm thấy có điều gì đó bất thường. Lục Hiển Phong không về nhà thường xuyên, nếu anh về thì thường sẽ gọi điện cho cô trước bữa ăn tối. Với những điều nhỏ nhặt này, anh luôn luôn để ý giống như một thân sĩ.

Tô Cẩm khoác thêm áo khoác ra ngoài vẫy ngủ, mở cửa ra ngoài xem.

Đèn trên tường ở phòng ngoài bật sáng. Chiếc đèn có hình hoa ngọc lan, lúc mới nhìn có cảm giác là đồ kiểu cũ, nhưng nhìn quen rồi lại thấy rất đẹp. Tô Cẩm luôn nghĩ đó là phong cách mà mẹ Lục Hiển Phong thích. Phòng khách và phòng ngủ của anh đều không bật đèn, tiếng nước chảy từ phòng tắm vọng lại, trong đêm tối nghe rất rõ ràng.

Khi Tô Cẩm đang định quay người đi, cô nhìn thoáng thấy một chiếc áo mưa. Một chiếc áo mưa màu xanh da trời bình thường, bị vò thành một nắm vứt ở góc phòng ngoài. Cô thấy kỳ lạ - rõ ràng là trời không mưa, ai dùng đồ này trong thời tiết như thế. Tô Cẩm không thể không cảm thấy tò mò, cô chú ý đến vật được bọc trong áo mưa: Lộ ra là một góc mảnh vải màu trắng sữa, rất giống với áo sơ mi của Lục Hiển Phong. Cô nhớ là anh rất thích màu này.

Tô Cẩm bước lại, thận trọng mở vật đó ra, màu máu đỏ hiện ra đập vào mắt cô. Tay Tô Cẩm run lên, tấm vải được đẩy lại nhưng trong không khí vẫn còn có mùi của máu.

Tìm Tô Cẩm đập thành thịch.

Cửa phòng tắm mở ra, Tô Cẩm vô thức chạy vào, dựa vào tường, đứng lặng người.

Lục Hiển Phong đang trong tư thế lau đầu cũng cứng đờ ở trước cửa phòng tắm, không ngờ rằng Tô Cẩm bị đánh thức. Anh chỉ mặc một chiếc quần sa tanh rộng, nửa người trên không mặc gì. Ánh đèn phòng tắm chiếu lại từ phía sau lưng anh làm hiện rõ những đường nét trên cơ thể anh. Mặt anh khuất bóng, đôi mắt trầm tĩnh như dòng sông trong đêm yên tĩnh có ánh sáng yếu ớt của những vì sao, thể hiện rõ sự mệt mỏi và cô độc.

Tò Cẩm nhìn anh, trong lòng bỗng cảm thấy xót xa, tâm hồn dường như cảm thấy trống rỗng, chỉ nhìn anh mà không thể nói ra được một lời.

Lục Hiển Phong chớp mắt, mí mắt sụp xuống che đi hai đường ánh sáng, sau đó không nói gì bước đến bên sofa, lấy chiếc áo phông vắt ở thành ghế mặc lên người. Cổ áo vừa mặc vào đến cổ, không biết bị vướng vào đâu, anh lại bỏ áo ra khỏi đầu, tiện tay vứt sang một bên.

“Em có sợ không?” Lục Hiển Phong ngồi xuống sofa, lấy ra hộp thuốc từ ngăn kéo bàn trà, các đường nét trên một nửa khuôn mặt giống như được điêu gọt, rất đẹp và cá tính. Đầu mày và mắt lộ vẻ rất lạnh lùng, sắc như dao.

Tò Cẩm không biết nói gì, lắc đầu, tỏ vẻ rất hoang mang. Dáng vẻ Lục Hiển Phong như thế này khiến cô cảm thấy lạ lẫm.

“Giúp anh bôi thuốc đi.” Lục Hiển Phong nhìn cô, ánh mắt rất bình thản, lời nói cũng có vẻ khách khí, “Có biết làm không?”.

Tò Cẩm không biết. Cô chưa bao giờ bôi thuốc cho ai, bị đứt tay, cô cũng chỉ biết dán miếng dán lên vết thương rồi chạy với tốc độ nhanh nhất đến phòng khám. Nhưng cô vẫn bước đến ngồi xuống cạnh anh, không nói lời nào cầm lấy bông y tế và thuốc tiêu viêm từ tay anh.

Lục Hiển Phong bật đèn ở cạnh sofa. Ánh đèn yếu ớt nhưng đủ để nhìn rõ vết thương của anh. Toàn là vết thương ngoài da, có một vài chỗ đã tụ máu lại. Miếng vết thương nhỏ và không sâu. Không giống như vết thương do đánh nhau, Tò Cẩm nhớ đến chiếc áo và quần bọc trong áo mưa, trong lòng cảm thấy nghi hoặc: lẽ nào là tai nạn xe?

Da trên người anh mỏng hơn da mặt và cánh tay, giống như một bình mặt đặt ở hướng ngược ánh sáng. Màu sắc tối sẫm, có một thứ ánh sáng nhỏ xíu cháy ở bên trong. Tò Cẩm cảm thấy mình lại bị mất tập trung rồi. Sự chú ý được quay trở lại với những vết thương trên cổ và gân vai, trừ khi là ngồi đối diện với gương, nếu không thì cô thực sự rất khó làm.

Lục Hiển Phong hít thở một hơi thật sâu, người dựa vào sofa không động đậy. Tay Tò Cẩm dừng lại một lát, rồi lại đổi một miếng bông khác tiếp tục lau vết thương, trong lòng cảm thấy nghi ngờ, “Cứ lau như thế này thì có được không?”.

“Ừ.” Giọng Lục Hiển Phong nhàn nhạt, có vẻ như không để ý, “Bôi thuốc rồi chúng sẽ tự lành rất nhanh thôi.”

Tò Cẩm nhớ ra trong hành lý của mình vẫn còn thuốc tiêu viêm, đang định bôi thuốc xong thì bắt anh uống vài viên.

Có chỗ bị tụ máu, Tò Cẩm đoán sáng ngày mai chỗ đó sẽ tím bầm lại. Vết thương được rửa nước có vẻ tái nhợt. Lúc đầu Tò Cẩm nghĩ vết thương trên mặt anh là nặng nhất, nhưng sau khi bôi thuốc cho anh cô mới để ý đến vết thương nặng nhất là ở tai. Một bên vành tai đã mất đi một miếng thịt, to bằng khoảng nửa ngón tay, vết thương bị nước vào nên lại bắt đầu chảy máu.

“Có cần băng lại không?” Tò Cẩm có vẻ lo lắng, “Ở đây bị thương khá nặng”.

Lục Hiển Phong nghĩ, “Dán một miếng băng lên là được”.

Mặc dù không khí có chút nặng nề, Tò Cẩm vẫn không nhìn được, cười thành tiếng, “Lần này thì anh nổi tiếng rồi, đi ra ngoài đường ít nhất có chín mươi phần trăm người đi đường quay lại nhìn, chỉ cần xem cảnh sát trường mèo đen là nhận ra ngay “một tai”.”

Lục Hiển Phong không cười, nhìn cô vẻ suy nghĩ, “Nói thế... Anh phải xin lỗi cảnh sát trường mèo đen. Anh có tội?”.

Không khí ám áp khiến Tò Cẩm cảm thấy nhẹ nhàng hơn, tiện miệng hỏi anh: “Anh có tội gì?”.

Lục Hiển Phong đưa tay vuốt tóc cô, nói nhỏ: “Anh không nên cướp bóc vào cái đêm đầy không khí của ngày lễ tình nhân đó.”

Tay Tò Cẩm run lên, ngạc nhiên ngẩng đầu hỏi: “Thật hay đùa?”.

“Thật.” Tay Lục Hiển Phong trượt xuống, vuốt má cô, “Anh va vào một người đàn ông ở bãi đỗ xe, cướp được của anh ta năm vạn tệ, tò nào cũng mới tinh.”

Tò Cẩm ngạc nhiên không thốt nên lời.

“Không khí của ngày hôm đó vô cùng... khiến người ta phạm tội.” Lục Hiển Phong nghiêng đầu nghĩ rồi cười, “Sau khi cướp được số tiền đó tiện thể cướp luôn được cả người, lấy năm vạn tệ đó làm tiền thưởng”.

Tay của Tò Cẩm dừng lại, không ngẩng đầu hỏi: “Thực sự là cướp rồi sao?”.

Lục Hiển Phong dùng hai tay nâng mặt cô, trên mặt hiện ra nụ cười láu lỉnh: “Em nói thử xem?”.

Tò Cẩm tránh ánh mắt của anh, quay mặt đi vẻ không tự nhiên, “Ai lại có thể hứng thú với một phụ nữ say rượu không tỉnh táo?”. Mặc dù cô không có kinh nghiệm gì về chuyện ấy nhưng trong người mình có sự thay đổi thì cô vẫn biết được. Cô đã để tâm tìm tài liệu trên mạng nên cũng hiểu biết tương đối. Điều duy nhất không thể hiểu được là vì sao lại có được năm vạn tệ.

“Vì sao?”

“Cái gì vì sao?” Lục Hiểu Phong cầm lấy miếng bông từ tay cô, trên cánh tay vẫn còn vài vết thương, anh tự làm được, khi đang bôi thuốc mới trả lời câu hỏi của Tô Cẩm “Ồ, em nói số tiền đó à?”.

Tô Cẩm gật đầu, mặt có vẻ căng thẳng. Lục Hiểu Phong nhìn cô, không nhìn được cười, “Hai người cùng tiết kiệm tiền, vì sao phải đưa cho anh ta? Rõ ràng là anh ta sai, nếu cần đưa thì phải đưa cho em. Huống hồ tài sản của em cộng lại cũng không bằng đôi giày của anh ta. Cái việc em làm... thật là ngốc.”

Tô Cẩm bị anh nói là “rất ngốc” khiến cô cảm thấy tức giận, “Thế là anh đi cướp à?!”

“Đúng rồi.” Lục Hiểu Phong trả lời rất khẳng khái. “Anh đã nói là không khí hôm đó rất tuyệt, vì thế... anh trở thành kẻ cướp, coi như là cướp của người giàu để chia cho người nghèo. Anh cảnh cáo em đây Tô Tô, em không được đem tiền anh cướp được trả lại? Anh không thể để lại dấu vết như thế - trừ khi là em muốn hủy hoại tiền đồ của anh. Em có muốn không?”

Tô Cẩm cảm thấy anh nói quá lời rồi. Không biết từ lúc nào mà vấn đề đã trở nên nghiêm trọng như vậy?

“Vì sao đến bây giờ mới nói với em?”.

“Có lẽ là hoàn cảnh ngày hôm nay hơi đặc biệt.” Lục Hiểu Phong nghiêng đầu nghĩ, “Anh không muốn giải thích với em. Vì thế, nên thường tìm một vấn đề nào đó để làm cho em không chú ý. Huống hồ anh cũng vừa mới nghĩ đến, những hành động của mình vào đêm hôm đó là không hề có lý trí.”

Tô Cẩm nhìn anh, “Vừa mới biết là không có lý trí sao?!”.

Lục Hiểu Phong lại gần vuốt cằm cô, nụ cười hiện lên trong ánh mắt, “Em nghĩ xem, anh cướp tiền để tiếp tế cho em, cướp người... thì lại phải làm nghĩa vụ của một người bảo mẫu. Mất cả tình lẫn tiền, mất cả tình lẫn tiền... tối hôm đó anh thật là hao mòn sức lực, không phải là quá rất bận rộn rồi sao?”.

Tô Cẩm tức giận tròn mắt nhìn anh, môi cong lên.

“Thật là không kinh tế.” Lục Hiểu Phong giả vờ thở dài, ngón tay vuốt cằm cô đưa lên trên nhẹ nhàng chạm vào môi cô, giọng nói trở nên dịu dàng: “Tối hôm đó có lẽ là anh bị bà thầy bói nào đó ám, nếu không thì sao lại đi làm một việc không kinh tế như vậy? Chỉ là anh không quen nhìn thấy kẻ tiểu nhân mà thôi, sự thực là anh không hề quen em” Mặt anh tỏ vẻ ngại ngùng, “Sự thực là anh cũng không tốt thế đâu. Em là người có quan hệ với nhà anh Hinh, lẽ ra anh định bán em cho anh ấy để đổi lấy một số thứ...”.

Tô Cẩm mắng anh: “Yêu ma!”.

Yêu ma tiến lại gần, đèn ở phòng ngoài chiếu vào mắt anh trông như hai giọt nước. Đôi mắt sắc tựa dao có vẻ lưu luyến: “Em giận à?”.

Tô Cẩm có cảm giác không thở được. Khi anh nói khoe miệng anh hơi cong lên, có gì đó ngọt ngào, dịu dàng hơn bình thường khiến cô có cảm giác bị mê hoặc không thể diễn tả bằng lời.

Bên tai có một âm thanh quai dị vang lên, Tô Cẩm cố gắng gượng tay đẩy cằm anh ra, lắp bắp hỏi lại anh: “Rốt cuộc là anh muốn làm gì?”.

Lục Hiểu Phong hôn lên tay cô, nói nhỏ: “Em nói xem anh làm gì?”.

Tô Cẩm không nhìn thấy dáng vẻ của anh, cảm giác nếu nhìn thì đầu óc cô sẽ bị mù mịt thêm. Khi muốn đẩy anh ra thì lại bị anh kéo lại, “Tô Tô, không khí tuyệt vời như thế này, nếu có tình bỏ qua thì thật là đáng tiếc”.

Tô Cẩm không thoát được khỏi tay anh, nổi giận: “Rõ ràng là anh biết em không phải là đối thủ của anh, thế mà vẫn trêu đùa em. Anh cảm thấy thú vị lắm sao?”.

Lục Hiểu Phong cười thành tiếng, “Anh trêu đùa em lúc nào?”.

Tô Cẩm tức giận nhìn anh, “Vẫn ít sao?”.

Lục Hiểu Phong sát lại gần hôn nhanh lên môi cô, “Anh không có ý nghĩ ăn hiếp người khác. Tô Tô, anh chỉ muốn khoát lác một chút mà thôi. Gặp phải anh hôm lễ Tình nhân không tranh thủ thời cơ mà cướp người, em cũng nên thưởng cho anh chứ - Một thanh niên có phẩm chất tốt như anh em có thể tìm ở đâu được?”.

Tô Cẩm muốn nói: Em cũng không lừa anh. Nhưng môi cô đã bị anh cắn nhẹ, trong đầu như đang có từng đám mây bay lượn. Mơ màng, chỉ kịp nghĩ đến một chuyện: Tối hôm nay không biết anh ấy đã gặp phải chuyện gì? Vấn đề này cô rất muốn hỏi, tiếc là... vấn đề anh lảng tránh được.

“Tô Tô, ở lại với anh một lát.” Lục Hiểu Phong lim dim mắt dựa vào sofa, cố giữ cô không buông tay.

Tô Cẩm đành phải bất động, nhưng ngồi như thế này khiến cô không yên tâm, “Có thật sự là không cần đến bệnh viện không? Hay là anh uống vài viên thuốc tiêu viêm nhé”.

Lục Hiểu Phong nhắm mắt không động đậy, khoe miệng hơi cong lại.

“Đang nói với anh đấy!” Tô Cẩm muốn đâm cho anh hai quả vào ngực, nhưng nhìn thấy ở đó đã chuyển thành một mảng màu xanh tái nên không nỡ ra

tay, “Uống thuốc vào rồi đi ngủ thôi. Anh không muốn em hỏi thì em không hỏi nữa”.

Lục Hiển Phong mở to mắt, đưa cánh tay lên vuốt tóc cô, “Tô Tô, ở lại với anh một lát”.

Tô Cẩm không chịu được nhìn anh: “Anh đang làm nũng à?”.

“Đúng rồi.” Lục Hiển Phong trả lời rất đồng điệu. “Em nghĩ là anh không được như thế à?”

“Anh không cần phải khoe khoang nữa.” Tô Tô cười rung vai, “Em luôn cho rằng việc gì anh cũng có thể làm, bao gồm cả việc một mình sinh em bé”.

Lục Hiển Phong cười thành tiếng, ôm Tô Cẩm vào lòng, “Việc này thì có khó hơn một chút, sự thực là có biện pháp đơn giản hơn”.

Tô Cẩm dùng tay ấn vào ngực anh, cẩn thận tránh miệng các vết thương.

Mắt Lục Hiển Phong có gì đó như bị chấn động, nói với giọng trầm tĩnh hơn, “Anh xin lỗi”.

Tô Cẩm lườm anh, “Lại sao nữa?”.

Lục Hiển Phong chống cằm dựa lên đầu cô, thờ dãi, “Anh luôn nghĩ rằng em rời xa anh thì sẽ an toàn hơn, rất tiếc là em vẫn bị lôi vào chuyện này”.

“Có gì đáng tiếc đâu”, Tô Cẩm dựa vào lòng anh, giọng buồn buồn, “Chi Chi là bạn của em”.

Lục Hiển Phong lặng yên giây lát rồi nói nhỏ: “Không có biện pháp nào khác tốt cả, tạm thời chỉ có thể như thế này, đi một bước nhìn một bước, hãy ở gần anh, đừng đi đến đâu mà tay anh không thể với tới được”.

Mặt Tô Cẩm giấu trong bóng tối, cười không thành tiếng.

Mặc dù xe đỗ ở dưới bóng cây, nhưng đã vào tháng Sáu, đến chiều tối vẫn còn oi ả, đặc biệt ở khu phố cổ trong thành phố này thì những ngõ nhỏ cũng rất ít, một làn gió cũng không có.

Lục Hiển Phong mở cửa xe rộng hết cỡ, tay trái đưa ra ngoài cửa xe gạt tàn thuốc, nheo mắt nhìn những đám mây trên trời, ánh sáng làm cho lóa mắt. Anh thờ ơ nhìn cây quế sum suê bên ngoài cửa xe, sự chú ý quay lại cuộc nói chuyện qua điện thoại.

“Vẫn là cửa hàng đó à?” Lục Hiển Phong dựa ra phía sau, cố ý nói nhỏ với giọng lạnh lùng: “Tên tiểu tử này có vẻ không hề cảm thấy một chút nguy hiểm nào”.

Tam Kiếm Khách ngừng một lát, “Ông Quan lúc mới biết rất bất ngờ, bây giờ thì đã khá hơn. Tên tiểu tử này có hậu thuẫn rất mạnh, nếu không có bằng chứng thì ông Quan không thể dễ dàng động đến hắn ta”.

Lục Hiển Phong bĩu môi, “Đã lấy được ghi âm chưa?”.

“Lấy được rồi.” Tam Kiếm Khách nói. “Người đó đúng là trợ thủ của Mạnh Hội Đường. Chính là người được gọi là Đào Bả Từ, người bên dưới gọi hắn là “anh Sáu”. Mấy tháng gần đây Ngạc Lâm đều gặp người đó.”

Lục Hiển Phong lại hỏi: “Nói gì?”.

Tam Kiếm Khách cười nhỏ: “Anh có thể đoán được mà.”

Lục Hiển Phong hỏi lại: “Là USB?”.

Tam Kiếm Khách cười đáp: “Tên tiểu tử này nhìn thấy những gì trong USB chỉ là ghi chép giao dịch nên cảm thấy rất nhẹ nhõm, khi đưa cho Đào Bả Từ còn rất đắc ý”.

Lục Hiển Phong không nói gì. Anh đã theo dõi người của Mạnh Hội Đường gần nửa năm rồi, anh biết rõ người của Mạnh Hội Đường có đi lại với những ai. Vào ngày lễ Tình nhân ở quán rượu, anh cũng nhận ra Ngạc Lâm trước, rồi sau đó mới nhận ra cô gái ngồi đối diện là phù dâu của Hàn Hiểu, có mối giao tình với gia đình Hình Nguyên. Mặc dù những gì sau đó diễn ra khác hẳn với những dự liệu của anh, nhưng nguyên nhân chính xác nhất là do anh nhận ra Ngạc Lâm.

Lục Hiển Phong gạt tàn thuốc vào chiếc gạt tàn, hỏi nhỏ: “Đào Bả Từ không nghi ngờ sao?”.

Tam Kiếm Khách cười, đáp: “Tôi cảm thấy anh ta có vẻ nghi ngờ Ngạc Lâm. Anh ta cảm thấy Ngạc Lâm quá vui mừng. Nếu anh ta có nghi ngờ gì về nội dung trong USB thì chắc chắn sẽ nghi ngờ Ngạc Lâm trước tiên”.

Lục Hiển Phong không nhịn được cười, “Tốt nhất là như vậy”.

Tam Kiếm Khách cười, nói: “Được, tôi cúp máy đây. Có cần người tiếp tục theo dõi Ngạc Lâm ở đây không?”.

Lục Hiển Phong nghĩ, “Ý của tôi là tiếp tục theo dõi, anh về hỏi ông Quan xem thế nào”.

Vừa tắt máy, Lục Hiển Phong đã nhìn thấy cánh cửa ở sâu trong ngõ mở ra, có hai người đang bước ra. Người đàn ông mặc áo sơ mi màu đậm, mặt mày u ám, không cần nhìn thêm một lần nữa cũng biết là ông chủ của mình - Mạnh Hằng Vũ. Bước đằng sau anh là một người phụ nữ trẻ đáng người cao ráo. Khoảng hai mươi tuổi, tóc uốn cong màu lá cọ. Nước da trắng ngần, đôi mắt sáng hài hòa với khuôn mặt, cô có một vẻ đẹp khiến người ta cứ muốn nhìn ngắm mãi.

Lục Hiển Phong vừa nhìn thấy đã đoán ra được thân phận của cô.

“Cô ấy là Vu Vụ.” Không phải là một câu hỏi, mà là một câu khẳng định.

Mạnh Hằng Vũ gật đầu. Khi đóng cửa xe lại, liếc nhìn bóng dáng của cô gái đó từ gương chiếu hậu. Cô ấy có một nửa dòng máu từ người nước ngoài, nụ cười rất đa tình. Điều quan trọng là cô gái này biết rất rõ sự hấp dẫn của mình.

“Vu Dương không phải là đối thủ của cô ấy.” Mạnh Hằng Vũ châm một điếu thuốc đưa Lục Hiển Phong, rồi lại châm cho mình một điếu, hít mạnh một hơi, nheo mắt lại. “Cô gái này rất thông minh, trong tay còn có nhóm K, việc đoạt lại dòng họ Vu chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi.”

Lục Hiển Phong hơi chau mày, “Cô ấy tìm anh là vì cuộc họp của gia tộc sao?”

Mạnh Hằng Vũ gật đầu, “Ông cụ không thích mẹ của cô ấy, bản thân cô ấy lại xuất sắc hơn Vu Dương rất nhiều, vì thế ông cụ luôn luôn đề phòng. Họ Vu muốn tiến quân vào thị trường Châu Á. Đây là một cơ hội tốt cho cô ấy”.

Lục Hiển Phong đã hiểu vấn đề, “Vu Dương có thái độ gì không?”

“Cô ta?” Mạnh Hằng Vũ cười không rõ có ý gì. “Tất nhiên cô ta không thể biết việc Vu Vụ tìm anh để mong nhận được phiếu bầu của anh. Cô ta càng không biết được là anh đã đồng ý rồi.”

Lục Hiển Phong không nói gì. Đây là kết quả anh đã lường trước được từ sau vụ việc của Lâm Chi Chi nên không hề cảm thấy ngạc nhiên một chút nào.

Anh luôn biết rằng Mạnh Hằng Vũ không phải là người chỉ nói mà không làm.

“Sự thật là, anh muốn lấy được những cuộc làm ăn về thuốc phiện trong tay Tiểu Diện Hồ.” Mạnh Hằng Vũ dựa vào ghế, mặt nghiêng về phía cửa xe. “Mỗi lần nghĩ đến việc ông ta dùng tiền của họ Mạnh để kiếm tiền, mở rộng thế lực là anh ngồi không yên. Lão già này đã không muốn nhìn thấy anh từ rất lâu rồi, nằm mơ cũng muốn đá anh ra khỏi họ Mạnh.”

Lục Hiển Phong không nói gì.

“Nhưng Chi Chi phản đối việc anh muốn dây dưa vào thuốc phiện. Cô ấy nói đó không phải là làm ăn, mà là làm điều độc ác. Nếu sau này đầu thai vào kiếp khác thì cả đời sẽ bị báo ứng.” Mạnh Hằng Vũ lặng yên giây lát rồi nói nhỏ: “Hiển Phong, anh không biết là Chris hút thuốc phiện. Cậu nói xem nếu nó không dính vào thứ đó thì bây giờ sẽ như thế nào?”

Lục Hiển Phong thờ dãi, “Có lẽ là sẽ sống rất tốt. Kết hôn với Hình Nguyên, sinh vài đứa con, trong nhà sẽ nuôi vài con chó. Ngày lễ tết sẽ đến thăm anh...”

Khuôn mặt Mạnh Hằng Vũ khuất một nửa trong bóng tối, cắn răng chửi: “Cái tên tiểu tử nào xúi giục nó sử dụng ma túy, anh mà bắt được thì sẽ róc xương róc thịt hẳn!”

Lục Hiển Phong lắc đầu. Trên đời này vốn không thể có chuyện “nếu như”. Vấn đề này nói hay không cũng không có ý nghĩa gì.

Mạnh Hằng Vũ vút điếu thuốc ra ngoài cửa sổ, vô cùng mệt mỏi nghiêng đầu bất động nhìn ra dòng xe đang chạy và đèn đường chiếu sáng bên ngoài cửa xe, một hồi lâu mới nói nhỏ: “Cậu xem, anh chỉ nghĩ đến điều này, đã có báo ứng rồi. Chris không còn nữa, Chi Chi cũng không còn nữa...”

Lục Hiển Phong hiểu anh ấy muốn nói gì, vội vàng ngắt lời anh: “Tội ác của Mạnh Hội Đường rất lớn, vì thế nên báo ứng đến muộn hơn. Anh ba, lưới trời lồng lộng, ông ta không thể thoát được.”

“Như vậy sao?” Mạnh Hằng Vũ lắc đầu, có vẻ không thể tin được điều đó. “Hiển Phong, hai ngày nay từ khi có chuyện xảy ra với cậu, anh đều nghĩ, Mạnh Hằng Vũ dám động đến cậu thì có phải là sự kiên nhẫn của ông ta sắp hết rồi không?”

“Có lẽ thế.” Lục Hiển Phong nghĩ. “Thời đại sau thay thời đại trước, đây đều là có để tạo phản.”

Mạnh Hằng Vũ không ngăn được lo lắng, “Anh đoán là ông già đó không chờ đợi được nữa. Vì thế anh luôn nghĩ: Đưa cậu đi cùng anh đến tham gia cuộc họp gia tộc của họ Vu ở Munich không bằng để cậu ở lại đây giữ giang sơn giúp anh. Đề phòng việc anh đi một chuyến, lúc về ngay cả chỗ đặt chân cũng không còn - Anh còn phải nuôi con nữa”.

“Không thể.” Lục Hiển Phong nhìn anh qua kính chiếu hậu, ánh mắt như đang cười. “Ông ta không có hệ thống tiêu hóa tốt như thế đâu.”

Mạnh Hằng Vũ gật đầu, “Cậu đừng gây sự với ông ta nữa, mạng của cậu đáng tiền hơn ông ta”.

Lục Hiển Phong cười, “Vâng”.

“Còn nữa”, Mạnh Hằng Vũ quay đầu lại, ánh mắt chăm chú, “Cậu không được đánh giá thấp ông ta”.

“Về phương diện nào?”

“Bất chấp thủ đoạn, vô liêm sỉ.”

“Đây đúng là vấn đề”. Lục Hiến Phong lại cười, nói: “Vị giám đốc của chúng ta đúng là rất hay lừa lọc”.

Khi Tô Cẩm xuôi theo dòng người chen ra từ cửa ngách của nhà thi đấu thể dục thể thao trên đường Than Hải thì đã hơn mười hai giờ. Buổi tuyển dụng đã gần kết thúc rồi nhưng người ra người vào vẫn không ít đi. Trên bậc thềm có rất nhiều tờ rơi được phát, họ tiện tay đưa cho cô, quay đầu lại nhìn thì không có chỗ nào để vứt đi được.

Điều hòa ở trong nhà thi đấu dù mở to nữa thì cũng không chịu được việc hàng nghìn người đi ra đi vào, vì thế khi chen được ra thì lưng áo Tô Cẩm đã ướt đầm mồ hôi. Cẩm tập giấy tờ trong tay vứt vào thùng rác ở ngoài cửa, Tô Cẩm vào xe bán nước ngọt mua cho mình một cốc coca lạnh.

Gần trưa là lúc trời nóng nhất, Tô Cẩm cầm cốc coca, cảm thấy nơi nào cũng sáng lóa, không biết là nên đi đâu. Mọi người đi đi lại lại, vội vã mặt mày mệt mỏi chán chường. Người mới đến thì tốt hơn, những người đi ra thì đều giống cô, lo lắng và hoang mang - tuyển dụng đúng là một hoạt động kỹ thuật. Không chỉ là một hoạt động kỹ thuật mà còn phải xét đến các yếu tố thần bí mà con người không tác động vào được như thiên thời địa lợi nhân hòa.

Tô Cẩm ôm cốc thờ dài: Thật là khó. Sao mà tìm cho mình một chỗ để kiếm tiền nuôi sống bản thân lại khó như vậy?

Sự thực là cô vẫn chưa bị coi là thất nghiệp, chỉ là bộ phận dự án tạm thời chưa sắp xếp cho cô đi dự án nào, coi như là đang trong giai đoạn chờ đợi. Nhưng việc xảy ra trong thời gian trước khiến cô cảm thấy không yên tâm, luôn cảm thấy việc phỏng bị trước như thế này cũng không có gì là không tốt.

Vốn dĩ là muốn đến xem thế nào, nhưng khi xem rồi thì cảm thấy bị tác động mạnh.

Bánh mỳ và danh dự, nên chọn cái nào?

Tô Cẩm vò cốc giấy thành một nắm rồi vứt vào thùng rác, suy nghĩ: Tô Tô, hóa ra mày cũng chỉ là một kỵ sỹ giả mà thôi.

Điện thoại kêu, Tô Cẩm lấy ra xem, là Ngạc Lâm, cô không nghĩ ngại gì tắt máy, sau khi tắt lại cảm thấy hơi buồn. Sau việc với chiếc USB, mỗi lần nghĩ đến người này cô lại thấy sống lưng mình lạnh lạnh, đặc biệt là khi không có Lục Hiến Phong ở bên cạnh. Tô Cẩm muốn trốn, nhưng đang đứng dưới ánh nắng nên không biết là phải trốn đi đâu. Đang đắn đo xem là có nên trốn về nhà đợi Lục Hiến Phong về lấy lại tinh thần cho mình không thì nghe thấy có tiếng gọi ở phía sau: “Tô Cẩm?”.

Tô Cẩm toát mồ hôi, đang định chạy thì người đó lại gọi: “Tô Cẩm, bên này”.

Bên này, bên này... Anh dắt chó đi dạo sao?! Tô Cẩm tức giận quay đầu lại, nhìn thấy Ngạc Lâm đang chen chân trong dòng người tiến về phía cô. Thực sự cô hơi sợ anh, nhìn thấy anh đang tiến về phía mình cũng không dám bỏ chạy nữa.

“Lâu rồi không gặp.” Tô Cẩm lùi lại một bước, nhìn anh ta cười, nói. “Đang bận sao?”

Ngạc Lâm nhìn cô dờ khóc dờ cười, “Sao em lại như thế?”.

Mặt Tô Cẩm rất khó coi, cô thực sự không biết khi đối diện với người đàn ông này như thế nào thì mới được gọi là bình thường, “Anh cũng qua đây à? Thật là trùng hợp”.

“Không trùng hợp.” Ngạc Lâm ngắt lời cô. “Người ở đội ba làm việc ở đây, anh Bảy nhìn thấy em nên gọi điện cho anh.”

Tô Cẩm thầm nghĩ anh Bảy cũng không phải là người tốt, biết Ngạc Lâm đã đính hôn mà vẫn báo tin này cho anh, như vậy không phải là không biết phải trái sao? Người này là người thế nào không biết.

“Thật sự là anh có việc muốn tìm em.” Ngạc Lâm đứng cạnh cô, thái độ khách khí, rõ ràng vẫn để lộ trò cũ. “Có thể sang bên kia ngồi không? Không nên để mất quá nhiều thời gian của em.”

Câu nói “Không nên để mất quá nhiều thời gian của em” khiến sống mũi Tô Cẩm cay cay. Trước đây, cô cũng từng nói câu đó với người đàn ông này khi theo đuổi anh ta, theo mãi rồi anh ta cũng đi mất. Thời gian trôi qua, câu nói này đột nhiên lại đến với cô. Tô Cẩm không quen với việc người đó hạ giọng nói với mình. Thà rằng cô bị thiệt thòi thì cũng không muốn nợ người khác, đặc biệt là từ cái đêm cô biết được là cô vẫn còn nợ anh.

“Được.” Tô Cẩm gật đầu, ánh mắt không nhìn anh ta, “Tôi có việc, anh nói ngắn gọn thôi.”

Ngạc Lâm vội vàng gật đầu, có vẻ hơi vui mừng. Tô Cẩm không nhìn, quay mặt đi, không nói gì bước sang cửa hàng Mac Donald đối diện cầu vượt.

Ngạc Lâm đi theo cô, có vẻ hiền lành một cách quá đáng. Cho đến khi Tô Cẩm gọi món, bưng món lên Ngạc Lâm mới để ý cô chỉ gọi suất ăn cho mình. Ngạc Lâm cười khổ sở, đành rút ví gọi cho mình một cốc nước hoa quả vị đào và mật ong.

“Nói đi, có việc gì?” Thái độ của Tô Cẩm giống như đang làm việc, “Vẫn là vụ án của Chi Chi sao? Còn cần chúng tôi phối hợp với cảnh sát như thế nào

nữa?”.

Ngạc Lâm cười khổ sở, “Tô Cẩm, em không cần thiết phải như thế này”.

Tô Cẩm nhìn cốc nước hoa quả của anh ta, mặc dù vẫn biết khẩu vị của mỗi người không giống nhau, hơn nữa cô biết rõ sở thích của anh. Nhưng một lần nữa nhìn thấy thứ đồ uống dành cho phụ nữ này, Tô Cẩm cảm thấy hơi khó chịu. Không nói ra được bởi không có quyền phát biểu ý kiến, nên giọng nói của cô trở nên lạnh lùng: “Thế thì tôi không khách khí với anh nữa, có việc gì anh cứ nói thẳng”.

Ngạc Lâm lại không nói gì, hai tay ôm lấy cốc nước chau mày lại.

Tô Cẩm đột nhiên cảm thấy ân hận về sự yếu đuối của mình. Vốn dĩ cô sợ anh ta, muốn trốn anh ta, hà tất phải giả vờ mạnh mẽ?

“Ngạc Lâm”, Tô Cẩm hít một hơi thật sâu, quyết định nói thật, “Tôi luôn luôn cảm thấy việc anh đính hôn không có gì là sai. Mỗi người đều có quyền chọn lựa con đường thích hợp nhất cho mình, tôi hiểu như vậy. Vì thế... nếu không có việc gì quan trọng, tôi muốn anh không tìm tôi nữa. Anh làm như thế này không tốt cho cả hai”.

Ngạc Lâm ngẩng đầu có vẻ kinh ngạc, không ngờ Tô Cẩm lại nói thẳng thắn với anh như vậy.

Tô Cẩm đi lại cả buổi sáng trong nhà thi đấu nên cảm thấy rất đói, nhưng đến giờ nhìn thấy chiếc hamburger đầy thịt lại không muốn ăn. Đặt xuống, lấy khăn giấy lau tay, Tô Cẩm quyết định đi ăn ở chỗ khác.

Vừa đứng dậy thì cô sững người lại. Bên kia bức tường bằng kính trong suốt là chiếc thang máy của trung tâm thương mại đang từ bên phòng ăn ở tầng cao nhất chạy xuống. Bên trong thang máy là một đôi nam nữ quần áo thời thượng đang nói cười vui vẻ. Cô gái có thân hình cao ráo, tóc màu lá cọ rủ xuống vai, khuôn mặt xinh đẹp khiến người ta nhìn không rời mắt. Người đàn ông đó, thật không may, cô quen anh ta.

Không chỉ quen, mà còn rất quen - hôm qua họ còn ôm nhau trên ghế sofa suốt nửa đêm.

Tô Cẩm không biết phải làm gì, quay người đi, cầm lấy cốc coca chưa uống hết ở trên bàn. Khi quay người lại, thang máy đã xuống tầng dưới cùng, có người đang bước vào, nhưng không nhìn thấy đôi nam nữ vừa rồi đâu nữa.

Ngạc Lâm vẫn muốn nói gì đó, nhưng Tô Cẩm đã xua tay nhanh chân bước đi. Không biết có phải do lạ lẫm trước thái độ của cô không mà Ngạc Lâm còn không nghĩ đến việc ngăn cô lại, chỉ ngồi ở đó nhìn theo cô lẫn vào đám người đang đứng đợi đèn xanh. Cô ấy là một đứa trẻ hơi đơn giản, khi mím môi không nói gì, đôi mắt trong và yên tĩnh như trẻ con vậy.

Khi cô ấy đứng trước mặt mình, luôn giống với một đứa trẻ hiểu chuyện, chỉ biết bám lấy áo anh, không hỏi nhiều về việc của anh. Cho dù anh có lừa cô thì cô cũng giả vờ không biết.

Ngạc Lâm nhìn xuống, nhìn lên mặt người cười lớn in trên cốc nước ngọt, mắt hơi cay. Đây là cảm giác mà từ lâu anh không có. Có những thứ dù đặt trong buồng giá thì cũng không bao giờ mất đi mà chỉ trở nên tươi mới. Cũng giống như bó hoa hồng đặt vào trong tủ lạnh, chỉ cần anh mở tủ thì vẫn thấy nó nằm ở đó, cành hoa vẫn tươi, hương thơm ngào ngạt.

Đúng, cô vẫn luôn ở đó, người thay đổi là anh. Không dám bước đi, sợ rằng sau khi bước đi thì không thể tìm được đường cũ nữa. Nhưng cũng không dám đến gần, anh cũng không hiểu rõ cả con người mình.

Ngạc Lâm nghĩ: Mình đã bị chính mình đẩy vào ngõ cụt.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Một Mãi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Vào thành

Khi Hàn Hiểu gọi điện thoại đến thì Tô Cẩm đang trên đường vào thành phố.

Con đường này giống như một đường thẳng trong toán học, đầu bên trái là khu công nghiệp, đầu bên phải là thành phố, ở giữa ngay cả một lối rẽ cũng không có. Vì thế, thường chỉ có thể gặp xe của công ty, rất hiếm khi nhìn thấy taxi.

Sắp đến những ngày nóng nhất rồi, mặc dù đã chiều muộn nhưng trời vẫn nóng. Tô Cẩm trán đầy mồ hôi cầm lấy điện thoại, ngồi xuống bên vệ đường. Dù sao thì trong bán kính vài dặm không hề có người đi lại, cô cũng không cần phải bảo vệ hình tượng của mình.

“Vào thành?” Hàn Hiểu ngạc nhiên, “Cái gì mà vào thành? Rốt cuộc là em đang ở đâu?”.

Tô Cẩm cầm lấy chiếc quạt được tặng khi mua nước ngọt không ngừng quạt, vừa trả lời một cách mệt mỏi: “Khi em đi từ văn phòng của tổng giám đốc Lưu ra thì không có xe công ty nên đành đi bộ để vào thành”.

Nghe đến chữ “tổng giám đốc Lưu”, Hàn Hiểu yên lặng một lát mới hỏi: “Em đi kiện thật à?”.

Nhân viên kỹ thuật đầu tiên của dự án xưởng luyện dầu thành phố C là Hàn Hiểu. Tô Cẩm tiếp nhận không được bao lâu thì không làm tiếp, nếu không nói với Hàn Hiểu thì không được, hơn nữa Tô Cẩm cũng không muốn giấu.

“Kiện rồi.” Tô Cẩm phe phẩy cái quạt nhựa trong tay, trả lời rất thẳng thắn: “Việc này truyền đến tai mọi người, ai cũng nói em không biết về kỹ thuật nên mới bị đẩy ra khỏi dự án, căn cứ vào đâu chứ, em dám lấy danh dự của mình ra để chống lại ông ta”.

Hàn Hiểu không nói gì.

“Không sao.” Tô Cẩm khoanh chân lại, lười biếng vươn vai, “Chị đừng lo lắng cho em. Đợt này xảy ra nhiều chuyện em đã nghĩ thông suốt rồi”.

“Thật sự là nghĩ thông rồi à?”

Tô Cẩm gật đầu, “Một người tốt nói không là không. Em có lý do gì để không sống tốt chứ? Có nhiều cách để sống, việc gì em phải chọn một cách khiến mình không thoải mái?”.

Hàn Hiểu cười, “Tuổi trẻ thật là tuyệt”.

“Đúng.” Tô Cẩm cũng cười, “Hôm nay em dồn tất cả những chuyện xui xẻo lại, ngày mai em sẽ bắt đầu một cuộc sống mới”. Nhưng việc cô nói là chuyện không tìm được việc ở ngày lễ tuyển dụng, chuyện với Ngạc Lâm, chuyện với Lục Hiểu Phong. Về việc Thu Cúc đi kiện sau này, cô muốn vờ những chuyện bối rối trong lòng thành một nắm, để tránh ngày ngày phải giữ lại trong lòng những điều không vui vẻ.

Hàn Hiểu lại hỏi: “Tổng giám đốc Lưu nói thế nào?”.

Tô Cẩm cười, đáp: “Ông ấy bảo em để lại bằng chứng, về nghiên cứu lại. Bảo em cộng tất cả những ngày nghỉ phép trong năm và những ngày đi làm không nghỉ phép vào nghỉ một thời gian”.

“Như vậy không phải là còn có chỗ để đi sao?” Hàn Hiểu hỏi lại. “Không phải em đã nghĩ là lần này thì không còn lối thoát nữa sao?”

“Chị không nghe thấy quan bệnh vực quan sao?” Tô Cẩm hừ một tiếng, “Em có nên hy vọng con hồ ly đó để cho em lối thoát không?”.

Hàn Hiểu im lặng giây lát rồi nói: “Đừng nản lòng, chị luôn cảm thấy là sự việc vẫn có thể xoay chuyển”.

Tô Cẩm không thể vui được. Hàn Hiểu lại nói: “Đừng rồi. Chị phải đến bệnh viện đợi sinh. Có việc gì thì gọi vào di động cho chị, điện thoại ở nhà không có ai nghe máy đâu”.

Tô Cẩm nhảy dựng lên, “Chị sắp sinh rồi à?!”

Hàn Hiểu cười, đáp: “Vẫn chưa. Nhưng bác sĩ nói nước ối ít ư gì đó, bảo chị đến bệnh viện để theo dõi. Lần này Hình Nguyên đã thương lượng với vài bác sĩ, vừa rồi có bác sĩ nói nếu muốn mổ đẻ thì bọn chị cần nhanh chóng chọn ngày”.

Tô Cẩm rất ngạc nhiên, “Sinh em bé cũng chọn ngày tốt giờ hoàng đạo sao?”.

“Không.” Hàn Hiểu cười, đáp. “Nếu em không có việc gì thì đến cổ vũ tinh thần cho chị nhé!”

“Vâng!” Tô Cẩm đồng ý, “Chị muốn ăn gì em mang cho chị”.

Hàn Hiểu lại cười, “Đợi một lát chị cho người đi đón em, đợi em tự đến thì chắc cũng phải đến giờ này ngày mai mất”.

“Sao thế được?” Tô Cẩm tắt điện thoại, không phục, “Nhiều nhất thì cũng chỉ đến sáng mai thôi”.

Khi chiếc xe việt dã màu trắng quen thuộc xuất hiện ở đầu đường, Tô Cẩm cúi đầu muốn chạy, nhưng ở đây chỉ có duy nhất một con đường, không biết chạy đi đâu? Trừ khi nhảy xuống ao nước bên đường – lần đầu Tô Cẩm nhìn thấy thì cho rằng đó “hồ”, người khác đều gọi là ao cá. Nhưng ở đây rất gần khu công nghiệp, nếu nuôi cá ở đây thì có ăn được hay không...

Tô Cẩm đang nghĩ ngợi lung tung thì chiếc xe việt dã đã dừng trước mặt cô. Lục Hiểu Phong mở cửa vừa cười vừa nhìn cô, “Không phải hôm nay em không đi làm sao? Ngao du ở ngoại ô về à?”.

“Không đi làm.” Tô Cẩm bình tĩnh gật đầu, “Em để để kiện”.

Lục Hiểu Phong có vẻ chán nản lắc đầu, “Có thắng kiện không?”.

Tô Cẩm cắn môi hồi lâu rồi trả lời: “Đang trên đường đường thắng”.

“Ồ...” Lục Hiển Phong kéo dài giọng, “Đang trên đường à? Thế thì có khả năng là luôn luôn trên đường rồi?”.

“Anh không cần phải nói thẳng như thế.” Mặt Tô Cẩm cau lại, vẻ oán trách nhìn anh, “Anh là người bận rộn sao lại có thời gian đến đây? Maggie Q của anh đâu rồi?”.

“Ài?” Lục Hiển Phong không hiểu.

“Maggie Q!” Tô Cẩm nhấn mạnh, “Là mỹ nữ có dòng máu lai thường xuyên xuất hiện trên truyền hình, tạp chí. Anh không xem phim à?”.

Lục Hiển Phong đã hiểu ra, nghiêng đầu nửa như cười nửa như không hỏi lại cô: “Vì sao lại gọi người ta là Maggie Q?”.

Tô Cẩm đưa tay chỉ lên gò má mình, “Cô ấy cười rất giống”.

“Nhìn rõ thế”, Lục Hiển Phong rướn lông mày, cười, nói: “Chắc là khoảng cách nhìn không xa. Em thấy anh mà không đến chào anh à?”.

Tô Cẩm liếc nhìn anh, không nao núng, “Em sợ là làm hỏng việc của anh thì sẽ bị anh chặn miệng”.

“Em nghĩ như vậy thật à?” Lục Hiển Phong chống tay vào cửa, dáng vẻ và giọng nói tỏ ra lười biếng, “Lên xe thôi, chúng ta sẽ thảo luận ở trên xe”.

Tô Cẩm bực bội nhìn anh. Sự thực là cần phải làm theo bản tính của cô, tám chín mươi phần trăm là cô sẽ giả vờ làm như là không nhìn thấy, khi ở bên Ngạc Lâm cô thường làm như vậy. Nhưng Ngạc Lâm lại rời xa cô, có thể thấy là phương pháp này có vấn đề.

“Tò mò?” Lục Hiển Phong cong miệng, nửa như cười nửa như không, “Muốn biết không?”.

Tô Cẩm bị anh nhìn thấu tâm can, gạt đầu một cách dứt khoát và thẳng thừng.

Lục Hiển Phong ngoắc ngón tay với cô, “Nào, để anh nói cho em biết”.

Mặt Tô Cẩm chau lại, “Anh sai hay không?”

“Không phải anh sai, mà là em sai.” Lục Hiển Phong nhìn cô cười thành tiếng. “Lại có người ghen như em sao? Cô Maggie Q đó là bạn làm ăn của sếp anh. Ngày hôm nay anh làm hướng dẫn viên du lịch miễn phí cho cô ấy.”

Trong lòng Tô Cẩm cảm thấy thoải mái hơn nhiều, nhưng không thể hiện ra mặt, lờ mờ anh một cái rồi nói: “Anh là cố vấn pháp luật thì hướng dẫn thế nào được?”

“Nói rất chuẩn”. Lục Hiển Phong lại cười. “Người ta là doanh nghiệp nước ngoài, các vấn đề về pháp luật cần phải hỏi cho rõ ràng khi hợp tác làm ăn.”

Tô Cẩm nhìn anh, “Hình như là em đang giận anh vô cớ rồi.”

“Tô Tô, em có thể hỏi anh thẳng thắn như vậy, anh rất vui”. Lục Hiển Phong mở cửa xe, “Nhưng chúng ta phải đi thôi, nếu cứ đợi thế này thì muỗi sẽ lấy chúng ta làm bữa tối mất.”

“Thật không?” Tô Cẩm nghi ngờ.

“Gi?” Lục Hiển Phong nhìn cô, rồi hiểu ra cô đang hỏi gì, không biết làm thế nào, lắc đầu rồi cười. “Đương nhiên là thật có lúc nào anh lừa em chưa?”

Tô Cẩm nghĩ trong bụng: Cũng may là không có. Nếu anh ấy mà lừa lọc thì chỉ có thể dùng từ “mỗi người một ngã” để hình dung mà thôi.

Khi hai người đến bệnh viện thì hai vợ chồng Hình Nguyên đang nằm trên giường xem một quyển lịch vạn niên không biết lấy từ đâu. Nhìn thấy họ bước vào, Hình Nguyên chỉ vào quyển lịch vạn niên nói: “Mau giúp chúng tôi chọn ngày, có ý kiến gì hay không?”

“Bỏ cái trò đó đi.” Lục Hiển Phong cầm bó hoa bách hợp trong lòng đặt vào tay Tô Cẩm, quay đầu lại nhìn Hình Nguyên trong bộ dạng như đang nhìn thấy quỷ, “Anh nghĩ là em biết phong thủy à?”

Hình Nguyên bực bội như muốn cầm cả quyển sách ném vào anh. “Cậu có học vấn không đấy, cái này thì có liên quan gì đến phong thủy?”

Tô Cẩm cầm hoa xong, ngồi xuống bên giường nhìn Hàn Hiểu, “Mổ đẻ ạ, thật hay đùa thế?”

Hàn Hiểu gạt đầu, ánh mắt có vẻ hơi lo lắng, “Bác sĩ nói là chị có ít nước ối, nếu sinh tự nhiên thì sợ là nguy hiểm”

“Có lừa chị không?” Tô Cẩm không hiểu lắm về vấn đề này, “Người ta nói trẻ con mổ đẻ dễ mắc chứng tăng động!”.

Lục Hiển Phong gõ đầu cô, “Em thì biết cái gì, chỉ được cái làm cho sản phụ sợ.”

“Đâu có?” Tô Cẩm ôm đầu tròn mắt nhìn anh. “Không phải là em đang đưa ra ý kiến sao? Không phải anh Hình vừa hỏi là có ý kiến gì không sao?”

Lục Hiển Phong vuốt đầu cô, nửa như cười nửa như không giải thích với hai người còn lại: “Hôm nay cô bé này hơi ghen một tý, bị kích động, nên đầu

óc không được sáng suốt lắm, anh chị đừng suy nghĩ nhiều nhé.”

Hàn Hiểu nhìn anh rồi lại nhìn cô, cầm lấy tay Tô Cẩm, “Tô Tô, chị chỉ hy vọng em báo thù được cho chị. Anh chàng của em năm nay...”.

Hình Nguyên nhắc nhở vợ mình, đập tay vào quyển lịch, “Lạc đề rồi, lạc đề rồi. Mau lên nào, chọn ngày.”

“Thật sự là phải chọn ngày sao?” Tô Cẩm muốn biết là hai người này có đang đùa không nên lại càng bối rối, “Không phải là trên phim vẫn thấy các bà mẹ ôm bụng kêu: Nước ối vỡ rồi, sắp sinh rồi... sao?”

Hình Nguyên và Hàn Hiểu nhìn nhau, “Đúng rồi, đưa chín cuống rụng mà.”

Hàn Hiểu cũng gật đầu, “Đúng, thời gian sinh đẻ cho con trai chúng ta quyết định là được rồi.”

Lục Hiến Phong muốn toát mồ hôi, “Tô Tô nhà chúng ta không hiểu, anh chị phải đến nói chuyện với bác sĩ xem thế nào.”

Hàn Hiểu che miệng cười, “Được mình có cơ hội báo thù rồi đây.”

Khi y tá gõ cửa bước vào, theo sau còn có một người, Lục Hiến Phong vừa quay đầu lại nhìn cậu ta thì giật mình.

Mạnh Hằng Phi.

Rõ ràng là cậu thanh niên đó, một tay cầm một lẵng hoa to, một tay ôm vài chiếc hộp, nụ cười có vẻ hơi ngượng ngịu, “Anh Lục, thật là trùng hợp, anh cũng ở đây à?”

Lục Hiến Phong cảm thấy đau đầu, sắc mặt không tốt, “Hằng Phi, sao cậu lại đến đây?”

Mạnh Hằng Phi giơ đồ trong tay, nhìn về người phụ nữ mang bầu đang nằm trên giường cười, “Chào chị Hình, em là Mạnh Hằng Phi. Bố em và chị dâu em bảo em qua thăm chị.”

Mặc dù Hàn Hiểu không biết cậu ta, nhưng có một thanh niên mang quà đến, dáng vẻ tươi cười nên không thể không lịch sự, vội vàng mời cậu ngồi xuống, rồi hỏi nhỏ Hình Nguyên, “Con nhà ai thế?”

Hình Nguyên cũng không biết là con nhà ai, đưa mắt nhìn Lục Hiến Phong. Lục Hiến Phong cười khổ sở, “Đây là con trai của ông Mạnh Hội Đường. Người chị dâu mà cậu ấy nói là Yết Chi Hồ của nhà anh chị.”

Mặt Hình Nguyên dài ra, “Thật là đáng hứa hẹn, lại để một đứa trẻ không có liên quan gì đến đây.” Nói xong rồi tiếp tục lật giờ quyển lịch vạn niên, không nói thêm một lời nào nữa.

Hàn Hiểu háng giọng hai tiếng, tươi cười hỏi Mạnh Hằng Phi: “Cảm ơn món quà của cậu mang đến, thay chúng tôi gửi lời cảm ơn tới bố cậu. Người đó... chị dâu cậu có khỏe không?”

Mạnh Hằng Phi ngoan ngoãn gật đầu cười, “Họ đều rất khỏe, nhưng cũng bận. Đúng dịp em cùng bạn đến thăm cô giáo, tiện thể thay họ mang quà đến đây. Họ nói là để chị nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.”

Hàn Hiểu vội vàng gật đầu cảm ơn.

Mạnh Hằng Phi chuyển sự chú ý sang Tô Cẩm, cười nói: “Em chào chị.”

Tô Cẩm cười với cậu ta, “Chào cậu.”

Mạnh Hằng Phi cười nhìn cô rồi lại nhìn Lục Hiến Phong, “Anh Lục, lần sau chúng ta đi chơi mời bạn gái của anh đi cùng nhé. Em cảm thấy chị ấy xinh đẹp hơn anh nhiều.”

Lục Hiến Phong nghe thấy có tiếng động rung chuyển trong lòng mình. Nhưng trước mặt Hình Nguyên, Hàn Hiểu và Tô Cẩm, anh hoàn toàn không có cách nào để nói là, “Cô ấy không phải là bạn gái của anh”. Hàn Hiểu sẽ mang đứa trẻ trong bụng sà vào để cầu anh, Tô Cẩm sẽ giả vờ không để ý rồi cũng không thèm quan tâm đến anh nữa. Hình Nguyên... tám chín mươi phần trăm anh ấy sẽ giúp vợ.

Con cáo nhỏ. Lục Hiến Phong chửi thầm, không bộc lộ thái độ gì chuyển chủ đề: “Việc mua đao thế nào rồi? Người ta có muốn bán không?”

Mạnh Hằng Phi cười, “Ông ấy không muốn. Vợ ông ấy giấu ông ấy gọi điện cho em, đã thỏa thuận xong giá cả rồi. Hai ngày nữa em sẽ đi lấy đao.”

Dù sao cũng là một tin tốt. Lục Hiến Phong gật đầu, “Chúc mừng cậu. Chuẩn bị treo ở đâu chưa?”

Mạnh hằng Phi nghiêng đầu nghĩ, “Phòng khách.”

“Phòng khách?” Lục Hiến Phong hơi ngạc nhiên, “Không phải là những đồ vật như thế đều treo trong thư phòng sao? Anh thấy ở thư phòng các nhà khá giả đều treo một thanh đao, nhưng đều là đồ giả, không giống như của cậu.”

Mạnh Hằng Phi vuốt tóc, “Anh nói giống bố em, ông ấy cũng muốn treo ở trong thư phòng.”

“Đúng” Lục Hiến Phong cười đáp, “Anh và ông ấy đều là người có mắt nhìn.”

Mạnh Hằng Phi lại cười. Khi cậu ấy cười đôi mắt rất sáng, giống như của một đứa trẻ không biết che giấu điều gì.

Đền đường đã sáng rồi, nhìn lên, bầu trời vẫn xanh một cách mơ hồ, ánh lên sắc tím. Phía chân trời có màu đỏ.

Không phải ban ngày cũng không phải ban đêm, cho dù là xét về góc độ thời gian hay thị giác, đều tồn tại một khái niệm mơ hồ và hỗn độn.

Đây là khoảng thời gian mà Lục Hiến Phong ghét nhất trong ngày, ngay cả giọng nói của anh cũng có vẻ chán nản: “Minh nghe.”

Tam Kiếm Khách thờ phào, “Minh cho rằng cậu đột nhiên biến mất.”

Lục Hiến Phong lười biếng dựa vào ghế, không muốn trả lời câu nói khiêu khích của anh.

Giọng của Tam Kiếm Khách trở nên trầm tĩnh hơn: “Hoa Sinh, cậu phải điều tra xem nhập cảnh của Hồng Kim và Geogre có liên quan gì đến vấn đề của Mạnh Hội Đường không. Hai người này đều bị cảnh sát quốc tế có thông báo xanh, không dễ đâu.”

Lục Hiến Phong “ừ” một tiếng rồi hỏi: “Hội đêm bên đó có tin tức gì không?”

Tam Kiếm Khách nói: “Nói sắp tới sẽ có hàng mới, nhưng không có bằng chứng là hàng của họ Mạnh. Thời gian Mạnh Hằng Vũ rời khỏi đây là một cơ hội tốt, tám chín mươi phần trăm là Mạnh Hội Đường sẽ hành động. Cậu phải cẩn trọng.”

Lục Hiến Phong bỏ điều thuốc ra khỏi miệng, neho mắt, “Minh sẽ cẩn trọng.”

Cửa xe không mở, hai điều thuốc đã tạo ra rất nhiều khói thuốc trong khoang xe. Lục Hiến Phong thở trong làn khói thuốc, một môi nhắm hai mắt lại. Bên ngoài là phòng của bệnh viện, đèn sáng trưng khiến anh chói mắt. Có hai ba người đang bước ra ngoài. Tô Cẩm vẫn cầm trong tay chiếc quạt nhỏ trông rất buồn cười, bước xuống thềm. Túm tóc đuôi ngựa buộc đằng sau có vẻ hơi lỏng, vài lọn tóc rơi xuống gò má cô. Nhìn thấy xe của anh, Tô Cẩm cười rồi bước đến gần.

“Vất vả rồi, Hoa Sinh.” Đầu dây bên kia nói, im lặng một lát rồi Tam Kiếm Khách thờ dài, “Cẩn thận nhé, đừng để bị bắt, anh em vẫn chờ cậu quay về.”

Việc đã chờ đợi từ lâu giờ nghe bên tai lại có cảm giác không thật. Lục Hiến Phong cười không thành tiếng, ánh mắt dừng lại trên mặt Tô Cẩm. Tô Cẩm nhìn thấy anh đang gọi điện thoại, yên lặng đứng bên cạnh đợi một cách rất tự nhiên. Ánh mắt nhìn lại, rồi quay đi, rồi lại nhìn lại và bắt gặp ánh mắt anh.

Trong giây lát tưởng như ngừng thở, Lục Hiến Phong nghe rõ tiếng tim mình đập, nhanh dần trong lồng ngực.

Cô ấy đang ở đó, ở chỗ mà anh có thể nhìn thấy. Khi cô nhìn anh, trong mắt cô không có gì là bí mật, rất thuần khiết, khó có gì khiến anh phải mất công lý giải – không có tầng tầng lớp lớp những khẩu lệnh, không có mặt mẽ, không có phân biệt về thân phận, không cần có những bằng chứng để chứng minh thật hay giả.

Cô ấy đứng ở đó, trong ánh mắt nhìn anh có thể thấy rõ sự tin tưởng và trông đợi.

Trong lòng rung động, Lục Hiến Phong đột nhiên cảm thấy nôn nóng. Anh tắt điện thoại, đưa tay ra mở cửa, không nói gì nhìn cô ngồi vào trong xe.

“Ngại quá”, Tô Cẩm xin lỗi anh, “Sự phụ em cũng không có gì cần nói sau lưng người khác, chị ấy chỉ dặn dò em. . .”

Lục Hiến Phong đưa tay gạt lọn tóc xoa trên gò má cô. Tô Cẩm ngại ngần không nói gì, nhìn anh, cô có vẻ hơi ngạc nhiên.

Lục Hiến Phong không nhìn thấy mặt mình, cũng không muốn nhìn. Anh chỉ muốn được gần cô hơn, giống như là đang lúc khát mà người thấy có mùi hơi nước. Trên người cô có mùi của nước, mát mẽ và ngọt lành khiến anh không chống đỡ nổi.

Lục Hiến Phong cẩn thận lại gần hôn lên khóe miệng cô, rồi ngẩng đầu lên nhìn vào mắt cô. Ở trong đó anh không nhìn thấy sự ngạc nhiên như anh tưởng tượng, ngược lại có gì đó... yêu thương. Là do anh nhìn nhầm sao? Đó là một cảm giác của một đứa trẻ bị bắt nạt. Anh hiểu là cô không biết gì, nhưng về mặt đó khiến anh cảm thấy đau lòng.

Anh cắn lên môi cô rồi hôn cô một cách thô bạo. Anh muốn dịu dàng hơn, nhẹ nhàng hơn nhưng không làm được. Cường chế, khát vọng, thậm chí là dục vọng. Anh nghe thấy tiếng cô thở gấp. Trong mắt cô đã lấp lánh những giọt nước mắt, dịu dàng.

Lục Hiến Phong nhắm hai mắt lại, vùi người vào trong lòng cô, hai mắt thấy cay cay, có cảm giác như muốn rơi nước mắt.

Đó là một cái khóa rất bình thường, hình tròn, hai mặt có khắc nổi hình con vật cầm tinh và một câu quen thuộc “Một đời bình an”, có dây treo màu đỏ, biểu trưng cho việc hỷ.

Mạnh Hằng Vũ cầm chiếc hộp nhìn hồi lâu, không nói gì, vẻ mặt rất phức tạp.

Lục Hiến Phong nhìn rồi không nhịn được cười, “Em đã nói qua với anh, hai người bạn thân đó của Chi Chi, trong đó có một người đã gặp Chính Chính,

nhưng họ không biết anh nên em cũng không đưa họ đến đây.”

Mạnh Hằng Vũ gật đầu, giọng nói hơi khàn: “Nói giúp anh lời cảm ơn.”

Lục Hiến Phong đưa tay lấy hộp thuốc, nhớ ra đang ở trong phòng khách nên lại đút vào túi quần, “Họ cũng không để ý lắm.”

“Hiển Phong, cậu có vẻ rất nôn nóng”. Mạnh Hằng Vũ nhìn anh cười, “Nôn nóng cũng được nhưng đừng để ai nhìn thấy. Việc dù là tốt hay xấu thì cũng có hồi kết thúc, nên thể hiện như thế nào thì hãy thể hiện như thế.”

Lục Hiến Phong nhìn anh, giờ tay vuốt mặt mình, tự rửa thầm

“Không sao”. Mạnh Hằng Vũ vỗ vào vai anh, an ủi anh, “Tạm thời Vu Dương không thể để cho anh chết được. Cô ta biết bây giờ anh chết thì cô ta sẽ không được gì. Cậu yên tâm, cô ta sẽ không làm gì đâu.”

Lục Hiến Phong nhếch miệng, cười vô cùng miễn cưỡng, “Anh khẳng định?”

Mạnh Hằng Vũ lại cười. Người đàn ông đó có khuôn mặt lạnh lùng nhưng nụ cười lại rất ấm áp, “Không khẳng định. Nhưng anh khẳng định sẽ để cậu ở lại đây, nếu không, đợi khi hai người chúng ta sống quay trở về thì chỉ còn cách ôm con trai anh sống dưới gầm cầu mát.”

Lục Hiến Phong cúi mặt không nói gì.

Mạnh Hằng Vũ yên lặng giây lát rồi nói: “Số tiền đó anh đã cho Tiểu Diện Hồ. Mặc dù nói là ông ta ép anh, nhưng đây cũng không phải là cơ hội tốt cho cả anh và ông ta. Anh cũng nhìn ông ta rất lâu rồi – ông ta và con trai ông ta.”

Lục Hiến Phong gật đầu, “Em biết.”

“Ông ta có thể sẽ tìm gặp cậu”. Mạnh Hằng Vũ suy nghĩ, cười lớn, “Tiểu Diện Hồ, người này có thể vừa đến chào vừa mang quân theo, lúc nói lời hay thì hay hơn bất kỳ ai, lúc cần lật mặt thì tuyệt đối không nương tay, là một người có thể làm việc lớn.”

Lục Hiến Phong cười, “Đúng là dạ dày quá to.”

“Dạ dày quá to, nhưng chức năng tiêu hóa có lẽ không tốt lắm”. Mạnh Hằng Vũ cười vỗ tay lên vai anh, “Được rồi, về đi. Đừng lo lắng, cậu như thế này làm anh cảm thấy mình giống hệt một kẻ yếu đuối.”

Lục Hiến Phong vỗ vào cánh tay anh, “Anh ba, bảo trọng.”

Mạnh Hằng Vũ gật đầu, ánh mắt trầm tư hơn bao giờ hết.

Dự đoán của họ hơi sai một chút. Đến tìm anh không phải là Mạnh Hội Đường mà là con trai của ông ta, Mạnh Hằng Phi.

Mạnh Hằng Phi cầm trong tay một tập tài liệu, đứng ở cửa văn phòng ngó vào nhìn, giống như một học sinh tiểu học nộp bài muộn sợ thầy giáo mắng, “Thư ký của anh nói anh để em tự vào - Em không làm phiền anh chứ?”

Lục Hiến Phong ngẩng đầu lên khỏi đồng tài liệu, nhìn vào cậu thanh niên mặc áo thể thao đang cười, trong lòng cảm thấy tiếc nuối - Vì sao người đến đây lại là cậu ta?

“Ngồi đi.” Lục Hiến Phong gấp tài liệu lại, dựa vào ghế vuton vai, “Uống gì?”

Mạnh Hằng Phi lắc đầu, ngồi xuống chiếc ghế đối diện cạnh bàn làm việc, nhìn quanh rồi nói: “Nhỏ hơn tưởng tượng của em. Anh không muốn đổi à?”

Lục Hiến Phong cười, “Chỗ làm việc to để làm gì?”

Mạnh Hằng Phi nhìn anh lại cười. Ngón tay trắng trẻo gõ vào tập tài liệu trong tay, giống như đang suy nghĩ xem nên nói gì, chau mày có vẻ già hơn tuổi.

Lục Hiến Phong nhìn ra hướng khác, “Uống gì?”

“Coca”. Mạnh Hằng Phi sau khi tiện miệng nói ra thì mới nghĩ ra điều gì đó rồi bổ sung một câu: “Nếu không có thì cho em một cốc trà đen, loại nào cũng được.”

Ở chỗ Lục Hiến Phong có coca. Khi anh lấy coca từ trong tủ lạnh ra thì Mạnh Hằng Phi đang quan sát tủ sách của anh, trong tay vẫn cầm tập tài liệu đó.

“Hôm nay cậu không phải đi học à?” Lục Hiến Phong đưa coca cho cậu ta, giả vờ không để ý hỏi: “Hay là tiện đường đến đây thăm chú ba?”

Mạnh Hằng Phi lắc đầu, “Em đến tìm anh.”

“Nói đi, anh nghe đây.” Lục Hiến Phong thở dài. Có những việc cho dù thế nào thì cũng không bỏ qua được cho dù anh muốn như thế, ông ta không thể đợi lâu hơn được nữa. Như vậy cũng tốt, anh nghĩ: Dù sao cũng là là người trẻ tuổi, chơi mãi rồi cũng không kiên nhẫn hơn được nữa.

Mạnh Hằng Phi cắn ống hút nhìn anh, “Anh đoán được vì sao em đến đây à?”

Lục Hiến Phong cười không nói gì.

Mạnh Hằng Phi ngồi xuống trước mặt anh, giọng điệu rất thành khẩn: “Sự thật là em không muốn đến, thật đấy, anh Lục. Nhưng em không đến thì bố em cũng bảo người khác đến. Dù sao hai chúng ta cũng quen nhau, nên sẽ dễ chịu hơn họ, đúng không?”

Lục Hiến Phong cười, “Cậu nói tiếp đi.”

Mạnh Hằng Phi ngai ngán gõ lên tập tài liệu trên đầu gối, “Kỳ thực là em đến đây để tặng anh vật này, em không muốn giấu anh, em đã nhìn thấy vật ở bên trong rồi. Bố em nói anh xem xong sẽ hiểu ý của ông ấy, đợi một lát nữa ông ấy sẽ gọi điện cho anh.”

“Được.” Lục Hiến Phong cười trầm tĩnh, không nhìn tập tài liệu trên chân cậu ta.

Mạnh Hằng Phi cắn ống hút nhìn anh, thấy anh không cần giải thích thì cảm thấy rất kỳ lạ, “Anh không có gì cần nói sao?”

Lục Hiến Phong nhìn cậu, trong mắt không giấu được vẻ tiếc nuối, giọng nói trở nên điềm tĩnh: “Nói gì?”

“Nguyên nhân hay gì đó tương tự”, Mạnh Hằng Phi nghĩ, “Tóm lại là giải thích. Anh không phải là người dễ kích động, phạm phải vụ án như thế này thì cũng phải có lý do chứ?”

“Hằng Phi, cậu coi anh là trẻ con sao?” Lục Hiến Phong day day thái dương, cười có vẻ sốt ruột, “Làm gì thì cũng làm rồi, có gì mà không thừa nhận? Tuổi trẻ dễ kích động, lại uống một chút rượu, đánh nhau không kiềm chế được nên như vậy. Cậu cho rằng còn có nguyên nhân gì nữa? Vì tình? Báo thù? Cậu đừng xem quá nhiều phim ảnh.”

Mạnh Hằng Phi mở miệng, có vẻ ngạc nhiên, “Thật sự chỉ là... đánh nhau sao?”

“Đúng.” Lục Hiến Phong cười, “Tên tiểu tử đó mồm miệng cay nghiệt, anh thấy hấn ta không thuận mắt, lại uống rượu vào nên ra tay không mạnh không nhẹ, đến mức làm hại cho chính mình mà không biết, nên mới xảy ra chuyện như vậy.”

Mạnh Hằng Phi vô cùng ngạc nhiên, “Anh vẫn theo anh em như thế à?”

Lục Hiến Phong dựa người ra phía sau, “Không phải là cậu biết hết sao?”

Mạnh Hằng Phi cúi đầu cắn ống hút, nghĩ rồi nói: “Điều này chỉ có thể nói anh của em may mắn nên có được anh. Nếu lúc đó người gặp là bố của em...”

Lục Hiến Phong ngắt lời cậu: “Trên đời này không có chuyện nếu như.”

Mạnh Hằng Phi gật đầu, “Vâng, vì thế bây giờ em mới đến gặp anh. Em nghĩ, kỳ thực là anh của em cũng không phải là người dễ sống cùng. Tính cách anh ấy không tốt, lời nói thì rất khó hiểu”. Dừng một lát, ánh mắt lại bắt đầu nhìn quanh văn phòng, “Anh xem mấy người trợ lý của bố em, người nào không ở biệt thự thì cũng đi nghỉ ở nước ngoài hàng năm. Anh thì vẫn ở nhà của công ty, thật là chua xót!”

Lục Hiến Phong lại cười. Những lời nói này phải nói với người chưa trải nghiệm cuộc đời như Mạnh Hằng Phi thì mới có sức thuyết phục. Tuổi của cậu ta thể hiện rõ ràng, những lời nói trẻ con kích thích vào lòng người nhưng không ai có thể tính toán với cậu ấy.

“Anh suy nghĩ kỹ đi, thực sự là em rất thích ngày nào cũng được ở cùng anh, thật đấy.” Mạnh Hằng Phi đặt tập tài liệu lên trên bàn làm việc, nhìn anh vẻ vô cùng thành khẩn, “Nhất định anh phải suy nghĩ kỹ.”

Xem nào, lời nói nghe có vẻ rất hợp tình hợp lý. Lục Hiến Phong cười mình vì sao lại nghĩ rằng cậu ta là một con thỏ trắng? Sống chung với hổ mà là thỏ trắng thì đã bị nuốt vào bụng lâu rồi, làm sao mà có thể tồn tại đến bây giờ được?

Mạnh Hội Đường đúng là nhân tài, nuôi được đứa con lợi hại hơn người.

Tiền Mạnh Hằng Phi ra khỏi văn phòng, Lục Hiến Phong gọi điện thoại nội bộ công ty đến văn phòng của Mạnh Hội Đường. Giọng của Tiểu Diện Hồ vẫn ôn hòa như gió mùa xuân, “Là Hiến Phong à, đã gặp Hằng Phi chưa?”

“Gặp rồi, chú ba.” Lục Hiến Phong nhìn vào bức tranh sơn dầu treo ở trên tường phía đối diện. “Cũng nhìn thấy thứ mà chú nhờ cậu ấy mang đến tặng rồi.”

“Ồ?” Giọng của Mạnh Hội Đường như dòng nước ấm. “Thế ý của cậu là?”

“Chú ba, chú có vẻ đánh giá cháu cao quá.” Lục Hiến Phong cười thực lòng. “Có lẽ chú bận quá mà quên mất một điều quan trọng: Cháu là cố vấn pháp luật của họ Mạnh, chứ không phải cố vấn pháp luật của Mạnh Hằng Vũ.”

Trong điện thoại, Mạnh Hội Đường cũng cười, “Chú già rồi, trí nhớ càng ngày càng kém, sau này đều trông đợi vào những người trẻ tuổi như các cậu.”

Lục Hiến Phong cười đáp: “Chú ba khiêm tốn quá.”

“Chú đang họp.” Mạnh Hội Đường cười đáp. “Nếu không thấy phiền thì có thể đi ăn trưa không?”

Lục Hiển Phong trả lời dứt khoát: “Được.”

Tắt điện thoại, Lục Hiển Phong nhìn vào tập tài liệu vẫn chưa mở ra, ngón tay thon dài gõ lên hai tiếng, lắc đầu cười. “Ông vẫn không thể Hiểu được vì sao tôi lại lỡ tay giết người. Súng ở trong tay tôi còn nghe lời hơn đầu ngón tay tôi. Mạnh Hội Đường, rốt cuộc ông vẫn còn đánh giá thấp tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Mật Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Thăm dò

Tô Cẩm buồn chán quay người lại ném điện thoại lên ghế sofa. Tròn ba ngày rồi, cô không được ra khỏi nhà, xương cốt cả người giống như là bị gì.

Những ngày ở nhà thực sự cô thấy không quen.

“Minh sắp mốc meo lên rồi.” Tô Cẩm thờ dãi, “Sự phụ mình vừa sinh đang ở cữ, mình cũng không được qua đó chơi.”

Bành Tiểu Ngôn đang nằm trên ghế sofa xem tivi quay sang nhìn cô một lượt rồi cười, ánh mắt quay trở lại chiếc ti vi.

Tô Cẩm lấy nước ngọt từ trong tủ lạnh ra, đưa cho cô ấy một lon, sau đó lười biếng ngồi xuống cạnh cô. “Cậu nói xem, Lục Hiển Phong ủng hộ mình nghỉ phép là để nhốt mình trong nhà phải không?”

Bành Tiểu Ngôn lại cười, nói với cô: “Nhốt trong nhà? Tô Tô, không phải là hai người đã...?”

Tô Cẩm tròn mắt nhìn cô, “Cậu nghiêm túc một chút đi.”

Bành Tiểu Ngôn không để ý cười, nói “Có việc gì phải không? Sợ cậu không an toàn?”.

Tay Tô Cẩm đang cầm lon nước ngọt dừng lại một lát, hình ảnh chiếc áo mưa vút ở góc phòng lại hiện lên trong đầu cô, còn những vết thương khắp người anh nữa.

“Không phải là cậu đã đi kiện rồi sao?” Bành Tiểu Ngôn lại hỏi. “Sao kiện xong lại nghỉ phép? Mình cho rằng cậu cần phải đi đánh một trận nữa, sao lại bỏ cuộc nhanh thế?”

“Bây giờ mình không có dự án, hàng ngày đến Hải Công thì cũng ngồi đó thôi, không bằng là ở nhà chờ đợi.” Tô Cẩm lắc đầu, “Hon nữa, lãnh đạo của mình có lẽ nhìn thấy mình cũng đau đầu, nên nhanh chóng cho mình nghỉ phép, họ cũng không phải nhìn thấy mà phiền lòng.”

Bành Tiểu Ngôn lắc đầu, muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Tô Cẩm nghe cô ấy nói như vậy, lại nghĩ đến cái ngày mà hai người uống rượu say, vội hỏi: “Có phải là cậu với người đó đã nên chuyện rồi không?”.

Bành Tiểu Ngôn không ngẩng lên “ừ” một tiếng, yên lặng giây lát rồi bỏ sung: “Nhưng bây giờ tan rồi, anh ấy đã về quê rồi”.

Tô Cẩm nhìn cô, không nói gì. Khi tỉnh cô đã nhìn thấy người đàn ông đó một lần, lúc say cũng nhìn thấy một lần. Cô nhớ giọng người đàn ông đó rất ấm áp và truyền cảm, anh hỏi cô: “Cô gái, nên đưa cô đến đâu?”.

Lúc tỉnh tâm lại mà xét thì Tô Cẩm không ghét anh ta, mà dù anh ta đã làm việc đó với Bành Tiểu Ngôn và Lâm Cường, nhưng nếu Bành Tiểu Ngôn không để ý thì cô để ý làm gì? Về phía Lâm Cường, thằng bé đó vốn gốc gác nghèo, mất đi một ký ức không vui có khi lại là chuyện tốt.

“Khi mọi người nói cho mình biết, mình không tin, thật sự không tin, nếu nói là tin thì cũng là nửa tin nửa ngờ.” Bành Tiểu Ngôn đặt lon nước ngọt lên đùi, gương mặt có vẻ buồn bã. “Nhưng anh ấy thừa nhận là anh ấy đã làm như thế.”

Tô Cẩm vẫn không nói gì. Cô không biết phải nói gì mới được, thậm chí cô cũng không biết nên gọi việc người đàn ông đó làm là lừa lọc hay là làm tổn thương.

“Anh ấy có quay lại không?” Tô Cẩm cẩn thận hỏi.

Bành Tiểu Ngôn lắc đầu, “Mình không biết.”

Chỗ này cách biển không xa, cũng không gần. Tiếng sóng biển nghe rất mơ hồ, giống như là tiếng của một con thú lớn đang thờ lúc mạnh lúc nhẹ.

Trong gió đem có vị mặn của biển, ẩm ướt và mát mẻ.

Lục Hiển Phong đang định lấy bật lửa ra để soi đường đi dưới chân thì nghe thấy tiếng người đàn ông trung niên được gọi là “anh Sáu” dặn dò mọi người xung quanh: “Sắp đến rồi, lấy lại tinh thần đi nhé.”

Có một hàng sáu người ra khỏi văn phòng của Mạnh Hội Đường vào lúc chín rưỡi sáng, thoát một cái đã hết ngày, đi từ nơi này đến nơi khác, ngay cả thời gian ăn trưa cũng không có, không ai có thể lấy lại được tinh thần. Huống hồ lần này không giống mấy lần trước, chỉ cầm một mẫu giấy có ghi địa chỉ, ai có thể lấy tinh thần được?

Anh Sáu lại không thấy như vậy. Trong mắt ông ta toát ra một thứ ánh sáng đầy hưng phấn. Lục Hiển Phong phân vân không biết người đàn ông này có một năng lực siêu nhiên nào đó không mà có thể biết trước sự việc xảy ra sau vài phút hoặc vài giờ đồng hồ? Hoặc là nói ông ta có một cái mũi siêu thính, có thể ngửi thấy mùi quen thuộc cách vài cây số.

Cho dù nói như thế nào thì dáng vẻ của ông ta khiến Lục Hiển Phong không thể không lấy lại tinh thần. Ánh mắt cảnh giác nhìn về bốn phía, màn đêm đã bao phủ khắp nơi, gần hơn bất kỳ lúc nào, dường như đứng cao hơn một chút là có thể nhìn thấy. Trên trời không sao, cảnh vật bốn phía đều ẩn trong bóng tối, không nhìn rõ được một thứ gì. Lục Hiển Phong không dám chắc người của Tam Kiếm Khách có theo được đến đây không? Những người này đều là tâm phúc của Mạnh Hội Đường, làm chuyến hàng này đã quen đường, khả năng cắt đuôi rất tốt.

Lục Hiển Phong thờ dài, không theo kịp cũng tốt. Mạnh Hội Đường muốn anh tham gia vào vụ làm ăn lần này, không cần nói, tám mươi phần trăm là muốn do thám anh, hai mươi phần trăm là muốn dựa dẫm vào hai khẩu súng trong túi anh. Lục Hiển Phong đoán rằng một nửa trong số những người đi cùng anh Sáu là được phái đi để giám sát anh.

Lục Hiển Phong trầm nghĩ, mẹ chồng nhiều quá thì chị em dâu khó sống.

Người đi phía trước anh kêu lên một tiếng rồi ngã về phía trước, Lục Hiển Phong vội vàng kéo tay anh ta lại, nghe thấy người này chửi tục rồi nói: “Rốt cuộc là nó trốn ở đâu? Đi nữa thì chân rụng mất”.

Anh Sáu đi đầu tiên bỗng xua tay, vài người dừng lại oán trách. Ở đầu đường đã xuất hiện vài đốm lửa – không phải ảo giác, mà là ánh sáng thật, rập rờn, giống như là đom đóm.

Bước lại gần mới nhìn ra đó là một quán bán hàng bình thường. Đó là quán bán hàng thường thấy ở khu du lịch, đặc biệt là ở các khu du lịch ven biển, cách vài trăm mét lại có một quán. Đường nhiên, vị trí này thì lệch hơn một chút.

Cái quán dựa vào chân núi, phía trước dùng đá làm sân đủ chỗ để đặt vài chiếc bàn ghế đá, gần đó còn có một rừng cây rậm rạp. Nếu ban ngày đến đây, ngồi dưới bóng cây uống trà, nghỉ chân thì thật là tuyệt.

Trong quán, một người đàn ông hỏi đầu đang nhìn lên một chiếc ti vi kiểu cũ xem kịch. Giá hàng phía sau lưng đặt hoa quả, đồ ăn vặt và nước ngọt. Phía ngoài quán, người ngồi kín bàn ghế. Họ ăn mặc giống khách du lịch, nhưng ánh mắt lại đầy cảnh giác giống như là quân nhân.

Lục Hiển Phong cùng những người đồng hành bước đến. Người gần họ nhất đứng dậy từ chiếc bàn đá nhường đường cho họ đi, sau đó đám người phía sau họ ngồi tụ tập lại như cũ. Tâm trạng vài người trong họ có cảm giác giống hệt nhau, giống như là đang đi vào giếng. Mặt anh Sáu lại tươi cười chào hỏi với một người đàn ông đang ngồi: “Anh Thiên, chúng ta lại gặp nhau rồi, hôm nay anh đến sớm thế”.

Người được gọi là “anh Thiên” khoảng trên dưới bốn mươi tuổi, dáng người vừa phải, mặc một chiếc quần dài rất thoải mái và chiếc áo phông, da mặt sạm đen, nhìn thấy họ đến nhưng cũng không đứng dậy, nét mặt có vẻ vui vẻ. Ánh mắt của anh ta nhìn ra phía sau lưng anh Sáu, dừng lại trên mặt Lục Hiển Phong, rồi lại nhìn lên mặt anh Sáu, “Mang theo người mới à?”.

Anh Sáu hết sức cung kính cúi người chào anh ta, những người phía sau cũng làm theo như vậy, không dám có một chút khinh thường ngạo mạn nào.

Trên đường đi, Lục Hiển Phong đã nghe họ nói không ít chuyện về “anh Thiên”, biết rằng người này rất ghê gớm, bắn súng rất giỏi, hơn nữa có toàn quyền quyết định thay cho ông chủ lớn ở phía sau trong rất nhiều vấn đề, là một nhân vật không thể không quan tâm.

“Vâng, anh Thiên.” Anh Sáu đưa xì gà, cười đáp. “Cậu Chín võ thuật không tồi, ông Mạnh có ý dung nạp, rất mong anh em giúp cậu ta mở mắt.” Nói xong ra hiệu cho Lục Hiển Phong.

Lục Hiển Phong đang căm ghét cái cách gọi là “cậu Chín”, nhìn thấy ánh mắt ra hiệu thì muốn giả vờ như không nhìn thấy, do dự một lát rồi bước lên phía trước, lấy diêm trong tay của anh Sáu.

Anh Thiên rướn mắt nhìn anh, khoe miệng hơi cong lại, nửa như cười nửa như không. “Ừ, đúng là có dáng vẻ của một nhân tài.”

“Anh Thiên quá khen.” Lục Hiển Phong châm thuốc cho anh ta, cùng anh Sáu lùi lại một bước.

Anh Thiên hít một hơi thuốc, vẫy tay với người phía sau. Một người đàn ông buộc tóc đuôi ngựa cúi đầu mang lên một cái hộp tinh xảo có mã số. Anh Thiên đập tay vào hộp, cười nói với anh Sáu: “Hàng mẫu của năm nay, không tồi. Nói với ông Mạnh rằng, quà mà ông ấy tặng đại ca rất thích, trước khi đi còn nói, có thể cho thêm ông Mạnh hai mươi phần trăm số hàng.”

Câu nói này vừa nói ra thì ngay cả Lục Hiển Phong cũng hết sức ngạc nhiên. Từ số tiền mà Mạnh Hội Đường cần có thể đoán ra, số hàng mà ông ta mua chắc chắn là một con số rất lớn, thêm hai mươi phần trăm số hàng đó nữa... Lục Hiển Phong nghĩ mà cảm thấy đau ở huyết thái dương.

Anh Sáu rõ ràng là vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, “Em nhất định sẽ chuyển lời, cảm ơn anh Thiên.”

Anh Thiên xua tay rồi không nói gì nữa. Người đàn ông đưa họ đến không nói một lời lại đưa họ men theo con đường cũ quay về.

Không biết biết cảm giác của Lục Hiển Phong có sai không, nhưng anh cảm thấy có ánh mắt đang dõi theo lưng mình, khi quay đầu lại nhìn, đám người ở bàn đá đã tản đi, không có ai để ý động tĩnh của họ ở bên này, nhưng cái cảm giác bị người khác theo dõi càng ngày càng rõ rệt.

Khi Lục Hiển Phong trên người đầy bùn và máu về nhà của Mạnh Hội Đường, ngoài một cậu bé tên là Khôi Từ, những người còn lại đều đã quay về. Anh Sáu cũng bị thương, cô và nửa vai được băng lại, máu vẫn tiếp tục chảy ra. Mạnh Hội Đường ngồi phía sau bàn, sắc mặt u ám xem xét thuộc hạ của mình. Lục Hiển Phong không nhìn thấy chiếc hộp có mã số, không biết là mất rồi hay đã bị anh Sáu giữ lại – trên đường về bị phục kích, anh bị anh Sáu bỏ lại mất một đoạn.

Lục Hiển Phong gật đầu với người ngồi trong phòng, tìm cho mình một chỗ để ngồi. Máu trên người anh phần lớn đều là của người khác, anh không bị thương, nhưng bọn cướp luôn đuổi theo khiến anh tốn rất nhiều sức lực mới thoát được.

“Mất Khôi Từ rồi.” Anh Sáu nhìn những người trở về, quay lại nói với Mạnh Hội Đường, “Những người này bắn súng rất giỏi, liệu có phải là Hắc Phuong tìm người ra tay?” Ở thành phố T, đám cướp địa bàn của Mạnh Hội Đường thì chỉ có Hắc Phuong mà thôi. Người này rất ít khi lộ mặt, nhưng ai cũng nói rằng người này làm việc vô cùng độc ác tàn nhẫn.

Mạnh Hội Đường nhìn anh, quay đầu đầu hỏi vài người còn lại, “Mọi người thấy thế nào?”.

“Chúng ta chỉ lấy hàng mẫu.” Trợ lý Trần đứng phía sau Mạnh Hội Đường nhìn anh Sáu, quay đầu nói với Mạnh Hội Đường: “Hắc Phuong làm loạn như vậy, cũng không có gì hay. Lễ nào hấn ta muốn gây mâu thuẫn giữa chúng ta và anh Thiên, sau đó đứng giữa hưởng lợi?”.

Mạnh Hội Đường quay đầu lại nhìn Lục Hiển Phong: “Hiển Phong, cậu thấy sao?”.

“Cháu không dám chắc có phải là Hắc Phuong cho người đến hay không?” Lục Hiển Phong cười, “Nhưng cháu bắt được một người, trùng hợp là cháu đã nhìn thấy cậu ta ở đây.”

Câu này vừa nói ra thì không chỉ Mạnh Hội Đường mà cả anh Sáu cũng biến sắc.

Lục Hiển Phong không để ý đến sự ngạc nhiên và nghi hoặc của những người này, lười biếng nhìn ra cửa nói một câu: “Tự vào đi”.

Cửa thư phòng được mở ra một cách cẩn thận, một người gầy nhỏ bị trói, xuất hiện ở cửa trông vô cùng thảm hại. Quần áo của anh ta bị rách toét tả, chỗ vai lộ ra có hình xăm một con bọ cạp màu đen.

Lục Hiển Phong nghe thấy tiếng thở mạnh ở phía sau, trong lòng thầm nghĩ: Có vẻ như cuộc do thám lần này không phải hướng vào mình, hoặc là nói, không chỉ hướng vào mình.

“Đem thẳng súc sinh Mạnh Hằng Phi lại đây!” Mạnh Hội Đường tức giận vung tay, một loạt âm thanh ầm ĩ vang lên, chiếc bàn dường như bị ông ta lật đổ, “Thằng nhãi này đúng là muốn lật đổ trời rồi!”.

Anh Sáu vội vàng đứng dậy, không nói gì lùi ra phía sau cho an toàn. Lục Hiển Phong cũng muốn đứng lên, nhưng chân bị thương nhẹ nên nghĩ đi nghĩ lại vẫn ngồi không động dậy.

Hắc Từ đứng sau anh Sáu chạy ra ngoài, không lâu sau thì đất Mạnh Hằng Phi vào thư phòng. Mạnh Hằng Phi mặc quần cộc và áo phông, có vẻ như là đã ngủ rồi.

“Bố.” Mạnh Hằng Phi dụi mắt, vừa gật đầu chào mọi người trong thư phòng, lúc quay người không nhận được ngập một cái, “Việc gì vậy? Muộn rồi mà vẫn chưa đi ngủ ă?”.

Mạnh Hội Đường yên lặng không nói gì. Ông ta không nói, người bên cạnh tự nhiên cũng không dám lên tiếng.

Không khí bất thường ở trong phòng khiến Mạnh Hằng Phi tỉnh táo hơn, nhìn bốn phía, khi thấy Lục Hiển Phong thì hơi ngạc nhiên, sau đó nhìn thấy đứng cách anh không xa có một người đang bị trói.

“Bọ Cạp?” Mạnh Hằng Phi chớp mắt, có vẻ ngạc nhiên, “Tại sao anh lại ở đây?”.

Bọ Cạp khỏ sở nhìn cậu ta, đứng không vững chào cậu ta: “Thiếu gia”.

Mạnh Hằng Phi vron vai, ngồi xuống sofa bên cạnh, rót cho mình một tách trà nóng cười, nói: “Bố ă, có việc gì bố cứ nói thẳng. Im lặng thế này làm cho con hơi sợ”.

Nói thật là Lục Hiển Phong cũng không hiểu lắm về chuyện này. Bọ Cạp là người của Mạnh Hội Đường, cách lý giải duy nhất cho việc anh ta bắt được người này tại hiện trường là Mạnh Hội Đường do thám người của mình – cũng có thể là nhân cơ hội trừ khử mình. Nhưng điều này có liên quan gì đến

Mạnh Hằng Phi? Anh nhìn một lượt, thấy Mạnh Hằng Phi vẫn còn ngái ngủ, không hề có một chút tinh thần nào.

Mạnh Hội Đường nhìn cậu ta, tức giận, đập mạnh lên bàn quát: “Mày bảo tao phải nói với họ thế nào? Hà?!”

Mạnh Hằng Phi liếm môi, cười thành tiếng phản đối: “Có cách nào tốt không? Việc này con đã làm xong rồi, bố còn tức giận làm gì?”

Sắc mặt Mạnh Hội Đường rất khó coi, “Tao đã từng nói với mày, tao chỉ có mày là con trai, tao cũng là mày, mày lại còn chân ngoài dài hơn chân trong?”

Mạnh Hằng Phi cười phản đối: “Bố, bố không nghĩ xem, thỏ mình tự bắt với thỏ nhốt trong thùng rác thì con nào ngon hơn?”

“Thằng ranh con!” Mạnh Hội Đường cầm chiếc cốc bên tay ném đi, khi định xông đến thì bị ông Trần và anh Sáu chặn lại hai bên.

Lục Hiến Phong đã hiểu hơn. Anh nhìn đường gân xanh giật giật trên trán Mạnh Hội Đường, rồi lại nhìn Mạnh Hằng Phi đang ngồi ung dung, đột nhiên cảm thấy mình không có mắt nhìn: Con người như thế này... mình lại cho rằng cậu ta là một con thỏ trắng sao?

Dường như cảm nhận được ánh mắt của anh, Mạnh Hằng Phi cười quay lại nhìn, đột nhiên tiến đến gần nói nhỏ vào tai anh một câu: “Bọ Cạp ở đó ít nhất cũng giúp anh giải quyết được hai viên đạn đấy, anh Lục”. Nói xong không thèm để ý đến phản ứng của anh, vẫy tay với Mạnh Hội Đường đang vó cùng tức giận phía sau bàn, vờn vai quay về đi ngủ.

Trong giây phút đó, Lục Hiến Phong đã hiểu đúng là Mạnh Hội Đường muốn mượn cuộc phục kích hôm nay để trừ khử mình, nhưng Mạnh Hằng Phi đã ra tay vì thực lòng muốn lôi kéo mình, hay là cậu ta đang cùng Mạnh Hội Đường kết hợp diễn một vở kịch?

Cho dù nói như thế nào, hai bố con nhà đó đều không đơn giản, có lẽ là mình vẫn hơi sơ suất.

Không kiểm tra thì không biết, trong tài khoản có thêm một khoản tiền nhiều đến nỗi Lục Hiến Phong giật mình. Lẽ nào Tiểu Diện Hồ và con trai ông ta lại tin tưởng với mình như thế, anh vừa mới vào cuộc mà họ đã dám để anh đi lấy hàng mẫu. Số tiền lớn như một món quà ra mắt này khiến người ta khó từ chối. Vừa dùng tiền để làm yên lòng mình lại vừa cảm sung sẵn sàng đòi mạng mình bất kỳ lúc nào, một sự sắp đặt không sợ phiền phức thế này thì đúng là chỉ có Tiểu Diện Hồ mới nghĩ ra được.

Lục Hiến Phong cầm chiếc thẻ gỗ lên lan can, âm thanh phát ra nghe có vẻ hơi mất kiên nhẫn. “Thế nào, vẫn cần suy nghĩ nữa sao? Mình đã nói rồi, cô ấy không hề liên quan gì đến những chuyện này.”

Ở đầu bên kia điện thoại, giọng Tam Kiếm Khách có vẻ thận trọng hơn trước đây: “Bây giờ không có ai là hoàn toàn không liên quan, Hoa Sinh, mình không thể không suy nghĩ, cậu biết mà.”

Lục Hiến Phong liếc nhìn cửa kính phía sau, trong phòng khách không có ai. Tô Cẩm vẫn đang dọn bát đĩa trong bếp.

“Hoa Sinh, mình hiểu lo lắng của cậu.” Tam Kiếm Khách nói nhỏ. “Nhưng người bên đó đã biết có một người phụ nữ bên cạnh cậu, nếu đột nhiên cô ấy biến mất thì cậu nghĩ họ có nghi ngờ không?”

Lục Hiến Phong không nói gì.

“Cậu biết là trong mắt họ, cậu vẫn là người của Mạnh Hằng Vũ. Chỉ cần Mạnh Hằng Vũ còn sống thì họ sẽ không thể coi cậu là người của mình, vì thế lần trước họ xung đột với người bên kia mình cũng không dám ra tay.” Tam Kiếm Khách nhấn mạnh. “Lúc này, chúng ta đều phải cẩn thận, bất kỳ động tĩnh nào cũng có thể khiến công sức của cậu trong mấy năm nay biến mất. Cậu có muốn mạo hiểm không?”

Lục Hiến Phong cầm chiếc thẻ gỗ lên đầu, tẩm thẻ gỗ vào da, lạnh lạnh, hơi đau.

Tam Kiếm Khách chửi một câu gì đó rồi nói tiếp, giọng nói có vẻ vô cùng chân thành: “Hoa Sinh, nhiều năm rồi, không chỉ cậu mà bọn mình đều rất khó khăn. Anh em đều chờ đợi, bọn mình không muốn cậu mất mạng vào lúc này, thật đấy.”

Lục Hiến Phong biết.

Tam Kiếm Khách lại nói: “Bố con nhà họ Mạnh đã có ý lôi kéo cậu, cô gái đó tạm thời có lẽ sẽ không gặp nguy hiểm.”

Lục Hiến Phong thờ dài, “Bước chân vào nhà họ Mạnh, sợ là việc liên hệ không còn dễ dàng như thế này nữa. Sự an toàn của Tô Cẩm mình giao cả cho cậu”.

Tam Kiếm Khách trả lời rất thận trọng: “Mình sẽ cố gắng hết sức.”

Khi Tô Cẩm mang hoa quả đã rửa sạch từ phòng bếp bước ra, Lục Hiến Phong đã tắt máy rồi, đang ngậm một điều thuốc ngồi lơ đãng trên ghế sofa.

“Ăn không?” Tô Cẩm ngồi đối diện với anh, khua quả xoài trong tay trước mặt anh.

Lục Hiến Phong lắc đầu, không nói gì.

Cửa sổ đang mở, ngoài trời vừa mới tạnh mưa, không khí vẫn còn ẩm ướt và mát mẻ mà mùa hè ít khi có được. Sự huyền ảo trong thành phố dường

như đang ở một nơi rất xa.

Tô Cẩm rạch một hình chữ thập trên quả xoài rồi bắt đầu gọt vỏ cẩn thận. Lục Hiển Phong cầm lấy tay cô, cẩn nhẹ trên đầu ngón tay cô.

“Không phải là anh không ăn sao?” Tô Cẩm sợ ngứa, co ngón tay lại nhưng bị anh giữ chặt hơn, không thể không có chút ảo não “Anh lười gọt vỏ đúng không? Thấy em gọt xong thì cướp...”.

Lục Hiển Phong cười ngược nhìn cô, “Em nghĩ là anh cướp của em à?”.

Tô Cẩm nhìn thấy đôi mắt của anh thì lạng người đi một lát, bắt giác đỏ mặt.

Lục Hiển Phong hôn lên đầu ngón tay cô, nói nhỏ: “Xin lỗi em, Tô Tô.”

Tô Cẩm rút tay lại, “Anh đang nói đến chuyện bắt em đợi ở nhà không cho ra khỏi cửa à?”.

Lục Hiển Phong gật đầu, “Anh xin lỗi”.

Tô Cẩm thấy anh xin lỗi liên tục thành ra mất tự nhiên, “Có phải anh có chuyện gì không?”.

Lục Hiển Phong yên lặng giây lát rồi ngẩng đầu lên, “Tô Tô, có thể anh sẽ chuyển đến một nơi khác sống”.

Tô Cẩm có vẻ như không hiểu lời anh nói. Anh ấy chuyển về nhà của công ty ở hay là sống chung với ai, giống như là cô gái lần trước anh ấy đưa về giúp anh thu dọn đồ đạc?

Lục Hiển Phong do dự khi nói những lời tiếp theo, nhưng thực sự anh không còn cách nào tốt hơn, “Có thể sẽ gặp nguy hiểm”

Mắt Tô Cẩm tròn tròn ngạc nhiên, “Nguy hiểm?!”.

Lục Hiển Phong chửi thầm trong bụng một câu, khi ngẩng đầu lên ánh mắt lộ vẻ đau xót, “Em có muốn đi cùng anh không?”.

“Em?!” Tô Cẩm ngạc nhiên, “Anh đang nói là đưa em đi cùng?!”.

Lục Hiển Phong hận đến mức như muốn đánh chết mình, đáng về ảo não “Không, anh nói là... anh nói là anh chuyển đi... sau đó... sau đó...”.

Sau đó em phải chú ý an toàn?

Lục Hiển Phong vẫn tự rửa thầm, cô ấy là phụ nữ, ngoài dao gọt hoa quả ra thì chưa bao giờ cầm đến dao, mảy bảo cô ấy lấy gì để tự vệ? Đặc biệt là người phải đối mặt không phải là tên trộm vặt bình thường.

Tô Cẩm nhìn anh, khóe miệng hơi cong lại tạo nên một đường cong tuyệt đẹp, dần dần, ngay cả mắt cũng nheo lại, “Hiển Phong, anh đang lo lắng cho em à?”.

Lục Hiển Phong xoa mặt mình, “Không sao. Em gọt hoa quả đi, anh muốn ăn”.

“Được.”

Lục Hiển Phong giấu mặt mình vào lòng bàn tay, trong lòng vẫn không ngừng tự mắng mình: Mày là một người đàn ông, không được làm ảnh hưởng đến phụ nữ, làm như thế thì còn mặt mũi nào nữa?! Lúc đang buồn bã thì cảm thấy tóc mình có vật gì đó đang chạm vào. Hóa ra là Tô Cẩm đang vuốt tóc anh, giống như một cô chủ đang vuốt ve chủ cún yêu quý của mình khi nó không thoải mái. Lục Hiển Phong nghĩ đến sự so sánh này bất giác bật cười, “Em đã lau tay chưa?”.

“Đã lau lên tóc anh sạch rồi.” Tô Cẩm cười, không hề thu tay lại, “Em nói “được” không phải là đồng ý gọt hoa quả cho anh, mà là đồng ý đi cùng anh”.

Lục Hiển Phong chau mày lại.

Tô Cẩm thấy anh ngẩng đầu lên, cười rất tươi, “Được, được. Còn cần em nói thêm bao nhiêu lần nữa? Vương tử điện hạ, anh thật là ngông nghênh đấy.”

Lục Hiển Phong sững sờ. Anh nghĩ là cô sẽ có phản ứng như tán thành, phản đối, thậm chí là phẫn nộ. Nhưng phản ứng của cô thực sự quá tự nhiên, giống như không phải cô cùng anh đối mặt với nguy hiểm mà là cùng đi dạo phố vậy.

Trong lòng anh đột nhiên cảm thấy chưa xót, tinh thần khó mà bình tĩnh lại, “Câu nói vừa rồi em coi như là anh chưa nói. Việc của anh, anh tự xử lý là được rồi”.

Tô Cẩm không che dấu thái độ, bĩu môi, “Anh nói lời mà không suy nghĩ. Hôm trước còn bảo em là phải ở chỗ mà anh có thể với tới được. Mới có vài ngày, anh đã chán em rồi à? Muốn em đi thì cũng phải tìm một lý do chính đáng hơn chứ”.

Lục Hiển Phong cười khổ não, “Anh nói thật mà”.

“Câu nào là thật?” Tô Cẩm hỏi lại. “Nếu là câu thứ nhất, em đã tin rồi. Nếu là câu thứ hai... đồng chí Hiền Phong, anh muốn em nghi ngờ nhân phẩm của anh sao?”

“Nghi ngờ nhân phẩm vẫn còn tốt hơn là có chuyện gì xảy ra.” Lục Hiền Phong đưa tay kéo cô lại, ôm lấy đầu cô hôn lên trán, “Tô Tô, anh nói là đợi anh qua đợt này rồi anh sẽ theo đuổi em, làm sao anh có thể gây ra nguy hiểm cho em được?”

Tô Cẩm đẩy anh ra, “Những gì anh đang làm không phải là đang theo đuổi em à?”. Cô tròn mắt nhìn Lục Hiền Phong, mặt tỏ thái độ xem thường, “Anh đúng là kẻ lừa tình!”.

Lục Hiền Phong cười phá lên.

Tô Cẩm lườm anh cười, đợi đến khi anh cười xong mới vuốt đầu anh như vuốt đầu một chú cún. “Đúng mà, theo đuổi thì phải có dáng vẻ của một người đang theo đuổi, anh phải nghe lời em. Việc này cứ quyết định như vậy.”

“Tô Tô...”

Tô Cẩm hôn lên môi anh, cười hi hi, nói: “À, bị em hôn rồi này”.

“Tô Tô, em nghe anh nói...”

Tay Tô Cẩm chạm vào mặt anh, nói giọng rất nghiêm túc: “Hiền Phong, đưa em đi cùng nhé. Nếu anh để em lại một mình, thực sự em rất sợ”.

Lục Hiền Phong vui mặt vào cổ cô, nói buồn bã: “Anh cũng sợ”.

“Thế cũng tốt.” Tô Cẩm ôm lấy cổ anh, hôn lên tóc anh. “Chúng ta dựa vào nhau thì sẽ không sợ nữa.”

Lục Hiền Phong không nói gì nữa, chỉ đưa cánh tay ra ôm chặt lấy cô.

Nhìn từ bên ngoài vào, nhà họ Mạnh giống như một túp lều bình thường. Ở một thành phố nửa cũ nửa mới như thành phố T, những ngôi nhà lâu đời như vậy không phải là ít, nhưng nếu đến ở thì đối với Tô Cẩm mà nói, đây là lần đầu tiên trong đời. Tô Cẩm quan sát chiếc cửa kiềng cổ qua xe ô tô, có cảm giác như già Lưu bước vào đại quan viên.

1 Chi tiết trong tác phẩm Hồng lâu mộng của Tào Tuyết Cần.

Nghe thấy tiếng còi xe, cửa lớn được mở ra từ bên trong, một cô gái xinh đẹp mặc đồ cưỡi ngựa chạy từ trong ra.

Tô Cẩm quay đầu lại nhìn Lục Hiền Phong, “Anh không giấu em gì chứ?”.

Lục Hiền Phong không hiểu, “Chuyện gì?”.

Tô Cẩm nhìn về phía cô gái trẻ đang chạy ra bức bối, “Sao em thấy giống như là đại thiếu gia của gia đình giàu có đem một cô gái thường dân về nhà xem gia thế?”.

“Em để cho anh bình tâm một chút.” Lục Hiền Phong lườm cô, “Đó là đại tiểu thư Mạnh Văn Đình của nhà họ Mạnh”.

Tô Cẩm lại cười, “Anh nói nguy hiểm không phải là chỉ vấn đề này chứ? Bà chủ sẽ không phạt em quỳ trước từ đường vì vi phạm nội quy gia phong gì đó chứ?”.

Lục Hiền Phong định nói chuyện một cách nghiêm túc, nhưng khi nhìn thấy Tô Cẩm đang cố nhịn cười thì lại cảm thấy làm cho cô ấy căng thẳng thì không phải là một điều tốt – dù sao anh cũng cảm thấy có lỗi với cô. Nghĩ đến đó, mặt mày anh trở nên dịu dàng, đưa tay vuốt tóc cô thờ dãi. “Cười đi, cười đi, nếu phạt em quỳ trước từ đường thì anh sẽ chịu trách nhiệm đi trộm một cái đùi gà cho em – trên phim không phải là họ vẫn diễn như thế sao?”

Vốn dĩ Tô Cẩm cảm thấy hơi căng thẳng, anh nói vậy nên cảm thấy không còn căng thẳng nữa, gật đầu, nụ cười cũng trở nên thoải mái hơn. “Không sai, nhất định phải có đùi gà, đó là đạo cụ cần thiết mà.”

Chỉ nói được hai câu thì Mạnh Văn Đình đã ra đón, nhìn thấy Tô Cẩm ngồi ở trong xe. Mặc dù hơi ngạc nhiên, nhưng cô tiểu thư này vẫn rất bình tĩnh, nhìn thấy hai người xuống xe vẫn chào hỏi lịch sự, thái độ chính xác là của một vị “đại tiểu thư”. Tô Cẩm vốn thoải mái quen rồi nên gặp người như vậy thì có vẻ hơi thận trọng. Đặc biệt là khi vị đại tiểu thư này lịch sự mời Tô Cẩm đi xem phòng, ngoài lời cảm ơn, Tô Cẩm không nghĩ ra nên nói gì nữa.

Mạnh Văn Đình bước trước cô một bước, tươi cười giới thiệu với cô ngôi nhà này là của một vị hoàng thân những năm Gia Khánh, vị hoàng thân này kết hôn với cách cách của nhà quan đại thần nào đấy. Tô Cẩm vốn làm kỹ thuật nên không hứng thú gì với lịch sử, nhưng chủ nhân giới thiệu nên đành phải nghe. Cô vốn xuất thân trong gia đình nghèo khổ nên không thể phân biệt được phòng nào với phòng nào, chỉ cảm thấy sống ở ngôi nhà kiềng cổ này mặc dù có cảm giác đặc biệt nhưng đó lại là cảm giác lạnh lẽo.

“Nhà kiềng cổ như thế này không còn nhiều nữa.” Mạnh Văn Đình mở chiếc cửa gỗ có khắc hình hoa, tay vuốt ve lớp sơn màu đỏ, quay lại nhìn Tô Cẩm cười. “Tổ tiên để lại nhà, nên những người lớn tuổi đều không thể rời xa.”

Nhà không to, có một phòng rất nhỏ, bên trong là phòng ngủ, các đồ trong nhà cũng là đồ gỗ màu đỏ kiềng cổ. Tô Cẩm vừa nhìn bốn phía vừa lịch sự

nói: “Nhà thật là đẹp, trước đây tôi chưa hề có cơ hội được tham quan”.

Mạnh Văn Đình đi đằng sau cô, nói với giọng thờ ơ: “Từ thời ông tổ nhà chúng tôi, phòng phía bên này là dành cho vợ lẽ được yêu mến”.

Gi? Phòng dành cho vợ lẽ?

Tô Cẩm lặng người một lát mới biết cô ấy đang nói gì? Sau một hồi, bản chất xấu xa mới thể hiện ra, lẽ nào Lục Hiển Phong gây ấn tượng với cô ta. Hoặc là nói rằng... cô gái này đã để ý Lục Hiển Phong rồi?

Cái tai họa này đúng là biết chọn người, Tô Cẩm nghĩ, dù sao thì cũng không được.

Mạnh Văn Đình đứng bên cạnh cửa, xinh đẹp hoàn hảo, nhưng khi đối diện với Tô Cẩm, vẻ mặt vẫn lộ ra một vẻ khinh thường. “Đây là phòng ở tạm thời, có gì không chu đáo mong cô Tô tha lỗi. Bố tôi chỉ nói là có anh Lục đến ở vài ngày, không ngờ... anh ấy còn mang theo một người làm chiếc giường âm, vì thế...”

Lời nói của cô ta khiến Tô Cẩm thấy buồn cười, không nhịn được cười thành tiếng. “Giường âm... Cô Mạnh quả nhiên là con nhà đại gia, kiến thức uyên thâm. Giường âm, từ này dùng thật chính xác.”

Khỏe miệng Mạnh Văn Đình chau lại, “Cô Tô hài lòng là được”.

Tô Cẩm đi lại khắp phòng, liên tục đưa tay sờ vào những đồ vật cổ quái.

“Cô Tô có yêu cầu gì thì có thể nói với tôi...” Mạnh Văn Đình chưa nói hết thì đã bị Tô Cẩm ngắt lời. Tô Cẩm chỉ vào đôi dép bên cạnh giường nói với vẻ ngạc nhiên. “Cô Mạnh, có phải giúp việc của nhà cô cầm nhầm dép không, vì sao lại chỉ có một đôi dép nữ?”

Mạnh Văn Đình nửa như cười nửa như không nói: “Đây là phòng cô Tô, phòng của anh Lục ở chỗ khác”.

“Không được.” Tô Cẩm nghĩ ngợi rồi từ chối, “Không ở cùng nhau, anh ấy làm sao là chiếc giường âm cho tôi được? Tiền của tôi phí phạm thì sao?”.

Vai của Mạnh Văn Đình run lên, “Tiền... của cô?!”.

“Đúng.” Tô Cẩm gạt đầu. “Tôi bao anh ấy hai tháng, tiền đã trả rồi, tại sao anh ấy lại không thực hiện nghĩa vụ? Đã nói là đổi chỗ ở để tăng thêm tình cảm mà, muốn trốn như vậy thì không được.”

Đại tiểu thư Mạnh Văn Đình vô cùng ngạc nhiên, “Bao... bao?”.

Tô Cẩm lại gạt đầu, cô kiểm chế da gà đang nổi lên, “Thái độ phục vụ của Tiểu Lục Từ không tồi, ừ, kỹ thuật cũng không tồi”.

Mặt của Mạnh Văn Đình bắt đầu xanh tái, “Tiểu Lục Từ?!”.

“Đây là tên gọi thân mật.” Tô Cẩm nghiêng đầu, cười nhìn cô ta, “Cô Mạnh thấy tên gọi này thế nào?”.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Mật Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Khuê phòng

Ngoài cửa có tiếng cười của đàn ông, “Anh cảm thấy không ra sao cả, anh gọi em là “Tiểu Tô Từ” thì em thấy thế nào?”.

Mạnh Văn Đình quay người lại, vẻ mặt rõ ràng là vừa phờ phào nhẹ nhõm, “Anh Lục”.

Lục Hiển Phong cười với cô, “Cô Mạnh vất vả quá”.

Mạnh Văn Đình nhìn thấy túi du lịch trong tay anh, ánh mắt có vẻ không hiểu, “Anh Lục, anh không hài lòng với sự sắp xếp phòng sao? Có chỗ nào...”.

Lục Hiển Phong đặt túi của mình xuống bên cạnh ghế, quay đầu lại cười đáp: “Rất hài lòng, nhưng hơi phiền một chút. Tôi ở đây là được rồi, cảm ơn cô”.

Mạnh Văn Đình gạt đầu, nụ cười trên môi hơi miễn cưỡng, “Được, có cần gì thì cứ nói với tôi”.

Cô ta vừa đi thì Tô Cẩm đã chạy lại, bóp chặt cổ Lục Hiển Phong. “Tiểu Lục Từ, anh đúng là không thật thà, lại còn nói là không trêu em? Cô ấy coi em là vợ lẽ. Anh có biết vợ lẽ là gì không?”

“Biết, biết.” Lục Hiển Phong cầm tay cô đặt lên môi hôn, “Vợ lẽ, là người quan trọng nhất trong lòng”.

“Hừ!” Tô Cẩm trợn mắt nhìn anh, vẻ chán ghét, “Anh còn không nói là cô ấy không chen vào?!”

Lục Hiển Phong xua ngón tay, cười rất ý vị, “Tiểu Tô Tử, em ghen thế này đúng là không có trình độ”.

Tô Cẩm trợn mắt nhìn anh, gò má đỏ lên, “Đừng có mà nói quá, ai ghen?”.

“Lại đây, nghe anh giải thích cho em” Lục Hiển Phong kéo cô ngồi lên đùi mình, chỉ ra ngoài cửa, “Vị đại tiểu thư đó, chỉ cần ra khỏi nhà, trong bán kính một dặm không thể có ai cùng giới tính trong độ tuổi đó xuất hiện, nếu không sẽ tự động bị coi là đối thủ cạnh tranh về sắc đẹp. Em có hiểu không?”.

“Không hiểu.” Tô Cẩm liếc nhìn anh, “Làm gì có người nào lại tự yêu mình đến mức ấy?”.

Lục Hiển Phong tiến gần lại hôn lên má cô, “Không hiểu cũng không sao, dù sao em cũng nên nhớ rằng mình không có con mắt nhìn người, nghe lời anh thì sẽ không sai đâu”.

Tô Cẩm muốn phản bác, nghĩ đến lời anh nói về Ngạc Lâm lần trước nên lại không nói gì nữa. Có lẽ là thế, mình đúng là không biết nhìn người, chính người đang xuất hiện trước mặt đây, mình cũng không hiểu rõ? Anh đang làm việc gì, vì sao lại chuyển đến đây? Thái độ kỳ lạ của cô tiểu thư đó...

Cô không biết một điều gì cả.

Lúc Tô Cẩm nghĩ như vậy, trong lòng có một cảm giác lo lắng kỳ lạ.

Lục Hiển Phong như nhìn xuyên thấu sự lo lắng trong lòng cô, nâng mặt cô nhìn thẳng vào. Trong đôi mắt sáng đó dường như có một màn đen ngưng tụ lại, nhưng từ đó lại phát ra một tia sáng sắc nhọn. Tô Cẩm đã sớm biết khi anh ấy nhìn ai thì người đó không thể chống lại sự mê hoặc. Cô dựa vào người anh, nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

Hơi lạnh.

Tô Cẩm giống như một con mèo nhỏ nghịch môi anh, nhẹ nhàng vuốt ve. Tất cả những lo lắng dường như chìm xuống tận đáy lòng, chỉ còn có tình cảm ấm áp thay thế. Tô Cẩm cẩn thận cắn nhẹ lên môi anh, gọi tên anh: “Hiển Phong”.

Lục Hiển Phong nghiêng đầu đón nhận nụ hôn của cô, đôi lông mi dày sụp xuống che đi đôi mắt sáng. Lông mày và mắt không còn sắc lạnh như dao nữa mà trở nên dịu dàng. Cuối cùng Tô Cẩm cũng dựa hẳn vào người anh, hai tay ôm lấy cổ anh.

Không nghĩ gì hết, không thể nghĩ gì hết, thế giới của cô một lần nữa chỉ có một người đàn ông.

“Hiển Phong”, Tô Cẩm gần như nấc nghẹn, “Lúc không nhìn thấy anh, thực sự em cảm thấy sợ”.

Lông mi Lục Hiển Phong hơi rung động, cảm nhận hết những câu nói tình cảm của cô để những hành động nhỏ nhất có thể được cảm nhận bằng tất cả mọi giác quan.

“Hãy đi cùng với anh.” Lục Hiển Phong cắn nhẹ lên môi cô thì thầm. “Cho dù là con đường đi có như thế nào thì cũng đi cùng với anh nhé, Tô Tô”.

Ngày đầu tiên chuyển đến ngôi nhà đó, vẫn chưa kịp ăn xong cơm thì Lục Hiển Phong đã bị người ta gọi đi, sau đó đến đêm cũng không về. Tô Cẩm ôm chiếc chăn mỏng nằm trong căn phòng lạnh không ngủ yên giấc được.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lục Hiển Phong quay về tắm rửa thay quần áo, ăn bữa sáng cùng với cô rồi lại đi. Lần này đi đúng một ngày một đêm.

Ngày tiếp theo khi thức dậy, Lục Hiển Phong đã về, đang sắp đồ ăn sáng trong phòng, nhìn thấy cô anh tò ý xin lỗi cười với cô, trong mắt có tia đỏ.

Tô Cẩm hai đêm liền không ngủ ngon, nhìn thấy bộ dạng đó của anh thì cảm thấy tức giận. Cô lao lại bóp lấy cổ anh, cắn vào cằm anh, “Anh đi làm thuê cho Chu Bát Bì[1] đây à, ngày ngày bận rộn đến mức đêm cũng không về? Chui vào ổ gà sao?”. Ngừng một lát, Tô Cẩm suy tư nhìn Lục Hiển Phong, “Tiểu Lục Tử, anh nói thật với em xem, không phải là anh đi... trộm gà thật đấy chứ?”

[1] Chu Bát Bì: Tên địa chủ gian ác trong tác phẩm “Bán dạ kê khứu” của nhà văn Cao Ngọc Bảo. Tên địa chủ này thường giả tiếng gáy để bắt người ở dậy sớm làm việc.

Lục Hiển Phong dở khóc dở cười, “Anh không dám ăn trộm gà đâu, bên cạnh anh đã có một con điều hầu to thế này rồi mà”. Nói xong ôm lấy cô thở dài, “Tô Tô, em buồn lắm à?”.

Tô Cẩm tiếp tục nghịch cằm anh. Lục Hiển Phong vừa tắm và cạo râu xong nên cằm rất nhẵn, nhưng môi lại khô ráp giống như là một miếng vải thô. Tô Cẩm nghịch một lát, cười không thành tiếng.

Dáng vẻ đó của Tô Cẩm khiến Lục Hiển Phong vừa vui vừa buồn. Rõ ràng cô ấy biết hoàn cảnh của họ không phải là tốt, mặc dù hơi buồn nhưng vẫn không cúi kính. Nhưng, nếu cô ấy biết anh đang làm gì... Lục Hiển Phong không thể nghĩ được xa hơn, đưa tay vỗ vỗ lên mặt cô, hỏi nhỏ: “Vốn dĩ anh lo em sợ nên mới nói là muốn ở cùng em, bây giờ... có lẽ là không phải như vậy”.

Tô Cẩm bám lấy cổ anh gật đầu liên tục, điệu bộ giống như là cô con dâu bị bắt nạt. “Không phải, người ta sợ đến mức... sợ đến mức không ngủ được.”

Lục Hiển Phong cúi đầu xuống vuốt mũi cô, giọng nhẹ nhàng: “Thế thì tối nay nhất định anh sẽ về sớm”.

Tô Cẩm lặng yên nhìn anh, đột nhiên mặt đỏ lên rồi đẩy anh sang một bên, xoa xoa tay mình. “Không đùa nữa, không đùa nữa, anh làm em bức mình rồi đấy, cứ làm như là vợ chồng vậy.”

Lục Hiển Phong cười lớn, “Thế ai nói? Anh là do ai bao? Anh phải về làm chiếc giường ấm cho chủ nhân chứ”.

Tô Cẩm bị anh trêu, đưa ngón tay trở quẹt vào cổ anh, “Nếu anh mà không hoàn thành nhiệm vụ thì em sẽ phạt anh quỳ một tháng!”

Lục Hiển Phong vừa cười vừa cố ý nhìn cô, “Anh nói, rốt cuộc là em có hiểu giường ấm là có nghĩa gì không?”.

Tô Cẩm lùi lại một bước, vừa mới nói tới chữ “Anh...” thì đã nghe thấy ở cửa ngoài có tiếng gõ cửa, giọng một người đàn ông vọng vào: “Anh Lục, ông Mạnh đợi anh ở thư phòng”.

Nụ cười trên mặt Lục Hiển Phong biến mất trong giây lát.

Tô Cẩm biết có chuyện anh không thể kể cho mình nghe, nhưng nhìn thấy sự thay đổi trên sắc mặt của anh nên vẫn cảm thấy đau lòng. Nhìn thấy tay anh đặt lên cánh cửa, Tô Cẩm không nghĩ gì chạy lại, cắn lên vai anh. “Đàn ông nói phải giữ lời, đừng quên là em đợi chiếc giường ấm của anh.”

Mặt Lục Hiển Phong trầm tư nhưng miệng lại nở một nụ cười, cúi đầu hôn lên má cô nói nhỏ: “Được rồi, thưa đại nhân”.

Cuối cùng thì đại nhân cũng không đợi Tiểu Lục Từ về đúng giờ để làm chiếc giường ấm cho cô. Bữa tối ăn ở trong phòng, bốn món một canh, nấu kiểu Giang Nam, một người ăn thì cũng hơi lãng phí.

Không có điện thoại, không có mạng, di động bị mất sóng, Tô Cẩm thử đi ra bên ngoài nhưng phát hiện ra rằng: Có thể dạo ở trong vườn hoa, nhưng muốn ra khỏi cửa thì không được. Người đàn ông vạm vỡ lạnh lùng nhắc nhở: “Tiểu thư, mời cô về phòng nghỉ ngơi”.

Sự việc đến mức này, người ngốc nghếch nhất cũng biết là mình đang bị giam lỏng. Không thể liên lạc với bên ngoài, cô lo lắng cũng vô ích. Nghĩ đi nghĩ lại, không biết có người nào dùng cô để khống chế Lục Hiển Phong không. Nhưng, sự tồn tại của cô đối với anh ấy mà có tác dụng như vậy thì Tô Cẩm vẫn cảm thấy có một chút đắc ý, mặc dù sự đắc ý nhỏ nhoi này nhanh chóng bị cảm giác bất an thay thế.

Xem ti vi một lát, Tô Cẩm lấy vài quyển sách trong tủ sách ngồi trên ghế đọc và có một buổi chiều nhàn nhã nhất trong đời. Bữa tối là do Mạnh Văn Đình bảo người đem đến. Mạnh Văn Đình vẫn có điệu bộ của một vị đại tiểu thư không nồng nhiệt cũng không lạnh lùng, mặc dù cử chỉ vẫn rất lịch sự nhưng Tô Cẩm vẫn cảm thấy sự lãnh đạm của cô ta. Nghĩ cũng phải, chẳng qua cô cũng chỉ là một người bình thường, sự đãi ngộ như thế này là tốt rồi.

Nhưng đến tối, Tô Cẩm lại ôm chăn không ngủ được.

Căn phòng cổ kính, ban ngày đã có vẻ âm u, đến đêm lại càng khiến người ta sợ. Kết cấu cổ điển khiến chỗ nào cũng lộ rõ sự nặng nề. Cây cối bên ngoài bị gió đêm thổi in bóng lên cửa sổ. Lúc đầu nghe có vẻ giống như có người đang bước đi, lúc sau lại giống như có người đang trốn ở một chỗ tối tăm nào đó nói chuyện rì rầm.

Tô Cẩm nằm thu mình ở góc chiếc giường cỡ lớn, khắp người lông dựng hết lên, cảm thấy đêm sao mà lạnh lẽo?

Đêm lạnh giống như nước.

Rèm cửa không dày, ánh trăng chiếu thẳng vào một màu bàng bạc thể lương khiến cô nổi cả da gà.

Tô Cẩm kéo chăn trùm kín đầu. Lúc đầu nghĩ là không nhìn thấy thì sẽ không sao, nhưng không ngờ không nhìn thấy thì lại trở nên nhạy cảm với những âm thanh quái dị: Ngoài vườn có gì đó đang chuyển động, tiếng lá cây xào xạc trong đêm, tiếng móng tay cào rì rít truyền lại từ đâu đó ở trong phòng...

Những câu chuyện ma quỷ mà cô biết tự nhiên hiện ra trong trí óc, tiếp theo liệu có thể có tiếng bước chân xuất hiện ở ngoài cửa phòng cô, cửa đột nhiên mở ra, một xác chết nhảy vào?

Nghĩ đến đây, quả nhiên có tiếng bước chân bước lên thềm, dừng lại trước cửa phòng cô rồi gõ hai tiếng.

Tô Cẩm ôm chặt chăn sợ hãi run rẩy.

“Tô Tô?” Đây là giọng của Lục Hiển Phong, giống như là sợ làm cô thức giấc, “Ngủ chưa?”.

Tô Cẩm vô cùng mừng rỡ, nhảy ra khỏi giường, khi chạy đến cửa thì một sự lo sợ hiện lên trong đầu: Có phải là Lục Hiển Phong thật không? Hay là...

“Mật mã!” Tay Tô Cẩm đặt lên cánh cửa, giọng có vẻ luống cuống, “Nói đúng thì mới mở!”.

Giọng người bên ngoài ngạc nhiên, “Mật mã gì?”.

Tô Cẩm bực bội đập vào tay mình, “Tôi nói là ám hiệu, nói ám hiệu!”.

“Tô Tô, có phải em mơ ngủ nên lú lẫn rồi không, em bảo anh nói ám hiệu gì?” Lục Hiển Phong cười nhỏ. “Đại nhân, tiểu nhân đến để làm giường ám cho ngài đây.”

Tô Cẩm mở cửa rồi lao ra, bám chặt lấy anh. Lúc đầu Lục Hiển Phong nghĩ là cô đùa, cười rồi mới cảm thấy không phải, vội hỏi: “Sao thế?”.

Tô Cẩm xấu hổ nói là mình sợ quá, vội vàng nói: “Không sao”.

Lục Hiển Phong không nói gì, trầm tư giây lát rồi kéo cô nằm lên giường, “Ngủ thôi”.

Tô Cẩm ngoan ngoãn nằm xuống, cẩn thận ôm cánh tay anh, “Căn phòng này âm u lắm, thực sự em rất sợ. Anh không được đi đâu đấy!”.

Lục Hiển Phong dựa vào đầu giường châm một điếu thuốc, đưa tay ôm cô. Bởi vì không biết nói gì, nên hai người đều im lặng. Khi anh hút hết một điếu thuốc, Tô Cẩm đưa tay ôm lấy người anh, nói nhỏ: “Vừa rồi em thực sự là rất sợ”.

Lục Hiển Phong dập điếu thuốc, nằm xuống, quay đầu lại hôn lên trán cô, “Bây giờ thì sao?”.

Tô Cẩm lắc đầu, “Tốt hơn nhiều rồi”. Nói xong câu này lại không biết nói gì nữa. Trong lòng cô cảm thấy nghi ngờ, nhưng cũng biết là chỉ có thể giữ nghi ngờ này ở trong lòng. Điều này, Lục Hiển Phong cũng rõ.

Ánh trăng chiếu lên mặt sàn, vẫn bàng bạc, nhưng đã không còn khiến người ta cảm thấy sợ hãi, sự lo lắng trong lòng cũng được trấn tĩnh lại.

“Là anh không tốt.” Trầm mặc rất lâu, Lục Hiển Phong nói nhỏ. “Lúc đó anh nên để em đi, nên cố gắng tránh xa em một chút. Nhưng không có cách nào, cuối cùng anh vẫn kéo em vào vũng bùn này.”

“Không sao, rất tốt mà.” Tô Cẩm chui vào lòng anh lười biếng không động đậy. “Hai người cùng ở trong vũng bùn còn tốt hơn là anh ở trong vũng bùn, em lo lắng đứng bên cạnh.”

Lục Hiển Phong không cười, xoa lên cánh tay cô, hồi lâu mới nói nhỏ: “Em có còn nhớ chuyện anh đưa một người phụ nữ về phòng dọn đồ không?”.

Tô Cẩm không nói gì, việc đó làm sao có thể quên được?

Lục Hiển Phong thở dài, “Cũng đúng vào lúc đó, anh khuyên mẹ anh về nhà bố dượng. Con gái của dượng lấy chồng ở Đông Bắc, tháng đó sinh em bé. Họ đi thì cô thế lo liệu công việc, ở thêm vài tháng nữa. Dù sao mẹ anh cũng là người không chịu được nhàn rồi”.

Tô Cẩm ngạc nhiên, “Dự định của anh là để tất cả mọi người đều đi hết?”.

Lục Hiển Phong gật đầu, “Đáng tiếc...”.

Tô Cẩm cười, đưa tay ôm anh thật chặt, “Mặc dù khi đó cách làm của anh rất độc ác,... làm cho người khác tức giận, nhưng vì biết anh muốn bảo vệ em nên em không tính toán với anh nữa”.

Trong lòng Lục Hiển Phong vẫn cảm thấy hơi hối hận, nhưng sự việc cũng đã đến mức độ này, có nói nữa thì cũng bằng thừa. Trước khi phát sinh biến cố, trong cánh rối ren thì ai cũng chỉ cố bám vào đá để qua sông.

“Đi một bước nhìn một bước.” Lục Hiển Phong thở dài, “Bây giờ thì nhắm mắt vào ngủ một giấc”.

Tô Cẩm nhắm mắt lại, nghĩ gì lại mở mắt ra, “Đêm nay anh không đi trộm gà à?”.

“Không trộm nữa.” Lục Hiển Phong vỗ vào lưng cô, “Ngày mai, ban ngày anh không có việc gì để làm. Nếu em không ngủ thì nghỉ xem, ngày mai chúng ta sẽ làm gì”.

Ban ngày? Tô Cẩm ngồi bật dậy, “Thế buổi tối anh phải làm gì?”.

Lục Hiển Phong nhắm mắt giả vờ không nghe thấy, không ngờ giả vờ như vậy mà lại ngủ thật. Khi thức dậy thì trời đã sáng. Tô Cẩm đang ngồi ăn bữa sáng, nhìn thấy anh thức dậy thì chỉ hừ một tiếng. Lục Hiển Phong chỉ rửa qua mặt, định đến bàn ăn sáng xin lỗi Tô Cẩm thì mới phát hiện ra là cô đã ra vườn ngắm hoa rồi.

Bên ngoài vườn có người trông cửa nên không ra ngoài được. Nhưng chỗ này cách cửa ngõ không xa, có thể thấy trên đường phía trước có rất nhiều người bộ hành đang đi lại. Người giữ cửa nghiêm mặt, có vẻ căng thẳng một cách kỳ lạ.

Chỉ có một người duy nhất ung dung là Lục Hiển Phong, ngồi trên ghế xích đu dưới mái hiên đọc báo, bên tay là một tách trà nóng vừa mới pha.

Tô Cẩm không nhịn được thở dài. Được rồi, không muốn nói thì thôi, dù sao nếu mình có biết thì cũng không giúp được gì, cũng chỉ lo lắng mà thôi. Nhưng cứ đợi chờ như thế này...

“Thực sự là không có gì cần nói với em à?” Tô Cẩm hỏi. “Thực sự là không có sao?”

Lục Hiển Phong thở dài, kéo cô ngồi lên đùi mình, “Tô Tô, việc em muốn biết rồi sẽ có câu trả lời, anh đảm bảo”.

Đầu óc Tô Cẩm cảm thấy căng thẳng. Câu nói này có điều gì đó huyền hoặc?

“Ngày mai đi.” Lục Hiển Phong nghĩ, cúi đầu cười, “Hoặc là ngày kia, tóm lại là không lâu nữa”.

Tô Cẩm chưa bao giờ nhìn thấy nụ cười đó trên mặt anh, có một chút gì đó như đang tự giễu cợt, thế nào cũng không thuận mắt, nên cô nghĩ: Cười gì mà khó coi thế, rõ ràng là giống... giống như là tội nhân bị phạt tù hai mươi năm trong ngày được miễn hạn tù vậy.

Lục Hiển Phong kéo cô dựa vào ngực mình. Ngoài mái hiên là hòn giả sơn, hoa nở muôn màu sắc của ánh sáng rực rỡ của mùa hè. Tiếng ồn ào trong thành phố rất gần, trong không gian tràn ngập tiếng âm ỉ huyền ảo.

Tô Cẩm đang nghịch trên ngực anh, nói nhỏ: “Thật là tốt”.

Người đàn ông vuốt tóc cô, cười cười.

Tô Cẩm thấy đói nên tỉnh giấc. Khi mở mắt ra thì đã gần trưa rồi, cô đang nằm trên ghế, không thấy Lục Hiển Phong đâu. Trên cổ cô có một vật gì đó hơi nặng: một chiếc khóa vàng. Chiếc khóa vàng kiểu cũ, hoa văn phức tạp và tinh xảo, hai mặt đều có khắc chữ “Sống lâu trăm tuổi” – Đây là vật mà cô đã nhìn thấy trên cổ Lục Hiển Phong.

Tô Cẩm sờ vật đó trên cổ mình, cảm thấy toát mồ hôi vì sợ, một sự sợ hãi từ trước đến giờ chưa từng có.

Khi Lục Hiển Phong châm điều thuốc thứ ba thì chiếc xe đi trên đường núi cuối cùng cũng dừng lại. Nhìn ra ngoài cửa xe, mây đen bay rất thấp. Không nhìn rõ cảnh vật trong tầm mắt, gió to hơn và ẩm ướt, có cảm giác như đang có mưa.

Anh Sáu ngồi ở vị trí lái xe quay lại dặn dò người ngồi trong xe: “Đừng vội vàng. Không có lệnh của ông Mạnh thì không ai được mạnh động”.

Lục Hiển Phong tắt điều thuốc trong tay, đồng ý cùng mọi người.

Anh Sáu lại dặn Lục Hiển Phong: “Cậu bắn súng rất cừ, khi vào phải để ý đám người ở xung quanh anh Thiên. Bên ngoài đã có thiếu gia tiếp ứng, những việc còn lại cậu không phải quan tâm”.

Trong bóng tối, Lục Hiển Phong yên lặng gật đầu. Mạnh Hội Đường vẫn chưa tin dùng anh, điều này anh đã sớm biết. Lúc đầu nghĩ rằng Mạnh Hội Đường muốn lôi kéo anh vào là vì anh là cố vấn pháp luật, có thể giúp ông ta tiếp tay trong các vụ việc của công ty. Không ngờ lần này đi, Mạnh Hội Đường chỉ coi trọng khả năng bắn súng của anh – Nghĩ cũng phải, Mạnh Hội Đường là người đang làm ăn thế nào? Bên cạnh ông ta đâu có ít cao thủ có thể tìm ra được sơ hở của pháp luật? Nhưng với mình thì không thể thực hiện được quan niệm “Nghĩ ngờ người thì không dùng”, lại càng không thể “Dùng người thì không được nghĩ ngờ”.

Nói đến cùng thì vẫn là không tin tưởng. Có vấn đề chỉ là do thám, lợi dụng lần này để biết được suy nghĩ trong lòng mình, sau đó xem xét xem có thể dùng mình để tiếp tay cho các công việc của công ty không?

“Lục Từ.” Anh Sáu nhìn thấy anh lắc đầu, rõ ràng hiểu nhầm ý của anh, nói giọng chậm rãi: “Chúng ta đều là người làm thuê, chuyện giữa ông Mạnh và thiếu gia cũng không cần chúng ta phải quan tâm – Dù sao thì họ cũng là bố con. Chúng ta làm tốt việc của mình là được”.

Đây là một câu nói thật lòng. Lục Hiển Phong gật đầu. “Em biết, cảm ơn anh Sáu.”

Anh Sáu nhìn vào mắt anh, gật đầu, “Thế thì tốt”.

Khi mắt đã quen với bóng tối thì anh nhận ra bức tường không xa chính là một phần của nhà kho. Tường rất cao, không nhìn rõ được bên trong có gì. Làng chài gần đây nhất thì cũng cách một khoảng rất xa, cũng không có đường lớn. Trong kho không có đèn, có lẽ đã để hoang phế từ rất lâu rồi.

Có người cầm đèn dẫn người của Mạnh Hội Đường bước vào trong. Nhìn thấy mờ mờ trước kho có một cái vườn, có hai ba cái sân chơi bóng rổ, cạnh tường có đặt rất nhiều đồ đạc cao cao thấp thấp. Có những bóng người trong bóng tối, dường như cũng không phải là ít.

Lần trước đi lấy hàng mẫu cùng anh Sáu, Lục Hiển Phong đã phát hiện ra anh Thiên có mang theo người giống như quân nhân. Gặp thêm một lần nữa, mặc dù đã ở một nơi khác, nhưng cảm giác đó càng rõ ràng hơn. Khi bước đến phía trước nhà kho, Lục Hiển Phong bị giữ lại bên ngoài cửa, Mạnh Hội Đường cùng những người như anh Sáu, Khởi Từ đi xung quanh rồi bước vào trong.

Chiếc cửa dày nặng bằng sắt được đóng lại.

Không có ai nói gì, ngay cả những người mai phục trong bóng tối cũng không có động tĩnh. Mây đen sà xuống thấp hơn, từ phía xa có ánh đèn điện chiếu lại, có vẻ như sắp có một trận bão lớn.

Chiếc cửa sắt lớn dường như được mở ra từ bên trong. Người đầu tiên bước ra là Khởi Từ, tay cậu ta đỡ Mạnh Hội Đường. Mạnh Hội Đường cúi đầu, cổ áo và vạt áo trước có vết máu đỏ, nhất thời không thể biết là máu từ người ông ta hay từ vết thương của Khởi Từ. Hồng Bằng đứng bên cạnh Lục Hiển Phong vội vàng đưa tay ra đỡ.

Đường như cùng lúc đó, một viên đạn sượt qua gò má Lục Hiển Phong bắn vào huyết thái dương của Khởi Từ. Hồng Bàng không kịp đề phòng, máu tươi và não bắn đầy mặt và đầu. Anh ta cũng là một người phản ứng nhanh, ngay lập tức đẩy Mạnh Hội Đường lăn vào góc bên cạnh cửa khi Lục Hiển Phong lao vào. Lục Hiển Phong nghe thấy có tiếng súng nổ từ trong kho, mở cửa nhìn vào nhưng chỉ thấy mặt đất đầy bùn và máu, không biết là từ vết thương của người bên nào.

Trong nhà kho có tiếng người, nghe không biết là người đến từ nơi nào, nhưng đạn lại tập trung bắn về phía cửa lớn. Lục Hiển Phong đưa tay tắt đèn chân không ở trong kho, bất giác nghĩ: Có lẽ không phải là Mạnh Hằng Phi câu kết với người ngoài để bắt bớ của mình?

Trong nhà kho có một chiếc đèn đang đung đưa, nhưng không có người nào đi ra. Những người mai phục trong sân khấu đều lấy các địa điểm gần kho làm mục tiêu, gần kho lại không có vật gì che tầm mắt, sợ trúng đạn khiến người ta không dám ngẩng đầu lên. Lục Hiển Phong dựa theo tiếng đạn, bắn vài phát, quay lại bỗng phát hiện ra không thấy Mạnh Hội Đường và Hồng Bàng trốn sau lưng mình đâu nữa.

Phía bên ngoài cửa bỗng có một tiếng nổ lớn, cửa lớn vỡ tung do áp lực khí lớn trong không khí, trong giây lát từ bốn phương tám hướng cũng vang lên tiếng súng nổ. Áp lực trên đầu Lục Hiển Phong vừa giảm đi, một phát đạn từ phía sau thùng dầu nổ, chưa kịp đứng dậy thì phía bên ngoài cửa có một đám người tiến vào. Người đi phía trước không nằm ngoài dự đoán, chính là người mình đã quen biết từ lâu, Tam Kiếm Khách.

Lục Hiển Phong vội hỏi: “Mạnh Hằng Phi đâu?”.

“Trời ở bên ngoài rồi.” Tam Kiếm Khách chỉ ra phía sau, trong ánh lửa có một khuôn mặt quen thuộc, một đôi mắt tròn sáng như sao mai. “Chỗ này có hai cửa ra, tôi đã cho người chặn rồi. Anh mau kiểm tra số người đi.”

Người của Mạnh Hội Đường ngoài Khởi Từ trúng đạn chết, mấy người còn lại chỉ bị thương nhẹ, nhưng không có Mạnh Hội Đường, anh Sáu và Hồng Bàng ở trong đó. Võ thuật của Tam Kiếm Khách rất giỏi, dù sao thì Mạnh Hằng Phi cũng không có kinh nghiệm chiến đấu, người bên ngoài chưa kịp ra tay thì đã bị bắt. Lục Hiển Phong tạm thời chưa muốn đi gặp Mạnh Hằng Phi, liền ở lại trong sân đếm số người. Sau khi nghe điện thoại thì mặt của Tam Kiếm Khách trở nên rất khó coi.

“Thế nào?” Lục Hiển Phong cũng thấy hơi căng thẳng, “Bắt được người chưa?”.

“Trần Thiên chết rồi.” Tam Kiếm Khách đá bay một viên gạch vỡ, chửi thề, “Tên khốn đó lại chết vào lúc này...”

Lục Hiển Phong ngừng một lát mới nhớ ra là anh ấy đang nói tới Trần Thiên chính là người mà mình gặp lần trước, khi cùng anh Sáu đi lấy hàng mẫu. Trần Thiên chết rồi thì “đại ca” sau lưng hắn ta rất có khả năng sẽ bị mất dấu vết, chẳng trách Tam Kiếm Khách lại tức giận như vậy. Nhưng nhắc đến người này, không biết vì sao mà trong lòng Lục Hiển Phong lại cảm thấy bất an.

“Người của Mạnh Hằng Phi đâu, trong xe à?” Lục Hiển Phong vội hỏi anh. Tam Kiếm Khách giơ ngón tay cái ra phía sau, “Mình cho người đưa họ về cục trước rồi. Yên tâm, mình sẽ không để cậu gặp mặt với cậu ta đâu”.

Lục Hiển Phong gật đầu, lại nói: “Mạnh Hội Đường và Trần Thiên vẫn chưa ra ngoài cửa phải không?”.

Tam Kiếm Khách lắc đầu, “Rất có khả năng khi Trần Thiên ra ngoài thì gặp chuyện làm kinh động lão già này rồi. Nhưng các cửa ra tôi đều bố trí người, không chạy thoát được đâu”. Giống như thấy được sự bất an trong lòng anh, Tam Kiếm Khách lại nói: “Đã bao vây nhà họ Mạnh mười lăm phút trước người ở đó đều đã bị mang về cục, hai người mà anh nói đều có”.

Hai người mà Lục Hiển Phong nói là Mạnh Văn Đình và Tô Cẩm, nhưng không biết sao, khi nghe thấy tin này, sự bất an trong lòng anh lại càng lớn hơn. Khi về đến cục thì sự lo lắng của Lục Hiển Phong lên đến tột đỉnh: Trong những người của nhà họ Mạnh ở đây không thấy Mạnh Văn Đình và Tô Cẩm đâu. Hai người xuất hiện với tên này là hai giúp việc của nhà họ Mạnh.

Bên kia tám kính, Mạnh Hằng Phi vẫn có dáng vẻ của một con thỏ ngoan ngoãn, khi Tam Kiếm Khách lớn tiếng gọi cậu ta, thậm chí mắt cậu ta còn đỏ hoe, nhưng những vấn đề mà Tam Kiếm Khách đưa ra lại bị cậu ta khéo léo chối bỏ vô cùng điệu nghệ, không lấy được một câu trả lời chắc chắn nào.

Xét về một góc độ nào đó, tên tiểu tử này còn khó đối phó hơn cả bố cậu ta. Lục Hiển Phong chau mày, không nên được thờ dài. Có vẻ như lấy tin tức của Mạnh Hội Đường và Mạnh Văn Đình từ cậu ta là không thể.

Trong nhà kho đã phát hiện ra được hai lối thoát ra ngoài. Xem ra, Trần Thiên dường như đã sớm quyết định phải trừ khử Mạnh Hội Đường. Nhưng cả đêm đã trôi qua mà không tìm thấy tung tích của Mạnh Hội Đường, giống như là họ biến mất ở dưới lòng đất rồi. So sánh mà nói, sự biến mất của Mạnh Văn Đình còn dễ hiểu: Trong thư phòng của Mạnh Hội Đường có một cửa ngách đi thẳng xuống phòng ngầm dưới đất, phòng này có hai lối thoát ra ngoài, trong đó một cửa có dấu hiệu đã được mở. Sau cửa có một lối đi nhỏ, chỗ thoát ra là một cửa hàng bình thường không xa chợ nông sản. Cửa hàng vốn dĩ là bán gạo và lương thực, chủ cửa hàng do hết hạn thuê nên đã mang hàng đi trước đó một tuần rồi. Dù sao sự việc cũng xảy ra vào ban đêm nên không ai để ý có người ra vào.

Lục Hiển Phong vội đến xem, cửa của cửa hàng vẫn được đóng một cánh. Bên trong phòng trống không, trong góc phòng vẫn còn có một túi bột. Trên nền nhà không có người quét dọn từ lâu, không có cách nào để phân biệt dấu chân. Không còn bất kỳ dấu vết nào để tìm ra lối đi hay cửa bí mật. Bên ngoài cửa... qua một trận mưa, dấu tích nào còn để lại thì cũng không nhìn ra được nữa.

Lục Hiển Phong đứng trên bậc thềm, nhìn các dấu chân trên đường thất thần. Mới vài giờ trước đây, Tô Cẩm còn men theo con đường này rồi khỏi đây, nói cho cùng thì mình đã làm liên lụy tới cô ấy.

Nhân viên dưới quyền của Tam Kiếm Khách chạy lại, chỉ vào trong quyển sổ ghi chép, “Anh Lục, sáng nay hàng điểm tâm ở cửa chợ có người nhìn thấy một chiếc xe, vào lúc bốn giờ sáng”.

Hàng điểm tâm nằm ở cửa chợ, cửa hàng không to, có hai cửa mở, một cửa ở gần đường, cửa sau của bếp trực tiếp thông ra chợ. Chủ cửa hàng là một phụ nữ trung niên khoảng bốn mươi tuổi, cơ thể béo phì nhưng đôi mắt lại rất có hồn.

“Chúng tôi bán đồ ăn sáng, nên khoảng hơn ba giờ là phải dậy để làm bánh bao.” Chủ cửa hàng chỉ ra bếp ở phía sau, “Khi đó, trong cửa hàng ngoài tôi ra còn có một người làm công nữa”.

Lục Hiển Phong nhìn sang người bên cạnh gật gật đầu rồi quay lại hỏi chủ cửa hàng: “Chị nhìn thấy hai người đó vào lúc nào?”.

Chủ hàng nhớ lại, “Lúc đó vẫn còn mưa, ánh sáng cũng không rõ lắm. Chỉ có thể nhìn thấy là hai cô gái trẻ, người này đỡ người kia, chạy ra từ trong chợ. Bởi vì lúc đó trong chợ không có ai nên tôi mới để ý.” Nói xong lại chỉ ra trước mặt cửa hàng, “Ồ bên kia, có đỗ một chiếc xe nhỏ, hai người đó lên xe rồi lái đi”.

Lục Hiển Phong hỏi: “Xe như thế nào?”.

“Xe con, là loại...” Chủ hàng chau mày, ngập ngừng không biết nói thế nào. Người làm công bên cạnh nói xen vào, “Là xe Santana, màu xám bạc, đi theo đường phía nam”.

“Có nhìn rõ biển số xe không?”

Người làm công suy nghĩ, “Hai con số cuối là 55, còn lại tôi không nhớ được nữa”.

Lục Hiển Phong ngay lập tức gọi điện cho Tam Kiếm Khách: “Độc toàn bộ lực lượng tìm một chiếc xe Santana màu xám bạc, hai con số cuối cùng trên biển số xe là 55, đi từ cửa phía đông của chợ hướng về phía nam”.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Mật Mãi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Khóa vàng

Khi tỉnh lại Tô Cẩm thấy toàn thân mềm nhũn, mũi dường như vẫn còn bị kích thích bởi mùi thuốc mê, có vẻ buồn nôn.

Bên ngoài trời tối đen, không có ánh sáng đèn, đường đi rất xóc. Người ngồi bên cạnh đang cúi đầu ngủ gật, nhìn khuôn mặt thì có lẽ là Mạnh Văn Đình.

Họ đang ngồi trên xe đi trên đường cao tốc. Chỗ ghế lái và ghế bên cạnh đều có người ngồi, trong bóng tối, Tô Cẩm chỉ có thể mơ hồ nhận ra đây là hai người đàn ông, hơn nữa còn là những người mà cô không quen biết. Trong không gian nhỏ hẹp đây lạ lắm, lạnh lẽo và không có thiện ý.

Đầu đau kinh khủng, Tô Cẩm sờ chiếc chìa khóa vàng trên cổ rồi lại mơ hồ ngủ thiếp đi, khi tỉnh dậy một lần nữa thì trời đã sáng rồi. Họ vẫn ở trong xe, Mạnh Văn Đình đang chau mày cầm một hộp sữa, nhìn thấy cô đã tỉnh, tiện tay vứt cho cô sữa và bánh mì, vô cùng lạnh lùng bảo cô: “Ăn sáng đi”.

Tô Cẩm không hề có cảm giác khó chịu, nhưng tay chân vẫn bải hoải. Cô không muốn ăn, nhưng theo bản năng cô biết, trong hoàn cảnh này, mình không nên chống lại bất cứ người nào thì sẽ an toàn hơn. Dù sao cô cũng cần thức ăn để bổ sung năng lượng. Nếu tay chân mệt mỏi thì cô sẽ không thể làm được gì.

Tô Cẩm lặng lẽ ăn bữa sáng đơn giản, tinh thần ổn hơn rất nhiều. Cô để ý thấy người đàn ông ở ghế lái nhìn cô qua kính chiếu hậu, ánh mắt lạnh lẽo, có vẻ như dò xét, chỉ nhìn nhanh một cái rồi lại quay đi. Người này khoảng trên dưới ba mươi tuổi, cao to. Người đàn ông ngồi bên ghế lái phụ thì không quay đầu lại, giống như là cô không hề tồn tại, thái độ thờ ơ rất giống Mạnh Văn Đình. Khi lái xe chậm thuốc cho ông ta, người này hơi nghiêng đầu lại, Tô Cẩm nhìn thấy tóc ông ta đã hoa râm. Dường như người đó đã nhiều tuổi, khuôn mặt tròn đặc trưng của người già, Tô Cẩm đoán khi ông ta cười có lẽ là rất hòa nhã.

Trời càng lúc càng sáng hơn, trên đường thi thoảng có xe và người đi lại, dáng vẻ rất vội vàng, không có ai để ý đến họ. Đường cũng không rộng, rẽ lờng vòng không biết là đang đi đâu. Hai bên đường có nhiều cây to, ở phía xa là cánh đồng với từng mảng màu xanh và vàng. Mặc dù không biết là trồng cây gì, nhưng cảnh vật trước mắt khiến đầu óc thoải mái hơn.

Hình như đã đi khỏi thành phố T rất xa rồi, họ đang hướng về phía nam. Hầu hết, cảnh vật hai bên đường đều rất hoang vắng, có chỗ còn không có đường nhựa. Kiểu trốn chạy này khiến Tô Cẩm cảm thấy có một chút vui mừng: Rõ ràng là họ đang trốn chạy, như vậy có nghĩa là có người đang đuổi theo. Như vậy ngày mai, ngày kia, rất có khả năng cô sẽ được tự do.

Có hy vọng thì những ngày tiếp theo còn có thể bước tiếp. Tô Cẩm sờ chiếc chìa khóa vàng trên cổ, trong lòng nghĩ: Chỉ cần họ giữ mạng sống cho cô

thì vẫn còn hy vọng. Đối với một tù nhân mà nói, không những không phải chịu ngược đãi, thậm chí còn không bị quát mắng, chỉ có một câu: “Mày thật thà một chút, đừng có ép tao phải dùng thuốc độc. Thứ đó mà dùng nhiều thì mày sẽ bị biến thành kẻ ngu đần”.

Chế độ đãi ngộ đối với cô như thế này đã là rất tốt rồi.

Khi trời sập tối vào ngày thứ hai, phía cuối con đường núi xuất hiện một ngôi làng nhỏ. Trong làng có không đến một trăm người, khói bếp trong bóng chiều khiến người ta có cảm giác nhàn nhã như thoát ra khỏi thế giới bên ngoài.

Xe chạy đến chỗ trống ở ngoài làng, dừng ở bên ngoài bức tường khu vườn của một nhà. Tường chỉ cao bằng nửa thân người, từ ngoài có thể nhìn thấy một cái sân rất sạch sẽ, một chiếc ghế dài đặt dưới gốc cây hồng, một người đàn ông đang nhắm mắt nghỉ ngơi trên ghế.

Vừa nhìn thoáng qua, Tô Cẩm cảm thấy người này hơi quen. Đến khi xe dừng lại trước cửa, người này nghe thấy tiếng động ngẩng đầu lên nhìn, lười biếng đứng dậy. Tô Cẩm lúc đó mới nhớ ra người này hóa ra là Mạnh Hằng Phi mà mình đã gặp trong bệnh viện, nhưng... nhìn có vẻ không giống lắm. Trong ấn tượng của cô ngày hôm đó, Mạnh Hằng Phi là một đứa trẻ mới lớn, nụ cười rất tươi sáng. Nhưng người đàn ông trước mắt, mặc dù mỗi đang nở nụ cười nhưng nụ cười đó lại không thoải mái, khi nhìn người khác còn có vẻ hơi u buồn trong ánh mắt.

Lẽ nào người này còn có một người anh em song sinh?

Mạnh Hằng Phi xò dép chậm chậm đi ra, hai tay để lên nóc xe cười với người đàn ông ngồi trên ghế phụ lái, “Sao bây giờ mới đến? Con đến sớm trước bố cả nửa ngày rồi.”

Người đàn ông ngồi trên ghế phụ lái lặng yên nhìn đánh giá cậu ta, hồi lâu sau mới nói: “Ra được là tốt rồi”.

Mạnh Hằng Phi nghe câu nói này xong quay sang nhìn Tô Cẩm cười, “Dù sao thì ông Sáu cũng đỡ cho tôi một phát súng, tôi đã lo xong cho ông ấy trên đường rồi. Người đàn ông của cô đúng là một gã độc ác. Trốn trong gia đình họ Mạnh nhiều năm như thế, hóa ra là một thời vàng! Mạnh Hằng Vũ đúng là có mắt như mù!”. Câu nói nghe có vẻ rất cay nghiệt, nhưng lại nở ra một nụ cười lương thiện vô hại. Tô Cẩm muốn trốn ra phía sau lưng nhưng Mạnh Hằng Phi đã đưa tay qua cánh cửa xe đang mở giữ chặt lấy cổ cô. “Tôi nghĩ thằng đó đã biết cô ở trong tay tôi rồi, cô nói xem hán có thêm quan tâm đến cô không?”.

Tô Cẩm bị đau, cố đẩy tay cậu ta ra nhưng cậu ta mạnh quá không thể nào đẩy ra được. Trong mắt Mạnh Hằng Phi lộ ra thần sắc ngày càng đáng sợ. “Loại người như hán rất biết quan tâm đến đại cục, tôi nghĩ hán ta sẽ chấp nhận hy sinh cô thôi.”

Tô Cẩm đau đến mức như muốn chảy nước mắt, nghe đến câu cuối cùng không nhịn được, cố gắng hỏi một câu: “Cậu nói Lục Hiền Phong sao?”.

“Đồ gái thói tha”, Mạnh Hằng Phi tát cô một cái, “Lại còn giả vờ ngốc nghếch?!”.

Cầm Tô Cẩm đang bị giữ chặt, lại bị tát một cái cô cảm thấy mắt này đom đóm, nửa mặt nóng và sưng lên, nhưng mắt vẫn không mở ra, ngay sau đó lại bị thêm một cái tát, giọng của Mạnh Hằng Phi cay nghiệt và ác độc như muốn róc xương róc thịt cô: “Người đàn ông của cô không phải là đồng kịch rất tài sao? Tôi muốn để hán ta xem khi người phụ nữ của hán ta ở trong tay tôi thì hán sẽ đồng kịch như thế nào?”.

“Được rồi, được rồi.” Là giọng của Mạnh Văn Đình, với một chút mắt kiên nhẫn. “Em không kiên nhẫn được à? Đừng để chị phải coi thường em.” Bàn tay kẹp lấy cổ Tô Cẩm lập tức nói lỏng ra, hai tay Mạnh Hằng Phi chống lên nóc xe, liếc nhìn Mạnh Văn Đình cười nhạt. “Có bao giờ chị coi trọng tôi đâu? Chẳng qua tôi chỉ là một hạt giống lẩn vào trong nhà họ Mạnh, nếu không phải là người mẹ xuất thân cao quý của chị mất sớm thì có lẽ bây giờ tôi đang chờ chết ở một góc ẩm ướt hôi hám nào đó rồi. Mạnh Văn Đình, đừng nghĩ rằng chị già bộ lạnh lùng thì người khác sẽ coi chị là thánh mẫu...”

“Đủ rồi!” Người đàn ông ngồi trên ghế phụ hét lên. “Vốn dĩ còn ra hồn người, bây giờ càng ngày càng không ra gì!”

“Vốn dĩ?!” Mạnh Hằng Phi liếc nhìn ông, nhún vai không thêm để ý. “Vốn dĩ... đó là con già vờ ngốc nghếch cho bố xem. Bố không muốn sao? Thế thì con lại giả vờ cho bố xem nhé.”

“Thiếu gia.” Người đàn ông lái xe mở miệng nói. “Bây giờ chúng ta đi đâu?”

Trong mắt người khác, người lái xe nói ra câu này hoàn toàn là để phân tán sự chú ý của Mạnh Hằng Phi, nhưng rõ ràng Mạnh Hằng Phi lại không thấy như vậy. Cậu ta kéo lại cổ áo, nói ra vài câu không giấu được sự đắc ý: “Hôm nay ở đây, ngày mai đi”.

Lái xe nhìn Mạnh Hội Đường, đang định hỏi tiếp thì Mạnh Hằng Phi đã nói thêm: “Nơi này có vẻ nguy hiểm nhưng trên thực tế lại rất an toàn. Bố cứ yên tâm giao việc này cho con”.

Mạnh Hội Đường cúi đầu hút thuốc không trả lời. Ngược lại, Mạnh Văn Đình lạnh lùng hừ một tiếng. “Giao cho cậu sao? Giao cho cậu mạng sống của mọi người đây.”

Mạnh Hằng Phi rướn mày nhìn cô, “Chị có thể không đi cùng”.

“Đủ rồi!” Mạnh Hội Đường lại lên tiếng, giọng nói không còn nóng giận như trước, có vẻ hơi mất kiên nhẫn, thở dài. “Đã đến nước này rồi mà còn cãi nhau, hay lắm hay sao?”

Mạnh Văn Đình cúi đầu nói một câu: “Xin lỗi bố”.

“Chị thật biết cách giả vờ.” Mạnh Hằng Phi lười biếng rướn mày, cười có vẻ không thèm quan tâm. “Chẳng trách chị lại quan tâm đến hân ta như thế.”

Mạnh Hội Đường xuống xe đóng mạnh cửa xe. Mạnh Hằng Phi không để ý đi theo sau ông ta vào sân. Mạnh Văn Đường liếc nhìn khuôn mặt đầy nước mắt của Tô Cẩm, bắt gặp chau mày, “Xuống xe!”.

Hai cái tát khiến Tô Cẩm hơi sợ - đối với một người chưa bao giờ bị đánh mà nói, bị người ta tát hai cái đúng là một việc to lớn. Trong cuộc sống của cô, thậm chí có rất ít cơ hội nhìn thấy bạo lực. Lần trước khi chiếc USB bị cướp, cô phải ngồi bên đường rất lâu mới có thể kiềm chế được cảm giác sợ hãi run rẩy khắp cơ thể. Vốn dĩ cho rằng cảm giác sợ hãi đó mình đã quên mất rồi, không ngờ rằng, khi bị tát hai cái, tất cả những cảm giác sợ hãi lại đột ngột quay về với một mức độ cao hơn. Khi xuống xe, Tô Cẩm cảm thấy chân mình hơi run, điều này khiến cô vô cùng xấu hổ.

Chỗ họ qua đêm là một ngôi nhà rất bình thường, có vài căn phòng bằng gạch vôi đồ đặc rất đơn giản, được thu dọn khá sạch sẽ. Tô Cẩm nhìn qua cửa sổ thấy có hai vợ chồng trung niên tướng mạo to béo đang vội vã chuẩn bị bữa tối ra vào vào trong sân, nhìn thái độ của họ có vẻ như rất quen biết với người của Mạnh Hội Đường. Tô Cẩm không đoán được quan hệ giữa họ, ý nghĩ muốn cầu cứu họ tắt ngấm, dù sao bây giờ tay chân cô cũng bị còng rồi, bên cạnh còn có Mạnh Văn Đình, khuôn mặt vô cảm, muốn cầu cứu thì cũng lực bất tòng tâm.

Không lâu sau, đôi vợ chồng đó đặt một cái bàn thấp ra giữa sân, sau khi các món ăn lần lượt được mang lên, đôi vợ chồng này lui vào. Mạnh Văn Đình mở còng tay khóa cô vào đầu giường, ra ngoài rồi bung vào một cái đĩa đặt trước mặt cô. Một bên đĩa đặt hai cái bánh bao, chỗ còn lại là khoai tây thái sợi. Mạnh Văn Đình lấy đĩa đặt vào trong tay cô, mặt không bộc lộ một chút cảm xúc nào nói một câu: “Ăn cơm đi”.

Tô Cẩm nhìn cô ta, cô ta tránh ánh mắt của Tô Cẩm, quay người bước ra ngoài.

Khi đối diện với cô, người phụ nữ này không nói nhiều. Tô Cẩm không biết có thực sự là cô ta giống như Mạnh Hằng Phi nói “quan tâm đến anh ta”. Nếu thực sự như vậy, cô ta chắc chắn sẽ không có ấn tượng gì tốt đẹp với mình, huống hồ hôm gặp mặt, cô lại nghĩ rằng là mình lừa dối cô ta.

Nhưng người phụ nữ này lại bảo vệ cô không biết là vô tình hay hữu ý? Mặc dù Tô Cẩm không thể khẳng định, nhưng cô có một chút nghi ngờ: Nếu không phải là Mạnh Văn Đình nói giúp cô ngăn Mạnh Hằng Phi lại thì những cái tát trên mặt cô sẽ không phải là chỉ có hai cái. Sự điên cuồng của Mạnh Hằng Phi khi đó, bây giờ nghĩ lại cô vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Tô Cẩm chuyển ánh mắt từ chiếc bàn bên ngoài cửa sổ nơi đám người đó đang ngồi về hai chiếc bánh bao. Cho dù nói như thế nào thì vẫn cần ăn, cô cần phải có đủ sức khỏe để đón chờ bất kỳ cơ hội nào có khả năng thoát thân.

Sau khi Mạnh Văn Đình thu bát đĩa thì không quay lại nữa. những người ngồi trong sân ăn xong cũng đều quay về phòng mình. Cửa phòng Tô Cẩm đã khóa ở bên ngoài, cô không thể nhìn thấy phòng của họ từ cửa sổ phòng cô được. Cách âm của phòng không tốt, cô có thể nghe thấy tiếng nói chuyện rì rầm trong phòng họ, nhưng không nghe rõ được họ đang nói gì.

Trời tối dần, không khí có thêm vẻ mát lạnh vốn có của rừng núi.

Một tay Tô Cẩm bị còng, không làm được gì nhiều. Cô dựa vào giường, thân thể mỏi mệt sau khi ăn và cả ngày trông chừng trên xe. Lúc chuẩn bị chợp mắt thì chợt có tiếng động lớn, cửa phòng bị đẩy mạnh từ bên ngoài.

Tô Cẩm ngạc nhiên, chưa kịp ngồi dậy thì người mở cửa đã bước lại bên giường. Tô Cẩm vẫn chưa nhìn rõ anh ta là ai thì ngửi thấy mùi rượu. Trong đêm tối thế này, mùi rượu khiến không khí trở nên đặc biệt làm cho con người ta sợ hãi theo bản năng.

Tô Cẩm bắt gặp thu người lại, cổ tay vẫn bị còng vào đầu giường, khi va vào đó thì phát ra một tiếng động. Âm thanh này kích thích người vừa vào phòng. Hân ta túm lấy tóc Tô Cẩm kéo về phía mình, đồng thời một tay thò vào trong cổ áo cô, kéo mạnh.

Tô Cẩm bắt chập tất cả đẩy tay hân ta ra, người thu về phía sau thì lại bị hân ta túm tóc kéo lại. Người này rất thô bạo, Tô Cẩm cảm thấy da đầu mình sắp bị hân ta kéo rách rồi, bắt gặp kêu lên thành tiếng.

Hân ta dường như bị Tô Cẩm dùng cả tay chân chống lại nên nổi điên, tát lên mặt cô, chửi mắng: “Đồ thói tha, mày dám cào tao?”, vừa nói vừa kéo vạt áo của cô.

Trong tiếng kêu của Tô Cẩm đã có tiếng khóc. Cô cảm giác thấy bàn tay của người đàn ông lạ xuyên qua làm rách áo cô, trượt xuống từ trên cổ cô. Một cảm giác đùng chạm như rắn độc, khiến máu đông lại. Tô Cẩm vừa cong hai chân lại, vẫn còn chưa kịp co lên thì cơ thể của hân ta đã ép lên cô, giống như một tảng đá.

“Bỏ tôi ra...” Tô Cẩm gào khóc. Mạnh Hằng Phi bị tiếng khóc của cô làm cho phiền não, vớ lấy chiếc khăn bên cạnh nhét vào miệng cô.

Đúng lúc đó thì cửa phòng lại bật tung một lần nữa, bóng một người đàn ông lao vào, kéo Mạnh Hằng Phi ra ngoài.

“Lý Hiểu Âu, anh dám can tội sao?” Mạnh Hằng Phi chửi to. “Anh chẳng qua cũng chỉ là một con chó dưới tay lão gia thôi...”

Ngoài cửa, Mạnh Văn Đình khoanh tay lạnh lùng nhìn cậu ta, “Chúng ta đều là chó dưới tay lão gia, nhưng cậu thì đặc biệt hơn, cậu là một con chó điên”.

“Đi với mẹ chị đi, Mạnh Văn Đình, tôi ngứa mắt với chị lắm rồi...”

Câu chửi của Mạnh Hằng Phi bị người lái xe tên là Lý Hiểu Âu ngắt lời, “Thiếu gia, cậu mà làm ầm lên thì cả thôn nghe thấy, đến lúc đó thì chúng ta

không dễ thoát thân. Huống hồ xuống núi thì con gái đâu có thiếu, hà tất phải là lúc này?”

“Các người thì hiểu gì?” Mạnh Hằng Phi gạt tay anh ta, tức giận mắg. “Con bé này là người của thằng đó. Thằng đáng chết đó suýt chút làm tao mất mạng, tao không muốn để cho hắn ta sung sướng!”

“Được rồi, được rồi.” Giọng Mạnh Văn Đình có vẻ mất hết kiên nhẫn. “Anh Lý, anh đưa cậu ta về, đừng để cậu ta làm ầm ĩ lên khiến mọi người không thoát thân được.”

Lý Hiểu Âu nói một câu: “Vâng, đại tiểu thư”, rồi kéo Mạnh Hằng Phi về phòng phía bên kia sân. Sau tiếng đóng cửa nặng nề, không gian yên tĩnh trở lại.

Mạnh Văn Đình trầm ngâm giây lát rồi thờ ơ nói: “Cô ngủ đi, sẽ không xảy ra chuyện như thế này nữa”.

Cửa phòng đóng sập lại rồi bị khóa ở bên ngoài.

Tô Cẩm kéo vạt áo ngồi thu lại trên giường. Cho đến lúc này, cảm giác sợ hãi mới chìm lắng xuống, giống như bầu trời đêm đen kịt bức bối khiến người ta không thể thở được.

Tên thật của Tam Kiếm Khách là Từ Khiêm, là bạn học cùng trường với Lục Hiến Phong, khi tốt nghiệp, một người vào bộ đội. Sau khi xa cách vài năm, do nhiệm vụ điều tra ma túy ở thành phố T mà họ liên lạc lại với nhau. Bạn bè của Lục Hiến Phong không nhiều, người này là một trong số đó.

Mở cửa phòng khách sạn thấy mùi mật khói thuốc, Từ Khiêm không thấy ngạc nhiên chút nào. Máy tính đang mở, đã hai đêm rồi Lục Hiến Phong vùi đầu vào vụ án, hai mắt đỏ quạch giống như mắt thỏ.

Từ Khiêm đặt đồ ăn sáng vẫn còn nóng trước mặt anh, liếc nhìn màn hình máy tính, không để ý nhún vai. “Hoa Sinh, cậu không cần phải tự trách mình như thế. Mạnh Hằng Phi trốn thoát không phải do cậu, còn về phía Mạnh Hội Đường, đó là sơ suất của mình. Mình không biết là trong phòng kho đó lại có một con đường ngầm dưới đất như thế.”

Lục Hiến Phong lắc đầu, cầm đĩa gắp một miếng bánh cho vào miệng, “Cậu không cần phải an ủi mình”.

“Ai an ủi cậu?” Từ Khiêm lấy ống hút cắm vào cốc sữa đậu nành giúp anh, đẩy về phía trước mặt anh, tỏ thái độ không bằng lòng. “Thành thật mà nói: Trần Thiên chết thì cả nguồn cung cấp hàng cho thành phố T và khu vực Trung Nguyên đã bị cắt đứt – nếu chỉ là tạm thời thì chúng ta cũng có thể thờ phào rồi, các quán rượu ở thành phố T vào buổi tối ít nhiều cũng trong sạch hơn.”

Lục Hiến Phong ăn xong bữa sáng mà không ngẩng đầu lên, vừa lấy khăn lau tay vừa hỏi anh: “Có tin gì ở cục không?”.

Từ Khiêm nhăn mũi, “Cục nói là chúng ta phối hợp cùng với đồng nghiệp ở An Hóa”.

Từ cửa chợ theo chiếc xe Santana màu xám bạc hướng về phía nam, đến gần An Hóa thì mất dấu vết hoàn toàn. An Hóa có hơn mười thị trấn, trong đó hơn một nửa là vùng núi, lại có nhiều danh lam thắng cảnh. Mặc dù chưa đến mùa du lịch nhưng khách du lịch ra vào cũng không ít, ở nơi như thế mà tìm người thì ai cũng hiểu là rất khó.

Từ Khiêm đưa tay gõ lên bàn hai tiếng, nói nhỏ: “Sự thực là, mình còn một tin nữa, cậu có muốn nghe không?”.

Lục Hiến Phong nhướn mày nhìn anh, trong đôi mắt đỏ quạch để lộ một chút hồ nghi, “Tin gì?”.

Từ Khiêm lấy ra hai điều thuốc đưa lại một điều rồi nói nhỏ: “Cậu có nhớ Ngạc Lâm không?”.

“Anh ta?” Lục Hiến Phong hơi chau mày lại, “Không phải là anh ta đang bị điều tra sao?”.

“Đúng rồi.” Từ Khiêm dùng ngón tay đang kẹp điều thuốc chỉ lên màn hình máy tính, “Tên tiểu tử này không biết từ đâu mà biết vấn đề của chúng ta, có ý muốn giúp đỡ, muốn cậu gọi điện cho anh ta, nói là sẽ cung cấp dấu vết quan trọng”.

Hai hàng lông mày sắc của Lục Hiến Phong chau lại, trong mắt để lộ vẻ trầm tư suy nghĩ. Anh yên lặng giây lát rồi nhấc điện thoại gọi về thành phố T, tìm cậu Vu ở tổ điều tra ma túy. Không lâu sau, có điện thoại gọi đến, lần này, giọng người đàn ông ở đầu dây bên kia là giọng mà anh không hề muốn nghe: “Là Lục Hiến Phong?”.

Giọng nói này khiến Lục Hiến Phong hơi ngạc nhiên. Trong ấn tượng của anh, Ngạc Lâm có vẻ ngạo mạn, nhưng giọng nói này lại rất ôn hòa, không hề gộc cạnh. Lục Hiến Phong không thể nào kết nối được sự liên quan giữa người đàn ông có giọng nói này và con người đó.

“Ngạc Lâm?” Lục Hiến Phong hỏi một câu để xác định lại.

“Là tôi.” Giọng Ngạc Lâm nhàn nhạt, có vẻ lo lắng, “Tôi tìm anh là vì muốn hỏi, có phải là Tô Cẩm bị Mạnh Hội Đường bắt đi rồi không?”

Đáy lòng Lục Hiến Phong có một vật gì đó đè nặng, tự nhiên cảm thấy vô cùng đau đớn.

“Các anh vẫn đang đuổi theo chứ?” Ngạc Lâm không thấy anh trả lời lại hỏi, “Bây giờ các anh đang ở đâu?”.

“Vi sao anh lại hỏi câu này?” Giọng Lục Hiển Phong trở lại bình tĩnh như trước, trước mắt giống như là bóng đêm tăm tối, “Có liên quan gì đến anh?”.

Ngạc Lâm yên lặng giây lát rồi nói nhỏ: “Tôi có lỗi với cô ấy”.

Lục Hiển Phong tức giận cười thành tiếng: “Anh tìm tôi chỉ để nói cái câu vô nghĩa này sao?!?”.

“Không, không phải.” Ngạc Lâm như sợ anh tắt máy, vội vàng nói tiếp: “Người của Mạnh Hội Đường luôn liên lạc với tôi, điều này anh cũng biết. Người tôi hay gặp nhất họ Thường, người khác gọi anh ta là Đạo Bá Tử. Cái tên này chắc anh cũng đã nghe qua rồi đúng không?”

Lục Hiển Phong không trả lời.

Ngạc Lâm lại nói tiếp: “Có lúc nói xong chuyện công việc, tôi và Đạo Bá Tử cũng đi ăn cùng nhau và nói chuyện. Thời gian này vì muốn phát triển gia nghiệp nhà họ Mạnh, anh ta đã từng nhắc đến vài địa danh với tôi”.

Đột nhiên hơi thở của Lục Hiển Phong trở nên gấp gáp, giọng cố gắng nói chậm lại: “Tin như thế này mà anh ta còn chia sẻ với anh thì có vẻ như tôi đã đánh giá thấp mối quan hệ của anh với Mạnh Hội Đường”.

Ngạc Lâm tự cười, “Lục Hiển Phong, tôi biết trong mắt anh, tôi chỉ là một kẻ bỏ đi, nhưng bây giờ coi như tôi cầu xin anh lần này, tin tôi có được không?”.

Lục Hiển Phong cười lạnh lùng nói: “Anh lấy gì ra để tôi tin anh?!?”.

Ngạc Lâm không nói gì, thờ dài, yên lặng hồi lâu rồi mới nói nhỏ: “Cứ coi như là tôi muốn thật lòng lần này”.

Lục Hiển Phong vò đầu bứt tóc, giọng nói có vẻ hơi sốt ruột: “Anh nói đi. Nếu lừa tôi thì tôi sẽ không bỏ qua cho anh”.

“Điều này tôi tin.” Ngạc Lâm cười khở sở. “Cho dù nói như thế nào, cứu người là điều khẩn cấp.”

Lục Hiển Phong nhìn về phía Từ Khiêm đang đóng tai nghe lỏm câu chuyện giữa hai người, ra hiệu cho anh cầm sổ và bút lại, cầm lấy bút mới phát hiện ra là tay mình đang run rẩy, vội vàng đưa giấy bút cho Từ Khiêm, có ý là: Minh nói, cậu ghi.

Từ Khiêm hiểu ý, vội vàng cầm giấy bút tiến lại gần anh.

Lục Hiển Phong lấy tay dấm vào bên miệng mình, cố gắng để cho giọng nói trở lại bình tĩnh: “Anh nói đi, tôi sẽ ghi lại”.

Ngạc Lâm nói vài địa danh, Từ Khiêm nhanh chóng ghi lại.

“Tôi sẽ kiểm tra lại.” Ánh mắt Lục Hiển Phong nhanh chóng nhìn một lượt các địa danh, do dự một lát rồi nói thêm một câu: “Có tin gì của cô ấy tôi sẽ gọi điện báo cho anh”.

“Nếu cô ấy ổn thì không cần thông báo cho tôi.” Ngạc Lâm chậm chậm nói. “Đội bao giờ tìm thấy cô ấy, mong anh thay tôi nói một câu: Có một người, mặc dù đã mất tư cách để quan tâm đến cô ấy nhưng vẫn luôn quan tâm đến cô ấy.”

Tô Cẩm gần như mất ngủ suốt đêm. Thần kinh cô luôn căng thẳng, chỉ một tiếng động nhỏ trong đêm cũng có thể làm cô giật mình.

Đêm ở vùng núi rất yên tĩnh, lắng tai nghe cũng chỉ nghe thấy tiếng gió thổi vi vu ở trong rừng và tiếng côn trùng rình rích kêu trong đám cỏ dưới cửa sổ. Nếu không phải là đang ở trong tình trạng bị đất như thế này thì Tô Cẩm sẽ cảm thấy mình đang nghỉ ngơi ở một khu nông trại nào đó – chỉ đáng tiếc là huyết thái dương vẫn rất đau, da gà vẫn nổi lên, mọi góc ngách trong cơ thể đều lo lắng sợ hãi.

Có lẽ trước khi nguy hiểm thực sự đến, ai cũng đều cho rằng mình có thể giữ được bình tĩnh. Tô Cẩm cũng vậy, trên đường đến đây, thậm chí cô còn tính đến việc nhân cơ hội Mạnh Văn Đình ngủ say, sẽ làm như thế nào, sau đó thoát được thân. . .

Nhưng đáng tiếc, việc khiến cô sợ hãi lần này đã làm tan vỡ sự tin tưởng quá mức của Tô Cẩm vào bản thân mình.

Vốn dĩ cô thực sự sợ hãi, trong giây lát nhận ra rằng mình không có cách nào chống lại được con quỷ đó, tuyệt vọng khóc lóc và run rẩy, cảm thấy mọi thứ dươf như sụp đổ. . . điều này khiến Tô Cẩm cảm thấy xấu hổ, nhưng theo phản ứng bản năng của cơ thể, cô hoàn toàn không bỏ cuộc.

Nếu nói những phản ứng thông thường này còn có ý nghĩa nào đó thì ý nghĩ muốn chạy thoát của cô lại càng mạnh mẽ hơn.

Tô Cẩm dùng bàn tay tự do còn lại của mình nắm chặt chiếc khóa vàng trên cổ, cố gắng lấy lại bình tĩnh. Vấn đề nghiêm trọng nhất bây giờ là cô đang bị còng tay vào đầu giường. Ngoài việc nhìn thấy trên tivi, đây là lần đầu tiên Tô Cẩm nhìn thấy còng tay, cho dù đưa cho cô dụng cụ chuyên dụng thì chưa chắc cô đã biết mở ra như thế nào, huống hồ hiện tại trong tay cô không có gì. Được rồi, cứ coi như cô mở được khóa, thì khả năng thoát anh khỏi đây là bao nhiêu? Cho dù có thoát ra được, thì cô cũng không thông thuộc địa hình, không biết chạy về hướng nào? Tô Cẩm nhớ ra đôi vợ chồng trung niên chuẩn bị bữa ăn tối cho họ, có vẻ như hai người này rất quen Mạnh Hội Đường. Nếu những người khác trong thôn cũng đứng về phía họ thì mình phải làm như thế nào?

Không thể hét lên. Trong hoàn cảnh như thế này, theo bản năng cô biết nhất định không được làm kinh động đến nhiều người, có khi một câu “cầu cứu” cũng có thể làm cô mất mạng.

Tô Cẩm cắn tay, cố gắng kìm nén cảm giác tuyệt vọng của mình.

Không thể trốn ở chỗ nghỉ lại, thế thì chỉ có thể tìm cách ở trên đường. Trên đường đi, cửa xe khóa, cửa sổ cũng không mở được. Thình thoảng có lúc dừng lại nghỉ, Mạnh Văn Đình không rời cô nửa bước. Tô Cẩm để ý dưới tay cô ta luôn có một cái hộp lớn, không biết ở đó có giấu cái gì? Súng, hay là loại thuốc nào đó khiến người ta bị hôn mê? Lại còn cái người tên là Lý Hiểu Âu, luôn giữ với cô một khoảng cách không gần không xa. Nếu may mắn có thể không chế được Mạnh Văn Đình thì phải làm thế nào để đối phó với Lý Hiểu Âu?

Đây đều là những vấn đề.

Khi vừa rời khỏi thành phố T không phải là cô không từng chạy trốn, nhưng tốc độ chạy của Mạnh Văn Đình còn nhanh hơn cô, khi bắt được cô, tay cô ta cũng rất khỏe. Lúc đó, Mạnh Hội Đường và người lái xe Lý Hiểu Âu đều không làm gì. Từ ánh mắt của họ có thể nhận thấy, việc cô hao phí sức lực để chạy trốn chỉ là một trò hề mà thôi.

Tô Cẩm ôm chặt hai đầu gối, vùi đầu vào đó. Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ cảm thấy khả năng thoát thân trên đường là tương đối nhiều, ví dụ ở trạm dừng trên đường cao tốc. Nếu hành động bất thường của mình khiến người khác chú ý... Hy vọng rằng, hành động của mình có thể khiến người khác gọi 110 để báo cảnh sát.

Toàn thân Tô Cẩm bắt đầu run rẩy, nhưng lần này không phải là sợ hãi. Cô nằm lên gối đầu giường, cố gắng bắt mình nhắm hai mắt lại để nghỉ ngơi, đồng thời nói đi nói lại với mình rằng: Cho dù thế nào thì cũng không được run sợ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Mật Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Sơn trại

Tình giấc vài lần trong đêm, đến khi trời tảng sáng thì không thể ngủ được nữa, Tô Cẩm dựa vào đầu giường nghĩ xem mình nên làm gì, nghĩ đến nỗi đau đầu.

Buổi sớm ở trên núi quả thật rất tuyệt, những tia nắng vàng nhảy nhót xuyên qua tán lá, cả làng như được tắm qua một lượt bằng nước sạch, không khí vô cùng trong lành, có mùi thơm đặc biệt của gỗ rừng. Cho dù lúc rửa mặt cũng có người đứng bên cạnh trông chừng nhưng tâm trạng của Tô Cẩm cũng tốt hơn rất nhiều, lúc nhìn thấy Mạnh Hằng Phi, mặc dù trong lòng vẫn sợ hãi theo bản năng nhưng bề ngoài đã có thể tỏ ra thản nhiên.

Đương nhiên điều này có liên quan đến việc cô không nói gì với Mạnh Hằng Phi. Không thể không nói rằng, khi người này xuất hiện một cách hiền lành trước mặt người khác, rất khó có thể liên tưởng đến việc trong đêm cậu ta còn đồ, vô lại như thế nào. Nếu không nhận thấy vẻ độc ác ẩn sâu trong mắt, thì đó rõ ràng chỉ là một cậu bé đang lớn vô cùng bình thường, lễ phép ngoan ngoãn. Nụ cười sáng ngời của người ở trong lứa tuổi của cậu ta – gần giống như ấn tượng của Tô Cẩm trong lần đầu tiên gặp tại bệnh viện.

Đáng tiếc đó chỉ là giả tạo.

Thực sự đáng tiếc, đó chỉ là cậu ta cố ý giả tạo như vậy.

Tô Cẩm thở dài, vắt chiếc khăn lên giá gỗ, cầm chiếc lược gỗ mà Mạnh Văn Đình đưa cho để chải đầu, sau đó lại được đưa về phòng, còng tay vào khung giường.

Vừa rời khi ra ngoài sân rửa mặt, cô quan sát rất kỹ phía bên ngoài bức tường cao bằng nửa thân người. Đây là một ngôi làng rất bình thường, nhà rất thấp bé, không phải những làng mới lập giàu có vẫn được tuyên truyền trên báo. Bên ngoài sân là đường đất men theo địa hình, rộng nhất cũng chỉ vừa một chiếc xe đi, phía xa thì bị cây cối che hết. Nhưng, chạy thật nhanh ra khỏi cái làng này cũng không phải là việc dễ dàng.

Bữa sáng có bánh bao, rau muối và sữa nóng. Bánh bao có màu hơi vàng, rau muối cũng không ngon, nhưng sữa thì rất mới, sữa hộp ở thành phố không thể ngon bằng.

Ăn xong bữa sáng, người của Mạnh Hội Đường không vội đi nhưng ngồi ở ngoài sân rì rầm bàn luận gì đó. Tô Cẩm dựa vào đầu giường chán nản, đột nhiên cảm thấy chóng mặt, hai mí mắt không mở ra được giống như là bị keo dính lại. Lúc đầu còn nghĩ là do đêm không ngủ được, sau khi ăn mới bắt đầu cảm thấy mệt mỏi rã rời. Không lâu sau, chân tay cũng mềm nhũn, Tô Cẩm mới biết là cô đã bị bỏ thuốc mê.

Trong đầu Tô Cẩm nhanh chóng nhớ lại những thứ mình đã ăn: bánh bao, rau muối hay là sữa?

Chân tay mềm nhũn, nhưng đầu óc thì vẫn tỉnh táo, Tô Cẩm cảm thấy mình được người nào đó diu vào trong xe, động tác của người này rất nhẹ nhàng và cẩn thận, có lẽ là Lý Hiểu Âu, người vừa là lái xe vừa kiêm vệ sĩ. Ngồi bên cạnh cô vẫn là Mạnh Văn Đình, nhưng lần này, người ngồi phía sau là Mạnh Hằng Phi. Hai chị em ngoài việc nói kháy nhau thì hầu như yên lặng không nói gì.

Tiếp theo chỉ là cảm giác lắc lư, trông thành vô cùng.

Không nhìn rõ đường đi, cũng không nhận ra được phương hướng, thế giới của Tô Cẩm trở nên hỗn độn. Bị bắt thế này, ngoài cảm giác nhục nhã, còn là cảm giác mất kiên nhẫn vì lực bất tòng tâm. Cô biết đối với Mạnh Hội Đường mà nói, cô chỉ là một tấm bùa hộ mệnh, nếu Lục Hiến Phong bắt được họ, cô có thể trở thành lá bài để họ đưa ra điều kiện; nếu Lục Hiến Phong không bắt được họ, đến ngày họ thoát thân thì mạng sống của cô cũng chấm hết. Họ không thể vô duyên vô cớ đem theo một người cho vương chân.

Nhận thức được điều này, Tô Cẩm không cảm thấy sợ nữa, cô chỉ cảm thấy không cam tâm.

Người đàn ông đó, người đã đeo chiếc khóa vàng lên cổ cô rồi ra đi không nói một lời, cô vẫn không kịp đưa anh ấy về nhà giới thiệu với bố mẹ - Họ vẫn thường nói với cô rằng, cô vừa lười vừa không biết làm việc nhà, nhất định không thể gả được cho nhà tử tế. Mà người đàn ông đó, không những rất đẹp trai mà còn biết làm nhiều món ngon, họ nhất định sẽ thích anh ấy, có khi còn nói một người đàn ông tốt như vậy vì sao lại để ý đến cô nữa...

Một giọt nước mắt nóng bỏng chảy ra từ mắt Tô Cẩm, lan nhanh xuống cằm, đọng thành giọt long lanh ở đó, đường xóc nên rơi xuống vạt áo.

Vài ngày tiếp theo đó rất u tối, Tô Cẩm cũng không biết là mình đã ngủ bao lâu. Cảm giác nửa tỉnh nửa mê kéo dài mãi đến khi có giọt nước mưa rơi xuống mặt cô, dịu dàng.

Ngoài cửa xe, mây đen đã hạ xuống rất thấp, phía trên mặt đường có những đám mây rất lớn như muốn nuốt chửng lấy con đường và chiếc xe. Trong tầm mắt chỉ có núi và núi, có lúc thấy đất bùn với màu đỏ rất mới, phía xa là mây mù và núi non mờ mịt.

Bên đường đôi lúc nhìn thấy vài ngôi nhà có hình dáng kỳ dị, hầu hết được làm bằng gạch, trông giống như nhà tre của dân tộc thiểu số, tầng trệt là nhà hàng. Có nhà hàng còn treo biển, trên đó viết: “Đặc sản Lào”.

Đây là chỗ nào?

Khi trời tối, xe rẽ vào một con đường núi, dần dần đi vào một cái sân nhỏ giống như ở khu nghỉ mát. Sân không to, bốn phía là phòng nghỉ, ở giữa có một vườn hoa. Cấu trúc nhà cũng tương tự như các nhà nhìn thấy trên đường, có vẻ mới hơn một chút. Ở dưới nhà có vài chiếc xe, ngoài ra còn có vài xe tải chờ hàng.

Ra đón họ là một người trung niên, vừa gầy vừa đen, có nụ cười rất hòa nhã. Tô Cẩm nhìn thấy chỉ có một mình Lý Hiểu Âu xuống xe đưa cho người đó một điều thuốc rồi nói nhỏ vài câu. Sắc mặt của người trung niên đó đột nhiên thay đổi, dường như hơi sợ hãi, liếc trộm vào trong xe, thái độ có vẻ do dự.

Mạnh Hằng Phi cúi nhỏ: “Cái đồ để trui, lúc cầm tiền thì sung sướng thế!”

“Cầm mồi!” Mạnh Hội Đường ngồi trên ghế lái phụ mắng nhỏ. “Đến đây thì không phải là mầy làm chủ, liệu hồn mà nhận nhận cái tính cách thói của mầy đi.”

Mạnh Hằng Phi không phục lắm lắm, điều ngạc nhiên là Mạnh Văn Đình ngồi bên cạnh cũng không nói gì mà chau mày nhìn hai người đang nói với nhau qua cửa sổ, có vẻ như đang có điều gì lo lắng.

Mạnh Hội Đường nhìn cậu ta qua gương chiếu hậu, “Chúng ta không quen biết ở đây, muốn thoát khỏi biên phòng không phải là dễ, cần phải dựa dẫm nhiều vào họ”.

Mạnh Hằng Phi không phục cãi lại: “Không phải là Lý Hiểu Âu đã từng đi rồi sao?”.

Mạnh Hội Đường hừ một tiếng, “Cậu ta đi theo kiểu cười ngửa xem hoa, lẽ nào chỉ có hai tháng mà đã thuộc hết được đoạn biên giới dài vài trăm ki lô mét? Mày có óc không thế?”.

Mạnh Hằng Phi vẫn muốn cãi, Mạnh Văn Đình không chịu được ngắt lời cậu ta: “Bố, rốt cuộc người này có đáng tin cậy không?”.

Mạnh Hội Đường yên lặng giây lát rồi thở dài, “Cái này thì phải xem Hiểu Âu quan hệ với họ như thế nào? Nói thật là có đáng tin hay không thì bây giờ cũng chỉ có thể dựa vào họ.” Nói đến đây thì trợn mắt nhìn Mạnh Hằng Phi, “Mày ngoan ngoãn cụp đuôi lại cho tao, không được phá đám, nghe rõ chưa?”.

Mạnh Hằng Phi hừ một tiếng, không trả lời.

Tô Cẩm lại cảm thấy lạnh từ chân lên đỉnh đầu, chân bắt đầu run rẩy. Cuối cùng cô cũng hiểu những người này đang muốn làm gì, có thể là nửa ngày, cũng có thể là một hai ngày, nếu Lục Hiến Phong không đuổi kịp họ thì những người này sẽ vượt biên. Cũng có nghĩa là, đến lúc đó, cô cũng không còn là lá bài hộ mệnh trong tay họ nữa.

Tô Cẩm khoanh chặt tay lại, sợ hãi đến tột cùng, răng cắn chặt vào môi, hình như có vị của máu nhưng hoàn toàn không thấy có cảm giác đau đớn.

Mạnh Văn Đình liếc nhìn cô, chau mày rồi quay mặt đi.

Bên ngoài xe, Lý Hiểu Âu vẫn đang nói chuyện với người đàn ông trung niên có dáng dấp ông chủ đó. Giọng nói của họ quá nhỏ, người ngồi trong xe

hoàn toàn không thể nghe thấy họ đang nói gì. Nhưng về mặt của người đàn ông đó có vẻ dao động. Lý Hiểu Âu quay người lại nhìn Mạnh Hội Đường đang ngồi trên ghế phụ lái, vẻ mặt như muốn xin ý kiến, Mạnh Hội Đường hơi gật đầu. Lý Hiểu Âu quay người lại, rút ra một túi tiền, lấy một xấp tiền mặt nhét vào tay người đàn ông đó.

Cuối cùng người đàn ông cũng gật đầu, nói vài câu gì đó với Lý Hiểu Âu rồi quay người bước đi. Lý Hiểu Âu kéo cửa xe ngồi vào trong xe, nói với Mạnh Hội Đường: “Ông chủ Khúc nói là ở đây thường xuyên có biên phòng kiểm tra, không an toàn, muốn vượt biên không thể đi từ đây được. Bây giờ ông ta sẽ đưa về nhà ông ta, chúng ta ở đó một tối, ngày mai đích thân ông ta sẽ dẫn đường, đi đường mòn để qua biên giới”.

Mạnh Hội Đường thờ phào, “Tôi nay đi luôn không được sao?”.

“Không phải là không được.” Lý Hiểu Âu nghĩ, “Nhưng phải đi một đoạn đường rất dài, lại là đường núi. Nếu đi luôn thì ông ấy sợ chúng ta không chịu được”.

Mạnh Hội Đường nghĩ: “Đi cùng ông ta đã rồi tính tiếp”.

Lý Hiểu Âu gật đầu.

Lúc này, ông chủ Khúc đã lấy xe máy từ phía sau nhà ra, trên người mặc thêm chiếc áo mưa. Ông ta dùng tay ra hiệu cho họ rồi đi trước ra khỏi sân. Lý Hiểu Âu vội vàng khởi động xe đi theo. Lần này đi ngược hướng với đường lớn.

Đường không rộng, đều là đường đất, gặp trời mưa nên đường lầy bùn rất bẩn và dính. Hai bên đường là cây cối rậm rạp, là cây được nước mưa rửa sạch, lấp lánh nước. Thỉnh thoảng còn có vài cây xoài và chuối tây, cây cối rậm rạp, không giống với một vùng có người ở. Xe của ông chủ Khúc cách họ khoảng ba trăm mét, thỉnh thoảng ông ta quay lại nhìn xem họ có theo kịp không.

Trời mưa, ánh sáng rất yếu ớt. Bóng dáng ông chủ Khúc có vẻ hơi mờ ảo, giống như bóng của một con quỷ.

Mạnh Văn Đình có vẻ không yên tâm xoa xoa cánh tay, nói nhỏ với Mạnh Hội Đường: “Bố, con thấy không yên tâm với người này”.

Mạnh Hội Đường liếc nhìn cô, không nói gì, Lý Hiểu Âu ngồi bên cạnh trả lời: “Ông chủ Khúc là người ở đây, rất quen thuộc với địa hình. Đi đường thế này, chúng ta chỉ có thể dựa vào ông ta thôi”. Nhìn thấy Mạnh Văn Đình chau mày, Lý Hiểu Âu lại nói: “Những người ở đây đều buồn lậu sau lưng bộ đội biên phòng, họ không dám làm gì đâu. Cô không cần lo lắng là ông ta sẽ bán đứng chúng ta”.

Mạnh Văn Đình cũng không biết phải nói gì, chỉ thấy trong ánh sáng yếu ớt, bóng người lúc ẩn lúc hiện ở phía trước khiến cô có cảm giác không yên tâm, nhưng theo tình hình hiện nay, ngoài việc tin tưởng vào người này cũng không còn cách nào khác tốt hơn. Mạnh Văn Đình không nén được thở dài, giờ chỉ có thể đi một bước nhìn lại một bước.

Sau một giờ đồng hồ, mọi người đi vào một sơn trại ở sâu trong rừng. Ông chủ Khúc dừng xe lại ở bên cạnh một cái lán gỗ ven đường, nói vài câu gì đó với người trẻ tuổi ra mở cửa, có vẻ như đó là một thanh niên địa phương, vừa gầy vừa đen, chỉ đôi mắt là có hồn. Ông chủ Khúc nhét vài tờ tiền vào tay cậu ta, cậu ta gật đầu liên tục, sau đó quay người bước vào nhà. Ông chủ Khúc bước lại gõ vào cửa xe phía bên ghế lái, Lý Hiểu Âu vội vàng hạ cửa xe xuống, hỏi nhỏ: “Ồ đây à?”.

Ông chủ Khúc gật đầu, chỉ vào ngôi nhà gỗ phía sau, “Cậu Tinh là người tin được. Mọi người nghỉ ngơi ở chỗ cậu ta”. Ngờ âm của ông ấy thể hiện rất rõ giọng địa phương, nghĩ một lát rồi lại nói: “Mau đưa cho tôi danh sách, nếu muộn quá thì không thể kịp chuẩn bị một số thứ”.

Lý Hiểu Âu gật đầu, quay người lại nói với Mạnh Hội Đường: “Bây giờ chúng ta không tiện lộ mặt, tôi đã nói với ông chủ Khúc rồi, để ông ấy giúp chúng ta chuẩn bị một số thứ đi đường”.

Mạnh Hội Đường gật đầu, “Vào trước đã, có gì cần chuẩn bị thì Văn Đình và Hằng Phi xem xét”.

Mạnh Văn Đình đồng ý, Mạnh Hằng Phi thì lạnh lùng hừ một tiếng.

Nhìn thấy Mạnh Hội Đường bước ra khỏi xe, một ý nghĩ lóe lên trong đầu Tô Cẩm. Tô Cẩm chỉ cảm thấy giật mình, máu trên cơ thể chảy rần rật. Cô biết đây là cách hết sức mạo hiểm, nhưng đã đến hoàn cảnh này rồi, không thể không liều, dù sao cũng không có điều gì kinh khủng hơn thế này nữa.

Tô Cẩm cắn môi lấy tay sờ lên cổ, một lần nữa lại cảm thấy có vị máu. Nhưng tim cô đập rất nhanh, trong huyết quản như đang có lửa, ngọn lửa đó đã đốt cháy toàn thân. Cô không cảm thấy đau, chỉ cảm thấy cơ thể xuất hiện một điều gì đó không rõ tên, ngực như muốn nổ tung ra.

Mạnh Hằng Phi xuống xe, có vẻ như không muốn nói gì, ông chủ Khúc cười với cậu ta nhưng cậu ta giả vờ như không nhìn thấy. Mạnh Văn Đình theo Mạnh Hằng Phi xuống xe, cười hòa nhã với ông chủ Khúc, rồi lùi lại một bước nhìn Tô Cẩm đang ngồi trong xe.

Tô Cẩm hít một hơi, cầm chặt lấy một vật trong tay.

Mưa vẫn đang rơi, dịu dàng rơi xuống mặt Tô Cẩm. Tô Cẩm vịn vào cửa xe, từ từ đặt một chân xuống, sau đó đưa chân kia ra. Hai chân cô vừa chạm đất thì loạng choạng ngã về phía trước.

Hai người đứng bên cạnh cửa xe vội vàng đưa tay ra đỡ, Tô Cẩm ngã về phía Mạnh Văn Đình, đồng thời nhanh chóng nhét vật đó vào trong tay ông chủ Khúc.

Mạnh Văn Đình nhìn cô, giọng không vui hỏi: “Không sao chứ?”.

Tô Cẩm lắc đầu, không nhìn ông chủ Khúc, cúi đầu bước vào nhà cùng Mạnh Văn Đình, cúi mặt nhìn chỉ thấy ông chủ Khúc đang bước từng bước theo họ vào trong.

Chỗ đón tiếp họ giống như nhà của dân tộc Hán, đồ gỗ trong nhà vô cùng thô sơ. Có đèn, nhưng ánh sáng lập lờ. Lý Hiểu Âu đang cúi đầu bên bàn liệt kê danh sách, bất giác ngẩng đầu xin ý kiến Mạnh Hội Đường, Mạnh Hằng Phi ngồi ở góc, chán nản nhắm mắt ngủ.

Một cái cửa trong phòng có treo rèm, bên ngoài là một hành lang nhỏ hẹp, cuối hành lang hình như có một phòng bếp, người thanh niên tên là Tinh và một phụ nữ đã có tuổi đang vội vàng nấu bữa tối.

Mạnh Văn Đình dẫn Tô Cẩm ngồi xuống cạnh Mạnh Hằng Phi, Lý Hiểu Âu đã liệt kê xong danh sách. Ông chủ Khúc xem kỹ lưỡng, rồi nói có hai thứ không thể mua được vì gấp quá, sau khi mặc cả, lại nhận thêm một xấp tiền từ Lý Hiểu Âu.

Ông chủ Khúc vừa nhét tiền vào túi, vừa dặn họ, “Ngày mai tôi sẽ đến sớm mang đồ đến, bốn giờ sáng xuất phát, cậu Tinh sẽ chuẩn bị lương thực.” Thấy Mạnh Hội Đường gật đầu, ông ta lại nói: “Mọi người ăn xong thì nghỉ ngơi sớm”.

Lý Hiểu Âu đứng dậy đưa ông ta ra cửa, từ đầu đến cuối ông chủ Khúc không nhìn Tô Cẩm lấy một lần. Điều này khiến Tô Cẩm thấy không yên: Ông ta đã cầm vật mình đưa chưa? Liệu có rơi xuống lớp bùn dưới chân nên ông ấy không nhìn thấy không?

Liệu có thể không?

Dù thế nào thì đây cũng là cơ hội duy nhất của cô. Cô chỉ có thể gửi gắm hy vọng của mình vào ông chủ Khúc, hy vọng ông ấy có thể đủ lương tâm để cầm chiếc khóa vàng của cô đi báo cảnh sát. Nhưng Lý Hiểu Âu cũng nói rồi, người ở đây đều sợ cảnh sát. Thế thì, chỉ có thể hy vọng ông ấy cầm chiếc chìa khóa này đi đổi lấy tiền, đây là vật kỷ niệm của Lục Hiến Phong, có thể anh ấy sẽ thông qua nó để tìm kiếm manh mối. . .

Tô Cẩm cúi đầu vờ vò ngón tay mình, đau xót nghĩ đến cảnh chiếc khóa lưu lạc sau nhiều năm, trong một lúc tình cờ nào đó được anh ấy tìm thấy. Lúc đó có thể cô đã hoàn toàn biến mất trên đời. . .

Ở chỗ mà Tô Cẩm không nhìn thấy, Mạnh Hội Đường và Mạnh Hằng Phi đang tập trung nhìn cô, sau đó như có linh cảm gì đó, hai người quay lại nhìn nhau rồi lại nhìn đi chỗ khác.

Bữa tối ăn mỳ, mặc dù không giống mỳ nấu với nhiều nguyên liệu khác như hàng ăn nhưng vị rất ngon. Mỳ nóng vừa mới nấu, nếu không phải trong lòng đang lo lắng suy nghĩ thì Tô Cẩm thực sự có thể ăn được hai bát.

Trong hoàn cảnh này, mọi người cũng không đòi hỏi gì, lấy hai gáo nước vào chậu rửa mặt rồi về phòng ngủ.

Lúc Mạnh Văn Đình khóa tay cô lại thì nhìn cô rất kỳ lạ, giống như dáng vẻ của cô có gì đó không thuận mắt, nhưng nhìn đi nhìn lại vẫn không phát hiện ra được là không thuận mắt ở chỗ nào. Mạnh Văn Đình nhớ ra lúc ở dưới nhà Mạnh Hằng Phi nói thần kinh cô ta quá nhạy cảm, đã sớm bước vào thời kỳ hồi xuân khiến cô ta càng không vui, đưa tay tắt đèn, nằm lên giường của mình.

Xung quanh sơn trại là rừng cây, vào đêm yên tĩnh lạ thường. Sự yên lặng này không giống như sự yên lặng hai ngày trước ở vùng núi, sự yên lặng ở đây có vẻ như âm u hơn, ngay cả tiếng chim kêu cũng có phần quái dị.

Tô Cẩm không ngủ được. Cô biết rất có thể ngày mai, trên đường, họ sẽ ra tay với mình, hy vọng từ chiếc chìa khóa vàng mang lại là rất mong manh – cho dù Lục Hiến Phong là cảnh sát, hay anh ấy chính là cảnh sát thì cũng không phải là thần tiên, trên đường đi bọn họ đã đổi không ít xe nên tìm ra được tung tích của họ là điều rất khó.

Trong một lúc dao động, Tô Cẩm thậm chí còn định xin Mạnh Văn Đình cho cô một chiếc bút để cô viết di chúc. Nhưng viết rồi thì làm thế nào? Người nhà họ Mạnh đang vội thoát thân, người ở đây thì sợ gặp phiền phức, ai sẽ thay cô gửi lá thư đi? Thì thế cô sẽ được chôn ở một chỗ nào đó trong rừng cây rậm rạp không dễ phát hiện ra. Chết như thế. . . có di chúc hay không thì cũng có gì khác nhau?

Tô Cẩm không thể kiềm chế được nhớ lại những ấn tượng sâu sắc với cô trong quá khứ: khi còn nhỏ lúc ốm, mẹ của cô lấy hoa quả dỗ dành cô để tiêm cho cô; bố cô treo lên tường tấm bằng học sinh giỏi của cô, sau đó đứng bên nghiêng đầu nhìn ngắm; khi vừa chuyển đến nhà mới, nhìn thấy Lâm Chi Chi đang đứng bên cửa nhìn cô một cách tò mò; một đám trẻ con chạy ầm ĩ trong ngõ, cô bị ngã khóc ầm ĩ, đám bạn nhỏ đều chạy hết, chỉ có Lâm Chi Chi chạy lại đỡ cô dậy. . .

Chi Chi, cuối cùng thì mình và cậu sắp gặp nhau rồi sao?

Tô Cẩm vui mặt vào gối. Đúng là sắp gặp nhau rồi, Chi Chi có thể sẽ trách móc cô, rõ ràng là đã đồng ý thay cô ấy chăm nom đứa trẻ. . .

Suy nghĩ này khiến Tô Cẩm cảm thấy buồn.

Chi cần tìm được chuyện gì đó vui để kể với cô ấy. Tô Cẩm nghĩ: Mình sẽ nói cho cô ấy biết là mình đã chia tay hoàn toàn với người đàn ông đó. Anh ta đi đường của anh ta, mình đi đường của mình. Mình còn gặp một người đàn ông rất tốt, rất rất tốt. Anh ấy có thể nhẫn nhục để thực hiện sự nghiệp, còn có thể đeo tạp dề nấu canh gà trong bếp. Anh ấy có đôi mắt đẹp nhất thế giới, nụ cười rạng rỡ hiện rõ trong đáy mắt.

Tô Cẩm nhớ anh điên cuồng, nhớ dáng anh đứng dựa vào lan can hút thuốc, nhớ dáng anh đeo tạp dề nấu ăn trong nhà bếp, nhớ việc anh cầm ngón tay

cô nhẹ nhàng hôn...

Nước mắt tự nhiên trào ra.

Cô nghĩ rằng đây là tình yêu đẹp nhất trong đời cô, chỉ tiếc là mối duyên phận này quá ngắn ngủi.

Mở mắt nhìn sinh mệnh của mình sắp đến hồi kết thúc không phải là một việc nhẹ nhàng. Tô Cẩm hoàn toàn không ngủ, lúc xuống nhà ăn sáng với Mạnh Văn Đình, hai quầng mắt đã thâm lại.

Bầu trời bên ngoài vẫn tối đen, chỉ có chân trời phía xa ánh lên một tia màu trắng bạc. Đã tạnh mưa nhưng không khí vẫn rất ẩm ướt, lại có chút lạnh lạnh của buổi sáng sớm, có lẽ trời hôm nay sẽ rất đẹp.

Hai bố con Mạnh Văn Đình và Lý Hiểu Âu đã ngồi ở phòng ăn sáng rồi, ông chủ Khúc cũng có ở đó. Nhìn thấy họ đi xuống, ông chủ Khúc lịch sự đứng dậy chào Mạnh Văn Đình. Khi Tô Cẩm nhìn sang, ông ta không nói gì tránh cái nhìn của cô.

Yên lặng ăn xong bữa sáng, ông chủ Khúc lấy ra vài bộ quần áo dài tay bằng chất liệu đặc biệt bảo họ thay, phần da lộ ra đều phải bôi thuốc chống côn trùng. Đương nhiên là không có quần áo cho Tô Cẩm, mặc dù Tô Cẩm biết trước là họ sẽ không đưa cùng ra khỏi rừng sâu, nhưng lúc này cô vẫn cảm thấy vô cùng buồn bã và tuyệt vọng.

Mạnh Văn Đình quàng khăn xong, tiện tay đưa lọ thuốc lại, nhìn thấy cô không giơ tay ra lấy, chau mày, “Bôi đi, hay là muốn bị côn trùng đốt?”.

Thực sự Tô Cẩm rất sợ côn trùng, cho dù lúc này cô đang đối diện với nỗi sợ hãi trước sống và chết, cô vẫn sợ côn trùng – cho dù chết thì cũng nên chết một cách tốt đẹp. Nghĩ đến hình ảnh thi thể của mình bị bám đầy côn trùng... Tô Cẩm đã thấy ghê sợ đến buồn nôn. Trong lòng không nhận được chữi Mạnh Hội Đường: kẻ đôn mạt này lại bắt mình chết khó coi như thế, có chết thì cũng không thể bỏ qua loại người này, có làm quỷ thì hàng ngày cũng phải bám theo họ để báo thù!

Sự tức giận càng lớn thì sự sợ hãi cũng lên đến tột đỉnh. Tô Cẩm lấy thuốc xoa khắp người, vẫn chưa đặt hộp thuốc xuống thì Mạnh Hằng Phi đã đá lại một chiếc ba lô, ra lệnh: “Cô đeo cái này”.

Ngoài Mạnh Hội Đường ra, mỗi người đều phải mang một cái ba lô. Cái mà Mạnh Hằng Phi đá cho Tô Cẩm rõ ràng là ba lô của cậu ta. Tô Cẩm vừa khoác chiếc ba lô cao bằng nửa người cô vừa cảm hận trọn mắt nhìn cậu ta. Con người này có vẻ ngoài lương thiện mà sao ẩn sau đó lại là sự vô sỉ?!

Không ai nói lời nào. Lúc gần ra đến cửa, ông chủ Khúc có ý tiến lại giúp cô điều chỉnh lại dây đeo ba lô. Tô Cẩm nhìn ông ta nhưng ông ta lại cúi đầu, không biết là vô tình hay cố ý tránh cái nhìn của cô. Tô Cẩm thờ dài, cảm thấy người này bất chấp cái lườm của Mạnh Hằng Phi đến giúp mình điều chỉnh dây ba lô, dù sao cũng là một điều tốt rồi. Mặc dù đây là một hành động rất nhỏ bé nhưng cũng còn hơn là không có. Cái khóa vàng đó coi như là làm quà tặng ông ta. Dù sao thì sự đen tối của mình cũng không liên quan gì đến ông ta.

Khi Tô Cẩm bước qua ông ta, cô thực lòng nói một câu: “Cảm ơn”.

Lúc nói xong câu này, Tô Cẩm không nhìn vào mặt ông chủ Khúc. Dù sao thì ông ta cũng tránh ánh mắt của mình nên kệ ông ấy. Người sắp chết, đã đến nước này rồi thì cũng không nên để bụng, để lại hình ảnh xấu trong mắt người khác.

Không biết trong ba lô có gì mà rất nặng, Tô Cẩm như bị ép còng cả lưng. Cúi đầu nhìn thấy bước chân ông chủ Khúc không ngừng đi vượt qua mình, bước lên dẫn đầu đoàn. Mạnh Văn Đình cũng bước lên trước cô. Lưng cô ta cũng đeo ba lô, nhưng có vẻ nhẹ hơn rất nhiều, điều này có thể nhìn thấy qua dáng người đứng thẳng của cô ta.

Đi ra khỏi sơn trại chưa bao xa thì đã vào rừng rậm. Trong đoạn đường đầu tiên còn có thể chống đỡ được, càng vào sâu thì Tô Cẩm càng không theo kịp. Thực tế, cả đoàn đi đều không đi nhanh. Mạnh Hội Đường là người đã có tuổi, lại luôn sống trong cuộc sống sung sướng, không biết có thể chịu đựng được đến lúc nào? Mặc dù ông ta không phải mang hành lý, nhưng nhiều ngày chạy trốn, sức khỏe cũng giảm sút nhiều. Mạnh Hằng Phi và Mạnh Văn Đình là thế hệ sau, sống trong sung sướng, cộng tất cả nỗi lo sợ của kiếp trước vào thì cũng không bằng lần này. Đối với Tô Cẩm, cả đêm không ngủ, lại phải mang cái ba lô to như thế, muốn nhanh cũng không nhanh được. Chỉ có duy nhất một người trong số họ có vẻ sung sức nhất là Lý Hiểu Âu. Anh mang nhiều hành lý nhất nhưng vẫn có vẻ nhẹ nhàng nhất.

Mặc dù trời đã sáng dần, nhưng đường ngày càng khó đi, chỉ đành miễn cưỡng bước đi. Lại còn xảy ra những chuyện không ngờ tới, ví dụ như đột nhiên có một con rắn rơi xuống đầu Tô Cẩm, bị Lý Hiểu Âu nhanh tay bắt lấy rồi ném đi.

Tô Cẩm hồn xiêu phách lạc nhìn bàn tay của Lý Hiểu Âu, đột nhiên cảm thấy so với việc phải đeo mấy ngọn núi ở sau lưng, rồi cuối cùng bị họ giết ở một nơi hoang vu nào đó thì thà bị rắn cắn chết ngay lúc đó còn tốt hơn.

Chỉ ít thì cái chết này cũng rất nhanh, không phải chịu đau khổ. Khi chất độc của rắn đi vào cơ thể, có thể tạo ảo giác cho cô trước khi chết – Nếu cô bắt buộc phải chết ở đây thì trước khi chết có vài giây hạnh phúc cũng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Mật Mã* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 25: Nổ quân dụng

Khung cảnh trước mắt càng ngày càng trở nên vắng vẻ, ánh nắng xuyên qua kẽ lá chiếu xuống tạo thành từng vệt sáng, ở những chỗ ánh nắng không chiếu tới được lại càng có vẻ quạnh hiu, chân dẫm lên lớp lá rụng không biết đã tích tụ bao nhiêu năm đang bốc hơi dưới ánh nắng, cả khu rừng bị bao phủ trong một lớp sương mờ.

Trên đỉnh đầu thỉnh thoảng có tiếng chim kêu khắc khoải, khiến cảnh sắc âm u trong rừng có thêm chút sinh khí, chỉ có điều cành lá quá rậm rạp, rất khó phát hiện ra chúng đang trốn ở đâu.

Có lẽ mãi nhìn cảnh vật trước mắt mà Mạnh Hội Đường đang đi phía trước bỗng lão đảo vấp ngã, chiếc gậy trong tay văng ra, cả người ngã sấp lên mặt đất. Mặt đất được phủ một lớp lá dày, nếu ngã thì cũng không sao, không may là một chân ông ta bị kẹp vào rễ cây, không đứng dậy được.

Lý Hiểu Âu vội vàng đặt ba lô xuống, chạy qua hai chị em Mạnh Hằng Phi đỡ Mạnh Hội Đường dậy. Mạnh Hội Đường bối rối đứng dậy xoa tay, vừa mới nói được nửa câu “Cảm ơn” thì đột nhiên biến sắc, nửa câu sau bị chặn lại ở cổ họng. Dường như đồng thời với lúc đỡ Mạnh Hội Đường dậy, Lý Hiểu Âu đã tóm lấy hai tay của ông ta, bề phía sau, Mạnh Hội Đường chỉ kịp kêu lên một tiếng thì đã ngã về phía trước. Trong tay Lý Hiểu Âu không biết một cái còng tay từ lúc nào, nhanh nhẹn khóa tay ông ta lại.

Một loạt những động tác nhanh như chớp diễn ra không quá mười giây, không ai có thể kịp phản ứng lại.

Cùng lúc đó, ông chủ Khúc lao lên người Mạnh Hằng Phi. Mạnh Hằng Phi không kịp đề phòng đã bị ông ta tóm chặt, ngã vật ra đất. Trước khi cảm thấy đau, cậu ta đã kịp phản ứng lại do từng được tham gia lớp huấn luyện đặc biệt, dựa vào địa hình không bằng phẳng dưới chân lộn ngược người lại ép ông chủ Khúc xuống mặt đất. Ông chủ Khúc mặc dù cơ thể nhỏ bé nhưng vô cùng linh hoạt. Mạnh Hằng Phi chưa kịp dấn vào mặt ông ta thì đã bị ông ta túm chặt lấy, dùng lực của đầu gối lật ngược Mạnh Hằng Phi lại.

Sự việc xảy ra bất ngờ khiến Tô Cẩm lặng người. Tay thả lỏng, ba lô trượt từ vai xuống, trượt qua chân rồi rơi xuống đất, mặc dù cách một lớp vải, nhưng chân vẫn cảm thấy đau. Đột nhiên cảm giác đau làm cho người cô tỉnh táo lại, Tô Cẩm ngay lập tức nhận ra đây là một sự thay đổi vô cùng lớn, cho dù nó từ đâu đến, nếu không nắm bắt được cơ hội này thì e rằng mình sẽ mãi mãi gửi thân lại trong rừng mà thôi.

Tô Cẩm bỏ dây đeo ra, không nghĩ gì lao vào Mạnh Văn Đình đang đi trước cô mấy bước. Sau lưng Mạnh Văn Đình vẫn còn đeo ba lô, trên người lại mặc áo dài tay chống nước lên Tô Cẩm không nắm được tay cô ta. Mạnh Văn Đình bị cô xô vào, ngã người về phía cây cổ thụ trước mặt. Nhưng Tô Cẩm không ngờ rằng, người này phản ứng rất nhanh, hai tay bám vào cây, lập tức quay người lại đá vào bụng Tô Cẩm. Tô Cẩm loạng choạng lùi lại hai bước, ôm bụng cúi gập người, Mạnh Văn Đình tung chân đá lần thứ hai trúng vào ngực Tô Cẩm.

Tô Cẩm thấy cổ họng có vị máu, một ngụm máu phun ra ngoài. Bị đá hai phát liên, Tô Cẩm cảm thấy lực phủ ngũ tạng của mình quặn lại, đau đớn vô cùng. Khi Mạnh Văn Đình túm lấy tóc cô kéo về phía người đàn ông hét lớn: “Dừng tay lại cho tôi”, trước mắt Tô Cẩm là một khoảng tối om, ngay cả lớp lá cây ở dưới chân cũng không nhìn rõ được nữa.

“Dừng tay lại cho tôi, nếu không tôi sẽ giết con bé này.” Mạnh Văn Đình kéo tóc Tô Cẩm lôi về phía trước. Giọng của cô ta lạnh như băng, nhưng lạnh hơn giọng của cô ta là con dao đang kề vào cổ Tô Cẩm.

Tâm trạng của Tô Cẩm một lần nữa lại từ trên đỉnh rơi xuống đáy vực.

Lý Hiểu Âu và ông chủ Khúc nhìn nhau, đồng loạt dừng tay. Trên mặt hai người này đều có vết thương, thậm chí gò má của Lý Hiểu Âu còn có vài vết máu do bị móng tay cào xước.

Mạnh Hằng Phi kẹp hai tay của anh, không do dự dấn một quả thật mạnh vào Lý Hiểu Âu, “Tao đánh chết mày, cái đồ trứng thối ăn cây táo rào cây sung!”.

Lý Hiểu Âu liếc nhìn con dao kề bên cổ Tô Cẩm, nhẫn nhịn không phản ứng gì. Quả dấm của Mạnh Hằng Phi trúng gò má khiến máu chảy ra từ khoeo miệng anh.

“Được rồi, được rồi.” Mạnh Văn Đình vội ngăn lại, “Cầm lấy súng rồi tìm khóa còng tay anh ta lại”.

Nghe thấy câu này, nắm đấm của Mạnh Hằng Phi dừng lại cách mắt Lý Hiểu Âu không đến mười xen ti mét. Cử động ngón tay, Mạnh Hằng Phi túm lấy cổ áo anh hỏi: “Khóa đâu?”.

Lý Hiểu Âu nhìn cái ba lô cách chỗ sau lưng Tô Cẩm không xa nói giọng nhàn nhạt: “Túi bên cạnh phía trái của ba lô, là túi thứ hai từ trên xuống”.

Không có cách nào để kiểm tra xem lời nói có thật hay không, Mạnh Hằng Phi xô mạnh anh một cái rồi tức giận bước ra phía sau lưng Tô Cẩm để mở túi ba lô.

Mạnh Văn Đình vội vàng hét lên với cậu ta: “Cầm lấy súng trước!”.

Mạnh Hằng Phi có lẽ đã quen với việc chống lại mỗi câu nói của cô ta, không thèm đếm xỉa đến lời nhắc nhở đó, chạy đến ba lô của Lý Hiểu Âu, bỗng

có một vật gì đó giống như tia sét xuyên vào ngực cậu ta.

Tô Cẩm hét lên một tiếng, không thể tin được khi nhìn thấy một vật bằng kim loại xuyên qua lưng cậu ta – đó rõ ràng là một mũi tên!

“Hàng Phi?!” Giọng Mạnh Văn Đình run rẩy.

Tô Cẩm vẫn còn chưa kịp rời ánh mắt khỏi mũi tên thì cảm thấy tay cầm dao của Mạnh Văn Đình run run, có một cảm giác ran rát trên cổ mình. Một dòng chất lỏng ấm nóng chảy xuống cổ, Tô Cẩm vội vàng cúi đầu, trong giây lát vật áo đã thấm đầy máu, trong đầu cảm thấy trống rỗng.

Bên tai là một sự yên lặng đến kỳ lạ, có lẽ là đã vài phút trôi qua, có lẽ là chỉ vài giây, cơ thể của Mạnh Văn Đình chậm chậm trượt xuống, ngã ra dưới chân cô. Một mũi tên giống như thể xuyên trúng động mạch cổ của Mạnh Văn Đình, dường như cổ cô ta bị rách ra, cơ thể vẫn co giật nhưng rõ ràng là cô ta không thể sống lâu nữa.

Tô Cẩm nghe thấy có một tiếng động lớn, tất cả mọi âm thanh đều dần lại, phía xa là tiếng nước chảy, trên đầu là tiếng chim kêu, và tiếng thở hổn hển của người sắp chết.

Hai chân Tô Cẩm mềm nhũn, khuỵu xuống mặt đất. Khuôn mặt co giật quái dị của Mạnh Văn Đình đang hiện ra trước mắt cô, cô không thể tránh được cái nhìn đó, chỉ có thể trợn tròn mắt nhìn máu tươi từ chỗ mũi tên xuyên vào, chảy trên cổ cô ta rồi thấm xuống đất.

Bên cạnh cô ta là Mạnh Hàng Phi vẫn ở nguyên tư thế đang quỳ từ đầu đến cuối. Ngón tay vẫn đặt trên dây khóa ba lô nhưng ngay cả Tô Cẩm cũng nhận ra rằng, dường như cậu ta chết ngay lập tức, không phải chịu một chút đau đớn gì.

Phía xa là Mạnh Hội Đường đang gào khóc. Một chân bị kẹp vào cây, hai tay bị khóa ở phía sau, không thể di chuyển được. Nhưng cơ thể phát phì do tuổi tác của ông ta hướng về phía con trai và con gái đã chết kêu gào, vùng vẫy.

Lý Hiểu Âu quỳ xuống bên cạnh cái xác, bình tĩnh quan sát phần mũi tên lộ ra bên ngoài cơ thể, không để lộ cảm xúc gì nói một câu: “Nò quân dụng do Nga chế tạo, cậu ấy đã đến rồi”.

Tô Cẩm vẫn còn đang ở trong trạng thái cứng đờ như hóa đá, đầu óc không thể hiểu được lời anh ta nói, cho đến khi anh ta vỗ vai ra hiệu cho cô nhìn về phía sau, cô mới quay cổ đã cứng đờ lại nhìn.

Trong rừng sâu, bóng dáng một người từ từ đứng lên. Quần áo đã chiến và khuôn mặt vô cùng lạ lẫm với cô, nhưng đôi mắt...

Tô Cẩm như ngừng thở.

Làm sao cô có thể không nhận ra đôi mắt đó được? Đó là đôi mắt của anh ấy, chỉ có anh ấy mới có được, đôi mắt đẹp nhất trên thế giới này. Vết sứt khi đã biến mất, chỉ còn lại ánh mắt sáng ngời, ấm áp, dịu dàng, giống như dải ngân hà trên bầu trời đêm.

Cổ họng Tô Cẩm nghẹn lại, chỉ có thể nhìn anh đang bước về phía mình, không nói được một lời nào.

“Khu kinh tế biên giới Ma Ham nằm ở phía nam tỉnh Vân Nam, là bộ phận đầu mối giữa tỉnh Vân Nam và bán đảo Trung Nam tiếp giáp với cửa khẩu Ma Đình của Lào, cách Tây Song Bản Nạp hơn 190 ki lô mét (đi theo tuyến đường quốc lộ Côn Nam)... hóa ra lại là rất gần.” Lục Hiến Phong vỗ tay vào quyển sách giới thiệu, nâng đầu nhìn người đang nhắm mắt giả vờ ngủ trên giường bệnh, dịu dàng hỏi: “Đợi bao giờ em ra viện, chúng ta có thể đến đó chơi hai ngày được không?”.

Tô Cẩm nhắm mắt giả vờ không nghe thấy.

Lục Hiến Phong lại lật quyển sách trong tay, tiếp tục đọc: “Cách thành phố Côn Minh thuộc tỉnh Vân Nam hơn 700 ki lô mét. Sau khi xuất cảnh ở Ma Ham, đến Nam Tha, Lào mất 62 ki lô mét, đến cô đô Luang Prabang của Lào mất 285 ki lô mét, đến thủ đô Viêng Chăn của Lào mất 680 ki lô mét... Hay là chúng ta đi Lào chơi?”.

Tô Cẩm nhắm mắt tiếp tục giả vờ không nghe thấy.

“Ôi, tôi đang nói với cô đây thưa đại tiểu thư Tô!” Lục Hiến Phong không kiên nhẫn được nữa, vứt quyển sách đi rồi đưa tay véo mặt Tô Cẩm, “Em định tàng lờ anh đến bao giờ?!”.

Má Tô Cẩm bị hai tay anh véo sang trái rồi lại sang phải, cô kêu lên vì đau: “Anh bỏ tay ra!”.

Lục Hiến Phong lập tức nghe lời bỏ tay ra, còn vuốt nhẹ lên má cô, “Có đau không?”.

Tô Cẩm bực bội lườm anh, trở mình rồi lại giả vờ ngủ.

“Đừng động đây!” Lục Hiến Phong vội vàng giữ cô lại, có vẻ hơi căng thẳng, “Cẩn thận vết thương trên cổ”.

Vết thương trên cổ thực sự là không nghiêm trọng, những vết thương nghiêm trọng thì lại không nhìn thấy được.

Sau khi rời khỏi khu rừng đó, hàng đêm Tô Cẩm đều bị ác mộng làm cho tỉnh giấc. Cảm giác tròn trĩnh lắc lư, cái tát của Mạnh Hàng Phi và cơ thể đầy mùi rượu dè nặng lên người trong bóng tối, khu rừng mờ mịt sương, mũi tên đầy máu, cơ thể co giật sắp chết và giây phút tuyệt vọng nhất... Tất cả đều

mai phục ở trong bóng tối chờ đợi cô, chỉ cần nhắm mắt lại là chúng lại lần lượt hiện ra trước mắt. Trong những ngày đầu, cô phải uống thuốc an thần để có được giấc ngủ yên. Mấy ngày sau đó tình hình có vẻ tốt hơn, cô vẫn kêu thất thanh trong đêm, nhưng khi mở mắt thấy mình đang ở trong vòng tay quen thuộc, điều này khiến cô cảm thấy được an ủi nên sự sợ hãi trong lòng được xoa dịu.

Cô không thể rời người đàn ông này, đặc biệt là trong đêm, nhưng cô vẫn không muốn nói chuyện với anh. Thực sự là đầu óc cô rất căng thẳng, không thể cảm thấy thoải mái được. Cô không có cách nào để quan tâm đến bất kỳ ai.

“À, quên mất không cho em xem cái này.” Lục Hiến Phong lấy chiếc chìa khóa vàng từ trong túi ra, đặt ý giơ lên trước mặt cô. “Anh đã đem đổi một sợi dây khác đẹp hơn, đeo vào đi. Cái này mẹ anh đã đem vào đền xin rồi, có tác dụng tránh tà rất tốt.”

Tô Cẩm hé mắt, nhìn chiếc chìa khóa vàng, sống mũi đột nhiên hơi cay.

Lục Hiến Phong tránh chỗ quần băng trên cổ cô, đeo chiếc chìa khóa vàng vào cho cô, nhìn thấy mắt cô hơi đỏ, không dùng được tiến lại hôn lên má cô. “Cứ cho là em không thêm đề ý đến anh, thì cũng phải nói chuyện với anh chứ. Em xem anh ngoan thế này, ngày ngày mượn nồi của nhà ông Khúc để nấu canh gà cho em...”

Tô Cẩm cúi đầu nhẹ nhàng sờ vào chiếc chìa khóa trước ngực, nước mắt rơi xuống.

Lục Hiến Phong đưa tay ôm cô vào lòng mình, giống như là an ủi một đứa trẻ đang tủi thân, nhẹ nhàng vuốt lưng cô. “Là anh không tốt, sau này anh sẽ không để em gặp chuyện như thế này nữa...”

Tô Cẩm cảm thấy đỡ căng thẳng, vùi đầu vào lòng anh khóc thành tiếng.

“Không sao, không sao.” Lục Hiến Phong nhẹ nhàng vỗ vào lưng cô, trong lòng chua xót nghĩ: Phản xạ của cô bé ngốc nghếch này đúng là dài, đã nhiều ngày trôi qua rồi mà bây giờ mới biết khóc.

Bên ngoài cửa, Lý Hiểu Âu đẩy cửa phòng ra một chút rồi lại khép vào như cũ, quay đầu lại cười với Khúc Kinh Vi. “Thằng nhóc đấy nói là canh gà do nó nấu, đúng là không biết điều. Anh Khúc, về chúng ta phải cho nó một trận.”

Ông chủ Khúc đặt túi to túi nhỏ lên chiếc ghế ở cửa, cười hờn hậu, “Người ta đang dỗ vạ mà, không sao. Về cậu cũng phải theo đuổi cô nào đó đi, tôi sẽ bảo con dâu giết gà, nấu canh cho!”

Lý Hiểu Âu sờ cằm, nghiêng đầu nghĩ ngợi, “Ồi, phải nói là phụ nữ ở chỗ ông khá tuyệt. Ông có quen cô nào vừa xinh đẹp, vừa dịu dàng, vừa khôn khéo, vừa đánh đá, gan không nhỏ mà lại chưa lấy chồng không?”

“Vừa khôn khéo, vừa đánh đá?” Mặt ông chủ Khúc ngạc nhiên, “Cậu không nói nhầm đấy chứ?”

“Đúng.” Lý Hiểu Âu bình thản gật đầu, “Trước mặt tôi thì vừa ngoan vừa nghe lời, trước mặt người khác thì vừa dũng cảm vừa đánh đá... Ông nghĩ như vậy không tốt sao?”

Ông chủ Khúc cảm thấy buồn cười, nhưng lại không thể cười được, cúi đầu nghĩ, hay là quyết định nói thật: “Tôi cảm thấy... con gà mà con dâu tôi giữ cho cậu có thể sẽ sống cho đến già”.

Lý Hiểu Âu: “...”

Từ lúc bắt đầu nói chuyện với Lục Hiến Phong, câu Tô Cẩm hỏi nhiều nhất là: “Anh đúng là cảnh sát à?”

Lúc đầu thì Lục Hiến Phong rất bình tĩnh trả lời cô, sau đó thì bắt đầu đọc giấy chứng nhận cảnh sát cho cô nghe; sau đó nữa, chỉ cần cô hỏi câu này là anh trực tiếp đưa giấy chứng nhận cho cô xem, thế là lại thêm một câu mà Tô Cẩm nói nhiều nhất là: “Làm thế nào để kiểm tra xem giấy chứng nhận là thật hay giả đây?”

Lục Hiến Phong: “...”

Vấn đề này nếu cứ tiếp tục diễn ra thì sẽ không tốt chút nào. Nếu anh nói mình là người thành thật thì cô lại nói: “Những kẻ lừa đảo đều nói như vậy”. Nếu anh tiếp tục giải thích: “Anh không phải là kẻ lừa đảo”. Cô sẽ nói tiếp: “Thế làm thế nào để chứng minh anh không phải là kẻ lừa đảo? Bằng chứng của anh có thể là giả...”

Lục Hiến Phong không biết làm thế nào nữa, nghĩ: Người có chấp thật là đáng sợ. Liệu có phải đưa cô ấy đi gặp một chuyên gia kiểm định không, học kỹ thuật kiểm định như thế nào?

Cho đến khi hai người đáp máy bay về thành phố T, Tô Cẩm vẫn phân vân vấn đề giấy chứng nhận là thật hay giả. Nhưng, cô cũng biết câu hỏi gần đây nhất của mình thực sự đã làm anh nổi giận, thế là cô lại khéo léo đổi sang một câu hỏi khác: “Ồ, anh là cảnh sát vũ trang à?”

Lục Hiến Phong đang lim dim ngủ hé mắt, hoài nghi nhìn cô, “Ừ”.

Tô Cẩm lại hỏi: “Thế trước khi làm cảnh sát vũ trang thì sao?”

Lục Hiến Phong lại liếc nhìn cô, trả lời rất cẩn thận: “Làm lính”.

Tô Cẩm tiến lại gần anh hơn, rõ ràng là rất háo hức, “Lý Hiểu Âu nói anh dùng nỏ quân dụng, còn nói anh bắn súng rất giỏi. Anh đã từng làm đặc công à?”.

Lục Hiến Phong cảnh giác, trả lời lại càng thận trọng hơn: “Đã từng làm”.

Tô Cẩm lại hỏi thêm: “Thế bây giờ anh ở cấp nào?”.

Lục Hiến Phong lại càng cảnh giác hơn, “Hai vạch một sao”.

Nói thật là Tô Cẩm chỉ biết có thứ được gọi là “cấp bậc”, nhưng cấp bậc cụ thể thế nào thì cô không rõ. Đang muốn hỏi “hai vạch một sao” là cấp gì thì cô tiếp viên đã nhắc nhở mọi người thắt dây an toàn, máy bay chuẩn bị cất cánh. Tô Cẩm bị vấn đề làm thế nào để thắt dây an toàn được an toàn hơn thu hút sự chú ý nên những thắc mắc về vấn đề cấp bậc của anh tạm thời được gác lại.

Lục Hiến Phong thờ phào, phát hiện ra rằng để một đứa trẻ tò mò không hỏi những vấn đề khó giải thích, con đường thoát thân duy nhất là đánh lạc hướng, không để cho đầu óc cô ấy có thời gian rảnh rỗi.

Lục Hiến Phong đưa tay ôm chặt lấy cô, nói nhỏ: “Ôi, Tô Tô, sau khi chúng ta về thành phố T thì em có dự định gì không? Nói ra xem nào”.

Tô Cẩm rất chăm chú suy nghĩ, có vẻ đau xót thờ dài, “Vấn đề công việc của em vẫn còn tồn đọng. Không biết là công ty định giải quyết như thế nào...”.

Lục Hiến Phong an ủi cô: “Điều đó không cần gấp gáp, tốt nhất là em nên nghỉ ngơi một thời gian”.

Tô Cẩm lại hỏi anh: “Anh có dự định gì không?”.

Lục Hiến Phong cầm lấy tay cô, cảm đầu ngón tay cô đếm: “Một, lâu rồi không có người ở nhà, cần phải dọn dẹp vệ sinh; hai, phải đi siêu thị mua thật nhiều đồ ngon về nhét đầy tủ lạnh. Em là bệnh nhân mà, cần phải bổ sung dinh dưỡng; ba, khi nào rảnh rỗi còn phải đưa em đi thăm thẳng nhóc của vợ chồng Hình Nguyên; bốn, cuối tháng là sinh nhật mẹ anh, anh phải đưa em về, để em ra mắt; năm, khi nào sức khỏe của em hồi phục, sắp xếp thời gian đưa em về thăm người nhà”. Anh nghiêng đầu nghĩ. “Tạm thời dự định như vậy đã. Em có ý kiến gì không?”

Anh nói từng việc một thì miệng Tô Cẩm cũng mở to dần, đến khi anh nói xong có lẽ có thể nhét cả quả trứng vịt vào đó.

Lục Hiến Phong vỗ vỗ lên mặt cô, cười hỏi: “Em nhìn phản ứng của em kia, có gì đáng ngạc nhiên lắm sao?”.

Tô Cẩm định thần lại, xoa xoa mặt, có vẻ hơi ngại ngùng, “Hóa ra... anh đã lên kế hoạch nhiều việc như vậy”.

Lục Hiến Phong rướn mày hỏi lại cô: “Em có ý kiến gì không?”.

Tô Cẩm tiếp tục xoa mặt mình, lắp bắp nói: “Người đó... Lý Hiểu Âu đâu?”.

“Anh ấy nhiều việc, nên về trước báo cáo rồi.” Lục Hiến Phong không hài lòng kéo ngón tay cô ra khỏi mặt, “Em không được lảng tránh chủ đề chính”.

Tay Tô Cẩm buông thõng xuống, đặt lên chân rồi lại vịn vào nhau.

Lục Hiến Phong có vẻ hơi hiểu ra, để lộ vẻ không tự tin, anh nói: “Tô Tô, không phải là em đang không vui chứ?”.

“Đương nhiên là không!” Tô Cẩm bực bội lườm anh. Nhưng khi quay đầu đi, Lục Hiến Phong nhìn thấy cô đỏ lên, ngay cả tai cũng đỏ ửng.

Lục Hiến Phong cúi đầu cười, “Tốt, không phải, đương nhiên là không”.

Tô Cẩm rất muốn quay đầu lại nhìn anh, nhưng mặt cô đang nóng bừng. Cô sợ là mặt lại đỏ lên, nếu lúc này quay người lại thì không phải là anh ấy sẽ nhìn thấy sao?

“Ôi, Tô Cẩm” Lục Hiến Phong sợ cô xấu hổ rồi thành ra bực bội, lại tiếp tục nói vấn đề mình là cảnh sát thật hay cảnh sát giả, rồi chuyển chủ đề nói chuyện. “Bố mẹ em thích ăn gì?” Nhìn trộm phản ứng của cô, đúng, về mặt cô quả nhiên đã gần như quay trở về trạng thái bình thường.

“Mẹ em thích ăn cay.” Tô Cẩm bắt đầu chỉ đầu ngón tay đếm các món ăn: “Các món ăn Tứ Xuyên như gà nấu cay, cá hấp, đậu phụ nấu cay có thể làm cho mẹ em vui. Bố em thích ăn sườn chua ngọt, cánh gà...”.

Lục Hiến Phong không khách khí ngắt lời cô: “Mấy món sau đều là món em thích ăn phải không?”.

Tô Cẩm thẳng thừng phản đối: “Bố em cũng thích ăn, không được sao?”.

“Được, được.” Lục Hiến Phong cảm thấy hơi đau đầu, trong lòng nghĩ chắc bố của cô ấy sẽ không vô lý như cô ấy.

Không thể không đáp lễ. Tô Cẩm bắt đầu khách khí hỏi lại anh: “Mẹ của anh thích ăn gì?”.

Lục Hiến Phong không thèm chú ý nhìn cô, “Em biết làm gì?”.

“Anh...” Tô Cẩm cảm thấy tức giận, “... Thí sinh Lục, mời trả lời câu hỏi”.

Lục Hiến Phong không biết là cô có giả vờ hay không, đành trả lời câu hỏi: “Mẹ của anh thích ăn các món Mãn – Hán”.

Tô Cẩm lấp bắp: “... Mãn... Mãn...”.

“Các món Mãn – Hán.” Lục Hiến Phong vui vẻ thay cô nói hết câu.

“Coi như em không hỏi.” Tô Cẩm về trách móc nghiêng đầu sang bên kia, “Ngủ thôi. Em là bệnh nhân, phải ngủ nhiều”.

Lục Hiến Phong cúi đầu mỉm cười, nhìn vẻ ngạc nhiên của cô gái ngồi cạnh rồi cảm thấy có gì đó không ổn nhãn tâm, “Tô Tô, anh còn có một tin vui, em muốn nghe không?”.

Tô Cẩm không mở mắt trả lời: “Không nghe”.

Nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy giọng của Lục Hiến Phong rất hấp dẫn: “Thật sự là không muốn nghe sao? Điều này có liên quan đến cô bạn thân của em Bánh Tiểu Ngôn đấy”.

Tô Cẩm thờ dài, trong lòng nghĩ mình đúng là không chống lại được mê hoặc, “Thế thì em đành miễn cưỡng nghe đây”.

Lục Hiến Phong lại cười, nhưng giọng nói đã trở lại bình thường: “Có một người tên là Simon, em có còn nhớ gì không?”.

Tô Cẩm mở to mắt, “Là người ở bãi đỗ xe làm cho anh sợ trốn vào lòng em à?”.

“Tô Tô!” Lục Hiến Phong dở khóc dở cười.

“Có phải không?”

Lục Hiến Phong mất kiên nhẫn, “Không sai, chính là anh ấy”.

Tô Cẩm nhớ lại khuôn mặt của người đàn ông đó, nhưng trên người anh ta hiện ra một vẻ đáng sợ không ai dám lại gần. Cô còn nhớ giọng nói của người đó, rất trầm ấm.

“Hình như Tiểu Ngôn thường xuyên hẹn hò với anh ta.” Tô Cẩm nhớ lại điều này có vẻ hơi buồn, “Đúng là, tại sao bọn em lại có cùng một số mệnh, nhiều người đàn ông tốt như thế lại không thích, đi thích một người xấu? Chỉ Chi như vậy, em cũng vậy, Tiểu Ngôn cũng vậy...”.

Lục Hiến Phong thờ dài, “Tô Tô! Em nói anh đấy à?”.

Tô Cẩm cắn răng, “Anh còn không xấu sao? Nếu không do anh thì giờ này em đang ở nhà ngủ nướng rồi”.

Lục Hiến Phong duỗi tay, có vẻ không biết phải làm thế nào, “Rốt cuộc là em có muốn nghe nữa không?”.

Tô Cẩm làm theo dáng điệu của anh cũng thờ dài, “Em không xen ngang nữa, anh nói tiếp đi”.

“Nhiều năm trước bố của Simon bị người ta lừa đến mức phá sản.” Lục Hiến Phong kéo cô vào lòng chậm chậm nói: “Bố của Simon nhờ người quen tìm đến bố của Vu Dương, cuối cùng cũng giải quyết được việc này, vì thế, Simon nợ nhà họ Vu”.

Tô Cẩm nói có vẻ không được thành tâm, “Ừ, ừ, rất nghĩa khí”.

Lục Hiến Phong không nhịn được cười, “Khi Tiểu Ngôn và Lâm Cường tìm đến chỗ của Lâm Chi Chi thì đúng lúc nhìn thấy hai người trợ lý của Vu Dương đang xóa dấu vết. Việc của Chi Chi là do họ làm. Nhưng lúc đó phía cảnh sát đã tiến hành điều tra, họ không dám làm cho sự việc ầm ĩ thêm. Vu Dương liền nhớ ra Simon”.

“Tiểu Ngôn biết sao?”

Lục Hiến Phong gạt đầu, “Biết, hình như đã tha thứ cho anh ta rồi”.

Tô Cẩm thờ dài. Đứng ở góc độ của người ngoài, Tô Cẩm không muốn bạn của mình lại dễ dàng tha thứ cho người đàn ông đã lừa lọc cô ấy, nhưng nghĩ lại, không phải là Lục Hiến Phong cũng lừa dối mình sao? Cô đành tự giải thích rằng: Có lẽ Simon cũng có những khổ tâm không thể nói cho người ngoài biết được thì sao?

“Được rồi, việc của cô ấy em cũng không can thiệp vào.” Tô Cẩm dựa vào vai anh lười biếng lắc đầu, “Dù yêu thế nào thì gái lớn cũng phải lấy chồng”.

Lục Hiến Phong cười, “Em già rồi sao?”.

Tô Cẩm không thèm để ý đến câu đùa của anh, nhắm mắt lại hỏi anh: “Chi Chi cũng là cảnh sát ngầm sao?”.

“Chi Chi và anh không giống nhau. Khi cô ấy còn học ở trường thì đã được chọn đi Paolo huấn luyện. Trong toàn bộ hệ thống, cô ấy hoàn toàn là một gương mặt mới.” Lục Hiến Phong nhìn khuôn mặt trắng nhợt của Tô Cẩm, không muốn nói tiếp nữa.

Tô Cẩm vùi mặt vào vạt áo của anh, buồn bã hỏi: “Nếu cô ấy là một cảnh sát có kinh nghiệm, có phải cô ấy sẽ không có rung động tình cảm với đối tượng của mình không?”.

“Điều này không dễ nói”, Lục Hiến Phong vuốt tóc cô, “Chuyện tình cảm, người ngoài sao có thể nói rõ được? Huống hồ trong đó còn chứa đựng rất nhiều điều giả dối”.

Tô Cẩm lập tức ngẩng đầu lên, mắt tròn tròn nhìn anh, “Anh cũng lừa dối em, bắt đền!”.

Lục Hiến Phong nghiêng đầu chớp mắt nhìn cô, đôi mắt sáng như đang cười, giống như làn nước mùa xuân trong vắt. Nụ cười lộ ra trong tận đáy mắt, cuối cùng Lục Hiến Phong cũng cười thành tiếng, “Lừa dối sao?”.

Tô Cẩm đưa tay chạm lên khóe môi anh, bất giác cũng mỉm cười.

Lục Hiến Phong cúi đầu hôn lên ngón tay cô, dịu dàng hỏi lại cô: “Thế thì anh dành cả nửa cuộc đời của anh để đền cho em, được không?”.

Bạn đang đọc truyện *Tình Yêu Không Mật Mã* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.